

The background of the cover is a dark, textured blue. A large, stylized white dove with its wings spread wide is the central focus. The wings are filled with a lighter blue, cloud-like texture. The dove's head is turned slightly to the right, showing a human-like face with a pale complexion and dark eyes. Below the dove, the top of a globe is visible, showing blue oceans and brown landmasses. The title is written in a large, elegant, yellow serif font across the upper half of the cover.

Δρόμοι δόξας χαραγμένοι από μικρούς

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ.
ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Μυθιστόρημα

“ΜΑΥΡΙΔΗΣ”

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΡΟΜΟΙ ΔΟΞΑΣ
ΧΑΡΑΓΜΕΝΟΙ
ΑΠΟ ΜΙΚΡΟΥΣ

Μυθιστόρημα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν πήρα στα χέρια μου το μυθιστόρημα «Δρόμοι δόξας χαραγμένοι από μικρούς», του νέου στο χώρο της λογοτεχνίας Χρήστου Στρατηγόπουλου, το διάβασα με συγκίνηση και ενδιαφέρον από την αρχή μέχρι το τέλος του.

Οι μυθιστορηματικοί ήρωές του, είναι πρόσωπα οικεία, άνθρωποι που ζυμώθηκαν στον καθημερινό μόχθο, με ενδιαφέρον όχι μόνο για τη δική τους ευτυχία αλλά και για το καλό των άλλων, της πατρίδας, του κόσμου.

Ξεχωριστή φυσιογνωμία στο έργο αποτελεί ο μικρός Διαμαντής. Μας κερδίζει από τις πρώτες σελίδες. Τον παρακολουθούμε να μεγαλώνει υλοποιώντας τα παιδικά του όνειρα. Βαθιά του επιθυμία να γίνει γιατρός, πέρα και έξω από τα εθνικά σύνορα.

Η ευαισθησία του για τους πονεμένους, τους γέροντες, η καλοσύνη και η φιλοτιμία του, αλλά και η ψυχική του δύναμη, του ανοίγουν τους καλύτερους δρόμους. Θα τον συναντήσουμε αργότερα με μια υπέροχη φοιτητική παρέα, τον Στέφανο, την Αλέκα, την Αθηνά. Μια βαθιά φιλία θα τους δέσει...

Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος στο μυθιστόρημά του συλλαμβάνει μια μοναδική ιδέα: Την υλοποίηση μιας παγκόσμιας ΕΙΡΗΝΗΣ, που στο πέραςμα της Ιστορίας τόσο έχει καταστρατηγηθεί. Ο Διαμαντής, ο κεντρικός ήρωας, προβάλλεται σχεδόν υπεράνθρωπος, έτσι όπως η λαϊκή μούσα φαντάζεται τους ήρωες. Γεγονότα και περιστατικά της ζωής θα ξυπνήσουν μέσα του ό,τι πιο ωραίο και υψηλό. Ονειρεύεται έναν κόσμο ειρηνικό, που δεν θα υποφέρει από την πείνα, τον πόνο και την αδικία. Με την ξεχωριστή παρέα του θα καταρτίσει ένα πρόγραμμα για την

ΥΓΕΙΑ, την ΠΑΙΔΕΙΑ και τη ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Καταφέρει να συσπειρώσει γύρω του ανθρώπους που πιστεύουν στη φιλία Ελλήνων και Τούρκων, τόσο από την Ελλάδα όσο και από την Τουρκία. Ξεχωριστός εκπρόσωπος ο Σεφά.

Ο Διαμαντής είναι ο εμπνευστής, είναι ο αγωνιστής, είναι η έκφραση της αληθινής αγάπης για τον συνάνθρωπο, που ακτινοβολεί με το φωτεινό παράδειγμά του και προκαλεί ισχυρούς συγκλονισμούς ακόμα και στις πιο αδιάφορες ψυχές.

Εντύπωση μας κάνει η περιγραφική δύναμη του συγγραφέα, όταν μας παρουσιάζει την Αρκαδική φύση και ιδιαίτερα το χωριό Βλαχοκερασιά, τόπο καταγωγής του, ανυψώνοντάς το σε παραδεισένιο τοπίο.

Με θαυμασμό συνειδητοποιούμε ότι σε ορισμένα σημεία ο Στρατηγόπουλος αφήνει να χαρούμε και το ποιητικό τάλαντό του, προϊδεάζοντάς μας για το έργο που θ' ακολουθήσει.

Σε μία εποχή σαν τη δική μας, με τις τόσες αντιφάσεις, την έλλειψη ηθικής και ανθρωπιάς, οι «Δρόμοι δόξας...» του Αρκά λογοτέχνη ίσως είναι η καλύτερη πυξίδα για τη λύση πολλών προβλημάτων.

Γεωργία Κουμπάρη-Πανοπούλου
Φιλολόγος

I

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ της πατρίδας στο Μικρασιατικό πόλεμο, βρίσκει δυο αδέρφια σ' ένα χωριό της Αρκαδίας, είκοσι χιλιόμετρα περίπου έξω από την Τρίπολη, στη Βλαχοκερασιά.

Ο Κώστας, ο μικρότερος, στο βουνό με τα πρόβατα και ο άλλος, ο Γιάννης, στο χωράφι. Η είδηση φτάνει στα αυτιά του πατέρα τους, που χωρίς καθυστέρηση θέλει να τη μεταφέρει στους γιους του.

Η καμπάνα χτυπά ασταμάτητα. Χαμός γίνεται στο χωριό. Ο μπάρμπα-Χρήστος φωνάζει τη γυναίκα του τη θεία Γιαννούλα, που εκείνη την ώρα ετοιμαζόταν να ανάψει τα κάρβουνα για το σίδερο, λες και ήταν ένα χιλιόμετρο μακριά. Τόσο δυνατά τη φώναξε.

— Φέρε το άλογο μέχρι να βάλω λίγο ψωμί στο στόμα μου. Κάνε το γρήγορα, η πατρίδα τους χρειάζεται. Θα πάω να τους στείλω στο χωριό. Θα μείνω εγώ εκεί.

Πριν προλάβει ο μπάρμπα-Χρήστος να καταπιεί και την τελευταία μπουκιά, η θεία Γιαννούλα είχε έτοιμο το άτι. Ένα άλογο με ένα μπρούτζινο χρώμα, που άλλαζε τόνους ανάλογα με το φως της ημέρας, και που όλοι είχαν να κάνουν με αυτό, καθώς το έβλεπαν στο χωριό. Τα στολίδια που είχε πάνω του, άξιζαν μια ολόκληρη περιουσία. Όπου και να πήγαιναν κι ο μπάρμπα-Χρήστος και τα παιδιά του, κάτι έπρεπε να του αγοράσουν.

Το παίρνει λοιπόν και σε χρόνο μηδέν, σύννεφο η σκόνη ξοπίσω του. Κάλπαζε λες και είχε κανένα χαρμόσυνο γεγονός να μεταφέρει και όχι κήρυξη πολέμου.

Ο μπάρμπα-Χρήστος ήταν ένας άνθρωπος που αγαπούσε πολύ την πατρίδα του και το μόνο του μέλημα εκείνη την ώρα, ήταν πώς θα φτάσει γρήγορα στα παιδιά του, να τα στείλει στο χωριό και από εκεί να πάνε στην πόλη. Λεβέντης και με ψυχή

λιονταριού. Στο ιππικό υπηρετούσε όταν ήταν στρατιώτης, γι' αυτό και ήταν άριστος καβαλάρης.

«Επιστράτευση!» φώναζε σ' όποιον απαντούσε στο δρόμο του, μα κανένας δεν καταλάβαινε τι του έλεγε. Τόση ήταν η ταχύτητα του αλόγου. Σε λίγο φτάνει στο χωράφι που ήταν ο μεγάλος του γιος, ο Γιάννης. «Ετοιμάσου» του λέει «να πας στο χωριό, έγινε επιστράτευση. Μην αργείς, πάω τώρα να το πω και στον Κώστα, ετοιμάσου μην αργείς».

Εντάξει, λέει ο Γιάννης, που ούτε καν σκέφτηκε να κατηγορήσει κάποιον για το κακό νέο που έμαθε από τον πατέρα του. Χαιρετήθηκαν, φίλησε ο ένας τον άλλον και ο μπάρμπα-Χρήστος του έδωσε την ευχή του. Το άλογο καλπάζει και φτάνει στους πρόποδες του βουνού που ήταν ο Κώστας με τα πρόβατα. Ο μπάρμπα-Χρήστος κοιτάζει να βρει το κοπάδι δεξιά, αριστερά και κάποια στιγμή το βρίσκει. Πλησιάζοντας βλέπει τον Κώστα με τη φλογέρα στο στόμα και τα πρόβατα να τον κοιτούν, λες και έχουν καταλάβει ότι κάτι έχει συμβεί.

– Κώστα, του λέει, έγινε επιστράτευση, η πατρίδα σε έχει ανάγκη, ετοιμάσου παιδί μου.

– Ναι πατέρα, του απαντάει ο Κώστας, φεύγω για το χωριό, κανόνισε εσύ τα ζωντανά.

– Πάρε το άλογο και πήγαινε, θα μείνω εγώ εδώ. Φύγε μην αργείς, στο δρόμο θα φτάσεις και το Γιάννη. Οι δυο άντρες αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και ο μπάρμπα-Χρήστος ξανα-είπε στον Κώστα: Να πάρεις μαζί σου το φυλαχτό της γιαγιάς, μην το ξεχάσεις. Ήταν ένα φυλαχτό που του είχε χαρίσει η γιαγιά του όταν ήταν μικρός και είχε μέσα ξύλο από τον τίμιο σταυρό. Κάθε φορά που αρρώσταινε ο Κώστας, το έπαιρνε μαζί του όταν έπεφτε στο κρεβάτι και το πρωί ήταν περδίκι.

Με ένα σάλτο βρίσκεται πάνω στο άλογο και μέχρι να πεις τρία, ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης παρ' ολίγο να καλύψει και αυτόν τον λαμπερό ήλιο. Χάθηκε με φοβερή ταχύτητα! Μα τι άλογο ήταν αυτό! Φτάνει τον αδερφό του το Γιάννη, που με τα πόδια πήγαινε στο χωριό και το άλογο σταματά μόνο του. Λυγίζει τα πισινά του πόδια για να κόψει ταχύτητα και πριν προλάβει να μείνει ακίνητο, ο Γιάννης είχε αρπάξει από τη μέση

τον αδερφό του. Με ένα τίναγμα το άλογο αφήνει πίσω του δυο αυλάκια από την δύναμη των ποδιών του και μια φλόγα που αν ήταν νύχτα θα φωτίζε την περιοχή.

Το δαιμονισμένο άτι, συμπεριφερόταν λες και ήξερε τι είχε συμβεί, λες και ήταν αυτό που είχε βάλει την τελευταία υπογραφή για τη μεγάλη απόφαση που είχε παρθεί από τον πρωθυπουργό της χώρας. Τα δυο αδέρφια φτάνουν στο χωριό. Οι καμπάνες ηχούν αδιάκοπα. Κόσμος στους δρόμους, όλοι έτοιμοι να βοηθήσουν. Μπαίνουν στο σπίτι. Ο Κώστας παίρνει το φυλαχτό της γιαγιάς και ο Γιάννης μια μικρή φωτογραφία του παππού του για συντροφιά, αποχαιρετούν τη μητέρα τους και γρήγορα πηγαίνουν στην πλατεία. Μαζεύτηκαν πολλά παιδιά έτοιμα να φύγουν για την Τρίπολη, και από εκεί θα πήγαιναν στις διάφορες μονάδες που τους είχαν κατατάξει.

Τσολιάδες και οι δυο στον Ελληνικό Στρατό, καμάρωναν με τη φουστανέλα τους. Αεικίνητοι, κανένας δεν τους έπιανε. Μικρόσωμοι, μα όλο νεύρο. Βρέθηκαν στη Μικρά Ασία. Πολέμησαν. Μα οι μεγάλοι, τους πρόδωσαν και χάσανε τον πόλεμο. Ο Γιάννης σε μια μάχη στο χωριό Μπελετζίκ πιάστηκε αιχμάλωτος. Με τη λήξη του πολέμου που έγιναν οι ανταλλαγές αιχμαλώτων, μυστηριωδώς βρέθηκε υπηρέτης στο σπίτι ενός βιομήχανου και παρά τις προσπάθειες που έκανε, δεν κατάφερε να γυρίσει στην Ελλάδα. Χάθηκαν τα ίχνη του.

Ο Κώστας γύρισε στο χωριό τραυματίας. Για το Γιάννη ποτέ δεν πίστεψαν ότι δεν ζούσε και για πολλά χρόνια οι δικοί του έκαναν προσπάθειες μήπως και τον βρουν. Άλλος τους έλεγε το ένα, άλλος τους έλεγε το άλλο. Μα ένα όνειρο που είχε δει η μητέρα του, την έκανε πάντα να ελπίζει. Τα σημαντικότερα γεγονότα της ζωής μου, τα βλέπω στον ύπνο μου, έλεγε η θεια Γιαννούλα. Ξέρω ότι ο Γιάννης μου ζει. Θα τον βρούμε, έλεγαν όλοι τους και δεν το έβαζαν κάτω.

Ο Κώστας τραυματίστηκε στο Σένετζικ. Βγαίνοντας από το χαράκωμα και αφού έβαλε τη λόγχη του στο όπλο, μη θέλοντας να σκοτώσει τον αντίπαλό του, αλλά να τον υποχρεώσει σε φυγή, σημάδεψε στον αέρα και όρμησε σαν λιοντάρι, όπως έκανε και άλλες φορές, για να διώξει μια ομάδα Τούρκων που τους είχε

πλησιάζει. Ένας Τούρκος στρατιώτης γύρισε πίσω και τον σημάδεψε. Η σφαίρα βρήκε τη θήκη της λόγχης που κρεμόταν στο αριστερό πόδι του και αφού την έσπασε, γέμισε με θραύσματα το μηρό. Έσπασε το κόκκαλο μα δεν έκοψε το πόδι. Εάν δεν υπήρχε η θήκη της λόγχης εκεί, το βλήμα ήταν τέτοιο, που το πόδι θα κοβόταν στα δύο. Ταμ τουμ έλεγαν το όπλο του εχθρού. Όποιος το είχε επινοήσει, ή τρελός ήταν, ή φοβερό μίσος έτρεφε για τους ανθρώπους.

Ο Κώστας πάντα έλεγε ό,τι αν δεν είχε το φυλαχτό της γιαγιάς πάνω του, δεν θα γυρνούσε πίσω. Χρόνια ταλαιπωριόταν με το τραύμα. Τρεις εγχειρήσεις, μα το πρόβλημα υπήρχε. Από ό,τι έλεγαν οι γιατροί, πάνω από εκατό κομμάτια σίδηρο είχε μέσα. Τρεις πόντους κοντότερο έμεινε από το άλλο. Όταν τελείωσε ο πόλεμος, το Κράτος συγκέντρωσε στοιχεία, και αποκατέστησε τους τραυματίες. Τον Κώστα τον ξέχασαν. Τον ξέχασαν γιατί ήταν γνήσιος και περήφανος άντρας και δεν προσκυνούσε κανέναν. Ο λόγος του ήταν συμβόλαιο και έτσι και τον έδινε, ποτέ του δεν τον έπαιρνε πίσω. Τις συντάξεις, τον καιρό εκείνο, τις είχε στην αρμοδιότητά του, ένας Στρατηγός γιατρός από το ίδιο το χωριό. Του Κώστα του πρότεινε να παντρευτεί μια συγγένισά του και η σύνταξη θα ήταν παχυλή. Μα ο Κώστας είχε δώσει το λόγο του στη μελλοντική του γυναίκα και μπεσαλής καθώς ήταν δεν ήταν δυνατόν να μην τον τηρήσει. Έμεινε έτσι μέχρι τα γεράματά του. Χωρίς σύνταξη.

Απέκτησε έξι παιδιά, τρία αγόρια και τρία κορίτσια και πολλά εγγόνια. Μάλιστα μια κόρη του, όταν έμεινε έγκυος, αρρώστησε βαριά και όλοι της έλεγαν ότι το παιδί δεν έπρεπε να γεννηθεί γιατί ίσως να μην γεννιόταν υγιές. Το είχε πάρει όμως απόφαση και δεν άλλαζε γνώμη. Το παιδί γεννήθηκε, όχι μόνο υγιές, αλλά κάτι παραπάνω. Είχε αντί για δυο νεφρά, τρία. «Καλό σημάδι» λέει ο παπάς του χωριού, όταν το έμαθε. Το έβαλαν Διαμαντή. Το παιδί μεγάλωσε, πήγε στο σχολείο, άριστος μαθητής. Όλο το χωριό τον αγαπούσε, και όποιος ήθελε στην γειτονιά κανένα θέλημα, αυτόν έστελνε.

Μια μέρα καθώς διάβαζε, άκουσε τον παππού του τον Κώστα να μονολογεί. «Να ζει άραγε ο Τούρκος που μου έσπασε το πόδι;»

– Παππού τι είπες; τον ρωτάει ο μικρός.

Αφού διηγήθηκε στο παιδί όλη την ιστορία για τον πόλεμο, ξαναρωτάει ο μικρός:

– Παππού, αν ζούσε και τον συναντούσες τι θα του έλεγες;

– Θα τον έπαιρνα και θα τον πήγαινα στον τάφο του Στρατηγού που με αδίκησε και δεν μου έβγαλε την αναπηρική σύνταξη που μου δικαιούταν και θα του έλεγα: «Εδώ είναι ο πραγματικός μου εχθρός. Εσύ είσαι συνάνθρωπός μου, σε τίποτα δεν φταις».

– Μα πώς είναι άφταιγος; Αφού σου έσπασε το πόδι σου παππού;

– Άκουσε παιδί μου, λέει ο γέροντας. Το πόδι μου, μου το έσπασε εν καιρώ πολέμου, και τον πόλεμο δεν τον έκανε αυτός, άλλοι τον έκαναν. Αυτόν τον έστειλαν εκεί όπως έστειλαν και εμένα. Να σου πω και κάτι ακόμη που δεν σου έχω πει. Την ώρα που με τραυμάτισε, ενώ ήμουν μέσα στο χαράκωμα, πυροβόλησα στον αέρα για να τον φοβίσω να φύγει. Αφού οπισθοχώρησε βγήκα. Τότε γύρισε και με χτύπησε. Αν ήθελα θα τον είχα σκοτώσει. Τον αέρα όμως σημάδεψα, όχι αυτόν.

– Τι λες παππού; λέει ο μικρός που για λίγα λεπτά έμεινε άφωνος και σκεπτόταν. Θέλω να σου πω και εγώ κάτι παππού.

– Τι; ρωτάει ο γέροντας.

– Θέλω να γίνω γιατρός.

– Γιατρός; Γιατί;

– Να, αν ξαναγίνει πόλεμος, θέλω να βοηθάω τους τραυματίες και να μην τους αφήνω να πεθαίνουν. Τους τραυματίες παππού, τους τραυματίες και των δυο στρατοπέδων, και των δυο στρατοπέδων...

Το κορμί του γερο-Κώστα το έπιασε ρίγος και τα χέρια του χόντρυναν, άλλα τόσα έγιναν, αφού σηκώθηκε η τρίχα τους από αυτά που είπε το παιδί. Ο μικρός είχε κοφτερό μυαλό και κατάλαβε τη σημασία όσων του είπε ο παππούς.

Άριστος μαθητής καθώς ήταν, το είχε βάλει βουλή να γίνει γιατρός. Όπου έβρισκε βιβλίο και εφημερίδα που αναφερόταν στην ιατρική, το ξεσκόνιζε. Ήθελε να μάθει τον όρκο του Ιπποκράτη, μα πού να τον έβρισκε. Ο γιατρός του χωριού, που κάποια μέρα του τον ζήτησε, φαίνεται ότι δεν τον θυμόταν όλον απ' έξω και για να μην τον προσβάλει δεν τον ξαναρώτησε. Μια μέρα που ήταν με την μητέρα του σε ένα ιατρείο στην Τρίπολη, βλέπει απέναντί του σε ένα κάδρο γραμμένο τον όρκο. Σαν ελατήριο πετάχτηκε πάνω. Πλησιάζει και αρχίζει να τον διαβάζει. « Όμνυμι Απόλλωνα ...» Μέχρι να τελειώσει μια επίσκεψη ο γιατρός, είχε μάθει σχεδόν τον μισό ο Διαμαντής. Μπαίνει μέσα στο ιατρείο και λέει με ευγένεια και σοβαρότητα στο γιατρό:

– Σας παρακαλώ μπορώ να έχω ένα χαρτί και ένα μολύβι, γιατρέ;

– Τι τα θες, τον ρωτά.

– Να, θέλω να γράψω τον όρκο του Ιπποκράτη και να τον μάθω απ' έξω.

– Γιατρός θες να γίνεις;

– Ναι, γιατρός θέλω να γίνω, όχι για να κερδίζω χρήματα, αλλά για να βοηθάω τους τραυματίες και τους αρρώστους, λέει ο μικρός. Αφού τον κοίταξε στα μάτια ο γιατρός, του λέει: Πάρε αγόρι μου το κάδρο με τον όρκο, δικό σου, στο χαρίζω.

Ένα πλατύ χαμόγελο έφτασε από το ένα αφτί στο άλλο του μικρού Διαμαντή. Ξεκρεμάει το κάδρο και ερχόμενος προς το μέρος του γιατρού, το μάτι του πέφτει πάνω σε μια φράση που λέει: *«ΕΚΤΟΣ ΕΩΝ ΠΑΣΗΣ ΑΔΙΚΗΣ ΕΚΟΥΣΙΗΣ ΚΑΙ ΦΘΟΡΙΗΣ ΤΗΣ ΤΕ ΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ ΕΠΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΟΥΛΩΝ»*. Ρωτάει το γιατρό τι εννοούν αυτά, και ο γιατρός του απαντά.

– Να μην προκαλέσεις εκούσια βλάβη και φθορά παντός είδους επί γυναικών και ανδρών, είτε αυτοί είναι ελεύθεροι είτε είναι δούλοι.

– Πολύ σωστά τα είχε πει ο Ιπποκράτης, λέει το παιδί, αυτό πιστεύω και εγώ. Στους ελεύθερους μα και στους δούλους.

Βεβαίως σ' όλο τον κόσμο. «Είσαι πολύ καλό παιδί», του είπε ο γιατρός «και γι' αυτό θα σου δώσω και ορισμένα βιβλία να τα διαβάσεις». Πάρε τούτο, πάρε εκείνο, πάρε το άλλο. Τον γέμισε με βιβλία. Ήταν τόσο μεγάλος ο ενθουσιασμός του μικρού, που άρχισε να διαβάζει μέσα από το ιατρείο, και κάποια στιγμή που ετοιμάστηκαν να φύγουν, από τη χαρά του λέει στη μητέρα του: Όταν διαβάσω τα βιβλία που μου έδωσε ο γιατρός, ίσως γιατρέψω τα δάχτυλα της γιαγιάς της Θανάσως, που αγοράζει καινούργια παπούτσια και τα κάνει πέδιλα για να χωρέσουν στα πόδια της.

Η γιαγιά η Θανάσω ήταν μια γειτόνισσα καλοσυνάτη που όταν την φίλευαν κάτι, δεν το έτρωγε, παρά φώναζε το Διαμαντή και του το έδινε. Ήταν τόσο καλή γυναίκα, μα είχε πάθει παραμορφωτική αρθρίτιδα και στράβωσαν τα δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια της. Ήταν η πρώτη υποψήφια ασθενής του μικρού «γιατρού», ύστερα από την «είσοδό του» στους κόλπους της ιατρικής επιστήμης. Γυρνώντας στο χωριό, δεν σήκωνε κεφάλι από το διάβασμα. Τον είχαν μαγέψει τα βιβλία και δεν ξεκολλούσε από πάνω τους. Τον τραβούσε, τον μαγνήτιζε το περιεχόμενό τους.

Ήταν άριστος αναγνώστης και είχε έναν μοναδικό τρόπο να τοποθετεί τις γνώσεις μέσα στο μυαλό του. Τίποτα δεν ξεχνούσε και τίποτα δεν δυσκολευόταν να καταλάβει από αυτά. Ήταν τότε στις αρχές του Γυμνασίου. Έμαθε για τα κύτταρα, τους ιστούς, τα όργανα, το σύστημα, για όλο τον οργανισμό του ανθρώπου. Μα πιο πολύ τον μάγεψε ο ανθρώπινος εγκέφαλος. Είναι η πιο θαυμαστή και πιο μυστηριώδης δομή σε όλο το σύμπαν, λέει ένα από τα βιβλία. Μπορεί να κρατήσει πληροφορίες που θα γέμιζαν είκοσι εκατομμύρια τόμους. Τι φοβερό πράγμα σκέφτεται! Ποιος επινόησε να φτιάξει κάτι τέτοιο, και όλο έβαζε το νου του να δουλέψει. Ήθελε να μάθει πράγματα που θα τον βοηθούσαν στην καθημερινή του ζωή. Ήθελε να ήταν αυτός, που θα έτρεχε πρώτος να βοηθήσει κάποιον, που θα χρειαζόταν κάτι στο χωριό του.

«Πρέπει να μάθω», σκέφτεται, «να δένω τραύματα, να κάνω ενέσεις, να είμαι γνώστης της τεχνητής αναπνοής. Αυτά

χρειάζονται στο χωριό». Φανταζόταν τον εαυτόν του στην θέση του μόνιμου γιατρού που ήταν τότε εκεί. Ήθελε να βοηθάει τους γέροντες, τις γριούλες, είχε ένα θαυμάσιο εσωτερικό κόσμο. Κάποια μέρα έπεσε στα χέρια του ένα από τα βιβλία του Φρόιντ. “Εισαγωγή στην ψυχανάλυση”, ήταν ο τίτλος του. Είχαν περάσει πολλές ώρες και δεν έλεγε να σταματήσει. Τον προβλημάτισε πολύ αυτό το βιβλίο, μα έμεινε ευχαριστημένος που το διάβασε.

Θεέ μου, αναφώνησε μια μέρα, αφού διάβασε κάτι για τις ορμόνες. Πού βρίσκονται όλες αυτές οι ουσίες και με τι ακριβή αναλογία παράγονται. Βασικός σκοπός του να γιατρέψει τα ρευματικά της θειας-Θανάσως. Έψαξε, ξαναέψαξε, βρήκε άκρη. Τόση δόση από τούτο, τόση δόση από κείνο, τόσες φορές την ημέρα έλεγε μια συνταγή. Μα για να πάρει τα φάρμακα ήθελε χρήματα. «Πού θα τα βρω», μονολόγησε. Μα πριν τελειώσει τη σκέψη του, ακούει μια φωνή έξω από το σπίτι.

– Διαμαντή, Διαμαντή!

Βγαίνει έξω. Ήταν ένας ξάδερφος της μητέρας του, ο μπάρμπα-Αποστόλης.

– Θέλω, του λέει, να με βοηθήσεις να μεταφέρουμε το άχυρο και το σιτάρι από την αλωνιστική μηχανή στο σπίτι. Θα έρθεις;

– Μα και βέβαια θα έρθω, του απαντά. Σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί.

– Εντάξει έλα στο θεμονοστάσι σε καμιά ώρα, όχι τώρα.

– Εντάξει θείε, εντάξει θα έρθω. Μέχρι να περάσει μια ώρα, είχε διαβάσει άλλο μισό βιβλίο, μα κάπου-κάπου, ρωτούσε και τον πατέρα του, να του πει τι ώρα ήταν. Ήταν πολύ συνεπής και δεν ήθελε να αργήσει. Πέρασε η μια ώρα και έφυγε για το θεμονοστάσι που τον περίμενε ο μπάρμπα-Αποστόλης.

– Εγγλέζος είσαι στα ραντεβού σου, λέει αυτός, και ξάφνου σωριάζεται στο έδαφος.

Σε λίγο ήταν μαζεμένοι πάνω του, πάνω από είκοσι άτομα. Ο ένας έλεγε ετούτο, ο άλλος εκείνο. Ο ένας έπαθε αυτό, ο άλλος έπαθε εκείνο. Ο Διαμαντής όμως είχε δική του άποψη. Αφού τους είπε να μην είναι όλοι μαζεμένοι επάνω του, απέδειξε όχι μόνον ότι μπορεί να αποστηθίζει αυτά που γράφουν τα

χαρτιά, μα και πώς να τα κάνει και πράξη. Γονάτισε δίπλα του, έβαλε τα δάχτυλά του στο αριστερό μέρος του λαιμού του μπάρμπα-Αποστόλη και έπιασε την αρτηρία που μεταφέρει το αίμα από την καρδιά στον εγκέφαλο. «Η καρδιά του», λέει, «δουλεύει». Αμέσως μετά, έβαλε το αυτί του κοντά στο στόμα, να ακούσει αν αναπνέει. Αναπνοή υπήρχε, αλλά αργή. Το πρόσωπο του μπάρμπα-Αποστόλη ήταν χλωμό, κρύο, κáθιδρο και οι μασχάλες του έτρεχαν σαν βρύση.

– Αποστόλη μου! φώναζε η θεια-Διαμάντω, σήκω Αποστόλη μου. Τι κακό μας βρήκε Θεέ μου!

«Λίγη ζάχαρη», τους είπε ο Διαμαντής, «λίγη ζάχαρη φέρτε μου». Ωσπου να πεις τρία, την έφερε από τα καφóμπρικά της αλωνιστικής, η Κατερινούλα του μπάρμπα-Ντίνου του Χαρίτου που έφυγε σαν βολίδα θυμίζοντας αθλήτρια των εκατό. Του βάζει μισή κουταλιά στο στόμα και σε πέντε λεπτά ο μπάρμπα-Αποστόλης άρχισε να συνέρχεται. Σε λίγο ήταν όρθιος και τους κοίταζε παράξενα. Υπογλυκαιμία λέει ο μικρός «γιατρός», υπογλυκαιμία ήταν. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο της γυναίκας του μπάρμπα-Αποστόλη, που κατέληξε στον αριστερό ώμο του Διαμαντή, αφού τον έσφιξε στην αγκαλιά της.

– Σε ευχαριστώ, του λέει, σε ευχαριστώ πολύ. Ο Θεός να σε έχει καλά. Χίλια χρόνια να ζήσεις.

– Είδες τι κάνουν τα γράμματα, είπε η ξαδέρφη του μπάρμπα-Αποστόλη, η θεια Γιωργούλα. Αν δεν ήταν το παιδί, θα πέθαινε ο άνθρωπος. Θα τον χάναμε για μισή κουταλιά ζάχαρη.

Έρθε και η σειρά του ασθενή και άρχισαν να αλωνίζουν τη δική του τη σοδιά. Ένας καρπός σαν κεχριμπάρι και το άχυρο σαν το χρυσάφι. Η χρονιά ήταν καλή. Γέμισε όλα τα σακιά, μια στοίβα μέχρι εκεί πάνω. Δεν πήγαν οι κόποι χαμένοι. Ήταν από τις καλύτερες χρονιές. Γέμισε ο τόπος καρπούς και άχυρα για τα ζώα. Είχε βοηθήσει ο καιρός, αφού και το Μάρτη είχε βρέξει, μα και τον Απρίλη. Και καθώς λέει και η παροιμία: «Αν βρέξει ο Μάρτης δυο νερά κι ο Απρίλης άλλο ένα, χαράς τονε το γεωργό, που έχει πολλά σπαρμένα». Πράγματι όλο το χωριό γέμισε τις αποθήκες εκείνη τη χρονιά.

Φόρτωσαν στο τρακτέρ του μπάρμπα-Φίλιππα του Μπιστόλα τον καρπό και το άχυρο στου Χρήστου του Κοπίτα που είχε μεγαλύτερη καρότσα. Σαν πούπουλο έπιανε τα σακιά με το σιτάρι ο Διαμαντής και τα έβαζε πάνω στο τρακτέρ. Για να τον πειράξει ο μπάρμπα-Θύμιος ο Γιαννόπουλος του λέει:

– Σιγά, σιγά Διαμαντή, θα σου πέσει κανένα νεφρό, μην τα σηκώνεις έτσι απότομα.

Όλοι ήξεραν ότι είχε τρία νεφρά. Μα το καλοσυνάτο παλικάρι του απαντά:

– Ε, όλα θα μου πέσουν; Κάποιο θα μείνει να φιλτράρει και το αίμα, έχω τρία ρε θείε, δεν το ξέρεις;

– Το αίμα φιλτράρουν τα νεφρά; ρωτάει ο μπάρμπα-Θύμιος.

– Ναι θείε, τα νεφρά είναι φίλτρα και φιλτράρουν το αίμα.

Διώχνουν τις άχρηστες ουσίες και κρατάνε τις χρήσιμες.

– Τι σου φτιάχνει η φύση, ψιθυρίζει ο μπάρμπα-Θύμιος!

– Είναι τόσο τέλειος ο οργανισμός μας, ξαναλέει ο Διαμαντής. Είναι μια τέλεια μηχανή. Όταν ένας χειρουργός είδε για πρώτη φορά το νεφρό, και κατάλαβε τη λειτουργία του, έμεινε άγαλμα ο άνθρωπος. Όταν συνήλθε αναφώνησε: Ω, Θεέ μου, τι έφτιαξες! Αυτό θείε το διάβασα τώρα τελευταία.

– Τι κάνουν τα γράμματα, ξαναλέει η θεία Γιωργούλα, τι κάνουν τα γράμματα!

Οι καρποί και το άχυρο έφτασαν στο σπίτι του μπάρμπα-Αποστόλη. Τα ξεφόρτωσαν έξω στην αυλή.

– Αύριο, λέει η θεία Διαμάντω θα τα βάλουμε μέσα, αύριο, πρωί-πρωί πριν μας πιάσει η ζέστη.

– Ρε θεία, δεν τα βάζουμε τώρα, μην πιάσει καμιά βροχή; της λέει ο Διαμαντής.

– Μπα δεν βρέχει, λέει ο μπάρμπα-Αποστόλης, άστα αύριο το πρωί.

Πριν τελειώσουν την κουβέντα, να ‘σου ο μπάρμπα-Σταύρος με μια κανάτα κρασί και δυο ποτήρια στα χέρια του.

– Ελάτε να σας κεράσω από το κοκκινέλι μου, να δοκιμάσετε λίγο, και μην αφήνετε έξω το άχυρο γιατί θα βρέξει.

– Τι λες; του λέει ο Αποστόλης. Βρέχει χωρίς σύννεφα μπάρμπα-Σταύρο;

– Βρέχει και παραβρέχει του απαντά. Σε δυο ώρες θα δεις.

Το μπάρμπα-Σταύρο, όλοι τον άκουγαν και τον σεβόντουσαν. Όλους τους συμβούλευε και όλους τους αγαπούσε. Ήταν χρόνια αγροφύλακας στο χωριό, μα ποτέ δεν είχε πάει άνθρωπο στο δικαστήριο. Πάντα έβρισκε μια λύση και τους συμβίβαζε. Δεν ήθελε να τρώνε τα δικαστήρια τα χρήματα των συγχωριανών του. Τους λυπότανε. Μάλαμα άνθρωπος ήταν.

Το άχυρο το έβαλαν μέσα, μα το σιτάρι δεν πρόλαβαν. Το σκέπασαν όμως. Αρχισε να βρέχει. Σε λίγο ήρθε μεγάλη καταιγίδα. Οι δρόμοι πλημμύρισαν αφού τα χαντάκια δεν πρόλαβαν να διώξουν τα νερά. Ο κήπος της θεια-Δημήτρως της Κουρναρούς, έγινε λίμνη και τα διάφορα αντικείμενα που ήταν πεταμένα στους δρόμους, σαν πάπιες έπλεαν πάνω στα νερά. Ένας κεραυνός κούνησε συθέμελα τα σπίτια της γειτονιάς, αφού πήγε και καρφώθηκε στο Γατσέικο δέντρο και το άνοιξε στα δύο.

– Αν μπορούσαμε, λέει ο Διαμαντής, να συλλέξουμε το ρεύμα που έχει ένας κεραυνός, θα φωτίζαμε όλο το χωριό για κάμποσο καιρό.

– Πού να το βάλουμε; λέει αστεειευόμενος ο μπάρμπα-Μήτσος, που είχε έρθει να βοηθήσει. Οι αποθήκες είναι γεμάτες άχυρα, και τα κασόνια σιτάρια.

Η κυρα-Διαμάντω ήταν στην κουζίνα και μαγείρευε. Είχε ένα παστό που έγλυφε τα δάχτυλά σου. Το ψωμί της μόσχος. Χρυσοχέρα γυναίκα. Όλη η γειτονιά στο φούρνο της έψηνε το ψωμί. Είχε καλό φούρνο, μα ήξερε και να τον καίει.

– Ελάτε μέσα τους φωνάζει, ελάτε μέσα, είναι έτοιμο το φαγητό. Αποστόλη, εσύ πήγαινε στο υπόγειο να φέρεις κρασί. Από το 'κείθε βαρέλι πιάσε. Έλα να σου δώσω την κανάτα.

Του δίνει την κανάτα και από τη βιασύνη του ο μπάρμπα-Αποστόλης τη ρίχνει κάτω. Θρύψαλα έγινε.

– Κακομοίρη, τόσα χρόνια πάω και πιάνω κρασί, μια φορά σε έστειλα και εσύ την έσπασες; λέει η κυρα Διαμάντω.

– Σώπα ρε γυναίκα δεν ήταν και καινούργια. Μισότριβη ήταν, θα σου αγοράσω άλλη.

Το γέλιο που έπεσε! Ακούς μισότριβη κανάτα. Φθείρεται το γυαλί;

– Πάρε το μπουκάλι και γέμισέ το, μα πρόσεχε μην το σπάσεις και τούτο.

Ήρθε το κρασί και άρχισαν να τρώνε. Η μυρουδιά, σου έσπαζε τη μύτη. Τι νόστιμο φαγητό!

– Θεία, λέει ο Διαμαντής, λίγο νερό μπορείς να μου φέρεις;

– Αμέσως του λέει και του δίνει ένα ποτήρι που άστραφτε από καθαριότητα.

– Καλό νερό λέει ο Διαμαντής.

– Και πολύ χωνευτικό συμπλήρωσε η κυρα-Διαμάντω. Να σου πω, πώς ένας τσοπάνης βρήκε ετούτη την πηγή. Εκεί που φύλαγε τα γίδια του, βλέπει έναν τράγο που ερχόταν με βρεγμένο το γέni του. Κάπου έχει νερό, σκέφτηκε ο τσοπάνης. Παρακολούθησε τον τράγο, όταν έφυγε από το κοπάδι και τον είδε να σταματά μπροστά σε μια πηγή. Έσκυψε και ήπια νερό. Ε, από τότε ο τσοπάνης εκεί έτρωγε το ψωμοτύρι του (ο τσοπάνης λεγόταν Χρόνης και η Βρύση πήρε τ' όνομά του).

Απόφαγαν και ο Διαμαντής ετοιμάστηκε να φύγει.

– Ένα λεπτό του λέει ο μπάρμπα-Αποστόλης, ένα λεπτό.

Πήγε στο άλλο δωμάτιο, έφερε κάτι και του το έβαλε στο τσεπάκι του πουκάμισού του.

– Αυτό είναι για σένα.

Ο Διαμαντής πήγε να αντιδράσει, μα τον πρόλαβε ο μπάρμπα-Αποστόλης.

– Μη μου αρνείσαι γιατί δεν θα σε ξαναφωνάξω να με βοηθήσεις.

– Ευχαριστώ θείε, ευχαριστώ.

Τους χαιρέτησε κι έφυγε. Το δώρο ήταν ένα χιλιάρικο, αρκετά λεφτά για εκείνη την εποχή.

Την άλλη μέρα ο Διαμαντής, παίρνει το λεωφορείο και πηγαίνει στην Τρίπολη. Μπαίνει σε ένα φαρμακείο και αφού έδωσε στο φαρμακοποιό μια συνταγή που είχε, τον ρώτησε αν μπορούσε να του φτιάξει αυτό το φάρμακο.

– Μπορώ, πώς δεν μπορώ. Έλα σε καμιά ώρα να το πάρεις.

– Πόσο κάνει; ρωτάει ο Διαμαντής.

– Μισό λεπτό, λέει ο φαρμακοποιός, να κοιτάξω.

Κατέβασε από το ράφι τρία είδη φαρμάκων και κοίταξε τις τιμές, αφού έβαλε στο ένα μάτι έναν μεγεθυντικό φακό.

– Εκατόν είκοσι δραχμές κάνει, του λέει.

– Εντάξει θα περάσω να το πάρω σε μια ώρα.

Το φάρμακο ήταν μίξη τριών άλλων και έτσι θα ενεργούσε πιο αποτελεσματικά στα ρευματικά της θείας Θανάσως.

«Εκατόν είκοσι δραχμές», λογαριάζει μέσα του ο Διαμαντής «και τριάντα το εισιτήριο πήγαινε έλα, εκατόν πενήντα. Μένουν άλλες οχτακόσιες πενήντα. Θα πάρω ένα ζευγάρι παπούτσια της μητέρας μου και ένα πουκάμισο του πατέρα μου. Α, ναι. Και λίγο πλατύφυλλο βασιλικό».

Αφού αγόρασε τα παπούτσια και το πουκάμισο, γυρνώντας, είδε σε ένα πεζοδρόμιο μια γριούλα που πουλούσε διάφορα λουλούδια. Είχε και βασιλικό.

– Καλημέρα γιαγιά, λέει ο Διαμαντής. Λίγο βασιλικό θέλω.

Του δίνει ένα μικρό γλαστράκι και του λέει.

– Θα γεμίσει όλη η γειτονιά, έχω καλό χερικό.

Πράγματι όλη η γειτονιά γέμισε και σώζεται ακόμη και σήμερα αυτή η ράτσα.

Γυρνώντας στο χωριό, έδωσε τα δώρα στους γονείς του.

– Ωραία παπούτσια μου έφερες, λέει η μητέρα του. Την Κυριακή θα τα φορέσω κιόλας.

Ο πατέρας του ο μπάρμπα-Μήτσος, αφού έβαλε το πουκάμισο, καμαρωτός πήγε στον καθρέφτη.

– Κόντη με έκανες, του λέει. Είχα να φορέσω τέτοιο πουκάμισο από γαμπρός και του έριξε ένα πλατύ χαμόγελο.

Πήρε ο Διαμαντής το φάρμακο και τρέχει γρήγορα στη θεια Θανάσω.

– Γιαγιά, γιαγιά, φώναξε απ' έξω.

– Έλα μέσα, του απαντά, έλα μέσα. Εσύ είσαι Διαμαντή μου, του λέει καθώς τον αντίκρισε. Έμαθα πηγες στην πόλη σήμερα. Τι νέα, πως τα πέρασες;

– Καλά γιαγιά, σου έφερα και κάτι φάρμακα για τα ρευματικά. Θα σε κάνω περδίκι εγώ. Το χειμώνα δεν θα τον καταλάβεις καθόλου εφέτος.

– Αχ, παιδάκι μου, δεν γιαίνουνε τα μαγκούφια. Έτσι ήταν και η συχωρεμένη η μάνα μου και δεν μπορούσε να κοιμηθεί από τους πόνους.

– Σώπα, της λέει ο Διαμαντής, τότε δεν είχαν βρει το φάρμακο. Τώρα είναι άλλα τα χρόνια. Για φέρε εδώ το χέρι σου να σου βάλω λίγη αλοιφή και να δεις που θα περάσει. Θα βάλουμε σήμερα στο ένα, να δούμε μήπως δεν το δεχτεί ο οργανισμός και από αύριο θα βάζουμε σε όλα τα δάχτυλα, χέρια και πόδια.

– Να έχεις την ευχή μου Διαμαντή μου, σε ευχαριστώ πολύ παιδάκι μου.

Ύστερα από ένα μήνα η θεία Θανάσω έπεφτε για ύπνο το βράδυ και ξύπναγε το πρωί. Ούτε που καταλάβαινε τίποτα.

– Την ευχή μου παιδάκι μου, την ευχή μου, έλεγε και ξανάλεγε στο Διαμαντή.

Μια άλλη μέρα, ήταν στο σπίτι του παππού του, του Κώστα και καθώς καθόταν στο πλατύσκαλο, τον έπιασε το μεράκι και άρχισε να τραγουδάει. Ήταν καλός στιχουργός, έβγαζε δικά του τραγούδια, μα έκλεβε το σκοπό. Είχε καλό πνευμόνι και πολύ καλή φωνή. Τον άκουσε ο παππούς του που ήταν στον κήπο! Ένας αναστεναγμός βγήκε από μέσα του και σταμάτησε τη δουλειά του. Άκουγε το Διαμαντή να τραγουδά και έκλαιγε ο παππούς. Τι είχε γίνει; Το παιδί τραγουδούσε ένα δικό του στίχο, αλλά ο σκοπός ήταν από ένα τραγούδι που έλεγαν πάντα μαζί όταν ζούσαν, τα δυο πεθαμένα παιδιά του παππού του, ο Γιώργης και η Παναγιώτα.

Ο Γιώργης ένα λεβεντόπαιδο, χαιρόσουν να τον κοιτάζεις για την ομορφάδα του, πέθανε στα δεκαοχτώ από πολιομυελίτιδα. Βλέπετε τότε η επιστήμη δεν είχε προχωρήσει όσο σήμερα. Πέθανε έξω από το χωριό, εκεί που έμεναν τότε και είχαν τη στάνη τους. Ήταν ένα μεγάλο χτύπημα της μοίρας στο σπίτι του μπάρμπα-Κώστα, μα δεν ήταν μόνον αυτό. Αργότερα τους βρήκε ένα άλλο κακό, που τους έκοψε ακόμη τα φτερά.

Ανήμερα του Αγίου Γεωργίου και ενώ όλοι ήταν στην εκκλησία, η Παναγιώτα έμεινε να κάνει τις δουλειές του σπιτιού. Ένα κοριτσόπουλο σαν τα κρύα νερά, είκοσι χρονών. Οι

πλεξούδες της μέχρι κάτω. Το πρόσωπό της έλαμπε και η κορμοστασιά της σαν κυπαρίσσι. Καθώς σκούπιζε το σπίτι, ένα γειτονόπουλο την επισκέφθηκε. Στον τοίχο ήταν ένα όπλο, που είχε αφήσει εκεί κάποιος συγγενής τους. Ξεκρέμασε το όπλο το παιδί, και αστεεινόμενο σημάδεψε την Παναγιώτα. Πατάει τη σκανδάλη και μέχρι να ανοιγοκλείσει τα μάτια της, την ξάπλωσε στο πάτωμα. Το όπλο ήταν γεμάτο. Πού να φανταστεί το παιδί ότι αυτός που το κρέμασε εκεί, θα είχε ξεχάσει να το αδειάσει. Σαν μαθεύτηκε το κακό, αναστατώθηκε όλο το χωριό. Η θλίψη ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων των ανθρώπων. Δεν υπήρξε ούτε ένας άνθρωπος, που να μην έκλαψε γι' αυτό το κορίτσι. Ο νονός της ο μπάρμπα-Χρήστος, ένας άντρακλας δυο μέτρα, με κάτι πλάτες που έστριβε για να τον χωρέσει η πόρτα του σπιτιού του, σα μικρό παιδί θλιβόταν και αναστέναζε.

Το βράδυ που μοιρολογούσαν όλες οι γυναίκες, ο μπάρμπα-Χρήστος είπε ένα μοιρολόι που και το σπίτι κουνήθηκε από τα θεμέλια. Τόσο δυνατά το έλεγε. Είχε μια φωνή που όταν τραγουδούσε στα βουνά, ακουγόταν σε όλη την περιοχή. Δυνατή μα και πολύ γλυκιά. Ασυναγώνιστη, σπάνια φωνή.

Καθώς τραγουδούσε ο Διαμαντής στο πλατύσκαλο, τον πλησιάζει η γιαγιά του η Γιωργούλα και του λέει:

– Όταν σε κοιτάζω στα μάτια, μου θυμίζεις το θείο σου το Γιώργη, μα και η φωνή σου ίδια είναι. Αυτός τραγουδούσε μαζί με την θεία σου την Παναγιώτα το «Λάλα το αηδόνι μου, λάλα το, σε όλα τα περιβόλια, μα στο δικό μου τον μπαξέ πουλί να μην λαλήσει, γιατί είναι ο γιος μου άρρωστος, βαριά για να πεθάνει». Για τελευταία φορά το τραγούδησε λίγο πριν πεθάνει. Από το κρεβάτι το έλεγε, μα σαν τελείωσε, είπε κάτι που ποτέ δεν θα ξεχάσω. Ήταν μια μαχαιριά στο στήθος μου, φωτιά στα σωθικά μου.

– Τι είπε γιαγιά, τι είπε; ρωτάει ο Διαμαντής.

– Μάνα δεν θα με ξανακούσεις να τραγουδάω. Σήμερα θα πεθάνω. Αυτό μου είπε. Το βράδυ, πέθανε το παλικάρι μου.

Ο Διαμαντής ήταν ένα συνεσταλμένο παιδί, μα λιοντάρι στην ψυχή και στη δύναμη. Το χέρι να του έκοβες, αχ δεν έκανε. Μα σαν του μιλούσες για τον πόνο των ανθρώπων, βούρκωναν

τα μάτια του. Φιλότιμος και τίμιος. Μια δραχμή να είχε και να του τη ζηταγε άνθρωπος, όχι δεν έλεγε.

Ένα καλοκαίρι δούλευε στις οικοδομές και είχε μαζέψει καμιά τριανταριά χιλιάδες. Μπετά έριχναν. Τον τενεκέ στην πλάτη. Έτσι δούλευαν τότε. Συνέβη όμως κάτι, που εδώ έδειξε το πόσο άνθρωπος ήταν. Είχε έναν φίλο, το Γιώργο. Φτωχό, αλλά τίμιο και καλό παιδί κι αυτός. Ο πατέρας του είχε φύγει για το εξωτερικό, μα πριν κλείσει τρεις μήνες εκεί, ένα ατύχημα τον έστειλε στον άλλο κόσμο. Έμεινε ο Γιώργος ορφανός και ζούσε με τη μητέρα του και τα δυο μικρότερα αδέρφια του. Κάποια μέρα ένα από τα αδέρφια του Γιώργου, ο Πανάγος, καθώς έπαιζε με ένα ελατήριο, χτύπησε το αριστερό του μάτι. Του έβαλαν κάτι γιατροσόφια, όμως το παιδί πονούσε. Το πήγαν στο γιατρό και αφού το κοίταξε τους λέει:

– Αμέσως στην Αθήνα. Είναι θέμα ωρών. Προλαβαίνετε, δεν προλαβαίνετε. Το παιδί κινδυνεύει να χάσει το μάτι του. Η οικογένεια ήταν φτωχή και ότι χρήματα είχαν τα ξόδεψαν στην κηδεία του πατέρα. Με τι να πήγαιναν στην Αθήνα; Ο θεός του Γιώργου δεν ήταν στο χωριό να τους έδινε, αν είχε κι αυτός. Έλειπε στα χωράφια. Δυο ώρες μακριά. Η μητέρα του τα είχε χαμένα. Δεν ήξερε τι να κάνει. Αν έχεις όμως τύχη διάβαινε, λέει μια παροιμία, και ριζικό περπάτει.

Αν ήθελες να πάνε καλά οι δουλειές σου, προσπαθούσες να πρωταπαντήσεις το Διαμαντή το πρωί. Αν σου έλεγε αυτός πρώτος καλημέρα και σε πηγάδι να έπεφτες δεν πρόκειται να πνιγίσουν. Αν έπεφτες από ένα βράχο, τίποτα δεν θα πάθαινες. Έκανε και εδώ το θαύμα του ο Διαμαντής. Πέρασε τυχαία από το σπίτι του φίλου του, του Γιώργου και έμαθε τι είχε συμβεί. Ο Διαμαντής ήταν αθλητής και το σώμα του όλο νεύρο.

– Περίμενε λέει στο Γιώργο, έχω εγώ χρήματα.

Έφυγε σαν βολίδα. Τα πόδια του χτυπούσαν στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Στις στροφές έγερνε το σώμα του λες και οδηγούσε μοτοσικλέτα. Έφτασε στο σπίτι του.

– Τι είναι; τον ρωτάει ο πατέρας του. Γιατί τρέχεις έτσι;

– Τίποτα του απαντά. Κάτι ήρθα να πάρω και βιάζομαι.

Πήρε τα χρήματα και τροχάδην τα πηγαίνει στο σπίτι του Γιώργου. Πήγανε στην Αθήνα και το παιδί έγινε καλά. Σήμερα, τι σύμπτωση! είναι ένας άριστος οφθαλμίατρος στην Κηφισιά και πάντα το λέει αυτό. Την ενέργεια του Διαμαντή κανείς δεν έμαθε τότε, ούτε οι γονείς του.

Αγαπητοί σε όλους και φιλόξενοι άνθρωποι. Και ποιος δεν πέρασε από το σπίτι τους; Από την Αμερική, από την Αυστραλία, από τον Καναδά, όλοι πήγαιναν να τους δουν σαν έρχονταν από την ξενιτιά. Το χωριό ήταν φτωχό και ο κόσμος έφευγε να βρει καλύτερη τύχη. Παλαιότερα πήγαιναν στην Αμερική, μετά στη μακρινή Αυστραλία, ο Καναδάς και η Γερμανία έχουν τους λιγότερους. Μια φορά είχε έρθει ένα παιδί μετανάστη από την Αμερική, να δει τους γονείς κάποιου φίλου του, στο χωριό. Εκεί που συζητούσαν, ήρθε και ο μπάρμπα-Θανάσης, που είχε μάθει για τον ερχομό του επισκέπτη. Είχε και αυτός το γιο του στο Σικάγο. Έβγαλε ένα φάκελο που είχε μέσα βασιλικό ξεραμένο και τον έδωσε στον επισκέπτη.

– Να το πας, του λέει, στο γιο μου, στην Αμερική. Θεμιστοκλή Αναγνωστόπουλο τον λένε, τον ξέρεις;

– Όχι αλλά θα πάω να τον βρω.

Ρώτα, του λέει ο μπάρμπα-Θανάσης, στα καφενεία. Ή στο ένα ή στο άλλο θα είναι. Δώσ' του το και πες του να μου γράφει πιο συχνά, να μαθαίνω νέα του.

Ξεράθηκαν στα γέλια!

Ένα βράδυ η κυρά-Δημήτρω, φωνάζει το Διαμαντή που ήταν στο παλιό το σπίτι και κάτι μαστόρευε.

– Έλα του λέει, να πας λίγο φαγητό στον παππού και στη γιαγιά σου.

– Περίμενε λίγο και θα έρθω της απαντά ο Διαμαντής.

Σε λίγο τον βλέπει, να κρατάει ένα παπούτσι στο χέρι του και την πλησιάζει.

– Τι είναι αυτό; τον ρωτάει η κυρά-Δημήτρω.

– Τρεις πόντους, δεν είναι κοντότερο το ένα πόδι του παππού από το άλλο;

– Ναι, λέει η θεία Δημήτρω, γι' αυτό και κουτσαίνει.

– Με αυτό το παπούτσι ο παπούς, ούτε θα κουτσαίνει ούτε και θα κουράζεται.

Είχε φτιάξει ένα παλιό παπούτσι του παππού του, με χοντρότερη τη σόλα κατά τρεις πόντους.

– Θα του το πάω, της λέει και να δεις που θα χαρεί.

Παίρνει το φαγητό και το παπούτσι και νάτος στο σπίτι του παππού.

– Τι καλό μας έφερε το παιδάκι μου, λέει η γιαγιά καθώς τον είδε.

– Παστίσιο γιαγιά και κάτι για τον παππού, που πιστεύω να του αρέσει.

Ανοίγει η πόρτα, μπαίνει και ο παπούς.

– Σε είδα, λέει στο παιδί, ήμουν στην ταβέρνα και πέρασες απ’ έξω. Ίδιος ο θεός σου ο Γιώργης! Τι έχεις στα χέρια σου; κανένα γλυκό της γιαγιάς;

– Όχι παππού. Λίγο παστίσιο και κάτι για σένα. Για έλα να δεις. Και του δείχνει το παπούτσι.

– Είχα και εγώ ένα ζευγάρι ίδιο ακριβώς, λέει ο γέροντας, το πέταξα γιατί έμπαζε νερά.

– Το δικό σου είναι, αλλά κοίτα τι σκέφτηκα και σου έφτιαξα! Για φόρεσέ το και περπάτα να δω πώς θα πηγαίνεις.

Το φοράει ο μπάριμπα-Κώστας, σηκώνεται, κάνει πέντε έξι βήματα και λέει. «Τα μυαλά τα σπείρανε κι όσοι προλάβαν πήρανε». Εσύ ήσουν από τους πρώτους!

Πήγε και στη σκάλα, κατέβηκε, ανέβηκε, «ωραία ιδέα» λέει, και καμάρωνε για τον εγγονό του.

Ο Διαμαντής είχε ένα μυαλό, που δούλευε διαρκώς και στις δύσκολες στιγμές έβρισκε πάντα μια λύση. Ήταν καλά να μην περάσει μια ιδέα από το νου του. Θα την έκανε πραγματικότητα. Το χωριό δεν είχε ηλεκτρισμό τότε. Μα στο σπίτι του Διαμαντή, φως υπήρχε. Είχε πάρει μια μπαταρία αυτοκινήτου, την είχε βάλει κάτω από το κρεβάτι του, αγόρασε καλώδια, ειδικούς διακόπτες και λάμπες αυτοκινήτου. Τα σύνδεσε με τον κατάλληλο τρόπο και να το φως. Για τη νύχτα βέβαια και για ώρα ανάγκης. Πόσο μπορεί να αντέξει μια μπαταρία αυτοκινήτου!

Ήταν και καλός μπαλαδόρος. Η δύναμη και η αντοχή του σπάνια. Όταν σούταρε στον αέρα, η μπάλα χανότανε. Μίκραινε, σαν ένα μικρό πορτοκάλι γινόταν από το πολύ ύψος που έπαιρνε. Λένε, ότι δοκάρι στα χρονικά του ποδοσφαίρου, έχει σπάσει ένας μεγάλος Εγγλέζος ποδοσφαιριστής. Μα δεν είναι και σίγουρο. Ο Διαμαντής, ένα απόγευμα, έπαιζε ποδόσφαιρο με τους φίλους του. Ένας συμπαίκτης του, ο Παναγιώτης ο Πατσιλίβας, σε κάποια στιγμή, χτύπησε ένα κόρνερ. Ένας φοβερός κεραυνός, μια τρομερή κανονιά βγήκε από το πόδι του υποψήφιου γιατρού, και έστειλε τη μπάλα στην κορυφή του αριστερού δοκαριού, που δεν άντεξε την ισχυρή δύναμη που δέχτηκε και κόπηκε στεγνά στη ρίζα καταλήγοντας στο έδαφος. Οι μικροί τότε του χωριού, τον θαύμαζαν και τον είχαν για πρότυπό τους.

II

Τελειώνοντας το Γυμνάσιο με άριστα, μπήκε με την πρώτη στο Πανεπιστήμιο. Πού αλλού; Ιατρική στην Αθήνα! Έμενε μαζί με έναν φίλο του, το Στέφανο, που σπούδαζε κι αυτός αρχιτέκτονα μηχανικός. Όταν είχαν καιρό, δούλευαν και σε καμιά οικοδομή για τα έξοδα. Τα οικονομικά δεν ήταν ανθηρά στο χωριό. Έμεναν στα Εξάρχεια, στην οδό Μαυρομιχάλη. Χίλιες δραχμές το ενοίκιο το μήνα. Ο ιδιοκτήτης, ο κυρ-Ηλίας, ήταν Σπαρτιάτης. Καλός άνθρωπος. Έμενε στον επάνω όροφο με την οικογένειά του. Ήταν εργολάβος οικοδομών και η γυναίκα του η κυρία Γερασιμούλα, μικροβιολόγος, από την Αλεξανδρούπολη. Τα παιδιά τους σπούδαζαν. Ο Γιώργος Γεωπόνος, η Αλέκα Χημικός και η Αθηνά Ιατρική. Ο κυρ-Ηλίας όταν είχε ανάγκη από βοήθεια στις οικοδομές, έπαιρνε ή το Διαμαντή ή το Στέφανο ή και τους δυο μαζί, αν δεν είχαν διάβασμα. Μα και ο γιος του ο Γιώργος δεν καθόταν. Πήγαινε κι αυτός.

Όταν κατέβαινε στην πατρίδα του, τη Σπάρτη, έφερνε πορτοκάλια, μανταρίνια, λεμόνια και πάντα έδινε στο Διαμαντή και στο Στέφανο.

– Εσείς, τους είπε μια μέρα, θα μου φέρνετε μήλα από την Τρίπολη και σκόρδα.

– Εντάξει, του απαντάει ο Διαμαντής χαριτολογώντας, αλλά τα μήλα είναι πιο ακριβά.

– Ε, θα σου δίνω δυο πορτοκάλια, για ένα μήλο, λέει ο κυρ-Ηλίας γελώντας και έκλεισε η συμφωνία.

Ο κυρ-Ηλίας ήταν ένας άντρας πολύ μελαχρινός και με σκληρά χαρακτηριστικά. Με ένα μουστάκι μια πιθαμή, και τα φρύδια του μεγαλύτερα από του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Αν δεν τον ήξερες, έλεγε ότι είχες να κάνεις με άσπλαχνο άνθρωπο. Μα σαν τον γνώριζες ήταν ψυχούλα. Η γυναίκα του λεπτοκαμωμένη, ψηλή και η μέση της δαχτυλίδι. Μια ελιά στο μάγουλό της ήταν η γοητεία της. Το ίδιο και οι κόρες τους. Ο Γιώργος, ο γιος τους, ίδιος ο πατέρας του. «Ευτυχώς» έλεγε ο κυρ-Ηλίας, «που μου έμοιασε ο γιος και όχι οι κόρες. Ποιος να τις πλησίαζε με τέτοια χαρακτηριστικά».

Δέθηκαν πολύ τα παιδιά από την Τρίπολη με τους Σπαρτιάτες. Πολύ γρήγορα γνωρίστηκαν και οι γονείς τους. Ο κυρ-Ηλίας έκανε εύκολα γνωριμίες παρά την άγρια φυσιογνωμία του. Ήταν πολύ μερακλής. Αν είχε καλή παρέα και βρισκόταν σε ταβέρνα, έπιανε το τραγούδι και δεν έλεγε να σηκωθεί. Όταν κατέβαινε στο χωριό του, έπρεπε να περάσει από τη Βλαχοκερασιά να δει και τους γονείς του Διαμαντή. Έπιανε την κουβέντα και λησμονούσε πως έπρεπε να γυρίσει στην Αθήνα. Μα σαν ερχόταν η ώρα να φύγει, η θεία Δημήτρω όλο και κάτι ετοιμάζε να τον φιλέψει αλλά και να πάει στο γιο της στην Αθήνα και στο Στέφανο. Μα λίγο βύσσινο γλυκό, μα λίγο κεράσι, όλο και κάτι έβαζε. Το είχε σε κακό να φύγει άνθρωπος από το σπίτι της και να μην του έδινε κάτι. Ο μπάρμπα-Μήτσος ήθελε να μαθαίνει για το γιο του και για το Στέφανο και όλο ρωτούσε γι' αυτούς τον κυρ-Ηλία.

– Να τους πεις να διαβάζουν και να κοιμούνται, να ξεκουράζονται, ήταν η παραγγελιά του, και να προσέχουν να μην κρύνουν. Γιατί το κρύο δεν αστειεύεται, έλεγε και ξανάλεγε.

Είχε περάσει πλευρίτη στον Αλβανικό πόλεμο και ήξερε τι θα πει κρύωμα. Ο Κυρ-Ηλίας τον καθησύχαζε λέγοντάς του:

– Μην φοβάσαι κι ο Διαμαντής κι ο Στέφανος είναι προσεχτικοί σε όλα τους. Δεν χρειάζονται συμβουλές. Είναι πολύ προσγειωμένα παιδιά και γνώστες πολλών πραγμάτων. Εμείς χρειαζόμαστε τις συμβουλές τους.

Ο συγγάτοικος και φίλος του Διαμαντή ήταν από άλλο χωριό. Δεν είχε από εκεί πέρασμα ο κυρ-Ηλίας. Ανέβαιναν όμως οι γονείς του στην Αθήνα. Ο πατέρας του ήταν παπάς. Παπα-Ανδρέα τον έλεγαν. Άνθρωπος της παρέας και πολύ χορευταράς. Σαν τον έπιανε το μεράκι, έμπαινε στο χορό και το ράσο ανέμιζε, αφού το πόδι του συνεχώς βρισκόταν στον αέρα από τις φιγούρες που έκανε. Λεβέντης με όλη τη σημασία της λέξης. Η γυναίκα του η κυρα Βάσω ήταν μοδίστρα. Όλη τη φτώχεια του χωριού, εκείνη την έραβε. Δεκάρα δεν είχε πάρει ποτέ από φτωχή γυναίκα.

Σε ένα πανηγύρι, μπήκε μπροστά ο παπα-Ανδρέας και χόρευε. Όλος ο κόσμος είχε μαζευτεί και τον κοίταζε. Χόρευε τσάμικο, την «παπα-Λάμπραινα». Κάποια στιγμή κάνει μια σπάνια φιγούρα στον αέρα και εκείνη την ώρα του βγάζει κάποιος μια φωτογραφία. Η σκηνή αυτή θα μείνει για πολλά χρόνια στη μνήμη όλων όσων την είδανε. Αυτός που τράβηξε τη φωτογραφία, την έστειλε στο Δεσπότη και αυτός τον κάλεσε να παρουσιαστεί στην Επισκοπή. Πηγαίνει ο παπα-Ανδρέας και αφού έγιναν τα τυπικά, ο Δεσπότης του λέει να καθίσει και συνεχίζει.

– Παπα-Ανδρέα την τιμή σου και την υπόληψή σου, χρόνια τη γνωρίζω. Την αγάπη των συγχωριανών σου πολλοί θα τη ζήλευαν. Είσαι από τους πιο καλούς παπάδες που έχω γνωρίσει. Μα ότι είσαι και χορευταράς δεν το γνώριζα.

Κόκκαλο ο παπα-Ανδρέας που περίμενε επίπληξη από το Δεσπότη.

– Τι είναι τούτο που μου έφεραν;

– Τι είναι; ρωτάει ο παπάς.

Ανοίγει το συρτάρι ο Δεσπότης, βγάζει μια φωτογραφία και τη δίνει στον παπα-Ανδρέα. Ήταν η φωτογραφία με τη φιγούρα που είχε κάνει στο πανηγύρι.

– Μακάρι να ήταν όλοι σαν κι εσένα, ψιθυρίζει ο Δεσπότης κι ας χόρευαν στα πανηγύρια, μα πού να τους βρω τέτοιους...

Κουβέντιασαν διάφορα κι έφυγε ο παπάς. «Α, ρε παπα-Ανδρέα»! λέει από μέσα του ο Δεσπότης, «να είχα την κορμωστασιά σου και τα νιάτα σου. Είσαι λεβεντάνθρωπος».

Το «φωτογράφο» ποτέ δεν τον έμαθε ο παπα-Ανδρέας. Το μόνο που ξέρει, είναι ότι δεν είναι συγχωριανός του. Ποτέ δεν θα το έκανε δικός του άνθρωπος αυτό. Όλοι τον αγαπούσαν και όλους τους είχε φίλους. Από αλλού ήταν. Από άλλο μέρος ο φωτογράφος. Νόμιζε πως θα κερδίσει την εύνοια του Δεσπότη. Μα έπεσε πάνω σε έναν παπα-Ανδρέα, που η μόνη του αμαρτία ήταν ο χορός. Έτσι αμαυρώνεται ένα τέτοιο όνομα; Έτσι μειώνεται μια τέτοια προσωπικότητα;

Ήταν στο πρώτο έτος της ιατρικής ο Διαμαντής, όταν ένα πρωί έμαθε ένα δυσάρεστο γεγονός. Είχε πεθάνει ο παππούς του ο Κώστας, και τον ειδοποίησαν απ' το χωριό για να πάει. Του παππού του, του είχε μεγάλη αδυναμία και τον λυπόταν πολύ, γιατί είχε περάσει δύσκολες ημέρες στη ζωή του. Η γιαγιά είχε πεθάνει πριν ένα χρόνο. Ήθελε να τον τιμήσει με τον δικό του τρόπο και το έκανε. Αντί για επικήδειο λόγο, απήγγειλε ένα ποίημα αρχίζοντας ως εξής:

*«Υπήρξες άνθρωπος καλός, χωρίς καμιά κακία,
μα την ζωή σου μάρανε, παππού, η αδικία.
Σ' αδίκησαν και ο Θεός κ' οι άνθρωποι ακόμα,
τα δυο παιδιά σαν σου 'βαλαν, παππούλη, μες το χόμα.
Το Γιώργη σου τον έχασες, τον πήρ' ο χάρος πρώτα,
κι ύστερα σαν γλυκάθηκε, πήρε την Παναγιώτα.
Το Γιώργη πήρε να του λέει τα όμορφα τραγούδια,
της Παναγιώτας ζήλεψε τα μακριά πλεξούδια.
Ο Γιώργης δεν απόθανε, κι ας είναι μες στον Άδη,
φλογέρα παίζει απ' το πρωί, έως αργά το βράδυ.
Κι' η Παναγιώτα τραγουδά, πολύ γλυκά τραγούδια,*

μέσα στον κήπο που 'χουνε, απ' όλα τα λουλούδια.
Την Παναγιώτα σου παππού, τη μέρα που κηδεύτη,
αν και σκληρός ο χάροντας, πολύ την ερωτεύτη.
Αμέσως σαν επέρασε, την πόρτα τ' άλλου κόσμου,
της είπε θέλω να γενείς, εσύ η σύντροφός μου.
Κι αυτή του είπε, συμφωνώ, ζητώ όμως μια χάρη,
να μην πεθάνει άλλη νια, ούτ' άλλο παλικάρι.
Αυτός όμως δεν άκουσε, τι του 'πε η Παναγιώτα,
και τις κοπέλες και τους νιους, τους παίρνει όπως πρώτα.
Τα δυο παιδιά σου που 'ν' μαζί, θα σε καλοδεχτούνε,
και τα τραγούδια που 'λεγαν παλιά, θα ξαναπούνε.
Πες τους παππού πως όλοι μας εδώ τους αγαπάμε,
και τους θυμόμαστε συχνά και πως δεν τους ξεχνάμε.
Μη φοβηθείς αφού θα πας μαζί με τα παιδιά σου,
εκεί θα ζεις καλύτερα, θα βρεις και την κυρά σου.
Πες της γιαγιάς, το φυλαχτό, που μου 'χε χαρισμένο,
σε μέρος για να μη χαθεί, το έχω φυλαγμένο.
Κι όταν στις δύσκολες στιγμές πηγαίνω και το πιάνω,
δύναμη παίρνω απ' αυτό, κι εκεί ξανά το βάνω.
Μη σε φοβίζει τίποτε, αμαρτωλός δεν ήσουν,
θα πας σε μέρος όμορφο, δεν θα σε αδικήσουν.
Ιππότης ήσουν στη ζωή, κ' εκεί ιππότης θα 'σαι,
πάντα θα σε σκεφτόμαστε, παππού, να το θυμάσαι.
Έχω κι εγώ την αδερφή, εκεί στον άλλο κόσμο,
δώσ' της ένα τριαντάφυλλο, δώσ' της και λίγο δυόσμο.
Της στέλνω χαιρετίσματα, ποτέ δεν την ξεχνάω,
κεράκι ανάβω πάντοτε στην εκκλησιά σαν πάω.
Μονάχον τότε μ' άφησε, μικρός ήμουνα μόνος,
το να μην έχεις αδερφό, είναι μεγάλος πόνος.
Τίμια άνδρα, στο καλό, καλό ταξίδι να 'χεις,
στις μνήμες πάντα όλων μας, εσύ θε να υπάρχεις».

Αυτά είπε ο Διαμαντής στην κηδεία του παππού κι όλοι τον θαύμασαν. Το βράδυ στο σπίτι, η μητέρα του τον ρώτησε γιατί χρησιμοποίησε αυτόν τον τρόπο και δεν έβγαλε έναν επικήδειο.

– Ήθελα μητέρα να τιμήσω με έναν διαφορετικό τρόπο τον παππού μου. Έχω μεγάλη υποχρέωση προς αυτόν κι αισθάνθηκα

την ανάγκη να ξεπληρώσω έτσι, ένα μέρος από αυτή. Μας βοήθησε όλους και δεν το ξεχνώ. Ήταν αδικημένος και παρ' όλα αυτά, δεν παραπονιόταν σε κανέναν. Ήταν καλός άνθρωπος και το ξέρεις. Κανένας όμως δεν έκανε κάτι γι' αυτόν. Τον λυπόμουν.

– Έχεις δίκιο λέει η μητέρα του. Πες μου όμως και κάτι άλλο. Την αδερφή σου γιατί την ανέφερες;

– Άκου μητέρα: Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του έναν πόνο, έναν κρυφό καημό. Ο δικός μου ο πόνος, ήταν πάντα ένας και μοναδικός. Τίποτε άλλο δεν με στεναχωρούσε, τίποτε άλλο δεν ήθελα. Ήθελα να έχω την αδερφή μου. Ήθελα και εγώ σαν μικρό παιδί να έχω την παρέα μου. Με τους μεγάλους δεν μπορείς να παίζεις, δεν μπορείς να κουβεντιάσεις τα δικά σου προβλήματα. Καλοί οι φίλοι, δεν λέω, αλλά σαν τα αδέρφια δεν είναι. Εγώ όταν ήμουν μικρός, αισθανόμουν την ανάγκη να έχω έναν αδερφό, μια αδερφή. Δεν υπήρξε. Μέχρι που γνώρισα το Στέφανο! Έβλεπα στον ύπνο μου ότι είχα αδέρφια και πεταγόμουν από το κρεβάτι μου για να πάω να τα βρω. Να παίξω, να κουβεντιάσω, να τους πω τα δικά μου. Μα σαν καταλάβαινα πως ήταν όνειρο, τρελαινόμουν, υπέφερα. Την αδερφή μου, που δεν υπάρχει πια στη ζωή, εγώ την είχα πλάσει με το δικό μου τρόπο, με τη δική μου σκέψη, με τη δική μου φαντασία. Την έβλεπα σαν να ήταν δίπλα μου, να με βοηθάει στις διάφορες δουλειές, να μου μαγειρεύει όταν εσύ δεν ήσουν στο σπίτι, να μου σιδερώνει, να μου υπαγορεύει κείμενα και εγώ να γράφω, να γράφουμε μαζί βιβλία. Την φανταζόμουν να έρχεται με τον αρραβωνιαστικό της, να τρώμε όλοι μαζί, να γλεντάμε. Ήθελα να την έβλεπα, νυφούλα στολισμένη, που εγώ θα την μετέφερα στην εκκλησία, φανταζόμουν το γάμο της. Όλα αυτά μητέρα υπήρχαν, και είναι βαθιά ριζωμένα μέσα στην ψυχή μου. Όλα τούτα μητέρα με έκαναν να αναφερθώ και σ' αυτήν. Όσο σκληρός κι αν είναι κανείς, έχει στο βάθος και μια αδύναμη πτυχή.

Δεν άντεξε άλλο ο Διαμαντής κι ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του.

– Μητέρα ποτέ δεν την ξεχνώ, ποτέ δεν φεύγει από το μυαλό μου.

Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που μίλησε έτσι ο Διαμαντής. Ποτέ ξανά.

Πέρασε αρκετός καιρός από τότε και ένα απόγευμα χτυπάει η πόρτα του διαμερίσματος όπου έμεναν οι δυο φοιτητές, ο Διαμαντής με το Στέφανο. Ήταν ο κυρ-Ηλίας.

– Πέρασε μέσα κυρ-Ηλίας, λέει ο Στέφανος που πήγε να δει ποιος ήταν.

– Πώς πάει το διάβασμα; ρώτησε ο επισκέπτης. Να δω πού θα τα χωρέσει το κεφάλι σας τόσα πράγματα που διαβάζετε. Κοντεύετε για σήμερα;

– Κατάλαβα λέει ο Διαμαντής, έχει οικοδομή αύριο.

– Θα έλθετε; τους ρωτά. (Όταν ο κυρ-Ηλίας τους χρειαζόταν στην οικοδομή, πάντα έτσι τους ρωτούσε. Κοντεύετε για σήμερα;).

– Πρωί-πρωί, λέει ο Στέφανος, να κάνουμε και λίγο γυμναστική γιατί σκεβρώσαμε διαβάζοντας.

– Θα συνδυάσουμε το τερπνόν μετά του ωφελίμου, συμπληρώνει ο Διαμαντής.

Του κυρ-Ηλία δεν του χαλούσαν ποτέ το χατίρι. Δεν λες όχι, ποτέ σε έναν τέτοιο άνθρωπο, όση δουλειά κι αν έχεις. Άλλωστε για όλα τα πράγματα υπάρχουν περιθώρια.

– Τι θα σε κεράσουμε «αφεντικό» είπαν με ένα στόμα τα παιδιά.

– Δεν θα πάρω τίποτα ευχαριστώ. Θα ανέβω επάνω, έχω κάτι καλό να ετοιμάσω για τους τρεις μας. Αύριο είναι σκληρή μέρα και πρέπει να πάρουμε δυνάμεις. Κατά τις εννέα το βράδυ είναι καλά να τα έχω έτοιμα;

– Δεν είναι και άσχημη ώρα, λέει ο Διαμαντής. Εσύ τι λες; ρωτάει το Στέφανο.

– Οι γιατροί κλείνουν τα ραντεβού και οι αρχιτέκτονες είναι πάντα διαθέσιμοι, απαντάει ο Στέφανος και συμφώνησαν όλοι για τις εννέα το βράδυ.

– Φεύγω, λέει ο κυρ-Ηλίας, πάω να κάνω τον μάγειρα. (Η οικογένειά του έλειπε για λίγες μέρες στην Αλεξανδρούπολη). Γεια σας, το βράδυ θα τα ξαναπούμε.

Έφυγε ο κυρ-Ηλίας χαρούμενος, αφού και βοηθούς θα είχε την άλλη μέρα κι όλοι μαζί θα έτρωγαν εκείνο το βράδυ.

– Ρε συ Στέφανε δεν φτιάχνεις κανέναν καφέ να πιούμε, λέει ο Διαμαντής.

– Από το στόμα μου το πήρες, μόνο που αντιστράφηκαν οι όροι, του απαντά ο Στέφανος.

– Λίγη ζάχαρη ρίξε, αργός θάνατος είναι αυτή.

Έφτιαξε τους καφέδες ο Στέφανος και καθώς πλησιάζει το Διαμαντή του λέει.

– Έχεις καταλάβει κάτι;

– Τι να καταλάβω, τι εννοείς;

– Είμαστε πολύ τυχεροί που βρήκαμε αυτό το διαμέρισμα να μείνουμε. Λίγο ενοίκιο πληρώνουμε, δουλειά όταν θέλουμε έχουμε, γνωρίσαμε καλούς ανθρώπους. Παρέα καλή, οι γονείς μας δεν ανησυχούν για μας, τι άλλο θέλουμε;

– Στέφανε, το έχω σκεφτεί πολλές φορές κι εγώ αυτό. Όντως είμαστε τυχεροί. Θέλω όμως να σου προτείνω κάτι.

– Πες το, αν και σε κατάλαβα, λέει ο Στέφανος.

– Αύριο να μην πάρουμε χρήματα από τον κυρ-Ηλία.

– Πώς σε καταλαβαίνω, σε τίποτα δεν μου ξεφεύγεις, απαντά ο Στέφανος.

– Συμφωνείς δηλαδή;

– Μα και βέβαια συμφωνώ. Θα είναι μια ενέργεια που δηλώνει ότι δεν είμαστε αγάριστοι και σεβόμαστε τους ανθρώπους που μας αγαπούν και μας εκτιμούν. Τέτοιους ανθρώπους δεν τους βρίσκεις σήμερα, σπανίζουνε. -Με τέτοια περιουσία στη Λακωνία ο κυρ-Ηλίας, αν μέτραγε τους ανθρώπους με το χρήμα, ούτε που θα καταδεχόταν να περάσει από τη Βλαχοκερασιά-.

– Ο εσωτερικός του κόσμος είναι αγγελικός, καθαρός και αγνός, λέει ο Στέφανος. Λυδία λίθος είναι ο άνθρωπος.

Πιάνει το ποτήρι με τον καφέ ο Διαμαντής και πίνει την πρώτη γουλιά.

– Στην υγεία σου Στέφανε μπράβο σου, αυτός είναι καφές, θα σε πάρω για βοηθό μου όταν...

– Τι εννοείς; Πότε; Μίλα μου ρε συ Διαμαντή τι θες να πεις;

Ο Διαμαντής δεν συνέχισε, αλλά ο Στέφανος που τον υπεραγαπά και τον θαυμάζει του λέει:

– Στο κοφτερό σου το μυαλό και στη φαντασία σου, άλλο δεν ταιριάζει. Έχω καταλάβει τις προθέσεις σου, σε ξέρω άριστα. Σε διαβάζω καλύτερα από τον εαυτό μου. Τους στόχους σου τους μαντεύω, τους ξέρω καλύτερα και από εσένα τον ίδιο ακόμα. Άκουσε λοιπόν. Θα σου γράψω τι έχω καταλάβει για σένα. Τι έχεις βάλει στο μυαλό σου, τι θέλεις να κάνεις στο μέλλον. Θα στο γράψω τώρα και θα στο βάλω σε ένα φάκελο. Θα το διαβάσεις όταν εγώ θα σου πω. Συμφωνείς;

– Ναι, συμφωνώ, Στέφανε αλλά πρέπει να ξέρεις ό,τι αν εσύ με εκτιμάς και μ’ αγαπάς, το ίδιο ισχύει και για μένα. Εμείς είμαστε αδέρφια κι όχι σαν αδέρφια.

– Το γνωρίζω πολύ καλά, του απαντά ο Στέφανος.

Παίρνει ένα χαρτί και γράφει. Όταν τελείωσε, το έβαλε σε ένα φάκελο και το έδωσε στον «αδερφό» του, το Διαμαντή.

– Δεν θα το κλείσεις; του λέει αυτός όταν το πήρε στα χέρια του.

– Όχι, δεν θα το κλείσω, όχι. Είμαι σίγουρος ότι δεν θα διαβάσεις το περιεχόμενό του, αν εγώ δεν σου δώσω τη συγκατάθεσή μου.

Πράγματι ο Διαμαντής ήταν τέτοιος άνθρωπος, που ποτέ του δεν θα διάβαζε τι έγραφε το γράμμα αν δεν του το ζητούσε ο Στέφανος.

– Θα το κλείσω εγώ λέει ο Διαμαντής, μη τυχόν χαθεί το περιεχόμενο. Έτσι και έκανε. Το γράμμα αυτό, διαβάστηκε όταν ο Στέφανος έδωσε την «εντολή».

Ήπιαν τους καφέδες και διάβασαν. Ήταν μια μέρα ξεχωριστή για τους δυο φοιτητές. Ήταν πολύ χαρούμενοι κι οι δυο τους. Είχε περάσει η ώρα όμως και έπρεπε να ετοιμαστούν για την επίσκεψη, που είχαν να κάνουν στον κυρ-Ηλία. Ετοιμάστηκαν και ανέβηκαν επάνω.

Τους υποδέχτηκε ο κυρ-Ηλίας με μια ποδιά που ήταν πιασμένη με δυο παραμάνες στο πουκάμισό του. Που να χώραγε αφού η μέση της κυρίας Γερασιμούλας, της γυναίκας του, ήταν σαν δαχτυλίδι. Ο Στέφανος κρατούσε ένα μεγάλο μπουκάλι με κρασί που του είχε στείλει από το χωριό ο πατέρας του.

– Τι έφερες εκεί ρε Στέφανε, ρωτάει ο κυρ-Ηλίας. Εγώ θα σας κάνω το τραπέζι, εσείς θα κεράσετε;

– Το 'στειλε ο πατέρας μου, και όλοι μαζί θα το πιούμε. Είναι αγνό, δεν έχει τίποτα μέσα, μόνο λίγο ρετσίνι.

– Καλά, βάλλω κάπου, λέει ο κυρ-Ηλίας. Να είναι καλά ο παπα-Ανδρέας, θα το πιούμε στην υγεία του.

Είχε ετοιμάσει ο κυρ-Ηλίας διάφορους μεζέδες με τέτοιο τρόπο, που θα τον ζήλευε ο καλύτερος σεφ της Ελλάδος. Σαλάτες, καλό τυρί, μα το ψωμί το είχε ψήσει μέσα σε ένα υλικό, που ποτέ τα δυο παιδιά δεν είχαν ξαναφάει στη ζωή τους.

– Η συνταγή είναι της μακαρίτισσας της γιαγιάς μου τους λέει, αφού κατάλαβε ότι τους άρεσε τόσο.

Έφαγαν, ήπιαν και κουβέντιασαν. Είπε και κάνα δυο τραγούδια ο κυρ-Ηλίας. Κάποια στιγμή ρωτάει τους «βοηθούς» του.

– Είσαστε ευχαριστημένοι που γνωριστήκαμε;

Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν στα μάτια και με μια φωνή απάντησαν.

– Τυχεροί είμαστε, πολύ τυχεροί.

– Ο Θεός να σε έχει καλά κυρ-Ηλία, λέει ο Στέφανος.

– Και σένα και την οικογένειά σου, συμπλήρωσε ο Διαμαντής.

– Σου είμαστε ευγνώμονες και θα τιμήσουμε τη γνωριμία μας με το δικό μας τρόπο, ξαναλέει ο Στέφανος, που κάτι καλό θα είχε εκείνη την ώρα στο μυαλό του.

Τη στιγμή αυτή ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο του ανθρώπου Ηλία Κουμουνδούρου, που προσπάθησε να το κρύψει, αλλά δεν τα κατάφερε.

– Επειδή έχω σχηματίσει άριστη γνώμη για σας, και επειδή ξέρετε να σέβεστε τους ανθρώπους που σας αγαπούν, από τη στιγμή αυτή, και θέλω να μη μου το αρνηθείτε, σας παρακαλώ

πολύ γι' αυτό, το ενοίκιο που μου δίνετε για το διαμέρισμα, να το χρησιμοποιείτε για δικές σας ανάγκες. Είναι δώρο από εμένα, μέχρι να τελειώσετε τις σπουδές σας. Το κάνω για το σπάνιο χαρακτήρα σας και την καλοσύνη των γονιών σας, που πράγματι με ενθουσίασαν.

Τα δυο παιδιά έμειναν άφωνα για αρκετή ώρα με τα μάτια καρφωμένα στο πρόσωπο του κυρ-Ηλία. Αμηχανία τους κυρίευσε και τους δυο. Δεν μπορούσαν να αρθρώσουν λέξη.

– Μα... κάτι πήγε να πει ο Διαμαντής, αλλά ο κυρ-Ηλίας δεν τον άφησε να συνεχίσει.

– Δεν έχει μα και ξεμά, είμαι πολύ μεγαλύτερός σου και θέλω να με ακούς.

– Εντάξει, πετάγεται ο Στέφανος, αλλά θα σε βοηθάμε στην οικοδομή και δεν θέλουμε να μας πληρώνεις, όπως έκανες μέχρι τώρα.

– Εσύ παπαδοπαίδι, μην είσαι ακατάδεκτος, του λέει. Όταν πάρεις το πτυχίο του αρχιτέκτονα, θα μου φτιάξεις τα σχέδια για την εκκλησία που έχω τάξει στο χωριό μου. (Ο κυρ-Ηλίας όταν ετοιμαζόταν να φύγει από το χωριό του, προσευχήθηκε ένα βράδυ στο εικόνισμα και ζήτησε από το Θεό, να τον βοηθήσει και όταν γυρίσει στο χωριό του συνταξιούχος, θα φτιάξει μια εκκλησία, τον Άγιο Γεώργιο. Από ότι φαίνεται δεν τα πήγε κι άσχημα).

– Τώρα συμφωνούμε λέει ο Στέφανος και έδωσαν τα χέρια.

– Εγώ αχρείαστος να είμαι συμπλήρωσε ο Διαμαντής.

– Ποτέ ένας γιατρός δεν είναι αχρείαστος, είπε ο κυρ-Ηλίας, και του χάιδεψε το κεφάλι. Εντάξει λεβέντες μου; Άντε να πιούμε και το τελευταίο και γέμισε τα ποτήρια με μεγάλη ικανοποίηση ο αρχηγός της παρέας.

– Στην υγεία όλων μας και όλων των καλών ανθρώπων είπε ο Στέφανος, αλλά θέλω να ζητήσω μια χάρη.

– Τι ρε Στέφανε, τι θες, ρωτάει ο κυρ-Ηλίας.

– Κυρ-Ηλία άκουσέ με. Χθες το βράδυ συμφωνήσαμε εγώ με το Διαμαντή, πως αύριο θα ερχόμασταν στην οικοδομή, μόνο και μόνον για να σε βοηθήσουμε και όχι για να μας πληρώσεις. Θέλουμε να μας την κάνεις αυτή τη χάρη.

– Εντάξει ρε Στέφανε ότι πεις, εντάξει. Εδώ θα τα χαλάσουμε;

Δεν μπορούσε ο κυρ-Ηλίας να τους το αρνηθεί, δεν ήταν εύκολο. Είχαν αξιοπρέπεια τα παιδιά. Αν αρνιόταν την προσφορά τους, σίγουρα θα τους στεναχωρούσε. Το μυαλό του δούλεψε πολύ γρήγορα. Ήταν σωστή, πολύ σωστή η ενέργειά του. Πέρασε αρκετή ώρα με ωραία και ουσιαστική συζήτηση και τα παιδιά αφού ευχαρίστησαν τον κυρ-Ηλία έφυγαν. Το πρωί τους περίμενε η οικοδομή και έπρεπε να ξεκουραστούν.

Έτσι κι έγινε. Το πρωί βοήθησαν τον κυρ-Ηλία στην οικοδομή και το απόγευμα γύρισαν στο σπίτι, αφού η αποστολή είχε τελειώσει. Η συμφωνία, συμφωνία και δεν έπαιρνε την παραμικρή επανεξέταση. Το βράδυ βρέθηκαν σε μια ταβέρνα όλοι μαζί, αφού και η οικογένεια του κυρ-Ηλία είχε έρθει από την Αλεξανδρούπολη. Παρ' όλη τη σκληρή δουλειά, κανένας δεν αισθανόταν κουρασμένος. Μάλιστα, κάποια στιγμή λέει ο Διαμαντής.

– Ευτυχώς που υπάρχει και η οικοδομή και ξεμονιάζουμε το σώμα μας, παράλυση θα πάθουμε από την ακινησία.

– Ναι, αλλά τώρα γυμνάζεται το μυαλό σας, του λέει η κυρία Γερασιμούλα και δεν είχε και άδικο.

– Νους υγιής εν σώματι υγιές, συμπληρώνει ο γιος του κυρ-Ηλία.

Αφού έφαγαν και ήπιαν, ο κυρ-Ηλίας σηκώθηκε να χορέψει ένα ζεϊμπέκικο, που έπαιζε το Τζιου Μποξ. Σηκώθηκαν όλοι, εκτός από το Διαμαντή, που πενθούσε για τον παππού του και την Αθηνά, που δεν ήθελε να τον αφήσει μόνο του. Συζητούσαν διάφορα θέματα τα δυο παιδιά, φοιτητές και οι δυο της ιατρικής. Ο Διαμαντής πάντα ενδιαφερόταν για το σύστημα υγείας. Ποτέ δεν ήταν ευχαριστημένος από τις αλλαγές που γίνονταν για να το βελτιώσουν. Πάντοτε είχε στο μυαλό του τους φτωχούς ανθρώπους και τους ανθρώπους της επαρχίας, που για να μπουν σε ένα νοσοκομείο, έπρεπε να έχουν άνθρωπο στην εξουσία ή κάποιον κομματάρχη, που θα τους βόλευε με κάνα δυο τενεκέδες λάδι, ή ότι άλλο υπήρχε στο σπίτι. Τον βασάνιζαν πολλά πράγματα και αυτά συζητούσε περισσότερο με την Αθηνά, όχι

μόνον εκείνο το βράδυ στην ταβέρνα, αλλά και άλλες φορές που έκαναν παρέα. Η Αθηνά συμφωνούσε και ήθελε και αυτή να κάνει κάτι, όταν της δινόταν η ευκαιρία. Το Διαμαντή τον είχαν για πρότυπο τους πολλοί συμφοιτητές του, που τον θαύμαζαν και τον αγαπούσαν.

Σε μια στιγμή καθώς άλλοι χόρευαν και άλλοι συζητούσαν, ένας πιτσιρίκος βάζει μια μεγάλη μπουκιά ψωμί στο στόμα του και του κάθεται στον οισοφάγο. Γυρίζει τα μάτια ο μικρός ανάποδα. Έτοιμος ήταν να πεθάνει.

– Παναγία μου, φωνάζει η μητέρα του, πάει το παιδί.

Κάτι πήγε να κάνει ο πατέρας του, μα τίποτα. Καταμέλανος ο μικρός. Το έργο ανέλαβε ο Διαμαντής και με μια κίνηση, έπιασε το παιδί από το πίσω μέρος, με τα δυο του χέρια αγκαλιά. Έβαλε τη γροθιά του λίγο κάτω από το στέρνο, πάνω στο στομάχι και με τα δυο του χέρια μαζί, πίεσε πολύ δυνατά και με φορά προς τα επάνω. Με την πίεση που δέχτηκε το ψωμί, πετάχτηκε και βγήκε από το στόμα του παιδιού. Συνήλθε ο μικρός, ένα πανέμορφο ξανθό αγοράκι, Ξενοφώντα το έλεγαν. Ο πατέρας του ήταν εισαγγελέας στον Άρειο Πάγο και η μητέρα του δικηγόρος.

Αφού ηρέμησε η ταβέρνα από το σοκ για τον μικρό, ο πατέρας του φώναξε το Διαμαντή και αφού του συστήθηκε, του έδωσε μια κάρτα λέγοντας του.

– Πάρε το τηλέφωνό μου και τη διεύθυνσή μου. Όταν χρειαστείς κάτι, μη διστάσεις να με ζητήσεις, ότι ώρα και να είναι. Σε σένα χρωστάω τη ζωή του παιδιού μου.

– Έκανα το καθήκον μου, λέει ο Διαμαντής. Είμαι φοιτητής της ιατρικής.

– Τα συγχαρητήριά μου, λέει ο αρεοπαγίτης, να είσαι καλά, πάρε όμως την κάρτα, ίσως κάποτε με χρειαστείς.

Ηλίας Ηλιόπουλος ήταν τ' όνομά του.

Εκείνο το βράδυ ο Διαμαντής είχε γίνει ο ήρωας της ταβέρνας. Όλοι οι παρευρισκόμενοι, είχαν καρφώσει τα μάτια τους επάνω του. Μα πιο πολύ χαρούμενος ήταν ο «αδερφός» του ο Στέφανος. Ήταν ευτυχισμένος. Ο Διαμαντής «διάβαζε» κι αυτός το φίλο του, τον ψυχολογούσε με μια ματιά. Ήταν

πραγματικός φίλος, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Η οικογένεια του κυρ-Ηλία εκείνο το βράδυ, ξενύχτησε κουβεντιάζοντας.

– Ευτυχώς που ήταν ο Διαμαντής, έλεγε και ξανάλεγε ο κυρ-Ηλίας, θα πέθαινε το παιδάκι.

– Εγώ σας πήγα σ’ αυτή την ταβέρνα είπε ο Γιώργος χαριτολογώντας, αλλού θέλατε να πάμε.

– Ε, καλά του λέει η μητέρα του, έβαλες και εσύ το σαχτυλάκι σου. Ήταν μια καλή βραδιά για όλους τους.

Σε λίγο τελείωναν το πρώτο έτος στο Πανεπιστήμιο, ο Διαμαντής, ο Στέφανος και η Αθηνά. Ο Γιώργος ήταν τριτοετής και η Αλέκα στο δεύτερο έτος. Όλα τα παιδιά, τα βράδια έβγαιναν έξω, κουβεντιάζαν και με άλλους φίλους τους, μα ο Διαμαντής και η Αθηνά ξεχώριζαν. Κυρίως συζητούσαν και ανέλυαν θέματα γύρω από την υγεία και την πρόνοια. Ωρες ατελείωτες και πού να βρουν άκρη. «Το σύστημα της υγείας», έλεγε και ξανάλεγε ο Διαμαντής «πάσχει, θέλει μεγάλες αλλαγές, θέλει γκρέμισμα και χτίσιμο ξανά από την αρχή. Πού ακούστηκε στον αιώνα μας, να μην μπορείς να μπεις σε ένα νοσοκομείο, να κάνεις τις εξετάσεις σου και να φύγεις σε μια, δυο μέρες; Τι ουρές είναι κι αυτές που σχηματίζονται στους διαδρόμους και μέχρι να κλείσουν ραντεβού, έχουν φύγει τα λεωφορεία για τα χωριά και πάλι από την αρχή; Μα και τα ράντζα! Πού πάνε τόσα χρήματα που πληρώνουν οι ασφαλισμένοι στον τομέα τους; Πώς το βλέπετε, διευθυντής κλινικής στο νοσοκομείο, να έχει και ιδιωτικό ιατρείο στην πόλη»;

«Γιατί να χωρίζουμε τους πολίτες της χώρας μας σε πληβείους και πατρικίους», έλεγε η Αθηνά, «και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη ακόμη; Εδώ τουλάχιστον ας κάνουμε κάτι».

Η οικογένεια της Αθηνάς είχε πολύ μεγάλη περιουσία στη Λακωνία, αλλά ποτέ δεν νόμιζε ότι ανήκε στην τάξη του κεφαλαίου. Ήταν αλτρονιστές οι άνθρωποι. Πόσοι και πόσοι τσοπάνηδες από την Αρκαδία, δεν ξεχειμώνιαζαν με τα κοπάδια τους στις απέραντες πλαγιές και τα βοσκοτόπια των Κουμουνδουρέων, χωρίς να πληρώνουν μια δραχμή...

III

Τελείωσε το σχολικό έτος και ετοιμάζαν τα πράγματά τους να φύγουν για την Τρίπολη, οι δυο φίλοι ο Διαμαντής και ο Στέφανος.

– Τι θα κάνουμε εκεί κάτω τώρα λέει ο Στέφανος κάποια στιγμή.

– Εσύ θα βαστάς το θυμιατό του παπα Ανδρέα τις Κυριακές και τις γιορτές και εγώ θα βάψω το φούρνο, του απαντά αστεϊευόμενος ο Διαμαντής. Πάμε, κάτι θα κάνουμε, άντε ετοιμάσου που καλόμαθες στην Αθήνα και δεν σου κάνει καρδιά να κατηφορίσεις.

Ο Στέφανος δεν είχε δουλειές στο χωριό αφού ο πατέρας του ήταν παπάς. Ο Διαμαντής όμως, είχε και παραείχε. Πράγματι ετοιμάστηκαν να φύγουν αφού χαιρέτισαν την οικογένεια του κυρ-Ηλία.

Καθώς όμως έφευγαν τους λέει ο Γιώργος.

– Εσείς θα πάτε και διακοπές στο χωριό, εγώ θα τη βγάλω στην οικοδομή και μόνος μου όλο το καλοκαίρι.

Μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Διαμαντή.

– Ρε συ Γιώργο, δεν ερχόσαστε μαζί μας στο χωριό για κανένα μήνα;

– Καλή η πρότασή σου αλλά θέλει λίγο να το σκεφτούμε, απαντάει ο Γιώργος. Για ελάτε πάνω, να το κουβεντιάσουμε.

Γύρισαν πίσω τα παιδιά και πήγαν στο σπίτι του Γιώργου.

– Μητέρα, λέει στη μάνα του, αυτό κι αυτό πρότεινε ο Διαμαντής, εσύ τι λες;

– Ότι πει ο πατέρας σου. Εγώ δεν έχω αντίρρηση, ρώτησέ τον.

Ο κυρ-Ηλίας εκείνη την ώρα έλειπε, μα δεν θα αργούσε, τον περίμεναν. Η Αλέκα σαν το άκουσε, προσευχόταν να πει το ναι ο πατέρας της, η Αθηνά είχε αρχίσει να ετοιμάζεται, ήταν

σίγουρη ότι ο κυρ-Ηλίας δεν θα έλεγε όχι, γιατί είχε και μια καλή ιδέα να του προτείνει.

Σε λίγο ήρθε ο αρχηγός με το φαρδύ μουστάκι κι όλοι τον κοίταζαν σαν το γιατρό που βγαίνει από το χειρουργείο, ύστερα από μια σοβαρή επέμβαση.

– Τι είναι μωρέ, τι με κοιτάτε όλοι σας έτσι, τι πάθατε; Τι σας συμβαίνει;

– Μπαμπά, μπαμπάκα, θέλουμε κάτι να σου ζητήσουμε, λέει η Αθηνά, και είμαι σίγουρη ότι δεν θα μας το αρνηθείς.

Ο κυρ-Ηλίας, έχει μια σπάνια κρίση που τον διακρίνει και δεν κάνει εύκολα λάθος στη ζωή του. Δεν αρνείται σχεδόν ποτέ σε ότι του ζητήσουν τα παιδιά του, γιατί ποτέ και αυτά δεν ζητούν πράγματα που είναι δύσκολο να γίνουν. Είναι σοβαρά και προσγειωμένα άτομα. Μα και αφού υπάρχουν μαζί τους, ένας Διαμαντής και ένας Στέφανος, που και αυτοί είναι προικισμένοι με σπάνιες αρετές, είναι σίγουρο ότι η συγκατάθεσή του θα δοθεί.

– Μπαμπά, μπαμπάκα ξαναλέει η Αθηνά.

– Μίλα μωρέ, με ζάλισες, τι είναι, λέγε. Τι θέλετε;

– Σκεφτήκαμε να πάμε για μερικές μέρες στο χωριό του Διαμαντή όλοι μαζί, και μετά, πάλι όλοι μαζί να έρθουμε στην Αθήνα. Τα αγόρια θα σε βοηθούν στην οικοδομή και έτσι δεν θα μείνουν πίσω οι δουλειές σου, και διακοπές θα κάνουμε.

– Για είκοσι μόνο μέρες συμφωνώ, για περισσότερο δεν γίνεται, λέει ο κυρ-Ηλίας. Έχω μια καινούργια οικοδομή και πρέπει να την αρχίσω.

Τα πρόσωπα των παιδιών έλαμψαν από χαρά. Ευτυχία πλημμύρισε τις ψυχές τους. Σε ευχαριστούμε, είπαν όλα μαζί, σε ευχαριστούμε πολύ.

– Μια στιγμή, λέει ο Στέφανος, θέλω να σας πω κάτι. Θα πάμε και στο δικό μου το χωριό για λίγες μέρες, διαφορετικά όλοι σας θα είσαστε χαρούμενοι και ευτυχισμένοι, εκτός από εμένα.

– Βεβαίως και θα πάμε είπε ο Γιώργος, το είχα υπόψη μου. Άλλωστε, εγώ έχω και ένα κοινό σημείο με τον πατέρα σου τον

παπα Ανδρέα και θα χαρούμε και οι δυο μας αν θα συναντηθούμε.

Ο παπα Ανδρέας είχε ένα μεγάλο χωράφι με πολλά και διάφορα δένδρα και που τον έχανε, που τον έβρισκες, όλο εκεί ήτανε. Όπου έβρισκε καινούργιο δένδρο το φύτευε. Κέντρωνε, κλάδευε, πότιζε, αγαπούσε τα δένδρα. Του Γιώργου, πολύ του άρεσε αυτό που έκανε ο παπα Ανδρέας και θα πήγαιναν μαζί να κάνουν διάφορες εργασίες εκεί. Αφού ήταν φοιτητής της Γεωπονικής, ήταν δυνατόν να μην του αρέσουν τα δένδρα.

– Πότε με το καλό θα μας αφήσετε μόνους; ρωτάει η κυρία Γερασιμούλα.

– Αύριο μάλλον, απαντάει η Αλέκα θέλω να κάνω κάτι ψώνια. Εσείς τι λέτε παιδιά;

– Εντάξει αύριο, είπαν όλοι. Να κλείσουμε θέσεις στο λεωφορείο συμπλήρωσε ο Στέφανος.

– Καθίστε να σας κεράσω κάτι, λέει η κυρία του σπιτιού, που έχω φέρει από την Αλεξανδρούπολη.

Κάθισαν τα παιδιά και σε λίγο έρχεται με έναν ασημένιο δίσκο στα χέρια της.

– Αυτό το ποτό, μου το έδωσε η ξαδέρφη μου η Καίτη, μα ποτέ σε κανέναν δεν λέει τη συνταγή. Είναι επινόηση δική της και το κρατάει μυστικό. Ας είναι καλά η κοπέλα, πολύ φιλότιμη και πολύ καλή κατά τα άλλα.

– Στην υγεία όλων που συνετέλεσαν να βρεθεί στο τραπέζι μας αυτό το ποτό, λέει ο κυρ-Ηλίας. Καλές διακοπές, καλό καλοκαίρι, και άδειασε το ποτήρι του. Όντως ήταν ένα θαυμάσιο ποτό, με μια υπέροχη γεύση. Σε όλους άρεσε.

Τη στιγμή αυτή, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του άνδρα με το σκληρό πρόσωπο και τη χρυσή όμως καρδιά. «Έχω μπροστά μου, λέει στον εαυτόν του, ανθρώπους που όπως υπολογίζω, το μέλλον τους διαγράφεται λαμπρό. Τι θα είναι αυτά τα παιδιά σε δέκα χρόνια; Τι ρόλο θα παίζουν άραγε στην κοινωνία; Δεν αμφιβάλλω ότι θα παίξουν σπουδαίο ρόλο, το διαισθάνομαι. Σπάνια κάνω λάθος στις προβλέψεις μου. Πολύ σπάνια». Ένα αίσθημα χαράς τον περιέλουσε από την κορφή ως τα νύχια. «Να έχουν» λέει, «την υγεία τους, εγώ δεν κάνω λάθος.

Αυτά τα παιδιά είναι το μέλλον μας, είναι η ελπίδα μας. Είναι οι μελλοντικοί διανοούμενοι της πατρίδας μας. Έχω χρέος να τους υποστηρίξω, να τους βοηθήσω, να έχω βάλει κι εγώ, ένα μικρό πετραδάκι στα θεμέλια των έργων τους».

Σηκώθηκε και πήγε στο δωμάτιό του. Σε λίγο φώναξε το γιο του το Γιώργο.

– Έλα λίγο εδώ, του λέει.

Ο άνθρωπος Ηλίας Κουμουνδούρος, με την σπάνια καλοσύνη και την ανθρωπιά που τον διακρίνει, ανοίγει το συρτάρι του κομοδίνου του και βγάζει δυο μάτσα με χιλιάρικα και τα δίνει στο Γιώργο.

– Πάρε αυτά τα χρήματα, για τα έξοδα των διακοπών για όλους σας. Μην αφήσεις άλλον να χαλάσει ούτε μια δραχμή. Σας τα δίνω εγώ με όλη μου την καρδιά, μα άκουσε κάτι. Μην πεις στο Διαμαντή και το Στέφανο τίποτα. Βρες εσύ τρόπο, να κάνεις αυτό που σου λέω.

Ο Γιώργος δεν άντεξε και με βουρκωμένα μάτια, αγκάλιασε και φίλησε τον πατέρα του.

– Είσαι μεγάλος πατέρα, είσαι λεβέντης άντρας, ποτέ μου δεν θα σε προδώσω, ποτέ!

– Το πιστεύω, και το εύχομαι, του απαντά ο κυρ-Ηλίας χαϊδεύοντάς του στοργικά τα όμορφα πυκνά μαλλιά του. Όταν έχεις έναν τέτοιο πατέρα και μια τόσο καλή οικογένεια, δεν μπορείς να μη γίνεις καλός άνθρωπος, έχεις δεσμευθεί, έχεις χρέος απέναντί τους. Σου έχουν δημιουργήσει τις προϋποθέσεις οι ίδιοι οι γονείς σου και χωρίς να το καταλάβεις, έχεις αρχίσει από μικρός να τους μιμείσαι και να τους αντιγράφεις. Είναι φυσικό επόμενο αυτό. Μα σαν έχεις και την προδιάθεση, ε! τότε τίποτα δεν σε σταματά από την επιτυχία. Όλα τα παιδιά που είχε απέναντί του ο φανταστικός αυτός άνθρωπος, όντως είχαν και την προδιάθεση. Αργότερα θα δούμε αν ο κυρ-Ηλίας έπεσε μέσα ή έξω στις προβλέψεις του.

Επέστρεψαν στο σαλόνι οι δυο άντρες και άρχισαν να κουβεντιάζουν με τους υπόλοιπους της παρέας. Κάποια στιγμή, χτυπάει το τηλέφωνο. Το σήκωσε η κυρία Γερασιμούλα. Μια στενοχωρημένη και βραχνιασμένη φωνή, έφτασε από την άλλη

μεριά στο ακουστικό του τηλεφώνου της. Ήταν ένας ξάδερφός της από την Αλεξανδρούπολη. Είχε αρρωστήσει η κόρη του και του ζητούσαν ένα μεγάλο ποσόν για να την εγχειρήσουν. Ήταν αθλήτρια στον ακοντισμό και κάτι έπαθε το χέρι του παιδιού και έπρεπε να μπει σε κλινική. Για το νοσοκομείο ούτε συζήτηση.

– Θα σε πάρω εγώ, του είπε η γυναίκα με την τρυφερή φωνή της, σε λίγο και θα σου πω. Έκλεισε το τηλέφωνο. Αυτό κι αυτό έχει συμβεί είπε η κυρία Γερασιμούλα. Ο Διαμαντής με την Αθηνά κοιτάχτηκαν και ο Διαμαντής κούνησε το κεφάλι του.

– Το σύστημα, το σύστημα της υγείας, μονολογεί το παιδί. Μα που θα πάει...

Αφησε κάτι να εννοηθεί μα δεν συνέχισε.

– Τώρα τι κάνουμε, τους ρωτάει ο Γιώργος, κάτι πρέπει να γίνει.

– Έχω μια φίλη λέει, η Αλέκα που ο πατέρας της είναι γιατρός, κάτι θα κάνει, είναι πολύ καλό κορίτσι.

– Ποια, τη Σταματική ή τη φίλη της τη Δήμητρα, ρωτάει ο Γιώργος.

– Τι λες ρε Γιώργο, αδερφές είναι, δεν το ξέρεις;

– Δεν το ήξερα λέει ο Γιώργος, πάντως και τα δυο είναι πάρα πολύ καλά κορίτσια. Όλοι το λένε. Να τις πάρεις να τους το πεις, δεν θα το αρνηθεί ο πατέρας τους φαντάζομαι. Πάρε τώρα, σήκω μην αργείς.

Σηκώνεται η Αλέκα και σχηματίζει το νούμερο του τηλεφώνου της φίλης της.

– Οικεία Νεκταρίου Γαλανομάτη, ακούγεται να λέει μια ανδρική φωνή.

– Σας παρακαλώ ήθελα να μιλήσω με τη Σταματική αν είναι εύκολο.

– Αυτή τη στιγμή δεν είναι εδώ, ποιος την ζητάει παρακαλώ, λέει ο άνδρας, ο οποίος δεν ήταν άλλος, από τον πατέρα των κοριτσιών, που όλοι είχαν να κάνουν με τον αδαμάντινο χαρακτήρα τους.

– Είμαι μια φίλη τους, η Αλέκα, μήπως όμως είναι η Δήμητρα εκεί;

– Ναι εδώ είναι να την φωνάξω. Δήμητρα, φωνάζει ο κύριος Νεκτάριος, έλα σε ζητούν στο τηλέφωνο. Μια στιγμή έρχεται, λέει ο γιατρός.

– Ευχαριστώ πολύ, λέει η Αλέκα, και αμέσως ακούγεται μια χαριτωμένη φωνή, που δεν ήταν άλλη από τη φωνή της Δήμητρας.

– Λέγετε, λέει το κορίτσι.

– Είμαι η Αλέκα, τι κάνεις;

– Αλέκα! Είσαι καλά, έχω καιρό να σε δω, τι νέα πως πάζ.

– Δήμητρα θέλω να μου κάνεις μια χάρη.

– Αν μπορώ γιατί όχι, κι αμέσως, λέει η Δήμητρα.

– Αν μπορείς βέβαια, αν μπορείς. Αυτό κι αυτό, λέει το κορίτσι στη Δήμητρα, συμβαίνει στην κόρη της ξαδέρφης της μητέρας μου στην Αλεξανδρούπολη. Μα είναι φτωχοί άνθρωποι, μην πάει στράφι το παιδάκι, και είναι καλή αθλήτρια με μέλλον.

– Πες τα στον μπαμπά μου, σαν να τα έλεγες στη φίλη σου τη Σταματική. Περίμενε να σου τον δώσω και μην κλείσεις σε θέλω.

– Κύριε Νεκτάριε, συμβαίνει αυτό κι αυτό λέει η Αλέκα στο γιατρό, με την ευγενική συμπεριφορά της.

Αφού την άκουσε ο γιατρός είπε στην κοπέλα:

– Πες στους συγγενείς σου στην Αλεξανδρούπολη, να με πάρουν στο τηλέφωνο μετά τις δέκα το βράδυ. Πες τα τώρα με τη Δήμητρα, γεια σου από εμένα.

Αφού είπαν τα δικά τους τα δυο κορίτσια έκλεισαν τη συσκευή.

– Τι σου είπε ρε Αλέκα ο γιατρός, ρωτάει ο Στέφανος, θα κάνει τίποτα;

– Από τα λεγόμενα του μάλλον ναι, απαντά η Αλέκα. Μαμά πάρε την ξαδέρφη σου και πες της, μετά τις δέκα το βράδυ να πάρει σε αυτό το τηλέφωνο και να ζητήσει τον κύριο Νεκτάριο. Θα της πει αυτός τι θα κάνει. Να αυτό είναι το νούμερό του.

– Μάλλον θα το ρυθμίσει ο γιατρός το θέμα, είπε ο Γιώργος.

– Μακάρι, λέει ο κυρ-Ηλίας, μακάρι!, στύβοντας το μυαλό του να βρει άλλη λύση, αν ο γιατρός δεν μπορούσε να τους βοηθήσει.

Έτσι κι έγινε. Στις δέκα κι ένα λεπτό, χτύπησε το τηλέφωνο του γιατρού.

– Τη μαύρη τη φτώχεια, είπε ο γιατρός μέχρι να σηκώσει το ακουστικό του. Γιατρός Γαλανομάτης λέγετε.

– Καλησπέρα σας, ακούγεται μια τρεμάμενη ανδρική φωνή. Σας τηλεφωνώ από την Αλεξανδρούπολη.

– Κατάλαβα, κατάλαβα είπε ο γιατρός. Μην στεναχωριέστε, έχω ήδη έρθει σε επικοινωνία, με τον επιστήθιο φίλο μου χειρουργό Τάκη Κασκαμπά. Μεθαύριο το πρωί, να τον επισκεφθείτε στο ιατρείο του στην οδό Κατσώνη 11. Θα σας περιμένει μην ανησυχείτε όλα θα πάνε καλά.

– Γιατρέ μου σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ πάρα πολύ, σας είμαι ευγνώμων, λέει ο άνδρας από την Αλεξανδρούπολη, καληνύχτα σας.

Το μεθεπόμενο πρωί, ο άντρας βρίσκεται με την κόρη του στο ιατρείο του χειρουργού Τάκη Κασκαμπά. Χτυπά την πόρτα και την ανοίγει ένας άνδρας δυο μέτρα, κατάμαυρος και με ένα μουστάκι μεγαλύτερο και από του Ηλία του Κουμουνδούρου. Ήταν ο ίδιος ο γιατρός ο Τάκης ο Κασκαμπάς.

– Καλημέρα σας λέει ο επισκέπτης, θέλουμε τον κύριο Κασκαμπά.

– Περάστε, εγώ είμαι, ο ίδιος, περάστε, καθίστε.

– Ερχόμαστε από τον κύριο Νεκτάριο.

– Ναι μου τηλεφώνησε. Αδερφικός μου φίλος και εξαίρετος άνθρωπος. Τι σας συμβαίνει ακριβώς, πείτε μου.

– Αυτό κι αυτό γιατρέ με το χέρι του παιδιού μου. Είμαστε όμως φτωχοί και δεν έχουμε όλα τα χρήματα που μας ζήτησαν για την εγχείρηση. Τους είπαμε να τους τα δίνουμε λίγα-λίγα αλλά δεν ηθέλησαν. Κοιτάζει τις ακτινογραφίες ο γιατρός, μα δεν αντέχει!

– Τους αλήτες! φωνάζει με τη βροντερή φωνή του και ένα τασάκι με αποτσίγαρο που ήταν πάνω στο γραφείο, βρέθηκε στο ταβάνι, αφού ο γιατρός χτύπησε με δύναμη το χέρι του στο

έπιπλο. Το σύστημα, το σύστημα της υγείας μας φίλε, είναι σάπιο. Θέλει γκρέμισμα και χτίσιμο ξανά από την αρχή, συνεχίζει ο χειρουργός. Έλα εδώ κορίτσι μου λέει στη μικρή. Σήκωσε πάνω το χέρι σου. Κάντο έτσι, κατέβασέ το, γύρνα το ανάποδα, μπρος και πίσω. Κράτησέ το τώρα παράλληλα με το έδαφος και περίμενε εκεί. Έπιασε ένα χαρτί και έγραψε. Πάρε αυτά τα φάρμακα και σε δέκα μέρες, ρίξε το ακόντιό σου, όσο δυνατά μπορείς. Αν πονέσεις, έλα εδώ πάρε αυτό το χαρτί, δείχνοντας το δίπλωμά του που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο, και ρίξ' το στα σκουπίδια. Κατέβασε τώρα το χέρι σου. Κουράστηκες;

– Όχι γιατρέ δεν κουράστηκα καθόλου.

– Πώς να κουραστεί λέει ο γιατρός ένα τόσο γυμνασμένο και υγιές χέρι, πώς να κουραστεί!

– Δηλαδή γιατρέ δεν θέλει εγχείρηση το χέρι του παιδιού μου, ρωτάει ο άνδρας, που το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

– Εγχείριση θέλει το σάπιο σύστημα της υγείας, το χέρι μια χαρά είναι. Τι θα σας κεράσω τι θα πιείτε, τους ρωτά. Καφέ ή πορτοκαλάδα; Εγώ έναν καφέ θα πιω πάντως, είτε ο γιατρός.

– Κι εγώ το ίδιο λέει ο επισκέπτης.

– Εγώ θέλω ένα γλυκό του κουταλιού, είπε η κοπέλα.

Σήκωσε ο λεβεντογιατρός το ακουστικό του και έδωσε την παραγγελία. Σε δέκα λεπτά ήρθαν καφέδες και γλυκό. Κουβέντιασαν για λίγο και αφού σηκώθηκαν να φύγουν, ρώτησαν το γιατρό τι χρωστούσαν για την επίσκεψη.

– Ένα χρυσό μετάλλιο χρωστάς εσύ μικρή, λέει ο γιατρός στην κοπελιά. Εσύ τίποτα, στον πατέρα της.

– Στο λόγο της τιμής μου γιατρέ, του απαντά η κοπέλα, στο λόγο της τιμής μου.

Ευχαρίστησαν τον επιστήμονα και άνθρωπο Τάκη Κασκαμπά και έφυγαν.

Ύστερα από μερικά χρόνια, σε Ολυμπιακούς αγώνες, το κορίτσι αυτό, η Άννα, έκανε παγκόσμιο ρεκόρ και πήρε χρυσό μετάλλιο. Όταν την ρώτησαν οι δημοσιογράφοι σε ποιον το χαρίζει είπε τα εξής:

– Θα είχα εγκαταλείψει τον αθλητισμό από καιρό, θα είχα αποσυρθεί από την ενεργό δράση. Μα είχα δώσει το λόγο της τιμής μου στο γιατρό Τάκη Κασκαμπά, που είναι σήμερα αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και Υπουργός Αθλητισμού και έπρεπε να το κάνω. Σε αυτόν το χαρίζω, σε αυτόν τιμητικά δωρίζω το μετάλλιο.

Είμαστε εκεί που συμφώνησαν, να πάνε όλοι για λίγες μέρες στη Βλαχοκερασιά και στο χωριό του Στέφανου του Μάναρη. Ξεκίνησαν όλοι τους χαρούμενοι, αφού χαρέτισαν τον κυρ-Ηλία και την κυρία Γερασιμούλα. Ώρα αναχώρησης έντεκα το πρωί. Μπήκαν στο λεωφορείο. Ο Διαμαντής κάθισε με την Αθηνά, ο Στέφανος με το Γιώργο και η Αλέκα με έναν άγνωστο κύριο, που καθώς έλεγε ήταν γιατρός. Ο Διαμαντής με την Αθηνά το είχαν βάλει βουλή να αλλάξουν το σύστημα υγείας, και όλο ιδέες κατέβαζαν. Άκουγαν και τον συνεπιβάτη της Αλέκας που αναφερόταν γύρω από την ιατρική, μα το Διαμαντή δεν τον έπειθαν τα λεγόμενά του ότι ήταν γιατρός. Αυτός εκεί το βιολί του. Σε κάποια στιγμή, δεν άντεξε ο φοιτητής από τη Βραχοκερασιά και λέει της Αθηνάς.

– Δεν θέλω να θίξω την τιμή και την υπόληψη κανενός. Μα δεν θέλω όμως και οι άλλοι, να μας κοροϊδεύουν. Αυτός δεν είναι γιατρός, παραμύθια πουλάει στην Αλέκα.

Γυρνάει πίσω του και λέει στο «γιατρό».

– Κύριε, συγγνώμη. Ήθελα να σας ρωτήσω κάτι που σίγουρα θα ξέρετε, αφού λέτε ότι είσαστε γιατρός, σπουδαγμένος στη Ρουμανία και έχετε κάνει και στην Αμερική.

– Γιατί, αμφιβάλεις, του απαντά αυτός.

– Πέστε μου σας παρακαλώ, ποια συστατικά του αίματός μας λέγονται έμμορφα συστατικά και πως ονομάζεται ο υλικός φορέας των φαινομένων της κληρονομικότητας.

Ο ψευτογιατρός, έμεινε άγαλμα και το πρόσωπό του άλλαξε χίλια χρώματα.

– Λοιπόν φίλε, άκου! Ξαναλέει ο Διαμαντής. Τα έμμορφα συστατικά του αίματός μας είναι τα ερυθρά αιμοσφαίρια ή ερυθροκύτταρα, τα λευκά αιμοσφαίρια ή λευκοκύτταρα και τα αιμοπετάλια. Ο δε υλικός φορέας των φαινομένων της

κληρονομικότητας, ονομάζεται χρωμόσωμα και είναι φτιαγμένος από χιλιάδες γονίδια.

Αυτά έγιναν λίγο πριν την Κόρινθο. Μετά την Κόρινθο, το κάθισμα δίπλα από την Αλέκα, έμεινε κενό, παρ' όλο που ο ψευτογιατρός είχε κόψει εισιτήριο για την Τρίπολη.

Δύο παρά πέντε η ώρα και το λεωφορείο μπήκε στα πρώτα σπίτια της Τριπολιτσάς. Σε λίγο στο ΚΤΕΛ. Κόσμος πολύς μαζεμένος, για να επιστρέψει στα χωριά του. Γέροι, γριές, παιδιά, από όλες τις ηλικίες.

– Βλέπετε όλον αυτό τον κόσμο; λέει ο Διαμαντής στα άλλα παιδιά. Αύριο πολλοί από αυτούς θα είναι πάλι εδώ.

– Γιατί Διαμαντή, γιατί θα είναι πάλι εδώ; ρωτάει ο Γιώργος.

– Από αυτούς τους ανθρώπους του μόχθου που ζουν στα χωριά τους, ορισμένοι είχαν πάει για κάποια εξέταση ή επίσκεψη στο νοσοκομείο, και δεν πρόλαβαν ούτε σειρά να πάρουν. Ξέρετε γιατί; Γιατί οι γιατροί πηγαίνουν εκεί στις δέκα, και στις δώδεκα φεύγουν για το ιδιωτικό τους ιατρείο. Που να προλάβουν να δουν όλους αυτούς τους ανθρώπους!

Ο Διαμαντής δεν είχε άδικο, έτσι είχαν τα πράγματα την εποχή εκείνη...

Μπήκαν τα παιδιά σε άλλο λεωφορείο που θα τα μετέφερε στη Βλαχοκερασιά, εκτός από το Διαμαντή, που δεν προλάβαινε να χαιρετάει τους συγχωριανούς του, που ήταν εκείνη την ημέρα στην πόλη και ετοιμαζόντουσαν να επιστρέψουν στο χωριό. Εκεί ήταν και ο νονός του ο Νίκος ο Δημήτρουλας και έπιασαν την κουβέντα. Ανέβηκαν τελευταίοι και κάθισαν μαζί.

– Αύριο θα έρθω πάλι, να ξαναπάω στο νοσοκομείο να με δει ο γιατρός λέει ο κυρ Νίκος. Πήγα σήμερα μα δεν πρόλαβα, είχε πολύ κόσμος. Μα είναι δυνατόν, σε δυο ώρες να εξετάσει τόσους ανθρώπους ο γιατρός; Δεν ακούω καλά αναδεξιμέ από το αριστερό αυτί μου. Δεν είναι σύστημα υγείας αυτό παιδί μου.

Ο Νίκος ο Δημήτρουλας, είναι ένας άνθρωπος φιλήσυχος και πολύ αγαπητός. Μα από το κράτος, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος. Πάντα έβαζε τις φωνές, κάθε φορά που έβλεπε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Πολλές φορές, ο μπάρμπα-Μήτσος ο

πατέρας του Διαμαντή έλεγε: «Ο γιος μου, όλο με το κράτος τα βάζει, όλα θέλει να αλλάξουν, από τίποτα δεν είναι ευχαριστημένος, έχει μοιάσει του νονού του». Όντως, σε πολλά πράγματα ο Διαμαντής μοιάζει του νονού του.

Ξεκίνησε το λεωφορείο για τη Βλαχοκερασιά. Ο Διαμαντής με το νονό του, ο ένας δίπλα στον άλλο συζητούσαν. Ο μπάρμπα-Νίκος τον ρώτησε για το πως περνάει στην Αθήνα και πολλά άλλα πράγματα. Ήθελε να μαθαίνει για τον αναδεξιμίο του, τον αγαπούσε και ήθελε να λένε καλά λόγια γι' αυτόν. Καμάρωνε σαν μάθαινε καλά νέα, είχαν και αρκετό καιρό να σμίξουν. Ο Διαμαντής, του είπε για το Πανεπιστήμιο, για τις οικοδομές που δούλευε και όλα τα νέα που είχε. Του είχε συστήσει βεβαίως ενωρίτερα και τους φίλους του που ήταν μαζί του. Έφτασαν στο χωριό χωρίς να το καταλάβουν.

Ο μεγαλόκαρδος Νίκος Δημήτρουλας, αφού χαιρέτησε όλα τα παιδιά της παρέας του Διαμαντή, τους κάλεσε όταν τους δοθεί η ευκαιρία, να τον επισκεφθούν. Έφυγε για το σπίτι του και το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Όταν μπήκε στην αυλή του, φώναξε της γυναίκας του:

– Αγγελική, Αγγελική (όταν ήταν χαρούμενος και ήθελε κάτι καλό να της πει, της φώναζε από την αυλόπορτα. Αν ήταν στεναχωρημένος, πήγαινε μέσα χωρίς να της μιλήσει). Βγήκε η κυρα Αγγελική έξω και αμέσως κατάλαβε ότι κάποιο σημαντικό νέο θα της έλεγε ο άντρας της. Ακτινοβολούσε από τη χαρά του και στα μάτια του διάβασε ό,τι κάτι ευχάριστο είχε να της πει. Ήταν λεβέντης και με προσωπικότητα. Δεν ήταν τυχαίος άνθρωπος. Αυθόρμητος άνδρας, που μια ικανοποίηση έρεε από μέσα του, σαν μάθαινε για την πρόοδο των ανθρώπων. Πάντα καμάρωνε για το νουνό του ο Διαμαντής.

– Μάντεψε με ποιον ήρθα σήμερα στο λεωφορείο, της λέει, και ένα χαμόγελο πλατύ κάλυψε το πρόσωπό του. Μα πριν προλάβει να αρθρώσει λέξη η κυρα-Αγγελική... Με το Διαμαντή, της λέει με στόμφο ο μπάρμπα-Νίκος.

– Το ήξερα πως θα έρθει, του απαντά η κυρα Αγγελική. Είδα την κουμπάρα το πρωί και μου το είπε. Καλώς τον δεχτήκαμε.

– Έχει έρθει και με παρέα, όλοι φοιτητές, συμπληρώνει ο κυρ Νίκος. Λεβεντόπαιδα.

– Θα μείνουν; τι σου είπαν, τον ρωτάει.

– Θα καθίσουν είκοσι ημέρες. Θα τους δεις, θα έρθουν. Έλα, πάρε εδώ τα πράγματα. Σου έφερα μελιτζάνες και ντομάτες για να φυτέψεις στον κήπο. Πάω μια στιγμή να τις βάλω στο χώμα για να μην ξεραθούν.

– Ψαθάκι πήρες ή το ξέχασες; τον ρωτάει. Θα σε βράσει ο ήλιος στο θέρο.

– Το ξέχασα! Θα πας μόνη σου να θερίσεις, αφού δεν θέλεις να αρρωστήσω από τον ήλιο, της λέει αστειευόμενος. (Αυτός να άφηνε τη γυναίκα του να πάει μόνη της για δουλειά και εκείνος να καθόταν;) Από όλα τα καλά σου έφερα. Και ψαθάκι πήρα, και δρεπάνια, και άλυσσο για τα μουλάρια. Πάρε της ξαναλέει ετούτο είναι για σένα, και της δίνει ένα δεματάκι. (Πάντα κάτι θα της έφερνε όταν πήγαινε στην πόλη).

Ήταν ένα ωραίο λευκό μαντήλι, που θα έδιωχνε τον ήλιο από το κεφάλι της, φορώντας το τις μέρες που θα θερίζαν.

Ο Διαμαντής με τα άλλα παιδιά, τράβηξαν για το σπίτι, αφού χαιρέτησαν όλους όσους ήταν στην αγορά εκείνη την ώρα. Στην εξώπορτα, τους περίμεναν οι γονείς του. Χαμογελαστοί και καλοσυνάτοι. Από την πρώτη κιόλας στιγμή, τα παιδιά του κυρ-Ηλία του Κουμουνδούρου, ένιωσαν την αγάπη των γονέων του Διαμαντή. Τους πρόσφερε η μητέρα του γλυκό κουραμπιέ και βυσσινάδα. Κουβέντιασαν για αρκετή ώρα και ύστερα βγήκαν στην αυλή. Γεμάτη με διάφορα λουλούδια, χώριζε τα δυο σπίτια.

Ο μπάρμπα-Μήτσος και η οικογένειά του είχαν δυο σπίτια, το ένα παράλληλο με το άλλο. Το καλό και η κουζίνα. Έτσι τα έλεγαν.

– Ωραίο βασιλικό έχετε, είπε η Αθηνά και άπλωσε το χέρι της επάνω από μια γλάστρα και του χάιδεψε τα φύλλα.

Μια μυρωδιά απλώθηκε σε όλη την αυλή, καθώς η κοπέλα κούνησε τα φύλλα του φυτού.

– Μα τι ράτσα είναι αυτός ο βασιλικός; λέει ο Γιώργος. Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο είδος. Μοσχοβόλησε ο τόπος.

– Μου τον έφερε ο Διαμαντής από την Τρίπολη πριν μερικά χρόνια. Του τον είχε δώσει μια γριούλα και από τότε τον έχουμε. Όλο το χωριό έχει πάρει.

– Θέλω και εγώ λίγο, να φυτέψω και στο δικό μου το σπίτι είτε ο Στέφανος.

– Αύριο θα πάω στο χωριό σου, του λέει ομπάρμπα-Μήτσος. Θέλω να δώσω λάδι και ελιές στον ξάδερφό μου το Νίκο το Ρέβελα και να πεταλώσω τα μουλάρια.

– Θα πάμε μαζί, λέει ο Στέφανος, να μην πηγαίνω από την Τρίπολη και κάνω τον κύκλο. Δεν έχει και κάθε μέρα λεωφορείο, μην κοιτάζετε εσείς είσαστε μεγάλο χωριό.

– Ακόμη δεν ήρθες αγόρι μου θα φύγεις, του λέει η κυρα Δημήτρω.

– Γίνεται να πάμε σε δυο μέρες, ρωτάει ο Στέφανος τον μπάμπα-Μήτσο.

– Γίνεται ρε Στέφανε, πως δεν γίνεται. Να σε δούμε και λίγο, ακόμα δεν ήρθες, θα φύγεις;

Συμφώνησαν για την Παρασκευή.

– Εγώ προτείνω κάτι άλλο, είπε ο Διαμαντής. Να πάμε το Σάββατο όλοι μαζί. Εσύ πατέρα να κάνεις τις δουλειές σου και εμείς να μείνουμε για λίγο. Θέλω την Κυριακή να πάω στην εκκλησία, να ακούσω τον παπα Ανδρέα να λειτουργεί.

– Εντάξει είπαν όλοι, το Σάββατο.

Μπήκαν στο καινούργιο σπίτι. Γυαλί το είχε κάνει η κυρα Δημήτρω, άστραφτε από καθαριότητα. Καινούργιες κουβέρτες, ολοκαίνουργια σεντόνια στα κρεβάτια, όλα έλαμπαν. Τακτοποίησαν τα πράγματά τους και κάθισαν.

– Από σήμερα, όλα τα δωμάτια στη διάθεσή σας, είπε ο μπάμπα-Μήτσος. Εμείς, θα μεταφερθούμε στο άλλο σπίτι.

– Ευχαριστούμε είπαν τα παιδιά. Μα να σας βγάλουμε από το καλό σπίτι για να μείνουμε εμείς είναι άδικο, λέει η Αλέκα.

– Μην το σκέφτεσαι καθόλου κορίτσι μου της απαντάει η οικοδέσποινα. Τον περισσότερο καιρό, εκεί τον βγάζουμε. Πιο ξεκούραστα είναι εκεί.

Πράγματι στο άλλο σπίτι, υπήρχε ένα μεγάλο κρεβάτι με ένα μαλακό στρώμα, που όταν καμιά φορά ερχόταν και ξάπλωνε

ο παππούς του Διαμαντή, ο μπάρμπα-Κώστας, σε ένα λεπτό τον είχε πάρει ο ύπνος.

– Δροσερό σπίτι, λέει η Αθηνά.

– Πολύ δροσερό, συμπληρώνει ο Γιώργος.

Γύρω-γύρω από το σπίτι ήταν δένδρα, καστανιές, πλάτανοι και λεύκα. Μα και το ίδιο είχε καλή μόνωση. Ήταν φτιαγμένο από πέτρα. Ένα μέτρο πάχος ο κάθε τοίχος και ακόμη. Επάνω του είχαν βάλει κεραμίδια. Ήταν από άριστα υλικά φτιαγμένο μα είχε και καλή διαρρύθμιση. Κάθε χρόνο, ο Διαμαντής το έβαφε, το ήθελε πάντα φρεσκοβαμμένο, ήταν μερακλής σε όλα του.

– Να σας αφήσουμε να ξεκουραστείτε, λέει ο μπάρμπα-Μήτσος, τόσες ώρες ταξίδι θα είσαστε κουρασμένοι.

– Όχι δεν κουραστήκαμε καθόλου, εσείς μήπως θέλετε να ξεκουραστείτε είπαν τα παιδιά.

– Εμείς θέλουμε να σας βλέπουμε, να κουβεντιάσουμε. Μήπως κάναμε και τίποτα σήμερα για να κουραστούμε, συμπλήρωσε η κυρα Δημήτρω. (αυτή δεν ξεκουραζόταν ποτέ της, τώρα που ήταν και τα παιδιά εκεί θα έφευγε;)

Τους έλεγαν διάφορες ιστορίες για το χωριό και για το Διαμαντή όταν ήταν μικρός.

– Κάποτε, λέει η κυρα-Δημήτρω, του είχαν στείλει ένα ζευγάρι παπούτσια και ένα παντελόνι από την Αυστραλία. Τα φόρεσε και έκανε βόλτες έξω από το πατρικό σπίτι, όχι αυτό. Αυτό το αγοράσαμε αργότερα. Έκανε τόσες φορές τη διαδρομή από το ένα μέρος στο άλλο, που δεν θα το πιστέψετε, οι σόλες από τα παπούτσια έλιωσαν.

– Τα έλιωσα από τη χαρά μου. Με ρωτάτε αν είχα φορέσει άλλα μέχρι τότε; πετάγεται ο Διαμαντής.

– Άλλη μια φορά, λέει ο μπάρμπα-Μήτσος, θα 'ταν δεν θα 'ταν πέντε χρονών, ήθελε να κάνει εγχείριση σκωληκοειδίτιδας σε ένα άλλο παιδάκι στη γειτονιά. Είχε πάρει ένα ξυραφάκι από το θείο του, και ίσα που τον πρόλαβα. Θα του άνοιγε την κοιλιά του παιδιού.

– Θα ήταν ο μικρότερος χειρουργός στον κόσμο, λέει η Αθηνά και θα τον έγραφαν και στο βιβλίο Γκίνες.

– Μπα, ήθελε να κάνει το αγροτικό του από τότε, μιας και ήταν στο χωριό συμπληρώνει ο Στέφανος, κάτι ήξερε αυτός!

Ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Είχε αρχίσει να πέφτει ο ήλιος, η μια κουβέντα έφερνε την άλλη.

– Μητέρα το στομάχι μου διαμαρτύρεται, λέει ο Διαμαντής. Τι θα φάμε απόψε; Εσείς δεν πεινάσατε; ρωτάει τα άλλα παιδιά.

Πράγματι όλα τα παιδιά είχαν αρχίσει να πεινάνε. Μα η κουβέντα ήταν τόσο ενδιαφέρουσα, που όλοι τους την προτιμούσαν.

– Έχω χοιρινό με σέλινα έτοιμο. Να το αυγοκόψω μόνο. Να τηγανίσω και πατάτες, ή θέλετε παστό που το έχω φυλάξει για σας; Ότι να είναι, είπαν τα παιδιά, όλα μας αρέσουν δεν κάνουμε διάκριση. Πήγε στην κουζίνα η κυρα Δημήτρω και ακολούθησαν η Αθηνά με την Αλέκα να την βοηθήσουν.

Σε μισή ώρα όλα ήταν έτοιμα. Και τι δεν είχε πάνω το τραπέζι. Χοιρινό με σέλινα, πατάτες τηγανιτές, σαλάτα ντομάτα, νόστιμη φέτα, ελιές και το παστό που τους είχε φυλάξει. Οι άνδρες ακόμη συζητούσαν.

– Ελάτε, τους φώναξε η κυρα Δημήτρω, είναι έτοιμο το φαγητό.

Υπάκουσαν στην εντολή και κατευθύνθηκαν στο άλλο σπίτι που ήταν και η κουζίνα.

– Καθίστε, είπε η Αλέκα καθώς έκοβε την τελευταία φέτα από το ζυμωτό ψωμί της κυρα Δημήτρω.

Έπιασαν τις θέσεις τους για να αρχίσουν το έργο, και ο Στέφανος σαν παπαδοπαίδι είπε μια προσευχή.

– Καλώς ορίσατε παιδιά, είπαν οι γονείς του Διαμαντή, καλές διακοπές. Ευχαριστούμε, να είστε καλά, απάντησαν με ένα στόμα τα παιδιά. Έφαγαν και ήπιαν ρετσίνα που πάντα υπήρχε στο βαρέλι, κάτω από το καλό καθώς το έλεγαν, σπίτι της οικογένειας του Διαμαντή. Όταν άδειασε το πρώτο μπουκάλι, ο μπάρμπα-Μήτσος είπε στο Διαμαντή να φέρει κι άλλο, γιατί αυτό δεν ήταν αρκετό, ούτε μέχρι τον οισοφάγο να φτάσει.

– Πήγαινε ρε Στέφανε εσύ, λέει ο Διαμαντής στο φίλο και συγγατικό του.

Ο Στέφανος δεν πήγαινε για πρώτη φορά στη Βλαχοκερασιά, απ' έξω το ήξερε το σπίτι. Έτσι κι έγινε. Πήρε το μπουκάλι και προχώρησε για το υπόγειο. Όταν μπήκε μέσα, ένιωσε ότι κάτι είχε αλλάξει. Μα δεν μπορούσε να καταλάβει, τι ήταν αυτό. Γυρνώντας στην κουζίνα ρώτησε τι είχε γίνει και του φάνηκε διαφορετικός ο χώρος του υπογείου.

– Τα δοχεία για το λάδι που αγοράσαμε τελευταία είναι ρε Στέφανε, του λέει ο μπάρμπα-Μήτσος. Αυτά άλλαξαν το χώρο. Είχαν αγοράσει δυο μεγάλα ξύλινα δοχεία με επένδυση γαλβανισμένης λαμαρίνας από μέσα, για να αποθηκεύουν την παραγωγή, αφού τα ελαιόδεντρα είχαν μεγαλώσει, αλλά και περισσότερο καρπό έκαναν τα τελευταία χρόνια.

Πολύ άρεσε στα παιδιά το φαγητό, μα όχι επειδή πεινούσαν. Πάντα η κυρα Δημήτρω νόστιμα φαγητά μαγείρευε. Έφαγαν και γλυκό που είχε στείλει η κυρία Γερασιμούλα από την Αθήνα. Έπιασαν την κουβέντα μέχρι αργά. Πέρασε η ώρα, ήταν βαθιά μεσάνυχτα.

– Πρέπει να πάμε για ύπνο, λέει κάποια στιγμή ο Διαμαντής.

Έτσι κι έγινε.

Καληνύχτισαν τους οικοδεσπότες και αφού τους ευχαρίστησαν, πήγαν στο άλλο σπίτι για να κοιμηθούν, εκτός της Αθηνάς, που έμεινε να βοηθήσει την κυρα Δημήτρω στο μάζεμα του τραπεζιού και το πλύσιμο των πιάτων. Σε λίγο είχαν παραδοθεί στα στρώματά τους, που με καλοσύνη και υπομονή, σιγά-σιγά τους αφαιρούσαν την κούραση.

Η Αθηνά και η κυρα Δημήτρω, αφού τελείωσαν τις δουλειές της κουζίνας, έπιασαν ξανά την κουβέντα, και πού να τελειώσουν. Ξέχασαν πως έπρεπε να κοιμηθούν, αφού κι ο ύπνος τις είχε κι αυτός λησμονήσει. Ο μπάρμπα-Μήτσος κοιμόταν δίπλα τους και κάπου-κάπου, κούναγε απότομα το χέρι του, σαν να έβλεπε στον ύπνο του ό,τι έσπαγε καμιά μεγάλη πέτρα, με τη βαριά του πεθερού του, του μπάρμπα-Κώστα.

– Απόψε, λέει η κυρα Δημήτρω της Αθηνάς, αισθάνομαι σαν να έχω μαζί μου την κόρη μου, που ο Θεός, μου την πήρε, πριν καλά-καλά τη γεννήσω. Σχεδόν τα χρόνια σου θα είχε αν

ζούσε το κοριτσάκι μου, και της χάιδεψε τα ξανθά μακριά της τα μαλλιά. Καημό μεγάλο το έχει ο γιος μου, που δεν έχει την αδερφή του. Μου το εξομολογήθηκε τον καιρό που πέθανε ο παππούς του. Ποτέ δεν μου είχε μιλήσει ξανά, ποτέ.

Η Αθηνά την κοίταξε στα μάτια και μια σκέψη πέρασε από το μυαλό της αλλά δεν μίλησε...

Είχε αρχίσει να χαράζει. Το αηδόνι κελαηδούσε στη ρεματιά δίπλα από το σπίτι. Ήταν χαρά θεού.

– Αυτό το πουλάκι το ακούω εδώ και χρόνια, λέει η κυρα Δημήτρω. Το πρωτάκουσα ένα βράδυ που ο Διαμαντής μου, ψηνόταν στον πυρετό και καθόμουν δίπλα του. Εκείνη την ώρα, θυμάμαι, πετάχτηκε τρομαγμένος από τον ύπνο του και είπε. «Μαμά, τη βρήκα, τη βρήκα». «Τι όνειρο άραγε να έβλεπε», σκέφτηκα τότε. Την αδερφή του θα ονειρεύτηκε.

– Αυτήν θα έβλεπε της λέει η Αθηνά.

Βούρκωσαν τα μάτια της κυρά-Δημήτρω.

– Σπάνιο παιδί ο Διαμαντής, σπουδαίο παλικάρι. Ο πατέρας μου και την ψυχή του δίνει γι' αυτόν, συνεχίζει η Αθηνά. Θα γίνει μεγάλος στη ζωή του και να μου το θυμόσαστε.

– Μακάρι! Μακάρι, από το στόμα σου και στου Θεού το αυτί, Αθηνούλα μου, ψιθυρίζει η κυρα Δημήτρω.

Σε λίγο θα ερχόταν το φως της ημέρας. Οι δυο γυναίκες αποφάσισαν να κοιμηθούν. Η Αθηνά πήγε στο άλλο το σπίτι και η κυρα Δημήτρω έπεσε δίπλα στον άντρα της.

Ο Διαμαντής, την επομένη πήγε μόνος του στον τάφο του παππού του. Κάθισε αρκετή ώρα εκεί. Καθάρισε τα μάρμαρα, έκοψε ότι χορτάρι είχε φυτρώσει γύρω, άναψε κεριά και λιβάνι. Το ίδιο έκανε και στον τάφο της γιαγιάς του. Κοίταξε που ήταν καλύτερα για να έφτιαχναν τον οικογενειακό τάφο των γονέων της μητέρας του. «Εδώ», σκέφτηκε, «εδώ στου παππού θα γίνει ο οικογενειακός. Θα φυτέψω και δυο κυπαρίσσια. Το ένα θα συμβολίζει όλους τους συγγενείς μας και το άλλο την αδερφή μου». (Πράγματι αργότερα φύτεψε δυο κυπαρίσσια).

Σήμερα, είναι πάνω από πέντε μέτρα το καθένα. Κάθε φορά που πηγαίνει εκεί, κάθεται δίπλα και τα καμαρώνει. «Μόνο μιλιά δεν έχουν», του είπε η μητέρα του κάποτε, που πήγαν μαζί να

ανάψουν τα καντήλια. Μα σαν τον αντικρίζουν να έρχεται, πάντα τον καλωσορίζουν, κουνώντας χαρμόσυνα την κορυφή τους. Τα έχει και φωτογραφία, κρεμασμένα σε ένα ωραίο κάδρο, πάνω από το γραφείο του. Γύρισε πίσω στο σπίτι.

Τα άλλα παιδιά, μόλις είχαν σηκωθεί από τα κρεβάτια τους. Είχε φτάσει ο ήλιος στην κορυφή του ουρανού. Έξω έβραζε ο τόπος μα μέσα στο σπίτι ήταν δροσιά. Τα τζιτζίκια τραγουδούσαν με τον ίδιο πάντα σκοπό. Σε λίγο ακούστηκαν τα κουδούνια από τα δυο μουλάρια του μπάρμπα-Μήτσου. Η εξωτερική πόρτα χτύπησε δυνατά, και ο Στέφανος σηκώθηκε για να ανοίξει.

– Ερχόμαστε, λέει με δυνατή φωνή, μα ανοίγοντας τη μεγάλη ξύλινη αυλόπορτα, αντικρίζει τον πανέξυπνο σκύλο, που δεν ήταν άλλος από αυτόν που είχε προηγηθεί του αφεντικού του και ήθελε να μπει στην αυλή.

Ο μπάρμπα-Μήτσος, καβάλα στον Ψαρή, με ένα άσπρο ψαθάκι στο κεφάλι του και με το γνωστό χαρακτηριστικό χαμόγελό του, χαιρετάει το Στέφανο και προστάζει το ζώο να σταματήσει ακριβώς μπροστά του. Με ένα σάλτο κατεβαίνει.

– Περίμενε να λύσω τον Αράπη και κάνε τον μια βόλτα, λέει στο Στέφανο.

Λύνει το άλλο μουλάρι που ήταν πίσω από τον Ψαρή και ο Στέφανος τον τραβά. Σαλτάρει και μέχρι να πεις τρία, άφαντοι καβαλάρης και Ψαής.

Όταν γύρισε ο Στέφανος, λέει στο μπάρμπα-Μήτσο που μόλις είχε προλάβει να τακτοποιήσει τον Αράπη και τα άλλα ζώα που είχε μαζί του.

– Πολύ νεύρο, και καθόλου δεν σε κουνάει.

– Αν δεν ήταν καλό, θα με άφηνε να το αγοράσω ο πατέρας σου, βρε Στέφανε;

Το είχαν αγοράσει από το Μάναρη το χωριό του Στέφανου, μα πριν το κανονίσουν στην τιμή, το καβάλησε ο παπα Ανδρέας. Ήξερε αυτός.

Το φαγητό, τους περίμενε. Έφαγαν και κουβέντιασαν. Το απόγευμα όλοι μαζί, πήγαν στο χωράφι, όπου ο μπάρμπα-Μήτσος είχε φυτέψει πριν από χρόνια πολλές και από καλή

ράτσα καστανιές. Ήθελε να τις δείξει στα παιδιά, μα πιο πολύ στο Γιώργο, που σπούδαζε γεωπόνος.

– Πόσα χρόνια τις έχεις φυτέψει μπάρμπα-Μήτσο, τον ρωτάει ο Γιώργος.

– Γύρω στα πέντε, ρε Γιώργο του απαντά.

Το παιδί σκέφτηκε για λίγο και του λέει:

– Θα σου δώσω ένα λίπασμα και σε δυο χρόνια θα είναι μεγαλύτερες από εκείνη την κερασιά, δείχνοντας μια πανέμορφη άγρια κερασιά, που με τα βίαις βαστούσε τον καρπό της.

Έτσι κι έγινε. Σε λίγα χρόνια, οι καστανιές μεγάλωσαν και έκλεισαν όλο το χωράφι. Ο δε καρπός τους, από τους καλύτερους στην περιοχή.

Περνούσαν όμορφα στο χωριό. Ήρθε όμως η μέρα που έπρεπε να πάνε και στο χωριό του Στέφανου να επισκεφτούν τους γονείς του, να πάνε στην εκκλησία την Κυριακή, και ο μπάρμπα-Μήτσος να κάνει κι αυτός τις δουλειές του.

Σάββατο πρωί. Ξεκίνησαν. Ο Διαμαντής πήρε στα χέρια του μια εικόνα που του είχαν φέρει από την Τρίπολη. Άλλωστε αυτός ήταν και ο λόγος που ήθελε να πάνε στο Μάναρη εκείνη την ημέρα. Ήθελε να αγοράσει την εικόνα. Την είχε τάξει όταν οι θείοι του, Αλέκος και Θανάσης, αδέρφια της μητέρας του, που είναι στην Αυστραλία, τουμπάρισαν με το αυτοκίνητό τους και δεν έπαθαν ούτε γρατζουνιά. Ήταν του Αγίου Νικολάου ανήμερα. Άγιος Νικόλας λέγεται και η εκκλησία στο χωριό του Στέφανου, γι' αυτό ήθελε να πάει εκεί την εικόνα.

Ο μπάρμπα-Μήτσος καβάλα στον Ψαρή. Η Αλέκα στον Αράπη, καμαρωτή σαν πριγκίπισσα καθόταν. Στα μέσα της διαδρομής, παρεχώρησε τη θέση της στην αδερφή της την Αθηνά. Από κάποιο σημείο του δρόμου, φάνηκε η Τσεμπερού¹.

– Όταν το χειμώνα που είμαι στα Χειμαδιά, λέει ο μπάρμπα-Μήτσος, έχει χιονίσει στην κορυφή αυτού του βουνού, ξέρω πόσο χιόνι έχει το χωριό μας. Πίσω από εκεί είναι η Μεγαλόπολη και απέναντί της, ένα χωριό η Λυκόσουρα, που εκεί υπήρχε μια πόλη κατά την αρχαιότητα και ο Πανσανίας είχε

¹ Βουνοκορφή με πάрко κεραίων.

πει γι' αυτήν: «Ο ήλιος είδε πρώτα την πόλη αυτή, και ύστερα οι άνθρωποι έμαθαν να χτίζουν πόλεις». Στη Μεγαλόπολη την αρχαία εποχή υπήρχε θέατρο με είκοσι χιλιάδες θέσεις. Εκπληκτική χωρητικότητα για την εποχή εκείνη. Και αριστερά μας, η μονή των Καλτεζών, όπου έγινε η πρώτη σύνοδος των Πελοποννησίων προκρίτων, συμπλήρωσε ο Στέφανος. Λίγο πιο πέρα το Αμπελάκι. Χιλιάδες κόσμος μαζεύεται εκεί για να προσκυνήσει την ημέρα της γιορτής, ξαναείπε ο μπάρμπα-Μήτσος και πρόσθεσε. Από το χωριό του Στέφανου, είναι μια πολύ καλή οικογένεια που ζει στην Αφρική. Μεγάλοι Ευεργέτες, που έχουν βοηθήσει με πολλά χρήματα για την αποπεράτωση του Μοναστηριού. Είναι η οικογένεια των Ρεβελαίων. Αξιόλογοι άνθρωποι!

Προχωρούσαν κουβεντιάζοντας. Σε λίγο, θα έφταναν στο περιβόλι του παπα Ανδρέα που ήταν λίγο έξω από το χωριό και κοντά στο δρόμο. Έτσι και έγινε. Ο παπα Ανδρέας ήταν εκεί. Από αρκετή απόσταση, τον είδαν σε μια σκάλα ανεβασμένο να κλαδεύει μια καστανιά. Πιο πέρα, δεμένο το άλογό του, έτρωγε καθαρό χορτάρι που του είχε μαζέψει ο παπάς. Το κατάμαυρο άλογο με τη φαρδιά και κατσαρή χ αίτη του, σηκώνοντας τα δυο μικρά αυτιά του και κοιτώντας προς το μέρος των επισκεπτών, χλιμίντρισε τρεις φορές. Ο παπα Ανδρέας κατάλαβε πως κάποιος θα ερχόταν. Κοίταξε και είδε τους επισκέπτες του. Το άλογο με τα μπροστινά του πόδια, τότε με το ένα και τότε με το άλλο, έσκαβε τη γη, λες και ήθελε αυτό πρώτο να τους καλοδεχτεί.

– Καλώς τους λεβέντες, είπε ο παπα Ανδρέας, και κατέβηκε από την διπλή καινούργια σκάλα του, πηγαίνοντας προς το μέρος των οδοιπόρων.

Χαιρετήθηκαν και του φίλησαν όλοι το χέρι ευλαβικά. Το άλογο, τους καλοδέχτηκε με τον δικό του τρόπο, αφού σηκώθηκε στα δυο πισινά πόδια του, χλιμιντρίζοντας ξανά. Ο Στέφανος το πλησίασε και του χάιδεψε το κεφάλι. Το ίδιο έκαναν και τα άλλα παιδιά. Ο μπάρμπα-Μήτσος κουβέντιαζε με τον παπά, που ρωτούσε τότε ήρθαν τα παιδιά από την Αθήνα κτλ. Κάθισαν αρκετή ώρα και είπαν διάφορα πράγματα, μα κυρίως για τις

διακοπές. Ο παπα Ανδρέας, χάρηκε που τον επισκέφτηκαν και για το που θα καθόντουσαν έστω και για λίγες μέρες στο σπίτι του.

Έφυγαν όλοι μαζί για το χωριό. Ο Γιώργος όλο γυρνούσε και κοίταζε το μπαξέ, μέχρι που απομακρύνθηκαν για τα καλά. Πράγματι ήταν ένα πανέμορφο περιβόλι, που όλοι θαύμαζαν όταν περνούσαν από εκεί. Πλησίασαν στο χωριό και από αρκετή απόσταση ο Γιώργος και οι αδερφές του κατάλαβαν ποιο ήταν το σπίτι του Στέφανου. Έξω στη βεράντα ήταν απλωμένα κατάμαυρα μακριά ρούχα, που δεν ήταν τίποτα άλλο, παρά τα ράσα του παπα Ανδρέα.

Έφτασαν στο σπίτι και ο παπάς φώναξε τη γυναίκα του.

– Παπαδιά, παπαδιά, βγες έξω, έλα κάτι να δεις.

Βγαίνει η παπαδιά στο μπαλκόνι με μια μεζούρα κρεμασμένη στο λαιμό. Όπως ξέρουμε ήταν μοδίστρα. Ξαφνιάστηκε. Κατέβαινε δυο-δυο τα σκαλιά από τη χαρά της.

– Μωρέ τι ήταν τούτο! Τι χαρά μου δώσατε, έλεγε και ξανάλεγε, χαϊδεύοντας μια το ένα, μια το άλλο, τα παιδιά.

Ο Στέφανος της έδωσε ένα μικρό γλαστράκι με βασιλικό και της είπε.

– Σου το στέλνει η κυρα Δημήτρω. Είναι καλή ράτσα. Κοίτα! Πλατύφυλλος, με διαφορετικά από τους άλλους φύλλα και με πολύ δυνατό άρωμα.

– Να είναι καλά, την ευχαριστώ και να είστε όλοι καλά. Πολύ χαρά μου δώσατε, ξαναείπε η κυρα Παπαδιά. Ελάτε πάνω. Ανέβηκαν τη σκάλα και μπήκαν.

Ένα πεντακάθαρο σπίτι και σε καλή τοποθεσία. Όλο το χωριό βλέπεις από εκεί. Μια μεγάλη τζαμαρία και μια πανέμορφη κουρτίνα, πραγματικό αριστούργημα. Κάθισαν όλοι και σε λίγο ανέβηκε και ο παπα Ανδρέας. Είχε πάει να δέσει το άλογο στον κήπο και να φωνάξει το Νίκο το Ρέβελλα, τον ξάδερφο του μπάρμπα-Μήτσου, που το σπίτι του ήταν απέναντι ακριβώς από τον κήπο. Τα δυο μουλάρια του μπάρμπα-Μήτσου έξω από το σπίτι, κάτω από μια μεγάλη μουριά, απολάμβαναν τη σκιά της. Ο Νίκος ο Ρέβελλας αγαπούσε πολύ το μπάρμπα-Μήτσο, όχι μόνο επειδή ήταν συγγενείς, αλλά ήταν και

συμπολεμιστές στον Αλβανικό πόλεμο. Όταν σε μια μάχη τραυματίστηκε, θα τον έπιαναν αιχμάλωτο αν δεν ήταν ο ξάδερφός του. Τον πήρε στον ώμο και τον μετέφερε μαζί του, αρκετά χιλιόμετρα μέσα στο χιόνι.

Σε λίγο ακούστηκε μια φωνή.

– Που είστε βρέεε;

Ήταν ο κυρ Νίκος. Ανέβηκε και αφού ο ξάδερφός του, του σύστησε το Γιώργο και τα κορίτσια, κάθισε.

– Τον βλέπετε αυτόν, λέει και κοιτάζει το μπάρμπα-Μήτσο. Χάρη σε αυτόν είμαι εδώ σήμερα, σ' αυτόν χρωστάω τη ζωή μου.

Τους διηγήθηκε το περιστατικό στον πόλεμο και τους έδειξε μια φωτογραφία του, όταν ήταν νέος ο μπάρμπα-Μήτσος, που έβγαλε από την τσέπη του πουκάμισού του, που πάντα είχε μαζί του τυλιγμένη σε μια ζελατίνα και τοποθετημένη σε μια λεπτή τσίγκινη θήκη, για περισσότερη προστασία. Την πήρε πρώτος ο Γιώργος στα χέρια του. Αδίκως περίμεναν τα κορίτσια να έρθει η σειρά τους. Σηκώθηκαν και ήρθαν δίπλα στο Γιώργο, που είχε καρφωθεί επάνω στο καλοδιατηρημένο χαρτί. Ένας ομορφάντρας, ήταν δεν ήταν εικοσιπέντε χρονών. Στο μέτωπό του διάβαζες την αγνή ψυχή του. Στο βλέμμα του την ειλικρίνειά του, τα χείλη του, έτοιμα να σου μιλήσουν. Ένα κατάμαυρο μουστάκι, και δυο καλλίγραμμα φρύδια, όλα σε φοβερή αρμονία, σε καθήλωναν καθώς βρισκόσουν μπροστά τους.

– Μα αυτή δεν είναι φωτογραφία, είναι καρτ ποστάλ, λέει η Αθηνά, που μια κοίταζε αυτήν και μια το μπάρμπα-Μήτσο.

– Δεν την αλλάζω με τίποτα, λέει ο κυρ Νίκος και άπλωσε να την πάρει, με το μακρύ και κατάμαυρο από τον ήλιο χέρι του. Τζάμπα όμως ο κόπος. Τα παιδιά καρφωμένα πάνω της, αδυνατούσαν να επιστρέψουν το καλλιτέχνημα στον κάτοχό του.

Τους πρόσφερε γλυκό κυδώνι η παπαδιά και ήπιαν δροσερό νερό από μια στάμνα, που το βαστούσε όπως ακριβώς το έβαζαν από την κρύα πηγή, που ήταν στο κέντρο του χωριού, κάτω από έναν τεράστιο πλάτανο. Κουβέντιασαν για αρκετή ώρα, ώπου κάποια στιγμή, ο μπάρμπα-Μήτσος, έπρεπε να τους αφήσει για

να κάνει και τις δουλειές του, που είχε στο πρόγραμμα εκείνη την ημέρα, στο φιλόξενο Μάναρη.

– Εμένα να με συγχωρείτε, τους είπε. Θα πάω τώρα να δώσω το λάδι στο Νίκο και τις ελιές, και έπειτα στον πεταλωτή για το πετάλωμα. Εσείς πέστε τα. Όταν τελειώσω θα έρθω. Έλα Νίκο, πάμε, λέει στον ξάδερφό του. Έλα να σου δώσω το λάδι και τις ελιές.

Κατέβηκαν στην αυλή του παπα Ανδρέα και ο Νίκος ο Ρέβελλας, πήρε το δοχείο με το λάδι στο ένα χέρι, και στο άλλο χέρι το άλλο δοχείο με τις ελιές.

– Να σε βοηθήσω; τον ρωτάει ο μπάρμπα-Μήτσος.

– Όχι ξάδερφε, δεν είναι βαριά, τα καταφέρνω μόνος μου. Εσύ με μετέφερες τόσα χιλιόμετρα στον πόλεμο στα βουνά και μέσα στο χιόνι και εγώ δεν μπορώ να μεταφέρω είκοσι κιλά πράγμα λίγα μέτρα στο ίσιωμα;

Προχώρησε και έστριψε στη γωνία για το σπίτι του. Ο μπάρμπα-Μήτσος, πήρε τα δυο μουλάρια του και κατευθύνθηκε στο μαγαζί του φίλου του, του Νίκου του Ταγκλή για τον καλλωπισμό τους. Ο μάστορας ήταν έξω από το μαγαζί και «περιποιόταν» ένα κατάλευκο άλογο, που το είχε πάει το αφεντικό του από κάποιο άλλο χωριό. Τη στιγμή εκείνη, έβαζε το τελευταίο καρφί στο αριστερό μπροστινό πόδι του. Τέλος και μ' αυτό, λέει ο μάστορας και το άλογο κατέβασε το πόδι. Χαιρέτησε το μπάρμπα-Μήτσο και αφού πήρε την τανάλια και το σαντράνι, πήγε στο πίσω μέρος του αλόγου για τα πισινά του τώρα πόδια. Πριν προλάβει να σκύψει για να πιάσει το πόδι του αλόγου, αυτό το είχε έτοιμο και στο ακριβές ύψος από το έδαφος. Σε ένα λεπτό, είχαν βγει τα καρφιά και το μισό πέταλο. Το άλλο μισό δεν υπήρχε, είχε κοπεί και έμεινε στο δρόμο. Έκοψε με προσοχή το νύχι του αλόγου, έβαλε με ακρίβεια το καινούργιο πέταλο και με μεγάλη μαεστρία, χτύπησε μια φορά το καρφί, με ένα εργαλείο, που μόνο ότι ήταν για ζώα δεν σου θύμιζε.

– Μεγάλη υπόθεση να είσαι μερακλής, είπε ο μπάρμπα-Μήτσος στο αφεντικό του αλόγου, που παρακολουθούσαν και οι δυο τους το καλλιτεχνικό έργο του μάστορα.

Έτσι έκανε και στα υπόλοιπα καρφιά.

– Τελειώσαμε και μ’ αυτό, είπε στο ζώο και αυτό αμέσως κατάλαβε. Πάμε τώρα στο άλλο.

Αφού έγινε και εκεί το ίδιο, ο μάστορας μπήκε μέσα στο μαγαζί να πάρει ένα άλλο εργαλείο. Μα πριν γυρίσει πίσω, το άλογο είχε σηκώσει το δεξί μπροστινό πόδι και περίμενε. Ο «καλλωπισμός» δεν είχε τελειώσει και αυτό το γνώριζε το έξυπνο ζώο. Μετά από το πετάλωμα, γίνεται η περιποίηση του νυχιού ώστε να είναι και όμορφο, όχι μόνο βάλαμε το πέταλο και τελειώσαμε. Ο πεταλωτής, αφού έφερε τα νύχια στο ίδιο επίπεδο με τα πέταλα, έκανε και από μία χιαστή σε κάθε οπλή, για περισσότερη καλαισθησία.

– Με γεια σου, είπε ο δεξιотέχνης μάστορας και χτύπησε με το χέρι του ελαφρά, το καπούλι του αλόγου.

Οι τρεις άντρες αντάλλαξαν λίγες κουβέντες και ο πεταλωτής ετοιμάστηκε για το καινούργιο έργο, στα ζώα του μπάρμπα-Μήτσου. Πράγματι με ρυθμό και χωρίς περιττές κινήσεις, ετοίμασε και τους άλλους δυο πελάτες του, τον Ψαρή και τον Αράπη.

Το αφεντικό του άσπρου αλόγου, ήταν ακόμα εκεί, παρ’ όλο που το πανέμορφο και έξυπνο ζώο είχε ετοιμαστεί.

– Θες κάτι μπάρμπα-Σπύρο, τον ρωτάει ο έμπειρος τεχνίτης. Κάτι σκεπτικός μου φαίνεσαι. Ο μπάρμπα-Σπύρος, αφού σκέφτηκε για λίγο ακόμη, απαντά.

– Κατάλαβα πως με πήραν τα χρόνια, μέρα με τη μέρα οι δυνάμεις μου με εγκαταλείπουν. Πέρασα τα εβδομήντα πέντε. Το άλογό μου θέλει νέους ανθρώπους. Σκέφτηκα λοιπόν να το πουλήσω. Χαραμίζεται στα γέρικά χέρια μου. Να πάρω κανένα πιο ήσυχο και μεγαλύτερο στα χρόνια ζώο, να μπορώ να το κουμαντάρω. Εσύ τι λες;

– Αφού εσύ το λες, κάτι θα ξέρεις, απαντά ο μάστορας.

– Πόσο το δίνεις κυρ Σπύρο, ρωτάει ο μπάρμπα-Μήτσος, κοιτάζοντας το άλογο που στεκόταν λιτό, λίγο πιο πέρα.

– Πενήντα χιλιάδες το λιγότερο με όλα του τα κομφάρ, απαντά ο γέροντας.

– Αν σου δώσω τον Αράπη, πόσα θέλεις ακόμα.

– Είκοσι χιλιάδες, είναι καλά;
– Σου δίνω δεκαπέντε χιλιάρικά και τον Αράπη. Σκέψου το, και μου απαντάς αν το αποφασίσεις.

– Το γοργόν και χάριν έχει, επεμβαίνει ο πεταλωτής. Δώστε τα χέρια, είναι καλά και για τους δυο σας.

Οι δυο άντρες άπλωσαν τα χέρια τους για την επικύρωση της συμφωνίας.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς, το καλλίγραμμα άλογο τους πλησιάζει και βάζοντας το κεφάλι του, στη συμβολή των χεριών τους, ένα ζεστό αέρα βγάζει από τα ρουθούνια του, λες και καταλάβαινε τι είχε συμβεί και συμφώνησε και αυτό για την πράξη τους, φιλώντας τους ιπποτικά τα χέρια. Πριν προλάβουν να τελειώσουν τη διαδικασία της αγοροπωλησίας, ένας ξερακιανός άντρας, με ένα κατάμαυρο πρόσωπο και ένα μουστάκι που το αριστερό μέρος του ήταν πολύ μεγαλύτερο από το άλλο, τους πλησιάζει και τους λέει.

– Είμαι τσαμπάσης, έμαθα ότι πουλιέται αυτό το άλογο, ποιανού είναι; Το αγοράζω.

– Πριν από λίγο, λέει ο κυρ Σπύρος, ήταν δικό μου. Τώρα ανήκει στον κύριο, και δείχνει τον μπάρμπα-Μήτσο.

– Σου δίνω δέκα χιλιάρικά περισσότερα να το πάρω εγώ, δέχεσαι; προτείνει ο ζωέμπορος.

– Άκουσε φίλε μου, λέει ο κυρ Σπύρος, χαϊδεύοντας το κεφάλι του αλόγου. Έχω μάθει στη ζωή μου να τηρώ το λόγο που δίνω, έστω κι αν έχω αλλάξει γνώμη στην πορεία. Η εγκυρότητα του λόγου μου, είναι πιο ισχυρή και από τους νόμους του κράτους. Με αυτόν τον έγκυρο λόγο μεγάλωσα τα παιδιά μου. Όποια πόρτα κι αν χτύπησα, άνοιξε και με καλοδέχτηκαν γιατί ήμουν πάντα εντάξει άνθρωπος στις συναλλαγές μου. Αυτό που μου προτείνεις είναι αδύνατον να γίνει, όσα χρήματα κι αν δώσεις περισσότερα.

– Εντάξει, να είσαι καλά, είπε ο τσαμπάσης κι έφυγε με γοργό βήμα προς το μέρος που είχε έρθει, κάνοντας να σφυρίζει στον αέρα με μια κίνηση το καμτσίκι του.

Ήταν η πρώτη φορά που ο μπάρμπα-Μήτσος αγόραζε ζώο από του Μάναρη και δεν είχε ζητήσει τη γνώμη του παπα

Ανδρέα. Μα ήταν έξυπνος άνθρωπος. Να ρωτούσε για τούτο το «αραβούργημα»! Πρώτα, πρώτα θα υποτιμούσε τη νοημοσύνη τη δικιά του και δεύτερον, θα υποβάθμιζε το κάλλος του σπάνιου αυτού ζώου. Κι ένας μύωπας στο σκοτάδι, πάλι θα έδινε τη συγκατάθεσή του.

Τα παιδιά ξετρελάθηκαν σαν το αντίκρισαν.

– Μπράβο, καλορίζικο είπαν όλα, κι άλλο το χάιδευε από εδώ και άλλο το κοίταζε από εκεί. Ο παπα Ανδρέας, του κρέμασε ένα φυλαχτό και η παπαδιά το έφτυσε για να μην το ματιάσει.

Έφαγαν στο σπίτι του Στέφανου, κουνέλι κι άλλα πικάντικα που είχε φτιάξει η παπαδιά με τα κορίτσια. Ο παπάς άρχισε το τραγούδι κι ο μπάρμπα-Μήτσος μερακλώθηκε βλέποντας τους ανθρώπους του να χαίρονται για την καλή αγορά που έκανε. Χάρηκε πολύ εκείνη την ημέρα. «Δεν είναι μόνον να σε αγαπούν», έλεγε πολλές φορές. «Είναι και να σου το δείχνουν». Την ημέρα αυτή του το έδειξαν κιόλας.

Αργά το απόγευμα έφυγε για τη Βλαχοκερασιά. Τα παιδιά έμειναν στο Μάναρη, όπως είχαν συμφωνήσει πριν από λίγες μέρες. Καβάλησε το άσπρο μουλάρι του, τον Ψαρή κι έδεσε από πίσω το καινούργιο απόκτημά του, το αλόγό του. Όσο για τον Αράπη που πούλησε, δεν στεναχωρήθηκε, γιατί σε καλά χέρια τον έδωσε, γέροντας τον πήρε, εκεί θα ξεκουραζόταν κι αυτός. Άλλωστε δεν ήταν και μικρός.

Καμαρωτός επάνω στον Ψαρή ο μπάρμπα-Μήτσος και χαϊδεύοντας το χαριτόμορφο κεφάλι του αλόγου που προχωρούσε παράλληλά του στο δρόμο, έφτασε στο χωριό. Έξω από την αυλόπορτα ήταν η κυρα Δημήτρω και σκούπιζε με ένα καινούργιο σάρωμα το δρόμο. Σαν τον αντίκρισε να έρχεται, κατάλαβε τι είχε συμβεί, γιατί από καιρό είχαν σκεφτεί να αγοράσουν ένα νέο ζώο για τις ανάγκες τους. Θαύμασε το προικισμένο από την φύση σε εμφάνιση, πάλλευκο άτι, μπήκε στο σπίτι και του έφερε μια φέτα ψωμί, που επάνω είχε βάλει μέλι. Έτσι καλωσόριζε πάντα τα καινούργια αποκτήματά τους, δείχνοντας ταυτόχρονα και την καλοσύνη της ψυχής της. Αργότερα ο Διαμαντής το ονόμασε Άδωνη. Ονομα που ταίριαζε απόλυτα στα πληθωρικά του προσόντα.

Τα παιδιά στο Μάναρη περνούσαν όμορφες στιγμές με παρέα πολλές φορές, έναν θαυμάσιο άνθρωπο τον παπα Ανδρέα. Είχε προοδευτικές ιδέες και πνεύμα οξυδερκής. Συζητούσαν ώρες ατελείωτες που τους έπαιρναν τα χαράματα. Πέρασαν όμως οι μέρες και έπρεπε να επιστρέψουν στη Βλαχοκερασιά. Ήταν το τελευταίο βράδυ που συνέβη κάτι και έδειξαν όλοι την αξία τους, και πόσο ωφελεί να πατούν τη γη και να κατοικούν σ' αυτήν τέτοιοι άνθρωποι.

Έξω από το χωριό, μα πολύ κοντά, σχεδόν δίπλα από τα τελευταία σπίτια, υπήρχε ένα ωραιότατο δάσος. Ήταν το ομορφότερο σημείο του χωριού και μάλιστα ο παπα Ανδρέας, είχε φυτέψει πολλά από αυτά τα δένδρα, όταν πήγαινε στο σχολείο, όπου ο δάσκαλος τότε μαζί με τον πρόεδρο, είχαν αποφασίσει να το αναδασώσουν.

Ήταν τρεις και κάτι, τα μεσάνυχτα, όταν αντελήφθησαν πως κάποιος κακός άνθρωπος είχε βάλει φωτιά και καιγόντουσαν τα όμορφα πεύκα. Σε χρόνο ρεκόρ, ο παπάς και η παρέα του βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις φλόγες που έφταναν στα ουράνια και φώτιζαν όλη την περιοχή. Το χωριό κοιμόταν ! Ο παπάς με το Διαμαντή και το Γιώργο σαν άγρια θηρία πάλευαν με τη φωτιά. Τα κορίτσια κουβαλούσαν νερό από τη βρύση και ο Στέφανος με την παπαδιά, έτρεξαν, ο ένας να χτυπήσει την καμπάνα κι ο άλλος να ξυπνήσει όσο πιο πολλούς ανθρώπους μπορούσε. Σε λίγο, όλο το χωριό ήταν στο πόδι. Η φωτιά αγρίευε και ο αέρας με το μέρος της. Το τελευταίο σπίτι τυλίχτηκε στις φλόγες. Το μπαλκόνι έχει πιάσει φωτιά και μέσα ο γερο Αντώνης, κατάκοιτος δέκα χρόνια τώρα στο κρεβάτι από τα παράλυτα πόδια του, καταλαβαίνει τι γίνεται και ουρλιάζει αντιλαμβανόμενος ότι θα καεί ζωντανός. Η γυναίκα του ανήμπορη να κάνει κάτι, παρακολουθεί από κάτω, μα ούτε να πλησιάσει πια δεν μπορεί. Ο Στέφανος που ξέρει το σπίτι, παίζει τη ζωή του κορόνα-γράμματα και μπαίνει μέσα, αψηφώντας τον κίνδυνο. Ο παπάς προσεύχεται, μα ο Στέφανος αργεί να βγει. Ο Διαμαντής φωνάζει όσο δυνατά μπορεί το φίλο του, που παλεύει με τους καπνούς, φορτωμένος το γερο Αντώνη προσπαθώντας να βγει έξω.

Ο Στέφανος τον ακούει και απαντά.

– Έρχομαι, έρχομαι! Είμαι καλά.

Μα αργεί, αργεί πολύ. Ο Διαμαντής δεν κρατιέται και μπαίνει κι αυτός σχεδόν σέρνοντας, για να μην τον πνίξουν οι καπνοί. Κρατά την αναπνοή του και σηκώνεται, αρπάζοντας το γερο-Αντώνη από τα χέρια του Στέφανου και τον βγάζει έξω. Ο Στέφανος είχε χάσει τον προσανατολισμό του και γι' αυτό αργούσε. Βγαίνει και ο Στέφανος κατάμαυρος και μισοζαλισμένος. Το σπίτι τυλίχτηκε στις φλόγες. Τίποτα δεν έμεινε, μα τίποτα. Η φωτιά στο δάσος είχε αρχίσει να χάνει το παιχνίδι. Σε λίγο είχε παραδοθεί στα επιδέξια και δυνατά χέρια των αντιπάλων της.

Το γερο-Αντώνη τον πήγαν στο σπίτι του γαμπρού του, όπου η κόρη του τον περιποιήθηκε και έμεινε άφωνη με αυτό που της είπε ο γέροντας πατέρας της.

– Πήγαινε, της λέει στο υπόγειο του σπιτιού. Στη λύμπα με το λάδι από κάτω, θα βρεις μια λαμαρίνα. Σήκωσέ την. Εκεί δεν πιάνει φωτιά, όσο καιρό κι αν καίγεται το σπίτι. Εκεί έχω κρυμμένο ένα θησαυρό. Άγαλμα η γυναίκα !

– Μα τι λες πατέρα, τι λες, του λέει.

– Ναι παιδί μου, εκεί βρίσκεται μια πολύ μεγάλη στάμνα, που έχει μέσα χρυσές λίρες. Μου τις άφησε ο ξάδερφός μου ο Θόδωρος στην κατοχή και μου είπε να του τις φυλάξω και αν ζήσει, θα μου έδινε και εμένα τις μισές. Μα σκοτώθηκε, και από τότε ούτε τον ξαναείδα. Στις δύσκολες ώρες, με αυτές τα έβγαζα πέρα. Από αυτές σε πάντρεψα και σπούδασα τον αδερφό σου. Βέβαια έδωσα τις μισές στον πατέρα του Θόδωρου. Δεν μου ανήκαν παιδί μου όλες. Πήγαινε, τώρα.

Η κοπέλα υπάκουσε. Αφού μπήκε με δυσκολία στο καμένο σπίτι, έφτασε στο σημείο όπου ήταν το δοχείο με τις χρυσές λίρες. Δεν πίστευε στα μάτια της. Γέμισε ένα σακούλι και το δοχείο ούτε μια πιθαμή δεν άδειασε. Κάνει να το σηκώσει, μα που. Έτσι σηκώνεται τόσο βάρος; Έβαλε όσες μπορούσε να μεταφέρει, ξανασκέπασε τις υπόλοιπες και γύρισε στον πατέρα της. Έκανε πολλές φορές το ίδιο δρομολόγιο και ήρθε το τέλος της αποστολής.

Ήταν η επόμενη μέρα της φωτιάς. Τώρα κάτω από το κρεβάτι, υπήρχε μια ολόκληρη περιουσία, που πολλοί άνθρωποι θα ζήλευαν.

– Κάθισε κόρη μου, της λέει ο γέροντας, κάθισε εδώ δίπλα μου. Αν εχθές δεν ήταν εδώ αυτά τα δύο παλικάρια, να με βγάλουν από το σπίτι θα καιγόμουν ζωντανός.

– Ναι πατέρα, ευτυχώς, ευτυχώς που ήταν αλλά μην συνεχίζεις, κατάλαβα. Θες να τα φωνάξω να έρθουν εδώ !

– Να κόρη μου, μια στιγμή όμως. Θέλω να ευχαριστήσω τα παιδιά και να τους κάνω και από ένα καλό δώρο. Εσύ τι λες γι' αυτό;

– Συμφωνώ με όλη μου την καρδιά, συμφωνώ πατέρα.

– Μέτρησε, αφού κι εσύ συμφωνείς, από πεντακόσιες λίρες στον καθένα.

Μέτραγε η κοπέλα, μα πριν τελειώσει και τις πεντακόσιες στο δεύτερο σακούλι, χτυπά η πόρτα του σπιτιού.

Ήταν όλα τα παιδιά που ήρθαν να δουν το γέροντα, γιατί σε λίγο θα έφευγαν για τη Βλαχοκερασιά. Τους κέρασαν γλυκό κεράσι και η γυναίκα του κυρ Αντώνη, η κυρα-Γιωργία, στιγμή δεν άφηνε τα χέρια του Διαμαντή και του Στέφανου, που την είχαν στην μέση.

Ο κατάκοιτος γέροντας πήρε το λόγο και είπε.

– Όταν ήμουν νέος, ένα καλοκαίρι το ξεροπόταμο που είναι έξω από το χωριό, φουρτούνιασε και παρέσυρε ότι βρήκε μπροστά του. Δέντρα ξερίζωσε, λιθάρια θεόρατα πήρε, ανέβηκε στον κάμπο και μπούκαρε σε ένα καλύβι, που μέσα ήταν δυο μικρά παιδιά και κοιμόντουσαν. Ήταν δεν ήταν έξι μηνών, δίδυμα αγοράκια. Ήμουν με τα πρόβατα στον κάμπο κι αμέσως έτρεξα και πλησιάζοντας, τι να δω ! Τα παιδιά τυλιγμένα με τις φασκιές τους, έπλεαν επάνω στα νερά μέσα στο καλύβι. Το νερό γινόταν περισσότερο. Δεν μπορούσα να μπω. Την πόρτα είχε φράξει ένα μεγάλο κλαδί από δέντρο. Κάποια στιγμή, μια φοβερή δύναμη από πίσω με έσπρωξε, και βρέθηκα μέσα στο αγροτόσπιτο. Ακόμη δεν μπόρεσα να δώσω μια εξήγηση, τι ήταν αυτό που με ώθησε και βρέθηκα μέσα. Με κόπο, κατάφερα να ανεβάσω τα παιδιά σε ένα πατάρι από σανίδια, που είχαν φτιάξει

για να βάζουν επάνω διάφορα αντικείμενα, και να μείνω έως ότου λιγοστεψουν τα νερά για να τα βγάλω έξω. Πράγματι, πέρασε η φουρτούνα και τα δυο παιδιά σώθηκαν. Τώρα ήρθε η σειρά μου να σώσετε εσείς εμένα.

Όλοι άκουσαν την ιστορία και κανένας δεν άλλαξε ρότα, ούτε στιγμή από τα μάτια του γερο-Αντώνη.

– Τι έγιναν τα παιδιά, παππού, ρωτά η Αλέκα, σε μια στιγμή που ο γέροντας είχε σταματήσει να τους μιλά.

– Μεγάλωσαν κι ο ένας έγινε αξιωματικός στο Στρατό, κι ο άλλος καπετάνιος. Κάθε καλοκαίρι έρχονται και με βλέπουν. Λεβεντόπαιδα και τα δυο τους.

Είπαν και πολλά άλλα, μα έπρεπε να φύγουν. Έκαναν να σηκωθούν αλλά η κυρα Γιωργία πιέζοντας τα χέρια του Στέφανου και του Διαμαντή τους λέει.

– Καθίστε λίγο, δεν είναι ώρα ακόμη.

Σηκώθηκε και πήρε τα δυο σακούλια, που με δυσκολία μπόρεσε να σηκώσει και τα έφερε μπροστά στα παιδιά.

– Μπορεί και να μην ζούσατε σήμερα, μετά απ' αυτό που κάνατε χθες, και σώσατε τον άντρα μου.

– Υπήρχε περίπτωση να καιγόσασταν και οι δυο μαζί με τον άρρωστο πατέρα μου, συμπλήρωσε η κόρη της.

– Ναι λεβέντες μου, ναι παλικάρια μου, έτσι είναι και σας ευχαριστώ για άλλη μια φορά, λέει με τρεμάμενη φωνή από συγκίνηση ο γέροντας.

– Κάναμε το καθήκον μας, όπως έκανες κι εσύ το δικό σου με τα δυο παιδάκια, του λέει ο Διαμαντής.

– Θέλω να σας προσφέρω κάτι, όχι για να βγάλω την υποχρέωση, αλλά επειδή το θέλω και θα χαρώ αν το δεχτείτε.

– Τι λες παππού, λέει ο Στέφανος, θα μας πληρώσεις για κάτι που έπρεπε να κάνουμε, είτε ήσουν εσύ, είτε άλλος που κινδύνευε;

– Έχω πεντακόσιες λίρες για τον καθένα σας. Σας παρακαλώ μην αρνείστε. Να! εδώ τις έχω, και τους εξήγησε που τις βρήκε.

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν σαστισμένα, και δεν μπορούσαν να αρθρώσουν λέξη, ύστερα από αυτά που άκουσαν. Η Αθηνά μίλησε πρώτη, ύστερα από αρκετή ώρα σιγής.

– Θα πάρουμε όλοι μας από μία, να φτιάξουν από ένα δαχτυλίδι τ' αγόρια, κι από ένα μενταγιόν εμείς τα κορίτσια. Περισσότερες ούτε να το σκέφτεστε.

Πήραν από μια λίρα, χαιρέτησαν το γέροντα και τις γυναίκες, και έφυγαν. Όταν άνοιξαν τα Πανεπιστήμια, ένας έπαινος τους περίμενε κι ένα παρατεταμένο χειροκρότημα, από συμφοιτητές και καθηγητές, τους άνοιξε το δρόμο για ακόμη καλύτερες πράξεις κι επιτυχίες στη ζωή τους.

Ύστερα από μια μέρα καθυστέρησης, αποχαιρέτησαν τους γονείς του Στέφανου και ξεκίνησαν για τη Βλαχοκερασιά. Μπήκαν στο λεωφορείο, που θα τους πήγαινε στην Τρίπολη και από εκεί ξανά στο χωριό του Διαμαντή. Έφτασαν στην Τρίπολη. Ήταν μια θαυμάσια ημέρα. Έως ότου έρθει η ώρα για να πάρουν το άλλο λεωφορείο, πήγαν σε διάφορα σημεία της πόλης. Κατέληξαν στην πλατεία του Άρεως για έναν καφέ και λίγη ξεκούραση. Ένας κοντός κύριος φορτωμένος με εφημερίδες και περιοδικά, καβάλα σε ένα ποδήλατο, διαλαλούσε το εμπόρευσμά του φωνάζοντας δυνατά:

– Εφημερίδες ! Εφημερίδες ! Πιάστηκε ψευτογιατρός στο Κολωνάκι.

Σηκώθηκε ο Στέφανος και πήγε προς το μέρος του εφημεριδοπώλη να αγοράσει μια αθλητική εφημερίδα. Ο εφημεριδοπώλης συνέχιζε να διαλαλεί το γεγονός του Κολωνακίου. Ένας κύριος, διάβαζε όρθιος μια εφημερίδα που εκείνη την ώρα είχε αγοράσει, και κοιτάζοντάς τον ο Στέφανος, βλέπει στην πρώτη σελίδα της, ένα πρόσωπο που κάτι του θύμιζε. Αγοράζει κι αυτός μια, και την αθλητική και πηγαίνει στο τραπέζι που ήταν τα άλλα παιδιά. Το πρόσωπο, ήταν του ανθρώπου που συνταξίδευαν, από την Αθήνα προς την Τρίπολη και παρίστανε το γιατρό. Τον είχαν συλλάβει, κι έγινε πρωτοσέλιδο. Αργότερα βρέθηκε κατηγορούμενος, όπου το δικαστήριο με πρόεδρο το Νίκο Ξανθόπουλο, του φόρτωσε στην πλάτη τρία χρόνια φυλακή, παρ' όλες τις πιέσεις που δέχτηκε και

τις χρηματικές προσφορές που του πρότειναν. Ο ψευτογιατρός ήταν παλιός φοιτητής της Γεωπονικής, μα ούτε το δεύτερο έτος δεν κατάφερε να τελειώσει. Ύστερα από χρόνια, ο δικαστής Νίκος Ξανθόπουλος, για το ήθος και την τιμιότητά του, αμείφθηκε από το σώμα και έγινε πρόεδρος του Αρείου Πάγου, γράφοντας λαμπρή ιστορία, γιατί μόνον δικαιοσύνη απένεμε, με κίνδυνο ακόμη και τη ζωή του.

Ήρθε η ώρα όμως και έπρεπε να φύγουν για το σταθμό των λεωφορείων. Προχωρώντας προς το ΚΤΕΛ πέρασαν μπροστά από ένα χρυσοχοείο, όπου ο Διαμαντής στάθηκε για λίγο μπροστά στη βιτρίνα και αστειευόμενος λέει στην παρέα του.

– Φτάνουν οι λίρες που έχουμε για να φτιάξουμε ένα χρυσό κλειδί;

– Τι να το κάνουμε ρωτάει η Αλέκα.

– Να το δώσουμε εκ μέρους της Βλαχοκερασιάς στο Στέφανο, που τον περισσότερο καιρό της ζωής του, τον πέρασε εκεί. Είναι μόνιμος πλέον κάτοικος, να μην τον τιμήσουμε!

– Τι να κάνουν ρε Διαμαντή πέντε λίρες; λέει ο Στέφανος. Ούτε για κλειδί από μπιζουτιέρα δεν φτάνουν, τόσο μικρό θα μου φτιάξετε;

– Καλά λες, τότε άστο για άλλη φορά.

Που να 'ξεραν...

– Θα το έχω υπόψη μου, του απαντά ο Διαμαντής και προχώρησαν για το λεωφορείο.

Έβγαλαν εισιτήρια και μπήκαν στο αυτοκίνητο. Σε λίγο, ο οδηγός ξεκίνησε το όχημα με κατεύθυνση τη Βλαχοκερασιά.

Προχώρησαν και φτάνοντας στο χωριό Κερασίτσα, ο Διαμαντής τους έδειξε ένα χτήμα, που όταν ήταν μαθητής ακόμη στο Γυμνάσιο, μάζευε μήλα και αχλάδια, προσπαθώντας κι αυτός να ενισχύσει τα οικονομικά του σπιτιού του.

– Το αφεντικό, λέει, ήταν ένας άνθρωπος που αν καταλάβαινε ότι ήσουν καλός εργάτης, στο τέλος της πληρωμής, όχι μόνον σου έδινε επιπλέον χρήματα, σου έλεγε πως και τον επόμενο χρόνο, θα είχες θέση μέσα στο καλοδοουμένο χωράφι του, και πως θα χαιρόταν αν σε ξανάβλεπε εκεί. Άσε τα φρούτα που σε φόρτωνε κάθε απόγευμα που έφευγες για το χωριό.

– Με τι πηγαينوερχόσουν στο χωριό, τον ρωτάει η Αθηνά.

– Ο ίδιος ή ο γιος του μας μετέφεραν. Δεν ήμουν εγώ μόνο, ήταν κι άλλοι άνθρωποι που δούλευαν εδώ στον κάμπο. Μας έπαιρναν το πρωί και μας έφερναν το απόγευμα. Γιώργης Ανδριανόπουλος ήταν το όνομά του και το γιο του τον έλεγαν Βενιζέλο. Παρ’ όλες τις δυσκολίες, καλά περνούσαμε. Ήταν όντως καλά χρόνια αυτά. Ήταν μια εμπειρία για μένα.

Τους είπε κι άλλες ιστορίες από την τότε ζωή του στο χωριό. Πάντα τους έλεγε, κι όλοι τους τον άκουγαν και τον συμμερίζονταν. Έφτασαν στο χωριό, και σε λίγο στο σπίτι. Διηγήθηκαν το γεγονός της κακιάς εκείνης νύχτας και απέσπασαν τα συγχαρητήρια των γονέων του Διαμαντή. Η Αλέκα ρώτησε το μπάρμπα-Μήτσο, αν συμφωνούσε με την ενέργεια των παιδιών, να μην δεχτούν την προσφορά του γερο Αντώνη στου Μάναρη. Η απάντηση ήταν η εξής:

– Η παραμονή όλων μας επάνω στη γη, είναι προσωρινή. Τα πλούτη, δεν φέρνουν πάντα την ευτυχία. Ξέρω ανθρώπους πάμπλουτους που πείνασαν, μα ξέρω και φτωχούς που δοξάστηκαν. Γνωρίζω ανθρώπους όλων των κατηγοριών. Θαυμάζω όμως αυτούς, που το όνομά τους είναι γραμμένο και συνδεδεμένο με καλές πράξεις, γιατί οι καλές πράξεις μένουν, μα τα πλούτη από την μια μέρα στην άλλη χάνονται, εξανεμίζονται. Το λαμπρό όμως όνομα μένει, και μένει για πάντα. Η πράξη αυτή των παιδιών θα μείνει για πάντα, σαν πράξη θαυμασμού. Να είστε σίγουροι όλοι σας, πως το γεγονός αυτό, δεν θα περάσει απαρατήρητο, μα θα έχει και συνέχεια.

Έτσι κι έγινε. Ο μπάρμπα-Μήτσος δεν είχε κάνει λάθος. Ο γιος του γερο-Αντώνη, με μεγάλη οικονομική επιφάνεια στο Τορόντο του Καναδά, ερχόμενος σε επικοινωνία με τον υπουργό Υγείας της χώρας μας, για να τιμήσει τους δυο φοιτητές που έσωσαν τον πατέρα του με κίνδυνο για την ζωή τους, έστειλε χρήματα και έφτιαξαν ένα ίδρυμα, όπου εκεί βρήκαν άσυλο πολλά από τα σπαστικά παιδιά της χώρας. Οι δυο φοιτητές, πριν καλά-καλά βρεθούν στα μέσα της φοιτητικής τους περιόδου, είχαν βάλει μια σφραγίδα στην πόρτα του σπιτιού τους, εξασφαλίζοντας τις προϋποθέσεις που θα τους φέρουν

σιγά-σιγά, στα υψηλότερα σημεία της κοινωνικής κι όχι μόνο καταξίωσης. Ο υπουργός, με προσωπική του εντολή, όρισε ως υπεύθυνους διαχειριστές του ιδρύματος, τους Διαμαντή και Στέφανο, θέση φυσικά που τους ανήκε και που αυτοί με τη σειρά τους, στάθηκαν επάξιοι στις υποχρεώσεις τους.

Οι διακοπές στη Βλαχοκερασιά συνεχίζονται. Ο Γιώργος με τον πατέρα του Διαμαντή, βρίσκονται σχεδόν καθημερινά στο περιβόλι. Καβάλα και οι δυο τους στα άσπρα υποζύγια, διασχίζουν το χωριό σαν Στρατηλάτες. Μα σαν δουν άνθρωπο στο πέραςμά τους, τον χαιρετούν κι αν είναι μικρή η απόσταση συζητούν μαζί του.

Σαν έμαθαν οι χωριανοί ότι ο Γιώργος είναι γεωπόνος κάτι θα βρουν να τον ρωτήσουν για τα δέντρα και τα χωράφια τους. Σε κανέναν δεν αρνήθηκε, σε όλους έδωσε τις συμβουλές του, όσες μπορούσε βέβαια. Εκείνη τη χρονιά είχαν την τύχη να γνωριστούν και με αξιόλογους ανθρώπους του χωριού, που μαζί τους αντάλλαζαν σκέψεις και απόψεις, που στηρίζονταν πάνω σε εξελιγμένες μεθόδους και με πνεύμα εύστροφο και διορατικό, πήγαιναν έτη μπροστά, για μια πιο δίκαιη, ειρηνική και καθώς πρέπει ανθρωπότητα. Θεόδωρος Κατσαφάνας, Χριστόφορος Χαρίτος, Παναγιώτης Παναγούλιας, Φώτης Παπαφιλίππου, Γιώργος Ζάκκας, Γιώργος Κατσαφάνας (Τσιλίκας), Κώστας Κρεκούζος, Ηλίας Ζάχος και πάρα πολλοί άλλοι άνθρωποι των γραμμάτων. Με τους πιο πάνω και όχι μόνο, τα παιδιά των «διακοπών» έκαναν παρέα και τα επόμενα χρόνια.

IV

Οι σπουδαίοι φοιτητές, χωρίς να το καταλάβουν είχαν εξαντλήσει τον χρόνο των διακοπών. Έπρεπε να γυρίσουν στην Αθήνα, όπου τους περίμενε ο κυρ-Ηλίας και η καινούργια οικοδομή. Το να φύγεις από ένα τέτοιο φιλόξενο σπίτι, με τόσο ευχάριστους ανθρώπους δεν είναι και εύκολο πράγμα. Μάζευαν τα πράγματά τους και κανένας δεν έβγαζε κουβέντα από το στόμα του. Η Αθηνά και η Αλέκα είχαν στεναχωρηθεί περισσότερο. «Τα αγόρια», συλλογίζονταν, «έχουν και κάποια δουλειά στην Αθήνα να κάνουν. Εμείς;» Είχαν όμως δώσει το λόγο τους πως θα γυρνούσαν όλοι μαζί, και δεν τον έπαιρναν πίσω. Ετοιμάστηκαν. Με βουρκωμένα μάτια αποχαιρέτισαν και αποχώρησαν.

Οι γονείς του Διαμαντή, τους ξέβγαλαν, μα δεν επέστρεψαν μέσα στο σπίτι. Πήγαν σε ένα σημείο της αυλής, που από εκεί έβλεπαν το δρόμο που οδηγεί στην αγορά και αγνάντευαν τα φορτωμένα με τα πράγματά τους λεβεντόπαιδα, που απομακρύνονταν σιγά-σιγά από κοντά τους. Στην τελευταία στροφή που θα έστριβαν και θα χάνονταν από τα μάτια τους όλα τα παιδιά σταμάτησαν, και γύρισαν πίσω τα κεφάλια τους. Τέσσερα χέρια σηκωμένα αντίκρισαν τα βλέμματά τους, που τους χαιρετούσαν από την γωνία του σπιτιού του Διαμαντή. Το ίδιο έκαναν και αυτά. Σε λίγο χάθηκαν στη στροφή, και η Αθηνά ως συνήθως έβαλε τα κλάματα.

Ένας αναστεναγμός βγήκε από τα σωθικά της κυρα Δημήτρως και ο μπάρμπα-Μήτσος έβγαλε το μαντήλι του, προσποιούμενος ότι θα καθαρίσει το ιδρωμένο μέτωπό του. Όταν η αγάπη και η συμπάθεια παίρνει μεγάλες διαστάσεις, έρχονται και δύσκολες στιγμές. Έχουν τα υπέρ και τα κατά οι αγνές φιλίες. Εκείνη τη ώρα υπερείχαν τα κατά. Από τη μια στιγμή στην άλλη, βρίσκεσαι μόνος. Ο μπάρμπα-Μήτσος και η γυναίκα

του ήταν άδολοι άνθρωποι. Στεναχωρήθηκαν πολύ που έφυγαν τα παιδιά από το σπίτι.

Μπήκαν τα λεβεντόπαιδα στο λεωφορείο και έφτασαν στην Τρίπολη. Από εκεί σε άλλο για την Αθήνα. Ένα καινούργιο Μερσεντές, χαϊρόσουν να το κοιτάξεις. Ο οδηγός του, χαϊρέτησε τον κόσμο και τους έκανε γνωστό πως ήταν το παρθενικό του ταξίδι. Όλοι του ευχήθηκαν καλοτάξιδο και ξεκίνησαν. Τα παιδιά έπιασαν κουβέντα μαζί του. Ήταν πολλά χρόνια στο εξωτερικό, τους είπε, στην Αφρική. Με τα χρήματα που κέρδισε με την εργασία του εκεί, αγόρασε αυτό το καινούργιο λεωφορείο. Έδειχνε πολιτισμένος και στο τέλος απεδείχθη ό,τι όχι μόνο φαινόταν αλλά και ήταν. Μια πράξη του το επιβεβαίωσε.

Άκουγαν ειδήσεις και η εκφωνήτρια είπε σε κάποια στιγμή, ότι συνέλαβαν κάποιο μέλος μιας φασιστικής οργάνωσης στη Γερμανία. Η είδηση ήταν το ερέθισμα για να αποκαλύψει ο οδηγός πως εκεί στην ξενιτιά, ήταν μέλος και αυτός μιας άλλης οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων. Τους έδειξε μάλιστα και την ειδική ταυτότητά του που πάντα έφερε μαζί του. Τους αποκάλυψε πράγματα συνταρακτικά, που στο άκουσμά τους, αισθανόσουν φρίκη και ένα αίσθημα γεμάτο τρόμο σου κυριεύε το κορμί.

– Υπάρχουν κυβερνήσεις σε χώρες όπως η Καμπότζη, Κολομβία και άλλες, που στρατολογούν παιδιά ηλικίας από εφτά ετών και τα ρίχνουν στον πόλεμο, ενώ δεν έχουν νιώσει ακόμη τη θालπωρή της οικογένειάς τους. Χρησιμοποιούν τα μικρά αυτά πλάσματα σε αποστολές, όπως εκκαθάριση ναρκοπεδίων, ή και για κατασκοπεία ακόμη. Και ξέρετε, λέει ο οδηγός, γιατί; Γιατί δεν θέλουν να χάσουν πιο αξιόμαχους άνδρες από το στρατό τους.

Πολλά μικρά κορίτσια στρατολογούνται για να προσφέρουν sex σε στρατιώτες και πολλά από τα παιδιά αυτά, δεν γυρνούν στα σπίτια τους, γιατί εγκαταλείπονται ακόμη και τραυματισμένα στην τύχη τους. Μέχρι και όπλα ειδικά για αυτούς τους μικρούς πολεμιστές έχουν κατασκευάσει, για να μπορούν να τα χρησιμοποιούν. Σαν άκουσε όλα αυτά ο Διαμαντής μια ζάλη

ένοιωσε στο κεφάλι του. Ο Στέφανος, σε πλήρη αμηχανία. Τα άλλα παιδιά μαζί με τους υπόλοιπους επιβάτες μαρμαρωμένα.

– Αυτά είναι φοβερά πράγματα λέει ο Διαμαντής όταν συνήλθε από το σοκ. Κάτι πρέπει να κάνουμε όλοι μας γι' αυτούς τους ανθρώπους.

Όταν έφτασαν στην Αθήνα, όλοι αποβιβάστηκαν από το λεωφορείο, εκτός από το Γιώργο το Διαμαντή και το Στέφανο. Κουβέντιασαν αρκετή ώρα με τον οδηγό, και αντάλλαξαν τα τηλέφωνά τους. Σε λίγο καιρό και οι πέντε τους ήταν μέλη της οργάνωσης στην οποία ήταν και ο οδηγός.

Μπήκαν σε ένα ταξί και έφτασαν στο σπίτι. Τους υποδέχτηκε η κυρία Γερασιμούλα. Κάποια στιγμή ήρθε και ο κυρ-Ηλίας. Χάρηκαν και οι δυο σαν είχαν ξανά μαζί τους τα παιδιά, που από ότι φάνηκε τους είχαν λείψει και τα περίμεναν. Τα κοιτούσαν και οι δυο τους, μα δεν τα χόρταιναν.

– Γέμισε το σπίτι μας ζωή, είπε ο κυρ-Ηλίας, χαϊδεύοντας τότε το ένα και τότε το άλλο τα παιδιά, χωρίς να ξεχωρίζει από τα δικά του, το Διαμαντή και το Στέφανο.

Η κυρία Γερασιμούλα τους ρωτούσε και τους ξαναρωτούσε πως πέρασαν και τι κάνουν οι γονείς του Στέφανου και του Διαμαντή. Η Αθηνά, τους είπε όλη την ιστορία με την πυρκαγιά και το γερο-Αντώνη. Στο άκουσμα όλων αυτών, ο κυρ-Ηλίας, υπήρχε μόνο σαν σώμα εκεί. Στο πρόσωπό του διάβαζες την απουσία της ψυχής του. Το μυαλό του είχε παγώσει και μόνο το κέντρο της φαντασίας του δούλευε, με φοβερά ταχύ ρυθμό. Τι δεν φαντάστηκε μέχρι να καταλήξει σε αυτό, που εκείνος έκρινε πως ήταν το καλύτερο. Έψαχνε να βρει κάτι, για να ανταμείψει τους μικρούς, για την μεγάλη πράξη τους. Όταν ικανοποίησε τον εαυτό του καταλήγοντας στο καλύτερο ζητούμενο, επανήρθε στον κανονικό ρυθμό του. Κούνησε λίγο αριστερά - δεξιά το κεφάλι του και πήρε το λόγο.

– Όποια φράση και να χρησιμοποιήσω, δεν είναι ικανή για να καλύψει τη μεγαλοσύνη των ενεργειών σας. Σαν μεγαλύτερός σας, σας λέγω, πως χαράζετε πλατύ και ευθύ δρόμο με τις ενέργειες και τις γενναίες πράξεις που κάνετε στη ζωή σας. Οι δάφνες, δεν θα αργήσουν να στρωθούν στο δρόμο σας. Έχετε

βάλει τα πρώτα, από γνήσια και δυνατά υλικά, θεμέλια στο οικοδόμημα της επιτυχίας, στις Δόξας τους Ουρανοξύστες. Θα ήταν άδικο να μην τιμήσω την πράξη σας αυτή και θα με ακολουθούσε η αδικία σε όλη μου τη ζωή. Ακούστε με και μην αρνηθείτε την προσφορά μου. Η άρνησή σας ισούται με τη διακοπή των σχέσεών μας. Θα το θέλατε αυτό; Νομίζω πως όχι.

Ο κυρ-Ηλίας γνωρίζοντας το χαρακτήρα των παιδιών, χρησιμοποίησε αυτό τον όρο γιατί σίγουρα θα αρνιόντουσαν την προσφορά του. Τώρα όμως μπορούν; Διακόπτει κανείς τις σχέσεις τους με έναν τέτοιο άνθρωπο; Η απάντηση είναι αρνητική.

– Ακούστε με λοιπόν, τους λέει: Τα χρόνια περνούν χωρίς να το καταλάβουμε. Θα έρθει και ο καιρός που θα τελειώσετε τις σπουδές σας. Να, χθες ήρθατε και τώρα πάτε για το δεύτερο έτος. Περνά ο καιρός. Τελειώνοντας εδώ, αναλαμβάνω όλα τα έξοδα για περαιτέρω μετεκπαίδευσή σας στο εξωτερικό. Όσα κι αν είναι αυτά.

Το σαλόνι έμεινε βουβό! Όλοι κοιτάχτηκαν ερευνητικά. Ο Διαμανής, σκέφτηκε να αντιδράσει αρνητικά, αλλά δεν ήθελε να χαλάσει τη σχέση του και δεν μίλησε. Ο Στέφανος περίμενε το Διαμαντή για να πράξει ανάλογα. Ούτε ανάσα δεν άκουγες.

Τη σιωπή έσπασε ο ίδιος ο κυρ-Ηλίας λέγοντάς τους:

– Πριν από καιρό, ένας αδερφός του πατέρα μου στην Αμερική, ο Θόδωρος, που δεν κατάφερε να κάνει οικογένεια, πέθανε. Είχε ασχοληθεί με την αγοροπωλησία κτηρίων, από χρόνια. Βρέθηκε να έχει στην κατοχή του, όχι μόνο σπίτια και μαγαζιά, αλλά ολόκληρα τετράγωνα. Πριν από δέκα χρόνια, είχε έρθει στην Ελλάδα για λίγο καιρό. Έμεινε στο σπίτι μας. Μου είχε χαρίσει τότε και τούτο εδώ το δαχτυλίδι. Πολύ μου αρέσει, και πάντα το φοράω. Με κάλεσε και πήγα και εγώ εκεί όπου κάθησα πάνω από ένα μήνα. Όλη την Αμερική γυρίσαμε και που δεν με πήγε.

Ένα βράδυ, καθώς γυρνούσαμε στο σπίτι με το αυτοκίνητό του, ένα φορτηγό μας έκλεισε το δρόμο και πέσαμε επάνω σε μια κολώνα. Ο θείος μου έσπασε και τα δυο πόδια του. Εγώ χτύπησα λίγο στο κεφάλι. Να, εδώ έχει μείνει ένα μικρό σημάδι. (σήκωσε

λίγο τα μαλλιά του και τους το έδειξε). Το αυτοκίνητο πήρε φωτιά. Βγήκα γρήγορα έξω και ίσα που πρόλαβα και τον έβγαλα κι αυτόν. Με σπασμένα πόδια που να πήγαινε. Το αυτοκίνητο κάηκε ολοσχερώς. Την ώρα που καιγόταν, κάτι πετάχτηκε και μου έκαψε λίγο το πόδι. Δεν φαίνεται σχεδόν τίποτα. Ήρθε το ασθενοφόρο και τον πήγαμε στο νοσοκομείο. Κάθισε αρκετό καιρό, μα περπάτησε κανονικά. Από τότε έτρεφε μεγάλη συμπάθεια στο πρόσωπό μου. Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος, συχωρεμένος να είναι, όρισε μοναδικό κληρονόμο του εμένα. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει πολλά εκατομμύρια, μα όχι δραχμές, αλλά δολάρια.

Τα πρόσωπα των παιδιών άλλαξαν όψη.

– Τι λες μπαμπά, λέει η Αλέκα, αλήθεια;

– Ναι, αλήθεια. Γι' αυτό μην αρνείστε την προσφορά μου.

Ούτε μια σταγόνα νερό, από ένα μεγάλο δοχείο δεν σας προσφέρω από όλα αυτά.

Ο κυρ-Ηλίας δεν είχε ανάγκη από τα χρήματα του θείου του, είχε μεγάλη περιουσία, αλλά αφού έτσι έγινε τι να έκανε. Ο Διαμαντής με το Στέφανο ήταν σκεπτικοί.

– Δεν χαίρεστε; Τους λέει η κυρία Γερασιμούλα. Γιατί δεν μιλάτε, τι πάθατε;

Τα παιδιά χάρηκαν και για την προσφορά και για την κληρονομιά του κυρ-Ηλία. Ήταν όμως και ευχαριστημένοι που δούλευαν στην οικοδομή και δεν επιβάρυναν τους δικούς τους. Τώρα όμως; Θα υπάρχει η οικοδομή; Ή ο κυρ-Ηλίας θα τα άφηνε και θα καθόταν στο σπίτι του. Αυτό σκέφτηκαν προς στιγμή, ιδίως ο Διαμαντής που ήταν φτωχότερος.

Δεν άργησε όμως και ήρθε η ώρα που ο γαλαντόμος και ουμανιστής Ηλίας Κουμουνδούρος, τους έδωσε να καταλάβουν ότι η οικοδομή γι' αυτόν ήταν η ζωή του, και δεν είχε σκοπό να την εγκαταλείψει πριν τον αφήσουν οι δυνάμεις του, που από ότι έδειχναν τα πράγματα πολύ θα αργούσαν. Συνήλθαν! Και ο έχων αντίληψη και γνωρίζων τους χαρακτήρες τους Γιώργος, σηκώθηκε πάνω και είπε χαϊδεύοντάς τους απαλά και με αγάπη, τα όμορα κεφάλια τους.

– Το χρήμα, δεν φέρνει πάντα από μόνο του την ευτυχία. Θέλει και τους κατάλληλους ανθρώπους. Αν δεν έχεις καλούς, τίμιους, πιστούς και αξιοπρεπείς φίλους που να μπορείς μαζί τους να μοιραστείς την ευτυχία, η αξία του είναι μόνον στα χαρτιά. Εμείς, έχουμε μεν χρήματα, αλλά παράλληλα γνωρίσαμε και εσάς, που από ότι καταλαβαίνω αποτελείτε το υπόλοιπο μισό, για μια πιο όμορφη και ευτυχισμένη ζωή. Δεν έχετε καταλάβει ότι με την παρουσία σας, μας δημιουργείτε τις προϋποθέσεις για πιο καλές ημέρες; Δεν έχετε νιώσει ότι ο ένας έχει την ανάγκη του άλλου; Από τότε που σας γνώρισα, έχω γίνει άλλος άνθρωπος. Έχει αλλάξει η ζωή μου. Ξέρετε ό,τι τις καλύτερες διακοπές μου, τις πέρασα στα χωριά σας; Εμείς λοιπόν συνθέτουμε το τέλειο. Εμείς να ξέρετε, θα πετύχουμε στη ζωή μας. Εμείς είμαστε το μέλλον. Μαζί, όλοι μαζί, θέλω να προχωρήσουμε. Ο Γιώργος μιλούσε για πρώτη φορά με αυτό τον τρόπο. Ούτε οι γονείς του, ούτε οι φίλοι του τον είχαν ακούσει να σκέφτεται και να μιλά με τέτοιο πάθος, ούτε οι αδερφές του. Άνοιξε την καρδιά του εκείνη την ημέρα. Αισθανόταν ανάμεσα στο Διαμαντή και το Στέφανο μια ασφάλεια, ένοιωθε ότι είχε δυο φίλους, δυο δικούς του ανθρώπους, που τους είχε ανάγκη, που τους περίμενε από καιρό, και που αυτοί τώρα, ήρθαν. Αισθανόταν μια σιγουριά μαζί τους, ήταν βέβαιος πως δεν θα τον προδώσουν. Ήταν γνήσιος άντρας ο Γιώργος και ήθελε από γνήσιους ανθρώπους να περιστοιχίζεται.

Ο πατέρας του, ακούγοντας να μιλά και να δείχνει το τι ζητούσε το παιδί του, αντιλαμβανόμενη η μητέρα του, το πόσο ευτυχία του χάριζε αυτή η φιλία, δεν είχαν λόγο να το διακόψουν και να μην συμφωνήσουν μαζί του. Ο Διαμαντής, ο γνήσιος και μπεσαλής αυτός άντρας, είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη, ενός επίσης γνήσιου και ειλικρινέστατου παλικάριου. Στο άκουσμα όλων αυτών που είπε ο Γιώργος, σύγκρνο έπιασε το κορμί του. Ο Στέφανος, ο δοκιμασμένος, ο έχων δώσει εξετάσεις παίρνοντας άριστα στην αγνή και άδολη φιλία, στην αγάπη που έχει μάθει να τρέφει για τους ανθρώπους, δεν άντεξε. Σηκώθηκε, αγκάλιασε το Γιώργο και τον φίλησε. Βούρκωσαν τα μάτια του.

Ο Διαμαντής τους πιάνει, τους σφίγγει και τους δυο με τα μακριά χέρια του, φέρνοντας τους στην αγκαλιά του.

Τα τρία “αστέρια” γίνονται ένα.

– Είμαστε φίλοι, είμαστε αδέρφια είπαν με μια φωνή και οι τρεις μαζί.

– Ποτέ δεν θα προδώσει ο ένας τον άλλον συμπλήρωσε ο Γιώργος.

– Ποτέ, ποτέ φώναζαν όλοι.

Κανένας δεν περίμενε, ότι ο Γιώργος έκρυβε όλα αυτά μέσα στην ψυχή του. Πολλοί θα πίστευαν, πως λόγω της μεγάλης οικονομικής επιφάνειας του πατέρα του, θα ήταν σκληρός και αδιάφορος άνθρωπος. Τις ψυχές των ανθρώπων όμως, πολλές φορές, δεν μπορείς εύκολα να τις διαβάσεις. Τα φαινόμενα απατούν, και να η απόδειξη. Παρά τον πλούτο αυτής της οικογένειας, ο Γιώργος, τώρα βρήκε την ευτυχία του. Τώρα αισθάνεται τη χαρά, με τα άλλα παιδιά, παρ’ όλο που ο πατέρας του, η μητέρα του και οι αδερφές του αγγίζουν την τελειότητα. Ο Διαμαντής και ο Στέφανος, είχαν την ανάγκη του Γιώργου. Ο πατέρας του, τους βοήθησε εξασφαλίζοντας δουλειά και στέγη. Ο πατέρας του, τους τίμησε με την προσφορά του για μεταπτυχιακή εκπαίδευση στο εξωτερικό. Υπήρχε καλύτερο δώρο από το να ξέρεις ότι τελειώνοντας τις σπουδές σου, έχεις εξασφαλίσει από τώρα πριν καλά-καλά μπεις στο Πανεπιστήμιο και το Πολυτεχνείο, τα έξοδα για κάτι τέτοιο; Παρόλα αυτά όμως, ο Γιώργος αισθάνθηκε την ανάγκη και αυτός έκανε το πρώτο βήμα για την παντοτινή φιλία. Το έκανε, γιατί βρήκε τους κατάλληλους ανθρώπους. Ίσως και τον κατάλληλο χρόνο, αποδεικνύοντας ότι τα πλούτη, δεν είναι το παν στη ζωή των ανθρώπων.

Οι γονείς του Γιώργου εκείνη την ημέρα έζησαν σπάνιες στιγμές. Κατάλαβαν, πως έναν θαυμάσιο κόσμο έφερε μέσα του ο γιος τους και ήταν ευτυχισμένοι γι’ αυτό. Ήταν και οι δυο τους ήσυχοι και πράοι άνθρωποι. Όλους τους γνωστούς τους και συγγενείς, τους βοηθούσαν αν είχαν την ανάγκη τους. Πόσες και πόσες εξετάσεις, δεν είχε κάνει η κυρία Γερασιμούλα χωρίς να πάρει δραχμή. Ο κυρ-Ηλίας, αν του τύχαινε καμιά φτωχή

οικογένεια ούτε τα έξοδά του δεν έβγαζε. Πως να μην βγάλουν τέτοια παιδιά. Μα στο σπιτικό τους, μπήκαν και δυο σπουδαίοι νέοι. Η παρέα των παιδιών τους, δεν απαρτίζεται από τυχαίους ανθρώπους. Ένας Διαμαντής και ένας Στέφανος, δυο λαμπερά αστέρια, Λυδία λίθος και παράδειγμα προς μίμηση και οι δυο τους, ήταν ότι καλύτερο μπορούσε να βρεθεί μπροστά τους.

Έμειναν για πολύ ώρα ακόμη εκεί, κουβεντιάζοντας. Ο Γιώργος πηγαίνοντας στο δωμάτιό του, φώναξε τον πατέρα του να τον ακολουθήσει. Έτσι κι έγινε. Έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του ένα μάτσο με χιλιάδικα και λέγοντάς του πως εξετέλεσε την «εντολή» του, του επέστρεψε τα υπόλοιπα. Ο κυρ-Ηλίας του είπε πως δεν είχαν τελειώσει ακόμα οι διακοπές, αφού το βράδυ θα πήγαιναν έξω να διασκεδάσουν. Συμφώνησαν και τα χρήματα ξαναμπήκαν στη θέση τους. Ο Γιώργος, γυρνώντας στο σαλόνι, έκανε γνωστό σε όλους, την πρόταση του πατέρα του, για την έξοδό τους το βράδυ για διασκέδαση. Επειδή όμως υπήρχαν και αρνητικές αντιδράσεις για το χρόνο της εξόδου, από δυο μέλη της παρέας για λόγους ξεκούρασης και για το ότι, σ' αυτό το σπίτι όλων η γνώμη εισακούγεται και λαμβάνεται υπόψη, συμφώνησαν για το επόμενο βράδυ.

Ο Διαμαντής ζήτησε ένα ποτήρι νερό και η Αθηνά προσφέρθηκε να του το φέρει. Πηγαίνοντας στην κουζίνα κατάλαβε τις προθέσεις της μητέρας της. Ετοιμαζόταν να μαγειρέψει κάτι για το βράδυ. Έδωσε το νερό στο Διαμαντή και τους έκανε γνωστό το ότι μπορεί να μην έβγαιναν έξω για διασκέδαση, θα έμεναν όμως εκεί, για βραδινό φαγητό, πράγμα που ήταν η χρυσή λύση στην περίπτωση. Τα κορίτσια πήγαν στην κουζίνα για να βοηθήσουν τη μητέρα τους. Οι άντρες συνέχισαν την κουβέντα και ο κυρ-Ηλίας τους γύρισε πολύ πίσω, στον αγώνα του '21 και λέγοντας διάφορα, στάθηκε σε ένα γεγονός, που ίσως αυτό να ήταν η τελευταία σταγόνα, για να ξεχειλίζει το ποτήρι της αγνής, μα χαλύβδινης ψυχής του νεαρού Διαμαντή. Τον πατριωτισμό του, δύσκολα τον ζυγίζεις. Το δίκαιο το υπερασπίζεται μέχρι θανάτου. Για τα δικαιώματα των ανθρώπων, θυσιάζεται. Μα μπροστά στην αχαριστία, παγώνει το αίμα στις φλέβες του, σταματά τη λειτουργία της η καρδιά του,

χλομιάζει το πρόσωπό του, χάνεται, σβήνει, κρύος ιδρώτας λούζει το σώμα του.

Τι ήθελε κι ανέφερε αυτά τα πράγματα ο κυρ-Ηλίας; Το γεγονός ήταν το εξής και συνέβη στον κάμπο του Άργους, έξω από το Ναύπλιο, μετά την απελευθέρωση. Ήταν τότε που οι αγωνιστές παρέδωσαν τα όπλα. Μη έχοντας οι άνθρωποι τα απαραίτητα για να ζήσουν, έφυγαν και πήγαν προς το Ναύπλιο για να ζητήσουν ελεημοσύνη. Ναι καλά ακούτε, ελεημοσύνη οι αγωνιστές.

Πριν όμως προλάβουν να μπουν στην πόλη, τους περίμεναν δυο λόχοι Βαυαρών με τα δάχτυλα στη σκανδάλη των όπλων τους. (από ότι γνωρίζουμε όταν ήρθε ο Όθωνας στην Ελλάδα έφερε μαζί του και τρεισήμισι χιλιάδες άντρες). Μάταια οι άνθρωποι προσπαθούσαν να τους πείσουν, να τους αφήσουν να περάσουν. Τους έδειχναν τα τραύματά τους από τον αγώνα, τα σχισμένα ρούχα τους, τους έλεγαν για τις λαμπρές μάχες που έκαναν για να εξαναγκάσουν τον εχθρό να φύγει από τον τόπο, τους υπενθύμιζαν ότι είχαν συμβάλλει για την ελευθερία της πατρίδος, μα αυτοί τίποτα.

Περιφρόνηση και μόνο περιφρόνηση. Τους πρόσταξαν να διαλυθούν.

– Ψωμί φώναζαν οι αγωνιστές !

Σε απόκριση οι Βαυαροί, τους βάζουν στο κυνήγι. Τους πηγαίνουν μέχρι τον ισθμό. Μη έχοντας άλλες επιλογές οι αγωνιστές, με διάφορους τρόπους, άλλοι πέρασαν στο Τουρκικό κράτος και άλλοι στο Αιγυπτιακό, καταναγκασθέντες, να προσκυνήσουν πάλι τους ανθρώπους, που μέχρι χθες πολεμούσαν και κατεδίωκαν. Ο λαός βλέποντας τότε να μην βρίσκει πουθενά δικαιοσύνη, και τους καινούργιους αφέντες να στέκονται πιο άδικοι από τους Τούρκους, μίσησε το κράτος. Έτσι, χάθηκε η ελπίδα που υπήρχε μέσα τους για κάπως καλύτερες μέρες.

Οι χωριάτες, πίστεψαν για τα καλά πως δεν θα έβρισκαν στον ήλιο μοίρα, και πολλοί από αυτούς πήραν τα βουνά, αφού δεν άντεχαν να είναι άλλο σκλάβοι. Εκεί θα είχαν τουλάχιστον την ελευθερία τους.

Ακούγοντας όλα αυτά ο Διαμαντής, τα μάτια του μίκρυναν, να χαθούν πήγαν οι κόρες τους. Σε μεγάλη σκέψη είχε πέσει, μιλιά δεν του έπαιρνες. Σε κάποια στιγμή, αφού σκούπισε με το αριστερό του χέρι το καταϊδρωμένο μέτωπό του, σκέφτηκε κάτι που το τήρησε και με το παραπάνω.

«Θα αγωνιστώ στη ζωή μου για το δίκιο των ανθρώπων, θα δοξάσω και θα τιμήσω το όνομα των δικών μου, θα θυσιάσω για την πατρίδα μου». Είχε κάνει εκείνη τη στιγμή, ένα εγκυρότατο συμβόλαιο με τον εαυτόν του. Είχε βάλει μια μεγάλη αόρατη υπογραφή, με ανεξίτηλο μελάνι, και που στα μάτια του φάνταζε ανά πάσα στιγμή στη ζωή του. Είχε πάρει μια μεγάλη απόφαση. Δεν ήταν τυχαίο γεγονός. Δεν ήταν μόνο αυτά που είπε ο κυρ-Ηλίας, η αφορμή ήταν αυτή. Από χρόνια μέσα του κάτι τον βασάνιζε, τον ανησυχούσε. Ξεχείλισε το ποτήρι και ήρθε η ώρα της μεγάλης υπογραφής για τη μεγάλη θυσία...

Όλοι κατάλαβαν και όλοι διάβασαν στο πρόσωπο του Διαμαντή, πως κάτι πολύ σημαντικό τον απασχολούσε. Ο Στέφανος που τον γνώριζε καλύτερα και από τους γονείς του, είχε μαντέψει το σκεπτικό του φίλου του. Ήξερε πως στο άκουσμα και μόνο των λέξεων αδικία και αχαριστία, γινόταν νερό το αίμα του Διαμαντή, γι' αυτό προσπάθησε να αλλάξει την κουβέντα. Κοιτάχτηκαν με το Γιώργο και τον κυρ-Ηλία και πήγαν αλλού τη συζήτηση. Ήρθε και η ώρα για το φαγητό και έτσι, πήγε να ηρεμήσει το θηρίο που βρυχώταν μέσα στα σωθικά του ανθρώπου, του πραγματικού άνδρα, του αθλητή, του αγνού πατριώτη, του άδολου παιδιού από μια φτωχή, μα τίμια οικογένεια, Διαμαντή.

Έφαγαν το νόστιμο φαγητό που είχαν φτιάξει οι γυναίκες και ήπιαν καλό κρασί. Η κούραση όμως δεν τους επέτρεψε να μείνουν περισσότερο και ο Στέφανος με τον προβληματισμένο φίλο του, αφού ευχαρίστησαν από την καρδιά τους, τους εξαίρετους και σπάνιους φίλους τους, τους καληνύχτισαν και κατέβηκαν στο διαμέρισμά τους.

– Αύριο είπε ο Στέφανος θα βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους και θα περιποιηθούμε το διαμέρισμα. Από μεθαύριο αρχίζει η δουλειά.

Έπεσαν για ύπνο. Η κούραση και το καλό φαγητό, μαζί με το υπέροχο κρασί, γρήγορα τους απάλλαξαν από τις σκέψεις. Το πρωί όταν ξύπνησαν, λέει ο Διαμαντής στο Στέφανο.

– Ούτε να ονειρευτώ κάτι απόψε δεν ήμουν ικανός.

– Εγώ σπάνια βλέπω όνειρα του απαντά αυτός. Απόψε όμως είδα και μάλιστα ήταν καλό. Είδα πως ήσουν καταμεσής στο Αιγαίο, ανάμεσα στη Σκύρο και τη Μυτιλήνη, λίγο πιο κάτω από τον Αϊ Στράτη. Επάνω σε ένα πολύ μεγάλο ολοκαίνουργιο καράβι και βαστούσες στα χέρια σου την Ελληνική σημαία. Ένας φοβερός αέρας, προσπάθησε να σου την πάρει από τα χέρια. Μα εσύ, κατάφερες και έδεσες το κοντάρι της με ένα χοντρό σκοινί στο κατάρτι του πλοίου. Κόπασε ο αέρας. Γύρισες πολλές φορές το σκοινί γύρω από το κοντάρι και άφησες τη σημαία να κυματίζει. Ανοίξεις διάπλατα τα δυο σου χέρια και ήρθαν δυο άσπρα περιστέρια, ένα από αριστερά κι ένα από δεξιά και κάθισαν πάνω στις παλάμες σου.

– Έμειναν ή έφυγαν τα περιστέρια, ρωτάει ο Διαμαντής.

– Το ένα, που ήταν στο δεξί σου χέρι, πήγε δυτικά. Το άλλο από το αριστερό, έκανε ανατολικά. Διασταυρώθηκαν δηλαδή.

– Τι λες ρε Στέφανε, είδες τέτοιο όνειρο;

– Ναι αδερφέ αλήθεια. Είναι καλό σημάδι αυτό και να μου το θυμηθείς.

Η ημέρα είχε αρχίσει με καλούς καιρούς. Ήπιαν καφέ και άρχισαν να περιπολούνται το διαμέρισμα. Ήταν χαρούμενοι και οι δυο τους, άκουγαν μουσική, συζητούσαν, έλεγαν αστεία. Ύστερα από λίγες ώρες, το διαμέρισμα έλαμπε στην κυριολεξία. Ο Στέφανος έκανε το μάγειρα και ο Διαμαντής ετοιμάζε το τραπέζι. Ήταν μεσημέρι και έπρεπε να φάνε και να ξεκουραστούν. Μα πριν καλά-καλά ετοιμάσουν το τραπέζι, χτύπησε η πόρτα τους.

– Αμέσως, λέει ο Διαμαντής και πηγαίνει να ανοίξει.

Ανοίγοντας βλέπει το Γιώργο, με έναν δίσκο στο χέρι.

– Από την κυρία Γερασιμούλα, για σας, τους λέει. Ήταν μια μεγάλη τούρτα με γλυκό.

– Ευχαριστούμε, έλα μέσα Γιώργο να σου κάνουμε το τραπέζι.

Ο Γιώργος μπήκε και κάθισε. Τα τρία παιδιά μοιράστηκαν το φαγητό που είχε ετοιμάσει στο τραπέζι ο Διαμαντής.

Έφαγαν γλυκό και ήπιαν καφέ. Ο Γιώργος είχε αργήσει και εξανάγκασε την Αθηνά να κατέβει για να του πει, πως τον περίμεναν για το μεσημεριανό φαγητό. Μπαίνοντας όμως, κατάλαβε τι είχε συμβεί και επέστρεψε στους δικούς της, που ήδη είχαν ετοιμάσει το τραπέζι τους. Οι τρεις νέοι, έπιασαν κουβέντα γύρω από την καινούργια οικοδομή που την επομένη θα ξεκινούσε ο κυρ-Ηλίας. Το κτήριο ήταν στην Κηφισιά και ο ιδιοκτήτης της, ένας Άραβας με μεγάλη οικονομική επιφάνεια. Μεγάλη δουλειά, πολύ μεγάλο κτήριο. Σε κάποια στιγμή ο Γιώργος, αφού κοίταξε το ρολόι του, είπε πως πρέπει να φύγει και σηκώθηκε.

– Άντε τώρα, ξεκούραση λέει στους φίλους του και τραβά προς την έξοδο.

Τον ξέβγαλαν και οι δυο και έφυγε.

Ξεκουράστηκαν ! Το βράδυ κατέβηκε ο κυρ-Ηλίας και κάθισε αρκετή ώρα, αφού όπως ξέρουμε όταν έπιαναν την κουβέντα ξεχνιόντουσαν να σηκωθούν. Ο κυρ-Ηλίας τους μίλησε για την καινούργια δουλειά, μα ήταν και λίγο ανήσυχος. Πρώτη φορά έπαιρνε τόσο μεγάλο έργο και υπεύθυνο άτομο καθώς ήταν, είχε τις ανησυχίες του. Τους είπε για τους τρόπους, που είχε σκεφτεί να χρησιμοποιήσει για την καλύτερη λειτουργία του έργου και άλλα πολλά. Την επομένη το πρωί, θα πήγαιναν όλοι μαζί για πρώτη φορά στο οικόπεδο της Κηφισιάς. Ο κυρ-Ηλίας είχε σχεδόν ετοιμάσει το σκάψιμο του υπογείου. Πέρασε όμως η ώρα και έπρεπε να φύγει.

Ξεκίνημα λοιπόν, το πρωί κατά τις οχτώ συμφώνησαν.

– Θα σας χτυπήσω εγώ, να είστε έτοιμοι είπε ο κυρ-Ηλίας και αφού τους καληνύχτισε έφυγε.

– Έτσι να ήταν όλος ο κόσμος λέει ο Στέφανος, σαν τον κυρ-Ηλία, υπεύθυνος και σωστός, θα είχαμε μια θαυμάσια κοινωνία.

– Μα και βέβαια συμπλήρωσε ο Διαμαντής. Το έχω ξαναπεί, αυτός ο άνθρωπος αγγίζει την τελειότητα.

Πρωί οχτώ η ώρα και κάτι, χτύπησε η πόρτα.

– Μαστόρια, καλημέρα ακούγεται να λέει η γνωστή φωνή. Κατεβείτε σας περιμένω.

Σε πέντε λεπτά, όλοι οι άντρες είχαν μπει στο αυτοκίνητο του αρχιμάστορα Ηλία Κουμουνδούρου. Κάνει το σταυρό του και βάζει μπρος στην παλιά, μα πεντακάθαρη και καλοσυντηρημένη μαύρη Μερσεντές του. Ξεκινούν. Ο δρόμος για την Κηφισιά σχεδόν αδειανός.

– Έφυγαν όλοι οι Αθηναίοι για διακοπές λέει ο Γιώργος. Άλλη εποχή, τέτοια ώρα τρομάζεις να πας στη δουλειά σου. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και ένας τροχονόμος πάνω σε μια μεγάλη μηχανή, κάνει σινιάλο στον κυρ-Ηλία να σταματήσει.

Πράγματι, ο νομοταγής οδηγός, βγαίνει στην άκρη του δρόμου και σταματά. Πλησιάζει ο κρανοφόρος και με ευγενικό τρόπο ζητά το δίπλωμα του κυρ-Ηλία.

– Πολύ ευχαρίστως λέει ο κυρ-Ηλίας.

Το βγάζει από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και του το δίνει.

– Θέλετε και την άδεια, ρωτά τον αστυνομικό.

– Όχι ευχαριστώ. Μόνον το δίπλωμα θέλω να δω. Μα... Είναι δυνατόν, λέει ο τροχονόμος, κοιτάζοντας το χαρτί. Ηλίας Κουμουνδούρος! Ηλίας Κουμουνδούρος του Γεωργίου και της Αθηνάς, μονολογεί.

– Τι συμβαίνει τον ρωτά ο κυρ-Ηλίας, τι σας απασχολεί;

Ο τροχονόμος, βάζει το χέρι του στο τσεπάκι του πουκάμισού του και βγάζει την ταυτότητά του. Τη δίνει στον κυρ-Ηλία και του λέει:

– Διαβάστε!

Ηλίας Κουμουνδούρος του Γεωργίου και της Αθηνάς λέει η ταυτότητα. Τι σύμπτωση! Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν στα μάτια και ο κυρ-Ηλίας κατέβηκε από το αυτοκίνητό του. Έβγαλε το κράνος του ο τροχονόμος. (κίνηση που δείχνει σεβασμό στον πολίτη). Γεννημένος στην Καλαμάτα ο αστυνομικός, από την ίδια ρίζα όμως. Καταγωγή και των δυο, τα Ριζανά, ένα χωριό στον Ταΰγετο, λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Σπάρτη.

Ο κυρ-Ηλίας, όταν έβρισκε συγγενή, έστω και μακρινό, χαιρόταν πολύ, αλλά να βρει άνθρωπο με το ίδιο ακριβώς όνομα, αφού και του πατέρα και της μητέρας ήταν το ίδιο, δεν το περίμενε και κατενθουσιάστηκε. Ήταν σπάνιο το φαινόμενο. Χαιρετήθηκαν και ο κυρ-Ηλίας είπε στον τροχονόμο, αν θέλει να τον βρει, ας έρθει στην οικοδομή που δεν ήταν πολύ μακριά από εκείνο το σημείο.

– Έχω δυο αδέρφια, λέει ο τροχονόμος, που έχουν έρθει από το χωριό και ψάχνουν για δουλειά. Εάν χρειαστείτε εργάτες να έρθουν να δουλέψουν;

– Ακολούθησέ με του λέει ο κυρ-Ηλίας, εδώ πιο κάτω είναι η οικοδομή, έλα κοντά.

Σε πέντε λεπτά, έφτασαν στο σημείο που θα ανεγείρετο το κτήριο. Ένα τεράστιο οικοπέδο, κάλυπτε ολόκληρο τετράγωνο. Από κοντά και ο μοτοσικλετιστής. Δεν πίστευε στα μάτια του σαν το αντίκρισε. Κουβέντιασαν αρκετή ώρα και ο εργολάβος Ηλίας Κουμουνδούρος, έδωσε το λόγο του, ότι θα έπαιρνε για δουλειά τα δυο αδέρφια του συνονόματού του. Σε λίγες μέρες, ο Δήμος με το Βασίλη Κουμουνδούρο, ήταν μόνιμοι δίπλα στον κυρ-Ηλία, και από τους καλύτερους εργάτες. Προσπαθούσαν να είναι καλοί στη δουλειά τους, για να μην εκθέσουν τον αδερφό τους τον τροχονόμο και να δείξουν ότι σέβονται τον άνθρωπο που τους έδινε ψωμί, αφού για καιρό έψαχναν για δουλειά και κανείς δεν τους έπαιρνε, έστω και για λίγες ημέρες να εργαστούν.

Ο τροχονόμος ευχαρίστησε τον κυρ-Ηλία και έφυγε. Όταν ξεκίνησε το έργο, περνούσε πολλές φορές από εκεί και έβλεπε τους Κουμουνδουρέους που δούλευαν. «Γέμισαν οι τσέπες μας με χρήματα» του έλεγαν τα αδέρφια του «και έχουμε και δικό μας εργολάβο». Σαν πατέρα τους τον είχαν τον κυρ-Ηλία κι αυτός, τους πρόσεχε σαν τα παιδιά του. Η μέρα πέρασε χωρίς να το καταλάβουν. Είχαν κάνει αρκετές από τις προεργασίες που χρειαζόταν για να γίνουν.

Ετοιμάστηκαν να φύγουν. Ο κυρ-Ηλίας στο κέντρο σχεδόν του οικοπέδου, κοιτούσε δεξιά κι αριστερά, σαν κάτι να έψαχνε.

– Ξέρετε, λέει, πόσος χρόνος θα μας πάρει μέχρι να τελειώσουμε όλο αυτό το έργο; Μιλάμε μόνο για τα μπετά.

– Το λιγότερο ένας χρόνος, απαντά ο Στέφανος, κι αν όλα πάνε καλά.

– Τόσο το έχω υπολογίσει κι εγώ, ξαναλέει ο κυρ-Ηλίας. Ελάτε να φύγουμε τώρα, μπειτε στο αυτοκίνητο.

Τα παιδιά σε λίγο, αναπαυόντουσαν στα μαλακά καθίσματα του αυτοκινήτου. Μπήκαν στον κεντρικό δρόμο και προχωρούσαν για το σπίτι.

Από αύριο θα είμαστε πανέτοιμοι. Θα ριχτούμε στη μάχη για τα καλά λέει ο πρωτομάστορας. Θέλω να τελειώσει το έργο, πριν λήξει ο χρόνος που έχω συμφωνήσει.

– Πόσος είναι ο χρόνος κυρ-Ηλία, ρωτάει ο Διαμαντής.

– Δεκατέσσερις μήνες. Περισσότερο δεν γινόταν. Πιστεύω όμως, ότι είναι αρκετός ο χρόνος αυτός. (Τότε δεν υπήρχαν τα μέσα που έχουμε σήμερα και αργούσαν να γίνουν τα έργα). Που να ήξεραν όμως...

Σε ένα φανάρι, ο κυρ-Ηλίας αντί να πάει προς τα εμπρός που ήταν το σπίτι του, έστριψε δεξιά και μπήκε σε ένα στενό. Λίγο πιο πέρα υπήρχε ένα σιδηρουργείο. Σταμάτησε και κατέβηκε. Μπήκε στο μαγαζί και ρώτησε έναν πιτσιρίκο που εκείνη την ώρα μαστόρευε ένα ποδήλατο.

– Μικρέ, που είναι το αφεντικό;

– Μισό λεπτό κύριε, μισό λεπτό να το φωνάξω.

Σε λίγο, ήλθε από την πίσω πόρτα, ένας κύριος με μια ποδιά μέχρι τον αστράγαλο και δυο γυαλιά ανεβασμένα πάνω στο κεφάλι.

– Κυρ-Ηλία ! λέει ο μάστορας, εσύ! Τι μου κάνεις πως είσαι; Απλώνει το χέρι του και τον χαιρετά. Καιρό έχω να σε δω, κάθισε.

Κουβέντιασαν λίγο και ο κυρ-Ηλίας, ρώτησε το σιδερά, αν μπορεί να του φτιάξει ένα μικρό φυλάκιο σαν σκοπιά, που του χρειαζόταν στην οικοδομή.

– Βεβαίως και μπορώ, και γρήγορα μάλιστα. Πόσο μεγάλη να είναι;

– Δύο επί δύο και ύψος δύο και κάτι. Θέλω γύρω-γύρω παράθυρα και να μου τη φτιάξεις να διώχνει τη ζέστη τώρα το καλοκαίρι. Για το χειμώνα δε με πειράζει.

– Μείνε ήσυχος θα κάνω ότι μπορέσω. Σε δυο μέρες θα είναι έτοιμη.

Χαιρετήθηκαν και ο άντρας με το σκληρό πρόσωπο και την χρυσή καρδιά, μπήκε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε για το σπίτι.

Έφτασαν και κατέβηκαν. Φτάνοντας στην είσοδο του σπιτιού, ο κυρ-Ηλίας πρότεινε στους βοηθούς του, να τον επισκεφτούν το βράδυ γιατί κάτι ήθελε να κουβεντιάσουν, πράγμα που αμέσως δέχτηκαν. Ο Γιώργος που το στομάχι του είχε αρχίσει να διαμαρτύρεται, μπήκε βιαστικός με κατεύθυνση την κουζίνα. Ο Στέφανος με το Διαμαντή, προτίμησαν να κάνουν από ένα ντους και άφησαν ως δεύτερη επιλογή το φαγητό. Ξεκουράστηκαν, έφαγαν, άκουσαν μουσική, ήπιαν καφέ και διάβασαν εφημερίδα. Ήταν πλέον βράδυ και έπρεπε να ανέβουν στον άλλο όροφο, στο σπίτι του κυρ-Ηλία που τους περίμενε.

Ανέβηκαν. Τους άνοιξε ο Γιώργος, κοιτάζοντάς τους με τον ξεχωριστό δικό του τρόπο, που και οι δυο τους κατάλαβαν πως κάτι καλό θα τους έλεγε. Κάθισαν. Στο πρόσωπό του οι φίλοι του διάβασαν τη χαρούμενη ψυχή του. Ήρθε κι ο κυρ-Ηλίας με μια εφημερίδα στα χέρια και αφήνοντάς την πάνω σε μια καρέκλα, τους λέει.

– Στην οικοδομή, θα χρειαστώ πολλούς εργάτες και μαστόρους. Θα χρειαστώ όμως και φύλακες. Αν αφήσω έτσι αφύλαχτα τα υλικά, θα κάνουν φτερά. Θα τα κλέψουν. Γι' αυτό, πήγα στο σιδερά να μου φτιάξει ένα μικρό φυλάκιο, να μένει ο φύλακας. Δε μπορεί ο άνθρωπος να κάθεται έξω. Σκέφτηκα λοιπόν, από τώρα και ως ότου ανοίξουν τα σχολεία, να είσαστε εσείς αυτοί. Μια ο ένας μια ο άλλος. Έτσι, και δε θα κουραζόσαστε και χρήματα θα παίρνετε. Απόγευμα και νύχτα έως ότου ανοίξουν τα σχολεία. Μετά διάβασμα. Τι λέτε; Δεχόσαστε;

Τα δυο παιδιά, με μια ματιά κατάλαβαν ο ένας τον άλλον. Ο Διαμαντής πρόλαβε και πήρε το λόγο.

– Κυρ-Ηλία, λέει ο φοιτητής, απ’ ότι γνωρίζουμε όλοι μας, το έργο θα διαρκέσει περισσότερο από ένα χρόνο. Θέλω να με ακούσεις. Αυτά που θα σου πω, είμαι σίγουρος πως και ο φίλος μου ο Στέφανος θα στα έλεγε, αν έπαιρνε εκείνος πρώτος το λόγο.

– Σε ακούω, Διαμαντή, σε ακούω.

– Από τη στιγμή αυτή, έως το έργο παραδοθεί, άλλος φύλακας δε θα φυλάζει, εκτός από εμένα και το Στέφανο. Είμαστε απόλυτοι σε αυτό, συμπληρώνει ο Στέφανος, και η άρνησή σου κυρ-Ηλία, πολύ θα μας στενοχωρήσει.

– Μα εσείς, πρέπει να διαβάσετε λέει ο κυρ-Ηλίας. Ήλθατε εδώ για να σπουδάσετε, δεν ήρθατε για να γίνετε φύλακες.

– Θα διαβάζουμε στο φυλάκιο. Θα φτιάξουμε ένα γραφείο, θα βάλουμε καρέκλα και ότι χρειάζεται μην στεναχωριέσαι. Μια ο ένας, μια ο άλλος. Το θέμα έχει λήξει. Από ετούτη τη στιγμή, η φύλαξη ανήκει σε εμάς. Όποιος έχει νου να μάθει γράμματα, τα μαθαίνει. Πόσοι και πόσοι μεγάλοι επιστήμονες, δε σπούδασαν δουλεύοντας. Εμείς άλλωστε θα κοιτάζουμε μην πάρουν τα υλικά, δε θα δουλεύουμε. Τα υλικά αυτά δεν τα παίρνει κανείς χωρίς αυτοκίνητο. Δε θα δούμε ολόκληρο όγκο, δε θα ακούσουμε θόρυβο; Δε θα μας κουράζει η δουλειά αυτή, μη σε νοιάζει. Θα διαβάζουμε περισσότερο εκεί, ξαναλέει ο Διαμαντής. Ύστερα, θα νιώθουμε και μεγάλη ικανοποίηση γιατί θα έχουμε αργότερα να λέμε και στα παιδιά μας ό,τι κάτι κάναμε και εμείς σα φοιτητές.

– Δεν τα περιμέναμε όλα από τους γονείς μας, συμπληρώνει ο Στέφανος.

– Ιδιωτικοί αστυνομικοί, ορίστε και το όπλο σας, λέει ο Γιώργος, δείχνοντάς τους έναν αναπηέρα που έμοιαζε με πραγματικό περίστροφο.

Ο κυρ-Ηλίας, μη μπορώντας να τους αρνηθεί, αρκέστηκε μόνο σ’ αυτά τα λόγια.

– Αν όμως κουραστείτε και αλλάξετε γνώμη, στο λόγο σας, θα μου το πείτε;

– Στο λόγο της τιμής μας είπαν και οι δυο και έτσι η χρυσή τομή είχε βρεθεί.

Κουβέντιασαν αρκετά γύρω από γεγονότα που είχαν σχέση με φτωχά παιδιά από χωριά, που έγιναν μεγάλοι άντρες με ακτινοβολία και προσφορά στον τόπο μας.

– Ένας συμμαθητής του πατέρα μου, λέει ο Στέφανος, στο Γυμνάσιο, μη έχοντας πόρους να σπουδάσει, δούλεψε παράλληλα σε ένα εργοστάσιο που έβγαζε ξυλεία. Όταν δεν είχε σχολείο, τα Σαββατοκύριακα ή τις αργίες και τις διακοπές, σηκώνονταν το πρωί και επειδή το κρύο ήταν τσουχτερό και ρούχα δεν είχε, ξέρετε που πήγαινε και ζέσταινε τα χέρια του, μέχρι να ανοίξει το εργοστάσιο;

– Που πήγαινε ρωτάει ο Γιώργος;

– Δίπλα από το εργοστάσιο, ήταν ένα περίπτερο. Έξω, ο περιπτεράς είχε ένα μαγκάλι με κάρβουνα για να ανάψουν και να γίνουν θράκα, που έπειτα θα τὰ 'βαζε μέσα στο περίπτερο για να ζεσταθεί. Εκεί πήγαινε το παλικάρι και ζέσταινε τα χέρια του, εκεί. Ένα πρωινό, καθώς ο περιπτεράς έσκυψε να φτιάξει τα κάρβουνα, το πορτοφόλι που είχε στην τσέπη του, έπεσε καταγής. Γεμάτο ήταν με χρήματα.

Όταν το παιδί πλησίασε τη φωτιά, το βρήκε και το πήρε στα χέρια του. Ο περιπτεράς είδε όλη τη σκηνή, μα δε μίλησε. Περίμενε να δει τι θα έκανε το φτωχόπαιδο. Ο φτωχός μα τίμιος νεαρός, χωρίς καθυστέρηση, πηγαίνει στον περιπτερά κι αφού τον καλημέρισε όπως έκανε πάντα, του έδειξε το πορτοφόλι.

– Αυτό το πορτοφόλι κυρ Νίκο (έτσι ήταν το όνομά του) ήταν εδώ κάτω, μήπως είναι δικό σου;

Αμέσως ο κυρ Νίκος βγαίνει έξω και απαντά στο μικρό.

– Ναι, δικό μου είναι μου έπεσε όταν έσκυπα να βάλω τα κάρβουνα, και δεν το κατάλαβα.

– Ορίστε πάρ' το, λέει ο μικρός.

– Σε είδα όταν το σήκωσες και το κοίταζες. Σε άφησα όμως, να δω τι θα έκανες. Μπράβο σου, συγχαρητήρια, είσαι από τα καλά παιδιά και θα προοδεύσεις στη ζωή σου, μπράβο σου λεβεντόπαιδο.

Ανοιξε το γεμάτο πορτοφόλι και έβγαλε ένα χάρτινο νόμισμα, είκοσι δραχμές ήταν και αφού χάιδεψε τα μαλλιά του μικρού, του το έδωσε.

– Αυτό σου ανήκει μικρέ, είναι δικό σου.

Ο μικρός δίστασε να το πάρει, μα ο κυρ Νίκος επέμενε και ο μαθητής τον ευχαρίστησε και το έβαλε στην τσέπη του παντελονιού του, αφού πανωφόρι δεν υπήρχε.

– Τι έγινε αυτό το παιδί, σπούδασε; τι έκανε αργότερα ρωτάει ο κυρ-Ηλίας.

– Έγινε γιατρός, δερματολόγος. Είναι στη δυτική Γερμανία σε μια μεγάλη φαρμακευτική εταιρεία. Ασχολείται στην έρευνα διαφόρων παθήσεων του δέρματος. Έχει αλληλογραφία με τον παπα Ανδρέα. Πέρσι το καλοκαίρι ήταν στην Ελλάδα. Ήρθε ο παπάς και τον βρήκε στην Αθήνα, γιατί δεν προλάβαινε να κατεβεί αυτός στην Τρίπολη. Το Πάσχα θα είναι πάλι εδώ. Υποσχέθηκε στον πατέρα μου πως θα έρθει στο χωριό.

– Το φτωχόπαιδο από το χωριό, ερευνητής στη Γερμανία... Αυτοί είναι οι ήρωες στη ζωή τους, αυτοί αξίζουν να πατούν πάνω στη γη, ψιθυρίζει ο κυρ-Ηλίας.

– Α, ξέχασα να σας πω συμπλήρωσε ο Στέφανος, ο γιατρός αυτός, από μικρός έπασχε από μια σπάνια δερματική νόσο. Λεύκη λέγεται. Κανένas μέχρι σήμερα δεν έχει καταφέρει να τη θεραπεύσει, κανένas στον κόσμο. Απ' ότι μου έχει πει ο πατέρας μου, του έλεγε πριν ακόμα μπει στο Πανεπιστήμιο. «Ανδρέα θα αγωνιστώ, όσα χρόνια και αν χρειαστούν, να βρω το φάρμακο, γι' αυτή την παλιαρρώστια». Το είχε βάλει στόχο από τότε. Προσπαθεί ακόμα, αγωνίζεται. Γι' αυτό και έγινε δερματολόγος.

– Το παν είναι να μην απελπίζεσαι λέει ο Γιώργος. Αν επιμένεις και πασχίζεις για κάτι, στο τέλος θα τα καταφέρεις.

– Ναι, ναι, βέβαια, να μην το βάζεις κάτω συμπληρώνει ο Διαμαντής, ποτέ σου να μην απογοητεύεσαι.

Είπαν κι άλλα πολλά και ο Στέφανος με το Διαμαντή καληνύχτισαν και σηκώθηκαν να φύγουν.

– Το πρωί στις οχτώ έτοιμοι τους λέει ο κυρ-Ηλίας. Εντάξει λεβέντες μου;

– Ναι, ναι κυρ-Ηλία, μην ανησυχείς, εντάξει. Είπαν ξανά καληνύχτα και έφυγαν.

Στις οχτώ η ώρα το πρωί έτοιμοι για την οικοδομή. Μπαίνουν στο αυτοκίνητο και ξεκινούν.

– Πόσο μεγάλη είναι η σκοπιά, ρωτάει ο Γιώργος τον πατέρα του.

– Δύο επί δύο και δύο και κάτι στο ύψος. Καλή δεν είναι; λέει ο κυρ-Ηλίας.

– Ναι καλή, πολύ καλή. Εσείς τι λέτε, ρωτάει ο Γιώργος τους φίλους τους φύλακες της οικοδομής.

– Καλή είναι στο μέγεθος. Τη διαρρύθμιση θα την κάνει ο Στέφανος σαν αρχιτέκτονας που είναι. Ένας χρόνος σπουδών, φτάνει για μια σκοπιά, λέει αστεεινόμενος ο Διαμαντής.

– Εσύ γιατρέ, του απαντά ο Στέφανος, κοίτα να μάθεις να κάνεις τον αντιτετανικό ορό. Έχουμε πολλές πρόκες εδώ, σίγουρα θα πατήσουμε καμιά.

– Μείνε ήσυχος. Πάτησέ την εσύ και εγώ εδώ είμαι ξαναλέει ο Διαμαντής, ρίχνοντάς του και ένα χαμόγελο.

Έφτασαν στην οικοδομή. Ένας χειριστής, μόλις ανέβαινε πάνω σε ένα σκαφτικό μηχάνημα. Με αυτό θα άνοιγαν τις τρύπες για τις βάσεις. Σε λίγο άλλο κι άλλο μηχάνημα. Τίποτα δεν άκουγες από το βουητό των μηχανών τους. Έσκαβαν ασταμάτητα. Αυτοκίνητα μετέφεραν υλικά, άλλα πέταγαν τα μπάζα, γινόταν χαμός. Ο κυρ-Ηλίας με τα παιδιά, όλο και κάτι θα έβρισκαν να κάνουν.

Η δουλειά είχε ανάψει για τα καλά. Σε λίγες μέρες έβαλαν και το φυλάκιο και ο Στέφανος με το Διαμαντή το έβαψαν κατάσπρο. Ένας μάστορας, όταν είδε να το βάφουν λευκό, τους ρώτησε.

– Γιατί διαλέξατε αυτό το χρώμα;

– Το άσπρο διώχνει τις ακτίνες του ηλίου και έτσι δεν θα έχει πολύ ζέστη στο εσωτερικό της σκοπιάς μάστορα, του απαντάει ο Στέφανος. Αν το βάψουμε άλλο χρώμα, αυτός που θα φυλάει ιδίως το απόγευμα, θα βράσει από τη ζέστη.

– Δηλαδή αν ρίξω επάνω στην ταράτσα του σπιτιού μου λευκό χρώμα, δεν θα έχει πολύ ζέστη το καλοκαίρι;

– Και βέβαια, δεν θα έχει, λέει ο Διαμαντής.

– Εντάξει θα δοκιμάσω, ξαναλέει ο μάστορας, αύριο κιόλας.

Το φυλάκιο έγινε ένα πανέμορφο δωμάτιο. Έβαλαν γραφείο, καρέκλες, φως και ότι άλλο χρειαζόταν για να μπορούν να διαβάζουν και να γράφουν αργότερα τα παιδιά. Πολλές φορές του άλλαζαν θέση για να μην το πιάνει και ο ήλιος, αλλά και να έχουν καλό οπτικό πεδίο, αφού είχε γίνει για να εξυπηρετεί δυο σκοπούς. Φύλαξη και διάβασμα. Το έργο προχωρούσε και οι φύλακες κέρβεροι πραγματικοί στη δουλειά τους, παρακολουθούσαν κάθε ύποπτη κίνηση που γινόταν γύρω από την οικοδομή. Είχαν αναλάβει παράλληλα και την παραλαβή των υλικών. Νταλίκες με τόνους σίδερα και τσιμέντα. Εκατομμύρια δραχμές η αξία τους. Ξυλεία καινούργια που κάθε τόσο αγόραζε ο κυρ-Ηλίας. Όλα τα κατέγραφαν και τα παρακολουθούσαν.

Όλα δούλευαν με μαθηματική ακρίβεια. Κανένας κλέφτης δεν είχε κάνει την κίνηση, να αφαιρέσει κάτι από όλα τούτα εδώ τα πράγματα που ήταν στοιβαγμένα εκεί και περίμεναν την ώρα τους για να τοποθετηθούν, στο θεόρατο κτήριο και να αποτελέσουν μαζί με τα άλλα υλικά που θα έμπαιναν αργότερα, ίσως το μεγαλύτερο οικοδόμημα της Αθήνας, εκείνη την εποχή.

Ένα απόγευμα όμως, ένα πολύ σοβαρό περιστατικό συνέβη. Το γεγονός αυτό, έκανε τον κυρ-Ηλία να αποκαλύψει κάτι, που ως τότε, κρατούσε μυστικό απ' όλους εκτός από την γυναίκα του την κυρία Γερασιμούλα.

Ένας οδηγός μιας τεράστιας νταλίκας που εκείνη την ημέρα μετέφερε σίδερα από το εργοστάσιο στην οικοδομή, επισκέφτηκε το Διαμαντή που εκείνη την ώρα έκανε τη βάρδια του στο έργο και του πρότεινε κάτι.

– Για να είσαι φύλακας εδώ φίλε, λέει στο φοιτητή και φύλακα, μάλλον τα οικονομικά σου δεν θα είναι ανθηρά. Έτσι δεν είναι;

– Ναι, του απαντά ο Διαμαντής. Καθόλου ανθηρά δεν είναι.

– Άκουσέ με λοιπόν φίλε, ξαναλέει ο νταλικέρης. Ένα φορτίο σίδερα και ένα φορτίο τσιμέντα, αξίζουν όσα παίρνει ένας δάσκαλος σε ένα χρόνο. Ίσως και περισσότερα.

Ο Διαμαντής κατάλαβε την πρόθεση του οδηγού. Τον άφησε όμως να συνεχίσει.

– Αν συνεργαστούμε οι δυο μας, σε λίγο καιρό θα είναι γεμάτες οι τσέπες μας από χιλιάρικα.

– Τι εννοείς, τον ρωτά ο Διαμαντής, πως να συνεργαστούμε.

– Εύκολο είναι φίλε, δε χρειάζεται και πολύ μυαλό γι' αυτό. Κάθε φορά που θα έρχομαι εδώ να ξεφορτώνω σίδερα ή τσιμέντα, ενώ τα χαρτιά θα γράφουν δέκα τόνους σίδηρο παραδείγματος χάρη, εγώ θα σου παραδίνω οχτώ. Αν σου φέρνω τσιμέντα, και τα χαρτιά γράφουν πεντακόσια τσιμέντα, εγώ θα σου παραδίνω λιγότερα. Τα υπόλοιπα άστα σε μένα. Εγώ θα τα κανονίζω από εκεί και πέρα. Τα χρήματα μισά-μισά. Με τον τρόπο αυτό κανένας δε θα μας καταλάβει. Αφού εσύ θα τα μετράς, τελειώσαμε.

– Ξέρεις φίλε, του λέει ο Διαμαντής. Υπάρχει και άλλος φύλακας που κάνουμε εναλλάξ τη βάρδια.

– Ε, και τι μ' αυτό. Θα τα μοιραζόμαστε στα τρία δε χάθηκε ο κόσμος, μην τα θέλουμε όλα δικά μας, ξαναλέει ο οδηγός, στρίβοντας το τσιγκελωτό μουστάκι του. Συμφωνείς φίλε;

Όση ώρα μίλαγε ο απατεώνας, ο Διαμαντής σκεπτόταν τι θα του απαντήσει. Για εκείνη την ώρα, το καλύτερο ήταν να του πει πως δέχεται.

– Εντάξει, συμφωνώ. Από μεθαύριο ξεκινάμε το κόλπο, θα μιλήσω και στον άλλο φύλακα, είναι φίλος μου.

Ο οδηγός έφυγε ικανοποιημένος και καταχαρούμενος. Ο Διαμαντής, με το που απομακρύνεται ο φορτηγατζής, κατευθύνεται σε έναν τηλεφωνικό θάλαμο που ήταν λίγο πιο πέρα από την οικοδομή. Χωρίς καθυστέρηση, σχηματίζει το νούμερο του τηλεφώνου, του Ηλία Κουμουνδούρου. Το σηκώνει η Αθηνά, και της ζητάει το Γιώργο.

– Ένα λεπτό λέει η κοπέλα, ένα λεπτό έρχεται. Τι κάνεις, πως πάει η ζέστη τον ρωτά, μέχρι να έρθει ο αδερφός της.

– Όλα ζεστά είναι σήμερα της λέει ο Διαμαντής, όλα ζεστά...

– Έλα πάρε το Γιώργο, γεια σου από μένα, του λέει η Αθηνά.

– Γιώργο λέει ο Διαμαντής, πάρε το Στέφανο και ελάτε εδώ. Ελάτε τώρα.

– Τι συμβαίνει, δεν είσαι καλά, ρωτάει ο Γιώργος.

– Καλά είμαι, μη φοβάσαι, ελάτε όμως εδώ.

Σε λίγο, φτάνουν ο Γιώργος και ο Στέφανος.

– Μη φοβόσαστε, καλά είμαι τους λέει ο Διαμαντής, που είδε την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Η κοινωνία δεν είναι καλά. Αυτή είναι άρρωστη, αυτή θέλει γιατροιά.

Τους διηγήθηκε την πρόταση του νταλικέρη και ο Γιώργος με το Στέφανο δεν πίστευαν στ' αυτιά τους, άγαλμα έμειναν τα παιδιά.

– Τι κάνουμε τώρα; τους ρωτάει ο Διαμαντής. Τον βάζουμε φυλακή και στερούμε από τα παιδιά του τον πατέρα τους, ή τον διώχνουμε από το έργο και τελειώνουμε;

Συμφώνησαν να κάνουν συμβούλιο όλοι μαζί. Τα κορίτσια, η κυρία Γερασιμούλα, κι ο κυρ-Ηλίας που είχε και τον πρώτο λόγο. Το βράδυ το φύλακα τον έκανε ο Βασίλης ο Κουμουνδούρος ο αδερφός του τροχονόμου και τα αγόρια με τον κυρ-Ηλία και τους υπόλοιπους, έστησαν το «δικαστήριο». Η απόφαση που πήραν ήταν να μείνει εκεί το θέμα και να μη χάσει το ψωμί του ο απερίσκεπτος οδηγός. Ο κυρ-Ηλίας όμως, θα του μιλούσε και θα του έδινε να καταλάβει, πως οι φύλακες δεν ήταν τυχαίοι άνθρωποι και ό,τι του το έκαναν αμέσως γνωστό. Η κυρία Γερασιμούλα, λέει σε κάποια στιγμή.

– Ας το βρει από αλλού. Εμείς δεν κλείνουμε σπίτι, δε βάζουμε ανθρώπους στη φυλακή.

Ο νταλικέρης, ζήτησε συγνώμη και έδωσε συγχαρητήρια στο φύλακα, Διαμαντή. Το κεφάλι του όμως, δεν το σήκωσε να τους κοιτάξει στα μάτια. Κάθε φορά που έφερνε υλικά, έτρεμαν τα πόδια του. Όλο το χώμα κοίταζε. Μεγάλη ντροπή ένιωθε, μεγάλη καταισχύνη. Όταν το συμβούλιο τελείωσε ο κυρ-Ηλίας, μη μπορώντας να κρύψει τη χαρά του για την τιμότητα των ανθρώπων που είχε βάλει στο σπίτι του, και που σαν παιδιά του τους είχε και τους πρόσεχε, κοιτάζοντάς τους κατάματα, τους λέει:

– Εσείς με τις πράξεις σας, ούτε ένα μυστικό δε με αφήνετε να κρατήσω μέσα μου. Όλα μου τα έχετε πάρει. Τίποτα δε μπορώ να κάνω χωρίς να το ξέρετε. Μάθετε λοιπόν και τούτο. Τα χρήματα από την κληρονομιά του μακαρίτη του θείου μου, είναι σε αμερικάνικη τράπεζα. Είναι τρομερά μεγάλο το ποσόν.

Όλα τα παιδιά κοιτάχτηκαν με απορία.

– Δηλαδή; λέει ο Γιώργος.

– Δεν τελείωσα, ακούστε με, ξαναλέει ο πατέρας του. Το κτήριο, δεν είναι κανενός Άραβα. Είναι των Κουμουνδουρέων. Είναι δικό μας. Δυο ξαδέρφια μου από το Τορόντο του Καναδά, ο Θοδωρής και ο Σπύρος Κουμουνδούρος, πριν από λίγες μέρες ήταν εδώ. Τους έκανα γνωστή την απόφασή μου αυτή και αμέσως μου είπαν, πως βάζουν από πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια ο καθένας τους για το σκοπό αυτό. Λεβέντες πραγματικοί. Μεγάλα ονόματα μέσα στο Τορόντο. Απλώς σας το κρατούσα για έκπληξη. Αλλά εσείς, ούτε έκπληξη δεν με αφήνετε να σας κάνω, με τις εκπληκτικές πράξεις σας.

Σιγή στο σαλόνι ! Ανάσα δεν άκουγες.

– Άντε πες τα όλα λέει η κυρα Γερασιμούλα, σπάζοντας την ησυχία.

– Λοιπόν λεβέντες μου, το κτήριο θα γίνει νοσοκομείο. Έχω έρθει σε επαφή με τον ίδιο τον πρωθυπουργό της χώρας. Μια ώρα με κρατούσε στην αγκαλιά του σαν του το είπα, και άλλο τόσο μου έσφιγγε το χέρι. Εκεί θα νοσηλεύονται οι έχοντες μικρά εισοδήματα. Οι φτωχοί και οι άποροι. Είναι ρητή συμφωνία αυτό. Τι λέτε εσείς είναι καλή η πράξη μου;

Ο Γιώργος σηκώνεται από τη θέση του, πέφτει στην αγκαλιά του πατέρα του και με δυνατή φωνή του λέει:

– Πατέρα ! Τα έργα και οι πράξεις σου θα κάνουν μεγάλο το όνομά μας. Σε ευχαριστούμε, σε ευχαριστούμε πολύ πατέρα.

Το ίδιο έκαναν και τα κορίτσια, μα η Αθηνά μη μπορώντας από τη χαρά της να σταματήσει το κλάμα, χώθηκε στην αγκαλιά της μητέρας της. Ο Διαμαντής πήρε το λόγο και είπε:

– Κυρ-Ηλία, αισθάνομαι πολύ μικρός μπροστά στη μεγάλη και ευαίσθητη ψυχή σου. Στο λόγο της ανδρικής μου τιμής, όταν έρθει η κατάλληλη ώρα, θα προσφέρω τις υπηρεσίες μου, στο ίδρυμα που εσύ θεμελίωσες.

Φιλώντας του το χέρι, παραχώρησε τη θέση του στο Στέφανο, που ήταν έτοιμος να πει κι αυτός δυο λόγια, στον φιλεύσπλαχνο Ηλία Κουμουνδούρο.

– Τέτοιες ενέργειες κυρ-Ηλία, σπανίζουν στον αιώνα μας. Είμαι σίγουρος, πως το όνομά σου θα γραφτεί στην ιστορία. Πολλοί φτωχοί άνθρωποι θα βρουν την υγεία τους σ’ αυτό το νοσοκομείο. Αν ήμουν και εγώ γιατρός, το ίδιο θα έκανα με το φίλο μου το Διαμαντή. Θα προσπαθήσω όμως, με όποιον τρόπο μπορέσω, να συμβάλω κι εγώ, στο έργο που ξεκίνησες και που για τούτο, πολλές γενιές θα έχουν να μιλάνε και να εκθειάζουν την πράξη σου. Είναι μεγάλη μου τιμή που σε γνώρισα.

Τον φίλησε και σκούπισε τα βουρκωμένα μάτια του. Ήταν μεγάλος ο ενθουσιασμός του δωρητή. Ήταν μεγάλες οι κουβέντες που άκουσε. Κάθισαν όλοι. Ο κυρ-Ηλίας είπε κάτι άλλο, που έβαλε σε σκέψη όλα, μα όλα τα παιδιά.

– Τη μεγαλύτερη έκπληξη που έχω για σας, δεν θα μπορέσετε τούτη τη φορά να μου τη ματαιώσετε. Σας το ορκίζομαι δεν θα καταφέρετε να μου χαλάσετε τα σχέδια. Θα σας την κάνω σε ανύποπτο χρόνο, και θα το δείτε. Σας δίνω το λόγο μου.

Τι να ήταν αυτό! Τι καινούργιο άραγε να έπλασε η καθαρή και γεμάτη αγάπη ψυχή του...

– Μπαμπά, ρωτάει η Αλέκα, ποιο θα είναι το όνομα του νοσοκομείου; Έχεις καταλήξει στο όνομα;

– Α, ναι ξέχασα να σας πω, λέει ο κυρ-Ηλίας. Το όνομα, θα είναι ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Θα έχει το όνομα του αδερφού του πατέρα μου που άφησε τα χρήματα. Θα είναι γραμμένο σε όλες τις πλευρές του κτηρίου. Με φωτεινά και μεγάλα γράμματα.

Πέρασε όλο το καλοκαίρι και όλα δούλευαν με γοργό και συντονισμένο ρυθμό. Ο Διαμαντής με το Στέφανο, συμφώνησαν να κάνουν τη βάρδια με τέτοιο τρόπο, που θα

ήταν πιο ξεκούραστα και για τους δυο τους. Το έκαναν αυτό, γιατί είχαν ανοίξει τα Πανεπιστήμια και έπρεπε να παρακολουθούν και τα μαθήματά τους. Ήταν τόσο αφοσιωμένοι σ' αυτό το έργο, που ενώ κάθε χρόνο στις 15 Αυγούστου που γιόρταζε το χωριό του Διαμαντή, και πήγαιναν πάντα εκεί, εφέτος έμειναν στο λιοπύρι της Αθήνας. Το έκαναν αυτό γιατί ήθελαν να είναι πρωταγωνιστές σε τούτο το κοινωφελές ίδρυμα που θα γινόταν, και για να δείξουν το πόσο σέβονται και εκτιμούν τους ανθρώπους που τους βοήθησαν και που τους έβαλαν πλάι τους, χωρίς καμία διαφορά και από τον ίδιο τον εαυτό τους.

Ο κυρ-Ηλίας τους έδινε χρήματα, που με αυτά όχι μόνο κάλυπταν τα έξοδά τους, αλλά αποταμίευαν κιόλας. Ο πατέρας του Στέφανου, ο παπα Ανδρέας, δεν είχε και τόσο μεγάλες ανάγκες. Παπάς ήταν, είχε ορισμένα χρήματα. Του Διαμαντή όμως οι γονείς, είχαν και παραείχαν ανάγκη. Ο Διαμαντής μη μπορώντας να κατέβει το καλοκαίρι στο χωριό να βοηθήσει τους δικούς του όπως πάντα έκανε, από τα χρήματα που έβγαζε, έστελνε και σ' αυτούς.

Φθινόπωρο, και τα έξοδα στο χωριό είναι περισσότερα. Τα χρήματα των γονέων του είχαν σχεδόν τελειώσει. Ένα βράδυ, καθώς είχαν στρώσει το τραπέζι τους, και ετοιμαζόντουσαν για το βραδινό φαγητό, λέει ο μπάμπια-Μήτσος στη γυναίκα του:

– Σκέφτομαι να πάω σε κανέναν μάστορα να τον βοηθάω, μπας και μαζέψω καμιά δραχμή, κοντεύουμε να ξεμείνουμε. Θέλουμε ένα σωρό πράγματα τα αγοράσουμε. Σε λίγο θα φύγουμε για τα χειμαδιά. Μέχρι να βγάλουμε το πρώτο λάδι, πως θα την περάσουμε; Άλλες χρονιές ο Διαμαντής μας, το συρτάρι το είχε γεμάτο. Μα τώρα ! Τώρα θα αναγκαστώ να κάνω τον κάλφα.

– Σώπα, θα μάθεις και καμιά τέχνη, του λέει η γυναίκα του, σε καλό θα σου βγει. (Όποιος δεν έχει ζήσει στο χωριό εκείνα τα χρόνια, θα του φαίνονται υπερβολικά αυτά. Όμως έτσι ήταν τα πράγματα. Οι άνθρωποι δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ. Δεν ήταν τεμπέληδες. Το σύστημα όμως ήταν τέτοιο που δραχμή δεν τους έμενε).

– Αύριο θα πάω στο φίλο μου τον Ανδρέα το Ζέππο και θα του πω να με πάρει μαζί του. Ευτυχώς που ο Διαμαντής μας είναι καλό παιδί και βρήκε και καλούς ανθρώπους στην Αθήνα και δε μας επιβαρύνει. Αλλιώς...

– Σώπα, θα πάω και εγώ στον θείο μου το Βασίλη το Χριστόπουλο να τον βοηθήσω στα μήλα. Κάτι θα πάρω και εγώ. Σώπα μη στεναχωριέσαι του ξαναλέει η θεια-Δημήτρω. Την υγεία μας να έχουμε. Μα πριν τελειώσει τη φράση της, το γάβγισμα του σκύλου ακούστηκε στην αυλή.

– Μπάρμπα-Μήτσο, μπάρμπα-Μήτσο, φωνάζει ένας μικρός.

Ήταν ο Στάθης². Μόνιμος επισκέπτης του σπιτιού και για όλες τις δουλειές της γειτονιάς. Ήταν το αγαπημένο τους παιδί. Ίσως, το καλύτερο του χωριού. Αντικατέστησε το Διαμαντή. Βαστούσε ένα μικρό δεματάκι και ένα πιάτο με κουλούρια.

– Τα κουλούρια από τη μητέρα μου, λέει ο μικρός, και το δέμα από το Διαμαντή σας.

– Από το Διαμαντή; ρωτάει η κυρα Δημήτρω. Ποιος σου το έδωσε, ποιος το έφερε;

– Ήταν ο πατέρας μου στην Αθήνα και πριν από λίγο γύρισε. Πήγε για εκείνο το οικόπεδο που σας έλεγα τις προάλλες και πέρασε από το Διαμαντή, γιατί ήταν μπλεγμένο με τα κληρονομικά και τον χρειάστηκε. Τελικά το αγόρασε. Θυσία έγινε ο Διαμαντής για να τον εξυπηρετήσει από ότι μας είπε.

– Μπράβο, καλορίζικο, μπράβο, λέει η κυρα Δημήτρω.

Όποιος από το χωριό ανέβαινε στην Αθήνα και δεν είχε κάποιον δικό του, περνούσε από το σπίτι του Διαμαντή. Αν χρειαζόταν και καμιά βοήθεια, μέσω του κυρ-Ηλία όλους τους βοηθούσε. Γνώριζε πολύ κόσμο ο κυρ-Ηλίας. Άφησε τα πράγματα και έφυγε ο Στάθης. Ο μπάρμπα-Μήτσος, δοκίμαζε ήδη το πρώτο κουλούρι. Η γυναίκα του άνοιγε το δέμα.

² Σήμερα ο Στάθης είναι γιατρός του Ελληνικού Στρατού και τιμά το χωριό με τις πολιτισμένες πράξεις του.

– Για να δούμε τι έχει μέσα. Τι καλό μας έστειλε το παιδάκι μας, λέει και ανοίγει το δεματάκι.

Ένα μάρτιο χιλιάρικο και ένα γράμμα το περιεχόμενό του. Χωρίς καθυστέρηση, ανοίγει το γράμμα και αρχίζει να διαβάει: «Σεβαστοί μου γονείς γεια σας. Ήρθε ο θεός ο Νίκος και με βρήκε. Χρειάστηκε κάτι, και ευτυχώς που κατάφερα και τον βοήθησα. Σας γράφω εν συντομία, γιατί βιάζεται και θέλει να γυρίσει. Είμαι καλά και εγώ και ο Στέφανος και η οικογένεια του κυρ-Ηλία. Ξέρω πως τούτο τον καιρό τα έξοδα στο χωριό είναι πολλά. Φέτος δε μπόρεσα να σας βοηθήσω. Δε μπόρεσα να σας προσφέρω σχεδόν τίποτα. Γι' αυτό, σκέφτηκα να σας στείλω τούτα εδώ τα χρήματα για τις ανάγκες του σπιτιού. Έχω κι άλλα. Να αγοράσετε τα πράγματα που θα χρειαστείτε να πάρετε στα χειμαδιά και να έχετε και χρήματα μαζί σας. Χαιρετισμούς σε όλους. Σας χαιρετώ με πολύ μεγάλη αγάπη και σεβασμό, ο γιος σας Διαμαντής».

Βούρκωσαν τα μάτια της κυρα-Δημήτρως και ο μάρμπα-Μήτσος πήρε το γράμμα και το διάβασε ξανά από την αρχή. Το δίπλωσε με προσοχή το φίλησε και το έβαλε στην τσέπη του πουκάμισού του. Πόσες φορές το ξαναδιάβασε την επομένη, ούτε κι ο ίδιος μπορεί να φέρει στο μυαλό του.

V

Τον καιρό εκείνο έγινε ένα επεισόδιο στο Αιγαίο, μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων, με αποτέλεσμα δυο Έλληνες και άλλοι δυο Τούρκοι να χάσουν τη ζωή τους. Ο Διαμαντής με το Στέφανο ήταν σε ένα εστιατόριο και εκείνη την ώρα το ραδιόφωνο μετέδιδε την είδηση, που δεν χτύπησε καθόλου καλά στ' αυτιά των δυο νέων ανδρών.

– Μια ζωή το ίδιο βιολί, λέει ο Διαμαντής. Πού θα πάει πια αυτή η κατάσταση;

– Κάτι πρέπει να γίνει απαντά ο Στέφανος, φέρνοντας στο νου του, τον ξάδερφό του τον αεροπόρο, που πριν τρία χρόνια

περίπου είχε χάσει τη ζωή του στη Λήμνο, ρίχνοντας το αεροπλάνο πάνω στο βουνό, για να μη σκοτωθούν αθώοι άνθρωποι, αφού αυτό έπαθε βλάβη κάνοντας αναχαίτιση σε Τουρκικό αεροσκάφος, που παραβίασε τον εναέριο χώρο μας.

Εκείνη τη στιγμή, μια σάλπιγγα ήχησε μέσα στο κόσμο του Διαμαντή, παίζοντας ηχηρά τον ύμνο της ψυχικής του κατάρτισης. Ένας ορμητικός τυφώνας συναισθημάτων κυριεύσε το είναι του. Ένας στροβιλισμός σκέψεων έγινε μέσα στο μυαλό του. Μια θεϊκή δύναμη τον όπλισε με ότι καλλίτερο και τον έστειλε εκεί που μόνο με αυτή τη δύναμη κάποιος μπορεί να τολμήσει. Με μια ασυνήθιστη μα αριστοτεχνική κίνηση, κόβει ένα φύλλο χαρτί από το τεφτέρι που χρησιμοποιούσε ο σερβιτόρος για να κάνει τους λογαριασμούς του και με το μισοτελειωμένο μολύβι γράφει: Σεπτέμβρης. Ώρα τρεις το απόγευμα. Αγώνας μέχρι δικαίωσης. Αγώνας Ελλήνων και Τούρκων φιλειρηνιστών. Αγώνας ιερός, χειμαρρώδης, μα αναίμακτος. Αγώνας συμφιλώσης των δυο λαών. Σχηματίζει με κεφαλαία γράμματα και κάθετα τη λέξη Αιγαίο.

ΑΓΩΝΑΣ

ΙΕΡΟΣ

ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

ΑΔΕΡΦΟΣΥΝΗ

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ στην περιοχή.

Βάζει την υπογραφή του και το δίνει στο Στέφανο. Το διαβάξει και χωρίς αργοπορία υπογράφει. Ποιος μπορούσε να φανταστεί, πως σε ένα απλό χαρτί και με ένα μισοτελειωμένο μολύβι, θα γεννιόταν μια τόσο σημαντική κίνηση;

Ήταν η αρχή, ήταν το ξεκίνημα μιας οργάνωσης, που ο δομημένος από το Θεό ασύλληπτος νους ενός υποψήφιου γιατρού, φαντάστηκε. Αγόρασε ένα καινούργιο μεγάλο τετράδιο, κόλλησε στην πρώτη σελίδα το χαρτί με την υπογραφή του και την υπογραφή του Στέφανου, έκανε με το χέρι του το σήμα της νίκης και ξεκίνησε, έχοντας πάντα μαζί του το Στέφανο. Σε ότι

έκανε στη ζωή του, αυτός τον ακολουθούσε και τον συμβούλευε. Ξεκίνησε τον αγώνα που είχε φανταστεί, τον αγώνα που με κινδύνους κατεύθυνε. Η πρώτη υπογραφές ήταν του Γιώργου, της Αθηνάς και ασφαλώς της Αλέκας, που χειριζόταν την Τουρκική γλώσσα και γραφή, καλύτερα και από τους ίδιους τους φίλους μας τους Ανατολίτες.

Γνωρίζοντας ο Διαμαντής το ρόλο των εκάστοτε προδοτών κατά τους Ιερούς Αγώνες της πατρίδας μας, συνέταξε τον όρκο της Οργάνωσης χρησιμοποιώντας λέξεις και εκφράσεις που έδειχναν τη σοβαρότητα με την οποία είχε συλλάβει το θέμα, μα και το πόσο δύσκολο ήταν να καταπατηθεί, αφού το περιεχόμενό του σφυρηλάτιζε συνειδήσεις και πότιζε με τους αστείρευτους χυμούς του το πάθος για τα ιδανικά. Μα για να φτάσει κανείς έως εδώ έπρεπε να περάσει από ένα αυστηρά δυνατό τεστ που είχε επινοήσει ο ευφυέστατος νους τους φλογερού φοιτητή και να βαθμολογηθεί με άριστα, αποδεικνύοντας, πως ήταν ικανός όχι μόνο να ακολουθεί και να αγωνίζεται, αλλά να είναι αποφασισμένος αν χρειαστεί να δώσει και τον ίδιο του ακόμη τον εαυτό.

Το βαρυσήμαντο αυτό ρόλο, τον είχε αναθέσει σε μια ομάδα ανθρώπων, αναθρεμμένων με πατριωτική συνείδηση, και ποτισμένων με ένστικτα γνησιότητας ανδρών με αρχηγό τους τον Βασίλη Σχίζα, που με τις ικανότητές τους είχαν καταφέρει να γνωρίζουν στο μέγιστο το ποιόν όλων των υποψηφίων μελών της οργάνωσης. Ο Όρκος ήταν αυτός και έλεγε :

Ορκίζομαι, στο Θεό, στον ήλιο, στο φεγγάρι, στο γαλανό ουρανό. Στα αθάνατα βλέμματα, τη λεβέντικη και περήφανη κορμοστασιά των ηρώων της Πατρίδας μας. Στα ιερά κόκκαλα των αφανών αγωνιστών της χώρας μας. Στους γονείς μου, στα αδέρφια μου και στη δική μου την τιμή. Σε όλους αυτούς που πρόσφεραν για της Πατρίδας μας τα ιδανικά. Να αγωνιστώ με βαθιά πίστη και αφοσίωση, από κοινού με άλλους ανήσυχους για το μέλλον και προσηλωμένους στο όραμα της ΕΙΡΗΝΗΣ ανθρώπους, και ποτέ να μην προδώσω τον αγώνα που όλοι μαζί με

κινδύνους, για την ομαλότητα και ισορροπία στην περιοχή ξεκινήσαμε. Τον αγώνα αυτόν θα υπηρετήσω με αυτοθυσία και ποτέ μου δεν θα τον εγκαταλείψω, εκτός και αν η υγεία μου δεν μου το επιτρέπει. Της Ιερής αυτής Οργάνωσης που μέρος της μου ανήκει, την ύπαρξη και τους σχεδιασμούς, οφείλω σαν κόρη οφθαλμού, πάντα να προστατεύω. Και καταλήγει : Ένας περήφανος σταυραετός θα αισθάνομαι και θα τριγυρνώ ελεύθερος πάνω από πανύψηλες οροσειρές και με καμάρι θα σκίζω τους αιθέρες όταν εκπληρώσω τον ιερό αυτό σκοπό μου, και ένα σκουλήκι σε βρώμικα νερά, παρέα με τους καταδικασμένους στη συνείδηση του λαού υπονομευτές της πατρίδας μας, εάν προδώσω τον αγώνα.

Όταν η Αθηνά διάβασε τον όρκο, ένα αίσθημα φόβου ένοιωσε να κυριεύει τον κόσμο της, απόδειξη του πόση βαρύτητα τον χαρακτήριζε, μα συνήλθε αφού γρήγορα μέσα της σήμανε το σήμαντρο της ψυχικής της δύναμης που της υπενθύμισε πως ήταν ικανή να τον διαφυλάξει στο ακέραιο και ρώτησε το Διαμαντή.

– Γιατί χρησιμοποίησες το όνομα του φεγγαριού, του ήλιου και του γαλανού ουρανού;

Ο Διαμαντής κάρφωσε εκείνο το σπινθηροβόλο βλέμμα του στο κέντρο του μετώπου της και της απάντησε.

– Γιατί προδίδοντας κάποιος έναν τέτοιο αγώνα, δεν θα έχει θέση κάτω από αυτά, τουτέστιν θα είναι σαν να μην υπάρχει. Θα έχει τόπο κατοικίας του μέσα στο σκοτάδι, μονάχα κάτω από αυτό θα μπορεί να ζει.

Το γεγονός για τη σωτηρία του γέροντα Αντώνη στο Μάναρη, και η άρνηση να δεχτούν τις λίρες που από ότι γνωρίζουμε έγινε γνωστό στο Πανεπιστήμιο, έκανε τους συμφοιτητές του Διαμαντή και του Στέφανου, να τους σέβονται, να τους αγαπούν και να τους εμπιστεύονται. Σε λίγο καιρό, είχαν μαζευτεί πολλές υπογραφές και όλα αυτά γίνονταν με πλήρη μυστικότητα. Τις γιορτές των Χριστουγέννων, οργάνωσαν ένα πάρτι για να γνωριστούν καλύτερα. Τους μίλησε ο Διαμαντής

και έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος από τις τοποθετήσεις των μελών. Η οργάνωση είχε το όνομα «ΑΙΓΑΙΟ». Όλοι οι άνδρες, έπρεπε απαραίτητα να έχουν μουστάκι. Για να είναι βέβαιοι, κάποιος, αν ο διπλανός του ήταν μυημένος, έβλεπε με διακριτικό τρόπο το δεξί του φρύδι. Αν ήταν και ο άλλος, το ίδιο θα έκανε κι εκείνος. Τα μέλη έγιναν πολλά.

Το πανέξυπνο σχέδιο του Διαμαντή ήταν το εξής: Άνθρωποι με ανεπτυγμένη τη συνείδηση για τα ιδανικά της ειρήνης,, άνθρωποι που πίστευαν στη φιλία των δυο λαών, άνθρωποι που ήθελαν τη συνύπαρξη στην περιοχή, άνθρωποι με πίστη και αφοσίωση στη γαλήνη, άνθρωποι αμόλυντοι και με ακλόνητα στάνταρ ηθικής, που ποτέ δεν θα πρόδιδαν τον αγώνα, όταν θα 'ρχόταν η κατάλληλη ώρα, θα έμπαιναν οι ίδιοι ή θα έστελναν τους εκπροσώπους τους στο Ελληνικό Κοινοβούλιο. Από εκεί θα είχαν τη δύναμη, από εκεί θα έδιναν τη μάχη, να υλοποιήσουν το τολμηρό και επικίνδυνο σχέδιο που ξεκίνησαν. Έτσι όμως, θα είχαν πετύχει το μισό του ζητουμένου. Από την πλευρά της Τουρκίας, έπρεπε να γίνει ακριβώς το ίδιο. Έπρεπε να βρεθούν και εκεί τέτοιοι άνθρωποι, που θα έμπαιναν και εκείνοι στη Βουλή της γειτονικής χώρας, και σε συνεργασία με την Ελληνική, να βρουν μια χρυσή λύση στο μεγάλο και άλυτο πρόβλημα, που χρόνια τώρα διαιωνίζεται μεταξύ των δυο κρατών.

Εδώ η Αλέκα, το πανέμορφο αυτό κορίτσι, βρήκε τη λύση. Γνωρίζοντας όπως είπαμε και πριν, απταίστως την Τουρκική γλώσσα και γραφή, είχε από πολλά χρόνια αλληλογραφία με Τούρκους μαθητές και μαθήτριες και που τώρα, πολλοί από αυτούς φοιτούσαν ή είχαν τελειώσει τα Πανεπιστήμια. Οι γνωριμίες έγιναν μέσω ενός Αγγλικού περιοδικού και να που σήμερα ήταν ότι έπρεπε.

Ένας από αυτούς, ο Σεφά, σε ένα πρόσφατο γράμμα του, είχε εκφράσει την επιθυμία να επισκεφτεί τη χώρα μας. Το είπε στο Διαμαντή αυτό η Αλέκα και πήραν την απόφαση να τον καλέσει στην Αθήνα στο σπίτι τους. Ο Σεφά είχε τελειώσει την ιατρική. Έτσι και έγινε. Συμφώνησαν για το Πάσχα, που τα σχολεία στην Ελλάδα θα ήταν κλειστά. Ο Σεφά ήταν

αρραβωνιασμένος με τη Φατμέ, πτυχιούχο και αυτή της νομικής. Θα έρχονταν μαζί. Όλοι περίμεναν πως και πως να φτάσει το Πάσχα. Οι μέρες δεν έλεγαν να περάσουν. Με δυσκολία κύλησε ο καιρός και επιτέλους ήρθε η ώρα, που έκλεισαν τα σχολεία για τις διακοπές. Σεφά και Φατμέ φτάνουν στην Αθήνα.

Τους υποδέχονται τα παιδιά και από την πρώτη στιγμή οι εντυπώσεις ήταν άριστες. Ώρες ατέλειωτες συζητούσαν όλοι μαζί και η Αλέκα διερμηνέας, με όλη τη σημασία της λέξεως. Οι επισκέπτες από καλή πάστα από ότι έδειχναν τα πράγματα, με πολλά παράπονα όμως, από το δικτατορικό καθεστώς της χώρας τους. Άριστοι συζητητές και με ανήσυχο πνεύμα για το μέλλον. Παρέα αρκετές μέρες, τους ξενάγησαν στα αξιοθέατα μέρη της Αθήνας. Τα βράδια έβγαιναν έξω για διασκέδαση. Μετριοφρονες και πολλοί προσεκτικοί οι επισκέπτες. Με τις πολιτισμένες ενέργειές τους, έδωσαν να καταλάβουν στους φίλους τους, πως δεν είχαν κάνει λάθος που τους είχαν μαζί τους και γενικά ενέπνεαν μια απεριόριστη εμπιστοσύνη. Μα τα περίφημα αυτά παιδιά δεν άργησαν να ανοίξουν την καρδιά τους. Αντισταθμιζόμενα την σοβαρότητα της Αλέκας και των άλλων φίλων εδώ στην Αθήνα, ξέσπασαν. Σε κάποια στιγμή και ενώ οι μέρες είχαν περάσει και έπρεπε να γυρίσουν στην πατρίδα τους, ο Σεφά κάνει την έκπληξη! Ο Σεφά με τη συγκατάθεση και της Φατμέ, ζητά από την Αλέκα να τους βοηθήσει να ζητήσουν πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα. Η Αλέκα το μεταφράζει στο Διαμαντή και στα άλλα παιδιά, και δεν πίστευαν στα αυτιά τους. Τι άλλο καλύτερο ήθελαν ! Τι άλλο τους χρειαζόταν εκείνη την ώρα; Τίποτε άλλο. Αυτό ήθελαν.

Τώρα μπορούσαν να τους μιλήσουν. Τώρα είχαν μια σπίθα, μια σπίθα χωμένη στη στάχτη. Μια σπίθα που μπορεί να γίνει φωτιά και να ζεστάνει το παγωμένο σπίτι. Τους μίλησε ο Διαμαντής και τον συμερίστηκαν. Κατανόησαν τη σοβαρότητα της σκέψης του και δέχτηκαν. Αποδέχτηκαν να μουν στον ιερό τούτο αγώνα. Να γυρίσουν στην πατρίδα τους και να αγωνιστούν για την Ειρήνη. Για την ομόνοια και τη φιλία των δυο λαών. Για την αποκατάσταση της κλονισμένης σχέσης τους. Για να γραφτεί το όνομά τους με τα ευμενέστερα σχόλια στην ιστορία. Για να

μονοιάσουν μια μέρα οι λαοί μας. Για να γίνει ο ιδρώτας και οι κόποι τους νοσοκομεία, Πανεπιστήμια, Γυμνάσια, Δημοτικά, δρόμοι και πάρκα. Για να μη γίνει ο ιδρώτας των δυο λαών, πολεμικά αεροσκάφη και πύραυλοι. Για να μην γίνει ο ιδρώτας των δυο λαών, ραντάρ, αντιραντάρ, πολεμικά ελικόπτερα, και διάφορα άλλα οπλικά συστήματα αξίας εκατομμυρίων δολαρίων. Να γίνει ο ιδρώτας των δυο λαών χρήμα, και να δοθεί στους επιστήμονες, στους ερευνητές, για να μπορέσουν να δώσουν λύσεις στις μάστιγες του αιώνα μας.

Ο καρκίνος θερίζει τους ανθρώπους. Η ανεργία, η έλλειψη στέγης, η πείνα, η εγκληματικότητα, καθημερινά παίρνουν μεγαλύτερες διαστάσεις. Μα όλα μπορούν να αντιμετωπιστούν. Όλα μπορούν να πάρουν τέλος. Ο Σεφά και η Φατμέ, λάτρεις των δημοκρατικών ιδεωδών, της φιλίας των λαών, υποστηρικτές της ειρήνης, μη δυνάμενοι όμως να κάνουν κάτι έως τώρα από μόνοι τους, σήμερα χαράζουν μια νέα πορεία στη ζωή τους. Η ιδέα των Ελλήνων φίλων τους, τους ενθουσίασε.

Στην Τουρκία έχουν πολλούς φίλους, επιστήθιους, έμπιστους ανθρώπους με προσωπικότητα, που και αυτοί αντιμετωπίζουν τα ίδια με αυτούς προβλήματα. Είναι σίγουροι, πως σε λίγο καιρό θα έχουν μαζί τους και άλλα παιδιά, θα έχουν μαζί τους και άλλους αγωνιστές, που είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν στο δύσκολο και επικίνδυνο, μα ιερό αγώνα, που τους έχουν προτείνει οι Έλληνες φίλοι τους, και που σαν κύριο σκοπό τους έχουν μια μέρα, αυτοί οι δυο λαοί να μπορέσουν να ζήσουν ειρηνικά, χωρίς τον κίνδυνο να ξυπνήσουν ένα πρωί και να βρεθούν στη δυσάρεστη θέση να προσπαθεί ο ένας να εξοντώσει τον άλλο, αφού κάτι τέτοιο μόνο ηττημένους θα έχει και ποτέ κανένας, δεν θα είναι ο νικητής. Σεφά και Φατμέ ετοιμάστηκαν για το γυρισμό στη χώρα τους. Ευχαρίστησαν τους φίλους τους για τη φιλοξενία, ευχήθηκαν ο ένας στον άλλο καλή τύχη και αφού έδωσαν το λόγο της τιμής τους πως δεν θα προδώσουν τον αγώνα ότι και να τους συμβεί, αποχώρησαν.

Φεύγοντας για την πατρίδα τους, είχαν πάρει μαζί τους μια πολύ μεγάλη ευθύνη που την κουβαλούσαν ανά πάσα ώρα και στιγμή στις ράχες τους. Είχαν πάρει στους ώμους τους, ένα

μεγάλο σακούλι με δυναμίτη, ανακατεμένο με τις τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων. Με το παραμικρό λάθος τους, με έναν αδέξιο χειρισμό, το εκρηκτικό θα έπαιρνε φωτιά και οι τύχες οι δικές τους και όλων των άλλων που αυτοί τώρα στα λυγρά τους κορμιά μετέφεραν θα τινάζοντουσαν στον αέρα. Τα παιδιά αυτά, με φαρμακευτική ακρίβεια στις κινήσεις τους, κατάφεραν να μυήσουν στην οργάνωση πολλούς δικούς τους ανθρώπους. Τη διακυβέρνηση της χώρας τους απ' ό,τι προείπαμε, την είχαν στρατιωτικοί. Αντιλαμβάνεστε τι θα γινόταν αν γίνονταν αντιληπτοί. Τα κατάφεραν όμως. Ύστερα από καιρό, ο Σεφά Σαλτδίκ ήταν περιστοιχισμένος από ανθρώπους με πίστη και αφοσίωση στον αγώνα που ξεκίνησε μαζί με τον πατέρα και ιδρυτή του κινήματος το θαρραλέο και οραματιστή Διαμαντή, και τον αφοσιωμένο σ' αυτόν ανήσυχο Στέφανο.

Σεφά και Διαμαντής από εδώ και μπρος ήταν το θησαυροφυλάκιο δυο λαών. Στις πλάτες, στα κυπαρισσένια τους κορμιά, οκάδες οι ελπίδες των ανθρώπων που γνώριζαν το σχέδιο, τόνοι οι κρυμμένοι θησαυροί για τους μη γνωρίζοντες. Συνδετικός κρίκος, Κύπριοι φοιτητές και μη, με πρωταγωνιστή το Γιάννη Κατσίχτη. Ένα παλικάρι που ένα νεύμα του και μόνο, ήταν ικανό να φέρει μαζί του μια ολόκληρη πολιτεία. Ακέραιος χαρακτήρας, ριψοκίνδυνος και πολύ συμπαθής. Σπουδαία μορφή του αγώνα. Ήταν δάσκαλος, μα το επάγγελμα που εξασκούσε, ήταν έμπορος ρολογιών. Όλο τον κόσμο γυρνούσε. Ο καλύτερος σύνδεσμος, που ποτέ δεν φοβήθηκε για τη ζωή του.

Κοντεύει να τελειώσει και το δεύτερο έτος. Το κτήριο μεγαλώνει. Ούτε μια πρόκα δεν χάθηκε κάτω από το «άγριο» βλέμμα των φυλάκων. Ούτε μια κόκκος άμμου δεν έλειψε από τη θέση της. Που και που, τους ξεκούραζε ο Βασίλης Κουμουνδούρος, ο αδερφός του τροχονόμου. Μα και ο Γιώργος είχε κάνει πολλές φορές το φύλακα. Με το τέλος του σχολικού έτους, είχαν τελειώσει και οι εργασίες που είχε αναλάβει ο κυρ-Ηλίας στο μελλοντικό νοσοκομείο. Από εκεί και πέρα, άλλοι είχαν το λόγο. Ο κυρ-Ηλίας ήταν μόνο για τα τσιμέντα. Έντεκα σχεδόν μήνες, οι δυο φοιτητές δούλεψαν σκληρά. Δεν είναι και

λίγο πράγμα να φυλάς σκοπιά όλη τη νύχτα και το πρωί να πηγαίνεις στο σχολειό και να είσαι και άριστος μαθητής.

Όταν κατέβηκαν στο χωριό, και τι δεν κουβάλησαν στους δικούς τους. Ο κυρ-Ηλίας ικανοποιημένος από τα έργα τους, δεν τους άφησε έτσι. Ήξερε αυτός να ανταμείβει τον καθένα, ανάλογα με τις πράξεις του. Μεγαλόψυχος καθώς ήταν, τους έστειλε όλους για δεκαπέντε μέρες στην Κύπρο. Τους ήρθε κουτί. Εκεί, θα συναντούσαν και τα άλλα παιδιά της οργάνωσης, με τον αρχηγό τους Γιάννη Κατσίχτη.

Φτάνοντας στην Κύπρο, ο Γιάννης τους έφερε σε επαφή με τα άλλα μέλη. Διακοπές και έργο. Έργο σοβαρότατο και toλμηρό. Γνωρίστηκαν μεταξύ τους, ανταλλάξαν απόψεις και χάραξαν πορεία. Όλοι τους αξιόλογοι άνθρωποι, δημοκράτες και φιλειρηνιστές. Αφοσιωμένοι στο έργο, στον ιερό τούτο αγώνα, στον αγώνα που είχε φανταστεί και θεμελιώσει, ένας μικρός και φτωχός στην καταγωγή, μα μεγάλος και πλούσιος στο πνεύμα φοιτητής. Ένας άνθρωπος με ανήσυχο νου, με μεγάλα όνειρα για το μέλλον, για τη φιλία και την αγάπη μεταξύ των ανθρώπων, για τη δικαιοσύνη, για την ελευθερία των λαών, για την ΕΙΡΗΝΗ. Σπάνια προσόντα, συγκεντρωμένα σε ένα άτομο και μόνο!

Στο σπίτι του Σπύρου Γιαννόπουλου, εξαδέλφου του Διαμαντή και μέλους της οργάνωσης έγινε η πρώτη γνωριμία. Μίλησαν όλοι και ο καθένας είχε κάτι αξιόλογο να πει. Μα σαν μιλούσε ο Διαμαντής, όλοι τους είχαν καρφωθεί επάνω του. Τι οξυδερκές πνεύμα, τι ευγλωττία στο λόγο του! Σε κάποιο σημείο, τους μίλησε για την απειλή του πλανήτη μας από τα πυρηνικά εργοστάσια, και τους απαρίθμησε πάνω από δεκαπέντε περιπτώσεις ατυχημάτων και διαρροής ραδιενέργειας στην ατμόσφαιρα. Δέκα στην ΗΠΑ, από ένα στον Καναδά, Μεγάλη Βρετανία, Ρωσία -το Τσέρνομπιλ έγινε αργότερα- και Ιαπωνία. Τους είπε για τις σοβαρότατες καταστροφικές διαστάσεις που μπορεί να προξενήσουν, τους μίλησε για τις γενετικές ανωμαλίες που μελλοντικά μπορούν να παρατηρηθούν. Καρκίνοι και διανοητικές βλάβες, οι μικρότερες συνέπειες όλων αυτών. Τους ενημέρωσε επίσης για το φονικό καίσιο, που από δοκιμές που έγιναν, απεδείχθη ότι έχει τη μεγαλύτερη ευθύνη για τις

αλλοιώσεις στον οργανισμό των ανθρώπων και των ζώων, αφού μεταφέρεται εύκολα σ' αυτούς, μέσω των τροφών που καταναλώνονται.

Όλοι συμφώνησαν πως κάτι πρέπει να γίνει. Όλοι λίγο πολύ γνώριζαν γι' αυτά. Αν βαδίσουμε, λέει, μ' αυτόν το ρυθμό, σε λίγα χρόνια η ανθρωπότητα θα αποτελείται από διαφορετικούς σε όψη ανθρώπους. Το σχήμα του σώματός τους θα έχει αλλάξει μορφή και δεν θα ξέρουμε αν το παιδί που περιμένουμε να γεννηθεί, θα έχει ένα ή τρία πόδια ή χέρια, ένα ή και κανένα μάτι, ή αν το κρανίο του θα περιέχει μυαλό, ή θα είναι άδειο, σαν ένα ξερό κολοκύθι, και διάφορες άλλες ασύλληπτες βλάβες θα έχουν παρουσιαστεί.

Γι' αυτό, εμπρός λοιπόν όλοι μας, σαν κύριο στόχο μας ας έχουμε την ΕΙΡΗΝΗ. Μέσω αυτής και μόνο, μπορούμε να διατηρήσουμε τις ελπίδες μας, για ένα καλύτερο αύριο. Να μην αφήσουμε περιθώρια σε όσους δεν έχουν τις απαραίτητες ευαισθησίες για να αντιληφθούν τα καταστρεπτικά επακόλουθα στον πλανήτη μας, που εγκυμονούν οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν, για να πλουτίσουν αυτοί τώρα, αγνοώντας το μέλλον της ανθρωπότητας. Εμπρός λοιπόν, όλοι μαζί. Εμείς είμαστε το παρόν, εμείς πρέπει να εγγυηθούμε και για το μέλλον.

Ο Διαμαντής από ό,τι έχουμε ξαναπεί, έχει έναν δικό του τρόπο να πείθει το συνομιλητή του. Έχει ένα σπάνιο ταλέντο και όχι μόνο πείθει, αλλά με τα ατράνταχτα επιχειρήματα που χρησιμοποιεί και με τον τρόπο που σε κοιτάζει, καταλαβαίνεις την πληθώρα των δυνατοτήτων του και τον ακολουθείς χωρίς κανένα δισταγμό. Μεγάλη ικανοποίηση ένωσε στην Κύπρο. Έπρεπε όμως να έρθει και σε προσωπική επικοινωνία με το Σεφά Σαλτδικ. Τη δουλειά αυτή, ανέλαβε ο Γιάννης Κατσίχτης και σε λίγες μέρες, ένα ραντεβού είχε ρυθμιστεί στη Μεγάλη Βρετανία.

Ο θυελλώδης Διαμαντής πήρε μαζί του την Αλέκα, που γνώριζε τη γλώσσα και αφού άφησε τα άλλα παιδιά στο νησί, έφτασαν στο Λονδίνο. Ο Σεφά τους περίμενε μόνος. Αν υπήρχε όργανο που εκείνη τη στιγμή μπορούσε να μετρήσει, το πόσο ο ένας πόνταρε επάνω στον άλλον, σίγουρα ο δείκτης θα έδειχνε το ανώτατο όριο.

– Δε μπορώ να καταλάβω, λέει στην Αλέκα ο Διαμαντής, τι έχει επάνω του αυτός ο Σεφά και τον αγαπώ και τον εμπιστεύομαι σαν αδερφό μου. Λες και κυλάει στις φλέβες μας το ίδιο αίμα.

– Γιατί, το αποκλείεις; του απαντά η Αλέκα. Αδέρφια είμαστε με τους Τούρκους. Τόσα χρόνια ήμασταν μαζί.

Κουβέντιασαν πολλές ώρες. Στην Τουρκία, ο αγώνας ήταν πιο δύσκολος λόγω του καθεστώτος. Προχωρούσε όμως με αρκετά ικανοποιητικό ρυθμό. Όσο στερείς την ελευθερία των ανθρώπων, τόσο αυτοί ψάχνουν να τη βρουν. Ο Σεφά με το Διαμαντή, είχαν όντως ένα κοινό χαρακτηριστικό. Αν τους έβαζες ανάμεσα σε εκατό ανθρώπους, και ρωτούσες άλλους εκατό να διαλέξουν δυο από αυτούς, που με την πρώτη ματιά, θα τους ενέπνεαν τη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη, από την όψη και μόνο, όλοι θα διάλεγαν το Διαμαντή και το Σεφά. Η φύση, τους είχε δώσει αυτά τα χαρακτηριστικά και δεν έκανε λάθος. Αν ζούσαν Φρόνιτ και Δαρβίνος, κάποια σχέση θα έβρισκαν ανάμεσα στην ψυχή και στην όψη τους. Η συνάντηση αυτή, έδωσε μεγαλύτερη δύναμη στον αγώνα.

Ο Διαμαντής και η Αλέκα γύρισαν στην Κύπρο και από εκεί όλοι μαζί στην Αθήνα, ενώ ο Σεφά επέστρεψε κι αυτός στην πατρίδα του. Εκείνο το καλοκαίρι, γράφτηκε στην παγκόσμια ιατρική ιστορία, ένα μεγάλο γεγονός, που είχε σαν κύριο εμπνευστή την Αθηνά, που πολλές φορές ξημεροβραδιαζόταν στο μικροβιολογικό εργαστήριο της μητέρας της. Είχε πιστέψει βαθιά στην ψυχή της, πως οι περισσότερες αρρώστιες οφείλονταν αποκλειστικά και μόνο, στην μη σωστή λειτουργία του αμυντικού συστήματος του οργανισμού μας. Από ότι γνωρίζουμε, για την άμυνα του οργανισμού υπεύθυνα είναι τα λευκά αιμοσφαίρια, τα λευκοκύτταρα δηλαδή. Αυτά χωρίζονται σε τρεις τύπους. Τα λεμφοκύτταρα, τα κοκκιοκύτταρα και τα μονοπύρηνα. Αυτά έχουν να εκτελέσουν κάποιο σκοπό γι' αυτό και υπάρχουν στον οργανισμό μας.

Η Αθηνά πειραματιζόταν ώρες ολόκληρες, και είχε δώσει μεγάλη έμφαση στα λεμφοκύτταρα Β και Τ. Αυτό δεν το έκανε έτσι τυχαία, κάτι είχε στο μυαλό της. Ένας ξάδερφός της από την

Αλεξανδρούπολη ο Τάκης, εκτελωνιστής στον Πειραιά, έπασχε από μια δερματική νόσο, τη λεύκη. Το πρόσωπό του και τα χέρια του σχεδόν κάτασπρα. Εδώ κι εκεί υπήρχε φυσιολογική χροιά του δέρματος. Μέχρι και σε σημείο αυτοκτονίας είχε φτάσει ο άνθρωπος. Παράλληλα, ήταν και φαλακρός. Και τι δεν είχε δοκιμάσει μήπως και γιατρευτεί. Μα αποτέλεσμα τίποτα. Η Αθηνά ήξερε ότι υπήρχε κάποια σχέση, ανάμεσα στις δυο αυτές αρρώστιες – λεύκη και αλωπεκία – .

Από έρευνες που είχαν γίνει, είχε αποδειχτεί ό,τι ένα ποσοστό φαλακρών προσβάλλονται παράλληλα και από λεύκη. Ενώ το ένα τοις εκατό του πληθυσμού της γης πάσχει από λεύκη, στους φαλακρούς, λεύκη υπάρχει στο τέσσερα τοις εκατό. Υπεύθυνο γι' αυτό είναι το χρωμόσωμα 21, το οποίο με μια δυσλειτουργία του, σπάει την κανονική λειτουργία του λεμφοκυττάρου T και το εμποδίζει στην αμυντική μάχη του δέρματος, σύμφωνα με τους κανόνες. Η Αθηνά είχε δώσει σημασία στα λεμφοκύτταρα T όπως προείπαμε, παρόλο που ο Τάκης δεν είχε δυσλειτουργία στο χρωμόσωμα 21. Μάλλον είχε συλλάβει πιο βαθιά το νόημα η Αθηνά.

Έχοντας τον Τάκη, που κάθε τόσο τη ρωτούσε μήπως υπήρξε κάτι καινούργιο στον ορίζοντα για την πάθησή του, έστρωσαν ένα σχέδιο. Να δοκιμάσουν ορισμένες θεραπείες, που η κάθε μια θα ήταν για τριάντα ημέρες. Κάνοντας παράλληλα και διάφορες εξετάσεις, για τις παρενέργειες που τυχόν θα υπάρξουν. Η Αθηνά έκανε τους υπολογισμούς της, και κατέληξε στην πρώτη μέθοδο που γι' αυτήν ήταν η καλύτερη. Να δώσω, λέει, στον οργανισμό, τη δυνατότητα να παράγει μόνος του εκείνα τα συστατικά, που του είναι απαραίτητα για να αμυνθεί σε αυτό που καταστρέφει τα κύτταρα και δεν παράγουν τις ουσίες που λείπουν και εκδηλώνονται οι δυο αυτές αρρώστιες. Έκανε έναν συνδυασμό φαρμάκων που από καιρό τον δοκίμαζε στο εργαστήριο. Ο Τάκης άρχισε τη θεραπεία.

Σε είκοσι μέρες, μικρά στίγματα άρχισαν να εμφανίζονται στο λευκό δέρμα του. Φτάνει στο εργαστήριο και η Αθηνά βάζοντας το μικροσκόπιο για να δει καλύτερα και διαπιστώνοντας το τι είχε καταφέρει αναφώνησε:

– Βοήθησέ μας Θεέ μου να μην έχουμε παρενέργειες. Απευθυνόμενη στον Τάκη, του κάνει γνωστό, ότι χωρίς αμφιβολία έχουν στα χέρια τους το φάρμακο, που κανέννας μέχρι τώρα δεν έχει καταφέρει να φτιάξει και πως αν δεν υπήρχαν παρενέργειες στον οργανισμό του, δεν θα ήταν μακριά η ημέρα, που το σκεύασμα θα κυκλοφορούσε σε όλα τα φαρμακεία του κόσμου. Οι πρώτες εξετάσεις ήταν άριστες. Συνεχίζουν τη θεραπεία που με γοργό ρυθμό δείχνει τα αποτελέσματά της.

Σε εξήντα μέρες, μικρές και υγιέστατες τρίχες αρχίζουν να εμφανίζονται στο φαλακρό της κεφαλής του. Κάνουν άλλες εξετάσεις, αρνητικές κι αυτές. Η Αθηνά ήταν σίγουρη πλέον, πως δεν είχε κάνει λάθος στο συλλογισμό της, που την έκανε να χρησιμοποιήσει αυτή τη μέθοδο θεραπείας και που τα αποτελέσματα ήταν άμεσα και το κυριότερο χωρίς παρενέργειες, τουλάχιστον έως εκείνη την ώρα. Αλλά καθώς λείει και η παροιμία, η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται και εδώ ίσχυσε το ίδιο.

Σε εκατό μέρες, ο Τάκης είχε αποθεραπευτεί πλήρως και από τις εξετάσεις που έκανε, ούτε ίχνος παρενέργειας δεν του είχε παρουσιαστεί, αλλά ούτε και ύστερα από πολλά χρόνια δεν παρουσιάστηκε κάτι το ανησυχητικό, σε όσους αρρώστους χρησιμοποίησαν αυτό εδώ το φάρμακο. Το ιατρικό αυτό γεγονός, το έμαθε ο πατέρας του Στέφανου, ο παπα Ανδρέας που από ότι ξέρουμε είχε έναν φίλο καθηγητή δερματολόγο στη Γερμανία, που χρόνια τώρα, προσπαθούσε να θεραπεύσει την πάθηση αυτή, που και ο ίδιος έπασχε. Συμφώνησαν με την Αθηνά, να τους φέρει σε επαφή ο παπάς και να συζητήσουν για την απίστευτη ανακάλυψη που και αυτός προσπαθούσε να κάνει, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Έτσι κι έγινε. Ο ίδιος ο καθηγητής, ο δερματολόγος, ο απλός αυτός άνθρωπος, ήρθε στην Αθήνα. Η συνάντηση έγινε στο σπίτι του Ηλία του Κουμουνδούρου. Συνήθως, ένας τόσο μεγάλος γιατρός, με μια περίοπτη θέση, σε μια τόσο μεγάλη Γερμανική εταιρεία, δεν θα καταδεχόταν να έρθει σε επαφή με μια μικρή φοιτήτρια, έστω και αν αυτή είχε κάνει ένα πραγματικό θαύμα.

Ο άνθρωπος αυτός, όχι μόνον επισκέφτηκε το σπίτι της μικρής και άσημης φοιτήτριας, όχι μονάχα συνεχάρη την Αθηνά για τη σπουδαία επιστημονική ανακάλυψη που έκανε, αλλά φτάνοντας στη Γερμανία, έκανε γνωστό το γεγονός στην Εταιρεία που δούλευε και αυτή με τη σειρά της, μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης, έστειλε την είδηση σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Ο διάσημος αυτός άνθρωπος, δοκίμασε το φάρμακο στον ίδιο του τον εαυτό και σε λίγο καιρό, είχε γίνει οριστική θεραπεία.

Η Γερμανική εταιρεία, αγόρασε την πατέντα από την Αθηνά, δίνοντάς της ένα αμύθητο ποσό και για τριάντα χρόνια, θα έπαιρνε ποσοστό από τα κέρδη. Τα χρήματα αυτά η Αθηνά τα χρησιμοποίησε στην οργάνωση ΑΙΓΑΙΟ που όπως ξέρουμε, είχε σαν κύριο στόχο την ΕΙΡΗΝΗ στην περιοχή και όχι μόνον. Η Αθηνά βραβεύτηκε με το βραβείο νόμπελ ιατρικής. Αντλαμβάνετε τη χαρά που πήραν οι γονείς της και τα αδέρφια της. Μια φοιτήτρια του δεύτερου έτους, να βραβεύεται με βραβείο νόμπελ ιατρικής, δεν είναι και συνηθισμένο φαινόμενο. Όμως, το παγκοσμίως γνωστό αυτό κορίτσι, με τη βραβευμένη πατέντα στα χέρια του, δεν έπαψε να είναι η σεμνή, απλή και καταδεκτική κοπέλα, που έως τώρα ήταν. Όταν τη ρωτούσαν, πως αισθάνεται με ένα τόσο μεγάλο βραβείο στα χέρια της απαντούσε με χαμόγελο. Το μισό είναι δικό μου. Το άλλο μισό, ανήκει στον ξάδερφό μου τον Τάκη, που με εμπιστεύθηκε και έγινε πειραματόζωο, για να φτάσουμε μαζί, σ' αυτό που ζητούσαμε. Ο Διαμαντής με το Στέφανο, πήραν μια φωτογραφία της και την έδωσαν στον χαλκογράφο και σπουδαίο ζωγράφο Δημήτρη Κατσαφάνα λέγοντάς του: Κάν' το όσο καλύτερο μπορείς. Ο Δημήτρης έφτιαξε ένα θαυμάσιο χαλκογράφημα, και δωρίζοντάς το της, της είπαν: «Αυτό, για να μείνει το πρόσωπό σου, περισσότερα χρόνια προστατευμένο και αναλλοίωτο από τη φθορά».

Ο Στέφανος με την Αλέκα και το Γιώργο βρίσκονται στην Αλεξανδρούπολη, στον αδερφό της κυρίας Γερασιμούλας. Είχε αναλάβει ο καθένας τους και από ένα ρόλο. Τα ξαδέρφια του Γιώργου ήταν και αυτά μέλη της οργάνωσης. Οι γονείς τους δεν

γνώριζαν τίποτα ακόμη. Θέλει δουλειά ο αγώνας, θέλει θυσίες, θέλει τόλμη. Εγκυμονεί κινδύνους. Δεν είναι καθόλου απλά τα πράγματα. Το γνωρίζουν όλοι πολύ καλά αυτό, μα προχωρούν. Το γεγονός ότι η Αθηνά στήριζε οικονομικά τον αγώνα, τους είχε δώσει πιο πολλές ελπίδες και ευχέρεια, για περισσότερη δράση. Ένα μέλος, μια βραδιά, ο Βασίλης Μπόμπος, είχε προτείνει να πουλήσει ένα οικοπέδο που είχε στο όνομά του, δώρο μιας θείας του, για να μπορέσουν να κινηθούν με περισσότερη άνεση. Ένα άλλο παλικάρι, που ο πατέρας του ήταν εργοστασιάρχης, ο Γιάννης Χαρίτος, προσφέρθηκε να δώσει το αυτοκίνητό του για να βοηθήσει τον αγώνα. Μα δεν ήταν μόνο αυτοί. Πάρα πολλά παιδιά πρόσφεραν ότι μπορούσαν για να κινηθούν οικονομικά. Τώρα με την Αθηνά, είχαν πάρει άλλη τροπή τα πράγματα. Στο πρόσωπό της ανήκε ένα μεγάλο ποσοστό από την επιτυχία τους. Από εδώ και μπρος προσεύχονταν για αυτήν. Μα η απλή αυτή κοπέλα αγωνιζόταν πλάι τους. Η Ειρήνη στον κόσμο, την ενδιέφερε, και όχι τα χρήματα.

Ένα βράδυ Διαμαντής και Αθηνά βρίσκονταν σε μια ταβέρνα στο Χαϊδάρι. Όλα τα άλλα παιδιά, καθώς προείπαμε, ήταν στην Αλεξανδρούπολη. Έτρωγαν στην ταβέρνα και συζητούσαν. Ήταν Παρασκευή και στα μέσα του σχολικού έτους.

– Θέλω να μου κάνεις μια χάρη λέει η Αθηνά στο Διαμαντή. Θα μου την κάνεις; -Ότι ζητούσε από το Διαμαντή πάντα το είχε, γιατί ήταν άνθρωπος που ήξερε πως να το πει, και σεβόταν την καλοσύνη των άλλων, χωρίς να τους φέρει σε δύσκολη θέση.-

Τώρα όμως, ίσως το Διαμαντή να τον έφερνε σε δύσκολη θέση με αυτό που θα του ζητούσε. Ο Διαμαντής μπορεί να αντιδρούσε, μα αυτή είχε βρει τον τρόπο να του το μεταφέρει, με τη λιγότερη πιθανότητα άρνησής του. Του λέει λοιπόν.

– Είσαι ο εμπνευστής της οργάνωσης, ο πρωτοστάτης, ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός μας. Εσύ μας καθοδηγείς, εσύ χαράζεις το δύσκολο δρόμο του αγώνα μας. Τα σπάνια προσόντα που σου χάρισε η φύση, όλοι μας πρέπει να τα προστατέψουμε,

γιατί όλοι μας προσδοκούμε κάτι από σένα. Ας μην γελιόμαστε. Όταν μια οικογένεια έχει καλό και ικανό νοικοκύρη, όλες τις δυσκολίες τις ξεπερνά. Αν αυτός δεν έχει την ικανότητα αυτή, όσα χρήματα και να υπάρχουν, δε μπορούν να βρουν λύση τα προβλήματα της οικογένειάς του και τότε ο καθένας θα κάνει το δικό του και στο τέλος, η οικογένεια θα διαλυθεί. Ο νοικοκύρης όμως, για να μπορεί να κάνει όλα αυτά, πρέπει να είναι υγιής. Αν κουράζεται συνεχώς και δεν είναι σε καλή φυσική κατάσταση, θα αρρωστήσει. Άρρωστος άνθρωπος, θα έχει και άρρωστο και κουρασμένο μυαλό. Νους υγιής εν σώματι υγιές, δεν έλεγαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι;

– Ναι, ναι έτσι έλεγαν Αθηνούλα, μα μην προχωρείς σε κατάλαβα. Να μην κουράζομαι θέλεις να πεις. Μα εγώ σε παραπέμπω σε ένα ρητό που λένε στο χωριό μου. “*Κεφάλι δίχως βάσανα, μοιάζει με κολοκύθι*”. Εγώ έχω μάθει από μικρός να το κουράζω το κορμί μου, να το βασανίζω το μυαλό μου.

– Ε ! Τότε, ας μοιραστούμε τη διαφορά, και κούραζε μόνο το μυαλό σου, του λέει η Αθηνά, γιατί κάτι τέτοιο ήθελα να σου προτείνω.

– Για συνέχισε... Σε ακούω, λέγε μου, λέει ο Διαμαντής.

– Έχουμε μπροστά μας πολύ μεγάλο, δύσκολο και επικίνδυνο αγώνα, θα βρεθούμε σε δύσβατα μονοπάτια. Θέλουμε προγράμματα. Θέλουμε σχέδια για να πετύχουμε το σκοπό μας. Τόσα παιδιά μας ακολουθούν. Δεν δικαιούμαστε να τους απογοητεύσουμε. Όλα αυτά θέλουν χρόνο και κόπους για να γίνουν. Κάθε μέρα και κάτι καινούργιο πρέπει να τους παρουσιάσουμε. Δεν είδες πώς περιμένουν να ακούσουν κάτι ακόμα σαν τους μιλάς; Δεν έχεις καταλάβει ότι στεναχωριούνται όταν τελειώνει η συγκέντρωση; Τον ενθουσιασμό τους, πρέπει να τον διατηρήσουμε και να τον μεγαλώσουμε. Μόνο έτσι θα μας ακολουθήσει πολύς κόσμος, έχοντας καλό πρόγραμμα και ιδέες, που να είναι αποδεκτές από το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού λαού. Σαν έχεις το λαό μαζί σου, τίποτα δεν σε σταματά. Αυτός είναι η δύναμη, αυτός ανεβάζει κυβερνήσεις, αυτός στέλνει κόμματα στην αντιπολίτευση ή και εκτός Βουλής ακόμη.

– Συμφωνώ, λέει ο Διαμαντής, απόλυτα μαζί σου. Αυτό πιστεύω και εγώ.

– Θέλω λοιπόν Διαμαντή, να σταματήσεις κι εσύ και ο Στέφανος τη δουλειά στην οικοδομή, για να έχετε χρόνο να κάνετε όλα αυτά και να παρακολουθείτε και τα μαθήματά σας. Τα χρήματα που θα παίρνατε θα σας τα προσφέρω εγώ. Δεν μίλησε ο Διαμαντής και η Αθηνά τον ρωτά. Τι λες, καλή δεν είναι η σκέψη μου;

– Ναι, ναι Αθηνά, καλή η σκέψη σου, αλλά με τον πατέρα σου τι θα γίνει; Τι θα πει; Σταματήσαμε από την οικοδομή και τρώμε τα δικά σου τα χρήματα;

– Άφησέ το αυτό σε μένα. Θα το ρυθμίσω εγώ αυτό, αύριο κιόλας, ξαναλέει η Αθηνά. Γιατί; δεν είναι λογικό αυτό που σου προτείνω; Πώς θα μπορέσεις να αντεπεξέλθεις σε όλα τούτα; Για τον ιερό σκοπό το κάνω αυτό. Δεν το κάνω για τίποτα άλλο.

– Ιερό σκοπό ! Μουρμουρίζει ο Διαμαντής. Ιερός σκοπός χωρίς τον Ηλία Κουμουन्दούρο! Δεν αισθάνομαι και τόσο καλά που δεν το ξέρει ο πατέρας σου αυτό. -ήταν τόσο καλά οργανωμένοι, που πράγματι ο κυρ-Ηλίας δεν είχε καταλάβει τίποτε έως εκείνη την ώρα-.

– Σκέφτομαι λοιπόν Αθηνά να του μιλήσουμε, εσύ τι λες;

– Ναι, Διαμαντή αυτό ήθελα να κάνουμε κι εγώ, πρέπει να του το πούμε. Είμαι σίγουρη ό,τι όχι μονάχα θα δεχτεί, αλλά θα μας βοηθήσει κιόλας.

Ακριβώς εκείνη την ώρα, ανοίγει η πόρτα της ταβέρνας και μπαίνει μέσα μια παρέα από τέσσερα άτομα. Δυο άντρες και δυο κοπέλες. Κάθονται ακριβώς απέναντί τους. Ο ένας γνωστός και μέλος της οργάνωσης με μουστάκι, κι ο άλλος άγνωστος με μουστάκι που μόλις πήγαινε να μεγαλώσει.

Οι κοπέλες, άγνωστη η μια, γνωστή η άλλη. Κάτι τους είπε ο μουστακαλής και σε λίγο, ένας-ένας έβγινε με τον καθιερωμένο τρόπο, το δεξί φρύδι του. Το ίδιο έκανε και ο Διαμαντής με την Αθηνά. Όλοι κατάλαβαν. Το σύνθημα που ο ίδιος ο Διαμαντής είχε επινοήσει φανέρωνε πως και τα δυο άγνωστα παιδιά ήταν μαζί τους. Ο ένας άντρας με το εκκολαπτόμενο μουστάκι και η μια κοπέλα που για το Διαμαντή και την Αθηνά ήταν άγνωστοι

έως εκείνη την ώρα, ήταν καινούργια μέλη. «Αυτός είναι ο αρχηγός», είχε πει ο μουστακαλής στους νέους φίλους, λίγο πριν γίνει το «χάιδεμα» του φρυδιού. Χαμογέλασε ο ένας στον άλλον και συνέχισαν το έργο τους. Ο Διαμαντής με την Αθηνά ζήτησαν το λογαριασμό. Ήρθε το γκαρσόνι, πλήρωσαν κι έφυγαν. Όταν ρώτησε τα καινούργια μέλη που έμειναν στην ταβέρνα ο παλιός με το μουστάκι, πώς είδαν τον αρχηγό, ο νέος είπε:

– Το πρόσωπό του και μόνο, σου κερδίζει την εμπιστοσύνη.

– Τα σπινθηροβόλα μάτια του μια ψυχική δύναμη σου μαρτυρούν, συμπλήρωσε η κοπέλα.

Αθηνά και Διαμαντής, Σάββατο μεσημέρι, στο ίδιο τραπέζι με τον κυρ-Ηλία και τη γυναίκα του, στο σπίτι τους, στην οδό Μαυρομιχάλη. Έτρωγαν, μα κάτι δεν πήγαινε καλά. Η Αθηνά κοιτούσε περίεργα τον πατέρα της, ο Διαμαντής λίγο ανήσυχος, το παίρνει χαμπάρι η κυρία Γερασιμούλα.

– Τι συμβαίνει ρε παιδιά, ρωτάει η γιατρίνα.

Ο Διαμαντής κοιτάζει την Αθηνά και της κάνει νεύμα να μιλήσει.

– Αυτό κι αυτό, λέει η κοπέλα στους γονείς της. Τους εξήγησαν πως έχουν τα πράγματα και περίμεναν. Στο πρόσωπο του κυρ-Ηλία και της γυναίκας του, υπήρχε ένα γλυκό ερωτηματικό. Μίλησε πρώτος ο πατέρας της Αθηνάς λέγοντας:

– Τι λέτε ρε παιδιά; Έχετε κάνει κάτι τέτοιο τόσο καιρό και εγώ δεν πήρα χαμπάρι τίποτα; Τέλειο! τελειότατο! με ενθουσιάζει και σας ακολουθώ. Θέλει όμως, μεγάλη προσοχή. Εγκυμονεί κινδύνους. Υπάρχουν μεγάλα συμφέροντα, που θα σταθούν εμπόδια μπροστά σας. Προσοχή, μεγάλη προσοχή χρειάζεται!

Η κυρία Γερασιμούλα με βουρκωμένα τα μάτια της συμπληρώνει:

– Για την ΕΙΡΗΝΗ, για τον ιερό αγώνα σας, όχι μόνο συμφωνώ, μα στέκομαι κοντά σας, σε ότι με χρειαστείτε. Μαζί σας λοιπόν, μαζί σας και καλή τύχη. Τα φτερά του Διαμαντή και της Αθηνάς, μπροστά στην αναμενόμενη βέβαια θετική, ανθρώπινη και ενθουσιώδη θέση του θαυμάσιου αυτού ξευγαριού άνοιξαν διάπλατα. Έγιναν φτερά, που μπορούν να

τους ανεβάσουν στους αιθέρες, έγιναν φτερά που με αυτά μπορούν να ταξιδέψουν πάνω από πελάγη και βουνά, πάνω από δάση και μακρινές πολιτείες. Έχοντας μαζί τους τον Ηλία Κουμουνδούρο σαν στήριγμα ηθικό και μόνο, τίποτα δεν τους σταματά. Η θέση των γονέων της Αθηνάς και ο τρόπος με τον οποίο τους απάντησαν για τον αγώνα που ξεκίνησαν, τους θωράκισε με ότι πιο ανθεκτικό υλικό μπορεί να βρει κανείς πάνω στη γη. Όποιος γνωρίζει το πόσο σπουδαίο ρόλο παίζει στον άνθρωπο η ηθική υποστήριξη, καταλαβαίνει. Για όποιον δεν γνωρίζει, εν συντομία του το κάνω γνωστό. Η ηθική υποστήριξη από κάποιον σε κάποιον άλλο, είναι σαν τον αρχηγό ενός κόμματος, που βγαίνει προεκλογικά στο μπαλκόνι και ενώ περιμένει να δει δυο χιλιάδες άτομα να τον ακούσουν, ξαφνικά βλέπει μπροστά του δέκα χιλιάδες.

Τελειώνοντας αυτά που έχει γράψει για να τους πει, δε σταματά, μα συνεχίζει. Συνεχίζει να τους μιλά με δικά του τώρα λόγια και αφού τους αποχαιρετά και μπαίνει μέσα, ξαναβγαίνει και ξανά από την αρχή. Αυτό θα πει ηθική υποστήριξη. Μα τι άνθρωποι είναι αυτοί οι γονείς της Αθηνάς! Τι διαμάντια πολύτιμα. Αλλά και με τι παιδιά έχουν να κάνουν και αυτοί. Ποιος πατέρας δεν θα ήθελε να είχαν το όνομά του. Ποια μητέρα, δεν θα ήθελε να είχε βγάλει από τα σπλάχνα της τέτοιους λεβέντες; Όλοι-όλοι θα ήθελαν τα παιδιά τους να είχαν κάνει αυτά, που έως τώρα έχει πετύχει ο Διαμαντής, η Αθηνά, ο Στέφανος, ο Γιώργος η Αλέκα. Μα και πόσα παιδιά, δεν θα ήθελαν να είχαν τέτοιους γονείς. Όλα τα παιδιά θα ήθελαν να είχαν τέτοιους γονείς.

Όλα τα παιδιά θα ήθελαν να έχουν την υποστήριξη των γονέων τους, για να μπορέσουν να γίνουν κάτι στη ζωή τους, για να μπορέσουν να προσφέρουν κι αυτά κάτι στην πατρίδα τους. Για να γραφτεί, γιατί όχι, και το όνομά τους με λαμπερά γράμματα στην ιστορία. Στην ιστορία, της πιο γλυκιάς και ειρηνικής πατρίδας. Στην ιστορία της Ελλάδος. Της Ελλάδος, που γέννησε και γαλούχησε ανθρώπους που δημιούργησαν και μετέφεραν από αρχαιοτάτων χρόνων τον πολιτισμό, που ακόμα

και σήμερα διδάσκεται απανταχού της γης. Όλα τα παιδιά θέλουν, όλα. Μα θέλουν και την υποστήριξη των μεγάλων.

Η Αθηνά μίλησε στον πατέρα της για το Διαμαντή και το Στέφανο. Του είπε αυτά που και στο Διαμαντή είχε πει μέσα στην ταβέρνα στο Χαϊδάρι.

– Αν και τους θέλω κοντά μου, δε μπορώ να κάνω και διαφορετικά, ήταν η απάντησή του. Μα τι σχέδιο είναι αυτό που επινόησε, τι μυαλό και τι αποφασιστικότητα! Παίζει κορόνα γράμματα τη ζωή του. Είναι πραγματικό παλικάρι. Να μου το θυμηθείς, αυτό το παιδί μια μέρα θα κυβερνήσει τον τόπο. Θα 'ρθει καιρός που θα είναι ο μεγάλος ρυθμιστής μέσα σε αυτή εδώ τη χώρα. Έχει σπάνιο ταλέντο. Οι ιδέες του και τα επιχειρήματά του, θα παίξουν σημαντικό ρόλο στη σταδιοδρομία του. Να μου το θυμηθείς. Θα τον ακολουθήσει πολύς κόσμος, θα τον αγαπήσει ο λαός. Είναι δίκαιος και τίμιος άνθρωπος ο Διαμαντής και ο Έλληνας, θέλει να δικαιώνεται. Ο Έλληνας, μπορεί να κοιμηθεί νηστικός, αδικημένος και προδομένος όμως ποτέ. Εξεγείρετε, επαναστατεί. Ο Διαμαντής δεν εξαγοράζεται και δεν προδίδει. Το έχει αποδείξει με τις πράξεις του. Σέβεται αυτούς που τον βοηθούν και τιμά τους ανθρώπους που τον εμπιστεύονται. Μπορεί να είναι νωρίς ακόμη και να αργήσω να δικαιωθώ. Είμαι σίγουρος όμως, πως θα τα καταφέρει. Μα και αυτός ο Στέφανος, τι πιστός φίλος του που είναι; Μεγάλο στήριγμα στο πλάι του, ακλόνητο ατού στο πλευρό του. Πολλά έχει να του προσφέρει στη ζωή του. Εγώ δεν κάνω λάθος ποτέ στις εκτιμήσεις μου. Από οχτώ χρονών είναι φίλοι. Ποτέ δεν πρόδωσε ο ένας τον άλλον, ποτέ τους δεν αντάλλαξαν έστω και μια κακή κουβέντα. Όλη τους τη ζωή τη γνωρίζω, μ' έχουν ενημερώσει οι δικοί τους.

– Όμοιος ομοίω, αεί πελάζει, συμπληρώνει η Αθηνά. Άδικο είχε;

Κυριακή απόγευμα. Όλοι βρίσκονται στο σπίτι του κυρ-Ηλία, αφού έχουν έρθει και τα άλλα παιδιά από την Αλεξανδρούπολη. Έμαθαν τα νέα που τους είπε ο Διαμαντής και η Αθηνά, είπαν και αυτά τα δικά τους από τη μακρινή εκείνη πόλη.

– Πατέρα, λέει ο Γιώργος σε κάποια στιγμή, πειράζοντας τον κυρ-Ηλία. Το σύνθημα της οργάνωσης το έμαθες;

– Ναι, μου το είπαν τα παιδιά, γιατί;

– Για να δω, πώς θα ξύνεις το φρύδι σου. Κάν' το να σε δω (μια πιθαμή είναι το καθένα φρύδι του κυρ-Ηλία).

– Κοίτα εσύ να μεγαλώσεις το μουστάκι σου και άσε με εμένα. Ξέρω τη δουλειά μου. Ο παππούς σου στην κατοχή είχε κάνει και κείνος μια μικρή οργάνωση στη Λακωνία προσπαθώντας να βοηθήσει όσο μπορούσε κι αυτός τον αγώνα ενάντια στο φασισμό. Μάλιστα σ' έναν λεβεντάνθρωπο Αρκά κοντοχωριανό του Διαμαντή και μεγάλο αγωνιστή το Γιώργο Λαλιώτη από τα Δολιανά χρωστούσε τη ζωή του και πάντοτε το 'λεγε. Είχε πάει να μεταφέρει ένα μήνυμα της Οργάνωσης στον Πάρωνα και παρ' ολίγο να έπεφτε σε ένα μπλόκο Γερμανών. Ευτυχώς που ο πραγματικός άντρας Λαλιώτης, καλή του ώρα όπου κι αν βρίσκεται, ρισκάροντας ακόμα και τη ζωή του, τον βοήθησε και κατάφερε να γυρίσει πίσω, αλλιώς ...

– Τι σύνθημα είχαν, τότε μπαμπά; ρωτά η Αλέκα τον πατέρα της.

– Ένα δαχτυλίδι στο μικρό δάχτυλο. Αυτό ήταν το σύνθημα. Απλό και έξυπνο. Εσείς, με τα δικά σας τα συνθήματα σε λίγο καιρό, θα κάνετε όλους τους άνδρες της χώρας μουστακαλήδες...

– Έχει το σκοπό του το μουστάκι κυρ-Ηλία, δεν είναι τυχαίο, συμπληρώνει ο Διαμαντής.

Τι σκοπό είχε όμως; Μόνο ο αρχηγός το ήξερε. Κάτι θα είχε σκεφτεί και για τούτο ο δαιμόνιος νους του.

– Όσοι περισσότεροι μουστακαλήδες κυκλοφορούν στους δρόμους, τόσα περισσότερα μέλη θα έχουμε στην οργάνωση, συμπληρώνει η Αθηνά.

Είπαν και άλλα πολλά και ο κυρ-Ηλίας άρχισε να τους μιλά για τον εμφύλιο. Τους είπε για το ρόλο που έπαιζαν οι ξένοι παράγοντες και τα αποτελέσματά του.

– Αν το επίπεδο του λαού μας, ήταν υψηλό, δεν θα ήταν εύκολο να του παίξουν τέτοια βρώμικα παιχνίδια. Μα τα είχαν με τόσο μαεστρία ρυθμίσει και υπολογίσει, που όλοι τους και οι μεν και οι δε, νόμιζαν πως εκτελούσαν ιερό σκοπό. Πίστευαν

πως αγωνίζονται για το καλό της πατρίδας τους. Τα κατάφεραν οι ξένοι και δίχασαν το λαό μας. Ακόμη υπάρχουν τα μίση. Ξέρεις τι κακό πράγμα είναι να μισείς το γείτονά σου, τον συγχωριανό σου, τον συνάνθρωπό σου; Ξέρεις τι λυπηρή και απολίτιστη ενέργεια είναι, να απαντάς τον πατριώτη σου, και να μην γυρνάς να του πεις μια καλημέρα; Πού ακούστηκε να υπάρχουν ξεχωριστά καφενεία στη χώρα μας, που στα μεν να πηγαίνουν οι αριστεροί και στα άλλα οι δεξιοί; Μα και τα κοινωνικά φρονήματα; Τι είναι και τούτο πάλι; Υπάρχει χειρότερο πράγμα, από το να μισεί ο αδερφός τον αδερφό και να νομίζουν και οι δυο τους, πως έχουν το δίκιο με το μέρος τους; Πόσα εγκλήματα δεν έχουν γίνει, για να εξυπηρετηθεί ο ξένος παράγοντας.

Γνωρίζω άνθρωπο, που με την πλύση εγκεφάλου που του είχαν κάνει, δεν δίστασε ακόμη και τον ίδιο του τον αδερφό να δολοφονήσει. Γνωρίζω άλλον, που μη ξέροντας την πραγματική αλήθεια, πρόδωσε ολόκληρη την οικογένειά του. Μα αν το επίπεδο ήταν υψηλό, δύσκολα θα μπορούσε κάποιος να σπείρει το φανατισμό και να μετατρέψει τις αγνές ψυχές των ανθρώπων, σε αγριεμένα και αφύσικα ένστικτα, αγρίων ζώων και αρπακτικών. Έχω δει άνθρωπο, να δείχνει σε άλλον, το κεφάλι αντιπάλου, που αυτός είχε αφαιρέσει και τοποθετήσει σε κουφάλα δένδρου. Μα το τραγικότερο, ένιωθε πως είχε επιτελέσει και έργο. Έργο σπουδαίο, έργο που ήταν και υπερήφανος γι' αυτό.

Έχω ακούσει, συνεχίζει ο κυρ-Ηλίας, πατέρα να υποχρεώνεται να μεταφέρει το κομμένο κεφάλι του παιδιού του και να το τοποθετεί σε πλατεία, έχω ακούσει για κεφάλια ανθρώπων καρφωμένα σε στύλους, να 'στολίζουν' δημόσιους χώρους. Έχω διαβάσει για κόψιμο γεννητικών οργάνων ανδρών από άλλους "άνδρες", έχω μάθει για βιασμό ανηλίκων κοριτσιών και γυναικών μπροστά στα μάτια πατεράδων και ανδρών τους. Γι' αυτό λέω και φωνάζω, **παιδεία**. Παιδεία, για να μην έχουμε ξανά τέτοια φαινόμενα στον τόπο μας. Ομόνοια θέλει η χώρα, ομόνοια και αγάπη.

Ο κυρ-Ηλίας εκείνη την ώρα είχε μπροστά του έναν άνδρα που ήταν ταγμένος απ' τη φύση του για το καλό των ανθρώπων, είχε ένα παλικάρι που μόνο αστείρευτους χυμούς ανθρωπισμού παρήγαγε η ψυχή του. Είχε απέναντί του, έναν γεμάτο ψυχική ορμή, ζωντάνια και φλογερό πάθος νέο που όλα ετούτα τα θεϊκά χαρίσματα τα χρησιμοποιούσε για το καλό των συνάνθρωπων του. Ο Διαμαντής μέσα του έκρυβε μια αδούλωτη μια αχαλιναγώγητη μια αδάμαστη και ακατάβλητη ύπαρξη. Ο Διαμαντής ήταν ένας απaráμιλλος και ιδιόμορφος επαναστάτης. Δεν ήθελε ανθρώπους να υποφέρουν, δεν ήθελε ανθρώπους με σκυμμένα τα κεφάλια τους, δεν ήθελε να υπάρχουν προστάτες και προστατευόμενοι. Ζητούσε δικαιοσύνη, ζητούσε ισότητα και δίκαιο καταμερισμό. Αυτού του γίγαντα στην ψυχική δύναμη, και μοναδικού σε σωματική αντοχή φοιτητή, η καρδιά ράγιζε μπρος στα δεινά των ανθρώπων, στον πόνο και στη δυστυχία τους. Ήθελε να τους βλέπει να ζουν ελεύθερα, αδούλωτα και ειρηνικά.

Όση ώρα μιλούσε ο κυρ-Ηλίας, ο Διαμαντής τον παρακολουθούσε και ούτε λέξη δεν άφηνε να πάει χαμένη από αυτά που του έλεγε. Γέμιζε όμως με εύφλεκτο υλικό την πυριτιδαποθήκη της χαρισματικής ψυχής του. Ο ανθός της Τριπολιτσάς με ιλιγγιώδη ταχύτητα παρήγαγε εικόνες στο νου του και που περνούσαν σαν ταινίες από την φανταστική οθόνη του. Είχε περάσει η ώρα και έπρεπε να φύγουν. Χαιρέτησαν και κατέβηκαν στον άλλο όροφο που ήταν το διαμέρισμά τους.

VI

Περνούσαν οι μέρες! Όλα τα παιδιά, τις περισσότερες ώρες βρίσκονταν στο διαμέρισμα του Διαμαντή και του Στέφανου. Χαρτιά από εδώ, χαρτιά από εκεί. Όλο προγράμματα και ιδέες, όλο αλλαγές και ξανά από την αρχή. Όταν κατέληγαν σε κάτι, το δακτυλογραφούσε η Αθηνά. Αλλά και τα άλλα παιδιά ήξεραν

γραφομηχανή. Έψαχναν να βρουν τρόπους, ώστε τίποτα, μα τίποτα να μην έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Ο καθένας τους, είχε αναλάβει και από έναν τομέα. Ήθελαν να έχουν ανά πάσα στιγμή έτοιμη, την απάντηση σε ότι θα τους ρωτούσαν τα χιλιάδες μέλη και έπρεπε να είναι και ικανοποιητική. Προσπαθούσαν να κάνουν ένα σωστό πρόγραμμα, που να καλύψει όλες τις ανάγκες του Ελληνικού λαού. Μόνον έτσι θα τους ακολουθούσαν και θα τους έδιναν την εντολή να μπουν όταν θα ερχόταν η ώρα, στην Ελληνική Βουλή. Μέσα από τη Βουλή θα έδιναν τον αγώνα, που κύριο σκοπό είχε τη συμφιλίωση των δυο λαών και την ειρήνη στην περιοχή. Όλα αυτά δεν γίνονται αν δεν έχεις σωστά σχέδια και αρκετά μεγάλο χρόνο. Τα παιδιά είχαν χρόνο μπροστά τους και με τα σωστά προγράμματα που έψαχναν, θα ερχόταν κάποια στιγμή που θα ήταν πανέτοιμοι.

Λειτουργούσε με υπερτέλειο τρόπο η οργάνωση και είχε τέτοια μορφή, γιατί ήξερε ο εμπεδωτής και ιδρυτής πως αν χρησιμοποιήσει άλλη μέθοδο, θα είχαν πολλά εμπόδια μπροστά τους, και θα αποτύγχαναν. Δεν θα άφηναν ποτέ τα διάφορα κέντρα, να περπατήσει ένας τέτοιος αγώνας. Δεν είναι εύκολα πράγματα αυτά, караδοκούν τα καθάρματα.

Κόντευε να τελειώσει και το τρίτο έτος για το Διαμαντή, το Στέφανο και την Αθηνά. Η Αλέκα τελείωνε το τέταρτο και ο Γιώργος έπαιρνε το πτυχίο του. Θα πήγαινε στο στρατό. Ήθελαν να υπηρετήσει στην Αθήνα για να είναι μαζί τους. Όλα προχωρούσαν με γοργό ρυθμό και όλοι ήταν ικανοποιημένοι.

– Τις καλύτερες ώρες της ζωής μου είπε μια μέρα η Αλέκα, τις περνώ εδώ. Εδώ, σε τούτο το διαμέρισμα, παράγοντας ιδέες και χαράζοντας σχέδια. Ιδέες, που μαζί σας επεξεργάζομαι και βγάζουμε αποφάσεις. Εδώ δεν είναι οικία Ηλία Κουμουνδούρου. Εδώ είναι χώρος ανώτατου υπουργικού συμβουλίου. Που να ήξερε τι θα της επιφυλάξει ύστερα από χρόνια η τύχη.

Πέρασε ο καιρός, πάει και τούτο το έτος. Σε λίγο ο Γιώργος στις καταδρομές, στο Μεγάλο Πεύκο. Γίνεται έφεδρος ανθυπολοχαγός. Γράφει τη δική του ιστορία στα ΛΟΚ. Διδάσκει με το δικό του τρόπο τον πολιτισμό στο στρατό και οι φαντάροι τον έχουν για παράδειγμα. Από τις καλύτερες φυσιογνωμίες που

πέρασαν από εκεί. Όλοι οι αξιωματικοί, είχαν να κάνουν με αυτό το παιδί. Ευτυχώς που έμεινε εδώ κοντά έλεγαν τα άλλα παιδιά και τον έχουμε μαζί μας. Αλλιώς...

Μια μέρα, καθώς ο Διαμαντής, ο Στέφανος και τα κορίτσια προσπαθούσαν να βρουν τη χρυσή λύση σε κάποιο θέμα, χτυπά η πόρτα και καθώς ανοίγει ο Στέφανος, βλέπει ένα μικρό τσιγγάνο μπροστά του.

– Θείο, λέει ο μικρός, μου δίνεις ένα δίφραγκο;

– Τι το θες, τον ρωτάει ο Στέφανος.

– Θέλω να αγοράσω λίγο ψωμί. Έχω τη μανούλα μου άρρωστη και ο πατέρας μου είναι στη φυλακή. Έχω άλλα πέντε αδέρφια.

– Στη φυλακή;

– Ναι στη φυλακή.

– Τι έκανε, τον ξαναρωτά ο Στέφανος.

– Έκλεψε ένα αρνί και τον έπιασαν. Τον έβαλαν για δυο χρόνια μέσα.

– Δυο χρόνια, μουρμουρίζει ο Στέφανος. Δυο χρόνια για ένα αρνί!

Κάπου πήγε το μυαλό του μα δεν έδωσε συνέχεια. (Τι να σκέφθηκε άραγε;). Δίνει ένα δίφραγκο στο μικρό τσιγγάνο και φεύγει ο μικρός. Γυρνώντας στα άλλα παιδιά τους λέει.

– Έκλεψε ένα αρνί ο τσιγγάνος και του έριξαν δυο χρόνια.

Πώς θα τα βγάλει πέρα αυτή η γυναίκα με άλλα πέντε παιδιά;

Ε ! αυτό ήταν. Ο μικρός τσιγγάνος, τους έδωσε το ερέθισμα και έκαναν ένα πρόγραμμα, μια μελέτη, γι' αυτούς τους ανθρώπους.

– Θα τους παραχωρήσουμε, λέει ο Διαμαντής, χώρους σε όλες τις πόλεις για να μένουν. Κανείς δεν θα τους διώχνει από εδώ και από εκεί. Θα τους εντάξουμε στο κοινωνικό σύνολο. Έχουν μυαλό και όλοι τους δουλεύουν, δεν κάθονται οι άνθρωποι. Θα μάθουμε τα παιδιά τους γράμματα πάνω από όλα και θα υπάρχουν ειδικοί δάσκαλοι γι' αυτούς. Σιγά-σιγά, θα αγαπήσουν το κράτος και θα αποτελέσουν και αυτοί μερίδα του Ελληνικού πληθυσμού, ισάξια και ισότιμη με τους υπόλοιπους πολίτες της χώρας μας. Όλοι οι άνθρωποι μπορούν να

προσφέρουν σ' αυτό τον τόπο. Αλλά πώς, έτσι; Τους βοήθησε κανείς αυτούς τους ανθρώπους; Όποιο μικρό παιδί και να πάρεις, αν του διδάξεις το καλό, αν του δώσεις να καταλάβει πως αυτό είναι το σωστό και πως έτσι μπορεί να γίνει χρήσιμος και πάνω από όλα υπολογίσιμος μέσα στην κοινωνία, να είσαι σίγουρος, πως δεν θα σε απογοητεύσει. Θα γίνει, και χρήσιμος, και υπολογίσιμος. Πού ακούστηκε, άνθρωποι τη σημερινή εποχή, να γυρνούν ξυπόλητοι και να ζητιανεύουν;

Καλοκαίρι και η θερμοκρασία πάνω από 45 βαθμούς, στο κατά τα άλλα πανέμορφο άστυ. Το κτήριο των Κουμουνδουρέων αρχίζει να δείχνει το χαρακτήρα του. Πολλές φορές περνούν από εκεί ο Διαμαντής με το Στέφανο, αλλά και με τα άλλα παιδιά. Αναμνήσεις και από εκεί! Ένα χρόνο φύλακας στο τεράστιο αυτό έργο, μπορείς να μην έχεις αναμνήσεις; Τόσα ξενύχτια, τόσο διάβασμα, μα και τόση ικανοποίηση από όλη τούτη εδώ την ιστορία. Να σπουδάξεις γιατρός και να φυλάς τα υλικά. Πόσες και πόσες εξετάσεις, δεν είχε κάνει ο Διαμαντής. Πόσες και πόσες εγχειρίσεις, δεν είχε πραγματοποιήσει. Πόσες και πόσες φορές, δεν είχε παρακαλέσει το Θεό, να τον βοηθήσει για ένα καλό αποτέλεσμα, σαν έμπαινε στο χειρουργείο. Πάντα βέβαια στη φαντασία του. Αφού, ούτε το πρώτο έτος δεν είχε τελειώσει ακόμη τότε.

Έφυγαν λοιπόν από το λιοπύρι της Αθήνας όλα τα παιδιά, εκτός από το Γιώργο που ήταν στο στρατό και που αλλού θα πήγαιναν; Στη Βλαχοκερασιά. Στο πανέμορφο αυτό χωριό με τη δροσιά του, τα κρύα του νερά και τους φιλόξενους ανθρώπους. Στο σπίτι που ο Διαμαντής είδε το πρώτο φως της ημέρας, εκεί, που έκανε τα πρώτα του βήματα, εκεί, που πέρασε τα παιδικά του χρόνια, μα το κυριότερο τότε γι' αυτόν, εκεί που έπαιζε μικρός με τον πιστότερο φίλο ως τώρα της ζωής του και εξ απορρήτων αργότερα Στέφανο. Το Στέφανο, τον άνθρωπο που δεν διστάζει, αν χρειαστεί να δώσει και την ίδια του ακόμη τη ζωή, για τον αρχηγό του τώρα, που πάντα με πίστη και αφοσίωση ακολουθεί δίνοντας του τις βαρυσήμαντες συμβουλές του.

Εκεί κάτω στο χωριό, θα είχαν περισσότερη άνεση και καθαρό μυαλό για να συνεχίσουν το πολύτιμο έργο τους. Εκεί θα διαβάσουν, εκεί θα γράψουν, εκεί θα αποφασίσουν, τι από τους καλύτερους πολιτικούς άνδρες του κόσμου, θα μπορέσουν να πάρουν και να εφαρμόσουν στην πορεία τους. Ότι καλό έβρισκαν από τον καθένα τους το σημείωναν. Έκαναν μια συλλογή από τα πιο χρήσιμα και αποδοτικά κατ' αυτούς έργα των περισσοτέρων πετυχημένων πολιτικών του κόσμου. Το καλύτερο πράγμα για έναν άνθρωπο που θέλει να φτάσει ψηλά, είναι το να παράγει δικές του ιδέες μα και να εφαρμόζει μεθόδους, που άλλοι άνθρωποι έχουν εφαρμόσει με επιτυχία.

Ο Διαμαντής και κοφτερό μυαλό έχει και συμβουλές δέχεται. Αν νόμιζε πως είναι παντογνώστης και μόνον αυτός μπορεί να χαράξει πορεία, το μέλλον του σίγουρα θα ήταν σκοτεινό. Η αποτυχία θα ήταν προδιαγεγραμμένη. Θα είχε προσωπικά εκτεθεί ανεπανόρθωτα, θα είχε κάνει μεγάλο κακό στους συνεργάτες του και θα είχε αμαυρώσει το όνομα της οικογένειάς του. Επισκέφτηκαν και το χωριό του Στέφανου. Πήγαν και σε διάφορα άλλα μέρη. Μα το αξιολογότερο, ήταν η επίσκεψη στο ξωκκλήσι του Αϊ Γιάννη, λίγο έξω από το χωριό. Εκεί, στο μικρό αυτό εκκλησάκι με τη βαλανιδιά δίπλα του να το προφυλάσσει από βροχές, χιόνια και βοριάδες, εκεί ο Διαμαντής μικρό ακόμη παιδάκι, με τη γιαγιά και τον παππού, που πάντα τον έπαιρναν μαζί τους, είχε γνωρίσει για πρώτη φορά το Στέφανο. Το Στέφανο, που μαζί με τον παπα Ανδρέα και τη μητέρα του είχαν έρθει να προσκυνήσουν στη μνήμη του Αγίου. Εκεί, σ' αυτό το μικρό και πανέμορφο ξωκκλήσι, έγινε η συνάντηση των δυο αυτών μικρών αγοριών και από τότε, τα καλοκαίρια και τις διακοπές τις περνούσε ο ένας δίπλα στον άλλο, νιώθοντας και οι δυο την αγάπη και τη ζεστασιά του αδερφού, που και από τους δυο τους έλειπε. Όσοι στα παιδικά τους χρόνια έζησαν μόνοι τους χωρίς αδέρφια, σίγουρα θα καταλάβουν.

Όλα τα παιδιά, με ευλάβεια μπροστά στην εικόνα του Αγίου έκαναν το σταυρό τους και προσευχήθηκαν, ζητώντας του να τους βοηθήσει να επιτελέσουν το μεγάλο έργο τους. Γονατιστός

ο Διαμαντής μπροστά από το ιερό, κάτι ψιθυρίζει. Κανένας τους δεν άκουσε, κανείς δεν κατάλαβε τι είπε. Μα και κανένας τους δεν τον ρώτησε, όχι γιατί δεν θα τους απαντούσε, αλλά για να κάνει ο Διαμαντής τέτοια κίνηση, κάτι πολύ σοβαρό θα είχε στο μυαλό του και δεν ήθελαν να τον φέρουν σε δύσκολη θέση. Όντως, είχε κάτι πολύ σοβαρό ψιθυρίσει στον Αι Γιάννη. Κάποια μέρα όμως, όλοι μας θα μάθουμε τί είχε ζητήσει από τον Άγιο.

Επισκέφθηκαν πολλούς φίλους και γνωστούς, μα μια από αυτές τις επισκέψεις που μόνο ο Διαμαντής και η Αθηνά έκαναν, ήταν η αιτία, για να αναλωθεί πολύς χρόνος πάνω σ' ένα σοβαρό θέμα. Ο Διαμαντής είχε μεγάλη αδυναμία στη θεια-Θανάσω στη γειτόνισσά του, αυτήν που της γιάτρεψε τα χέρια και τα πόδια από τα ρευματικά. Όταν ήταν μικρός, ότι ερχόταν στα χέρια της, φώναζε το Διαμαντή και τον φίλευε. Ο Διαμαντής που ποτέ στη ζωή του δεν ξέχασε έστω και το παραμικρό που κάποιος του πρόσφερε, αισθανόταν υποχρέωση μεγάλη σ' αυτή τη γυναίκα. Τώρα η θεια-Θανάσω, σε γεράματα πλέον, είχε μείνει μόνη της στο χωριό. Ο άντρας της είχε πεθάνει και τα παιδιά της ήταν στο εξωτερικό. Η μητέρα του Διαμαντή καθημερινά την επισκεπτόταν και όλο και κάτι της πήγαινε. Το χειμώνα όμως η κυρα Δημήτρω έφευγε για τα χειμαδιά. Μόνη της ελπίδα ήταν οι γείτονες. Οι γείτονες είχαν αναλάβει να την προσέχουν και να τη συντηρούν. Χρήματα έστελναν τα παιδιά της, μα το χρήμα, δεν είναι το παν σε όλες τις περιπτώσεις. Ανθρώπους ήθελε η γυναίκα να τη φροντίζουν και να της κάνουν συντροφιά.

Στις δέκα φράσεις που έλεγε στο Διαμαντή και την Αθηνά, οι μισές ήταν, το να την πάρει ο Θεός να ησυχάσει και να μη γίνεται βάρος στους άλλους ανθρώπους.

– Δεν αντέχω άλλο παιδάκια μου, βασανίζομαι, υποφέρω. Πώς κατάντησα έτσι εγώ η Θανάσω, που έπιανα πουλιά στον αέρα; Που καταλήγει ο άνθρωπος!

Το έλεγε με πίστη αυτό η γυναίκα. Το ήθελε με όλη της την ψυχή. Παρακαλούσε το Θεό να την πάρει από αυτό τον κόσμο. Ποια; Η κυρά Θανάσω! Που από το πρωί μέχρι το βράδυ, δε στεκόταν ούτε λεπτό, όταν ήταν στα νιάτα της.

Η κυρα Θανάσω που με την αξιοσύνη της, έβαζε τρεις άντρες κάτω. Η κυρα Θανάσω, που δεν έβαζε κάτι στο στόμα της, αν δεν το μοιραζόταν με κάποιον άλλον. Ναι, η γυναίκα αυτή μόνη και άρρωστη, μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού. Όλη αυτή η κατάσταση έβαλε σε πολύ μεγάλη σκέψη το Διαμαντή. Με τα άλλα παιδιά, αποφάσισαν να πάρουν την ανήμπορη γυναίκα και να την πάνε σε ένα γηροκομείο στην Αθήνα. Επικοινωνήσαν με τα παιδιά της και συμφώνησαν και αυτά.

Διαμαντής και Αθηνά, συνοδεύουν τη γυναίκα, που ποτέ δεν έπαψε να τους δίνει ευχές. Ευχές, σε αυτούς και στα παιδιά της, που δεν της είχαν φερθεί και τόσο καλά, μα όταν είσαι πλασμένος με αποθέματα καλοσύνης μέσα σου, πάντα καλό θα κάνεις. Πορεία λοιπόν με προορισμό την Αθήνα. Με το βλέμμα της απλανές η καλόψυχη γυναίκα, ποιος ξέρει σε τι κόσμους θα βρισκόταν, τι ο νους της θα φανταζόταν και τι αναμνήσεις θα αναπολούσε. Όλη της η ζωή σε εκείνο το ταξίδι, θα πέρασε σαν κινηματογραφική ταινία από μπροστά της. Ο Διαμαντής βυθισμένος στις σκέψεις του και προβληματισμένος, έγινε αντιληπτός από τη γυναίκα, που από μικρό παιδί τον γνώριζε και χαϊδεύοντάς τον, του λέει.

– Από μικρό παιδάκι σε ξέρω και έχω καταλάβει την καλοσύνη της ψυχής σου. Αυτά που κάνεις σε μένα τώρα, ο Θεός να σε βοηθήσει, να μη χρειαστεί να τα κάνουν άλλοι άνθρωποι σε σένα. Ότι επιθυμεί η ψυχή σου, να το έχεις Διαμαντή μου. Τι καλύτερη ευχή!

Έφτασαν στο γηροκομείο και ανέβηκαν επάνω. Ένας μακρύς διάδρομος με καθίσματα από εδώ και από εκεί, γεμάτα από γέροντες και γριούλες. Στο βάθος, ένας γεροντάκος έχει βάλει τον αγκώνα του πάνω στο γόνατό του και με το άλλο μέρος του χεριού του στηρίζει το κεφάλι του. Κάτι σκέφτεται. Μα σαν αντικρίζει το Διαμαντή που τον πλησιάζει, τον ρωτάει.

– Καλό μου παιδί, μήπως είδες το Γιώργο να έρχεται; Όχι παππού του απαντάει ο Διαμαντής, δεν είδα κανέναν άλλον να έρχεται. Ποιος είναι όμως ο Γιώργος;

– Ο Γιώργος παιδί μου, είναι ο αναδεξιμιάς μου. Αυτόν έχω στη ζωή μου. Αυτός με έφερε εδώ. Αυτός είναι ο μοναδικός άνθρωπος που με επισκέπτεται. Άργησε σήμερα όμως να έρθει και ανησυχώ.

Η κυρα Θανάσω εντωμεταξύ έπιασε το κρεβάτι της, τακτοποίησε τα πράγματά της η Αθηνά και ξάπλωσε να ξεκουραστεί. Τα άλλα γεροντάκια παρεούλα κουβέντιαζαν κι έλεγαν τα δικά τους. Όλο για τα παλιά τους, ακούγονταν να μιλάνε. Πολλά χρόνια πίσω πήγαιναν, από τα πρόσφατα τίποτα δεν θυμόντουσαν. Γεροντική άνοια σκέφτεται ο Διαμαντής. Θυμάσαι μόνο τα παλιά και από τα καινούργια τίποτα δεν έρχεται στο μυαλό σου. Ευχαριστημένη η κυρα Θανάσω, όλο χαίδευε το χέρι της Αθηνάς και όλο έδινε τις ευχές της.

– Τα χίλια καλά να σας δίνει ο Θεός, έλεγε και ξανάλεγε. Εδώ θα έχω την παρέα μου και ανθρώπους να με φροντίζουν. Μα καλύτερα θα ήταν να πέθαινα, συμπλήρωνε. Τι μπορώ να προσφέρω εγώ τώρα...

Κάποια στιγμή στην είσοδο, εμφανίζεται ένας άντρας με κατσαρά μαλλιά και μεγάλο μουστάκι. Πολύ όμορφος άνδρας. Πλησιάζει το γεροντάκο που ρώτησε το Διαμαντή, τον χαιρετά και κάθεται δίπλα του. Άγνωστος για το Διαμαντή, που μόλις έβγαινε από την πόρτα του δωματίου της κυρα Θανάσως. Κοιτάζονται και ο ομορφάντρας, χωρίς καθυστέρηση ξύνει το δεξί φρύδι του. Λες να ήταν τυχαίο, σκέφτεται ο Διαμαντής, και περιμένει χωρίς ανταπόκριση. Του χαμογελά ο άντρας και επαναλαμβάνει την κίνηση. Κάνει το ίδιο και ο Διαμαντής. Ο καθήμενος επισκέπτης σηκώνεται και δίνοντας το χέρι του στο Διαμαντή του λέει:

– Γιώργος, Γιώργος Μελούδης.

Ήταν ο αναδεξιμιάς του γεράκου που τον φρόντιζε. Ο Γιώργος γνώριζε το Διαμαντή, γι' αυτό και έκανε δεύτερη προσπάθεια με το σύνθημα. Ήταν Μεσολογγίτης και καθηγητής μαθηματικός. Έμενε στην Αθήνα. Στην επόμενη συνάντησή τους, έκανε γνωστό στο Διαμαντή τις Βλαχοκερασιώτικες ρίζες του, είδηση που χαροποίησε πολύ το φιλότιμο Αρχηγό. Βγήκαν στο μπαλκόνι και κουβέντιασαν.

Κουβέντιασαν αρκετά. Στάθηκαν περισσότερο στην τρίτη ηλικία. Στους ανθρώπους που μόχθησαν σε όλη τους τη ζωή και που τώρα, οι περισσότεροι βρίσκονται μόνοι τους και απροστάτευτοι, ή στα διάφορα ιδρύματα οι πιο τυχεροί.

Την ενδοποιότητα του Γιώργου, την αντελήφθη ο Διαμαντής και τις θέσεις του πάνω στο σοβαρό θέμα των γερόντων, τις αποδέχτηκε σε μεγάλο βαθμό. Τον παρεκάλεσε, να ετοιμάσει ένα προσχέδιο που μαζί με τα άλλα παιδιά θα έπαιρναν τις τελικές αποφάσεις. Έτσι κι έγινε. Ο Γιώργος Μελούδης, μετά χαράς δέχτηκε την πρόταση του αρχηγού και έκανε, ένα πράγματι πολύ καλό προσχέδιο, που ο Διαμαντής και οι συνεργάτες του το θεώρησαν σημαντικό και το έλαβαν υπόψη τους.

Αποχαιρέτησαν την κυρα Θανάσω, το Γιώργο και όλα τα γεροντάκια και αφού πέρασαν για λίγο από το σπίτι τους, πήραν το δρόμο του γυρισμού για τη Βλαχοκερασιά. Ήταν χαρούμενοι. Ήταν χαρούμενοι για δυο λόγους. Ο ένας ήταν για το ότι η κυρα Θανάσω, δεν θα ήταν πλέον στην κατάσταση που ήταν πριν, και θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή της σε συνθήκες πιο ανθρώπινες, και ο άλλος λόγος, γιατί γνωρίζοντας το Γιώργο Μελούδη, τον καθηγητή και μέλος της οργάνωσης, διαπίστωσαν για μια ακόμα φορά, ότι ο αγώνας που ξεκίνησαν, προχωρούσε έχοντας στις τάξεις του ανθρώπους όχι μόνο της ηλικίας τους, αλλά και μεγαλύτερους τους, που ασπάζοντας τον ιερό τούτο σκοπό, προσφέρθηκαν να τον υπηρετήσουν.

VII

Γύρισαν στο χωριό και έκαναν γνωστό και στα άλλα παιδιά το γεγονός. Μοιράστηκαν μαζί τους τη χαρά και πήραν όλοι τους δύναμη και κουράγιο για το μεγάλο αγώνα, που τις ευθύνες του είχαν επωμισθεί. Δεν έμειναν για πολύ εκεί, αν και το επιθυμούσαν. Η κυρία Γερασιμούλα τους ειδοποίησε, ότι ήταν

προσκεκλημένοι να παρευρεθούν σε μια διάσκεψη που θα γινόταν στη Σουηδία, από την παγκόσμια οργάνωση για τα δικαιώματα των ανθρώπων. Από ότι ξέρουμε όλα τα παιδιά ήταν μέλη της, από τότε που ο οδηγός του λεωφορείου τους έφερε σε επαφή. Έγραψαν μια ομιλία που ο Διαμαντής θα απεύθυνε στα άλλα μέλη. Ετοιμάστηκαν και με το αεροπλάνο έφτασαν στο Λονδίνο και από εκεί με άλλο, βρέθηκαν στη Σουηδία. Την άλλη μέρα το απόγευμα θα γινόταν η ομιλία.

Πήγαν απευθείας στο ξενοδοχείο Intercontinental, όπου θα γινόταν και η συνεδρίαση και έμειναν. Το πρωί, επισκέφθηκαν διάφορα μέρη και πήραν μια εικόνα από την πράγματι πολιτισμένη εκείνη χώρα. Άλλος κόσμος εκεί! Όλα δουλεύουν με έναν υποδειγματικό τρόπο. Συγνώμη και παρακαλώ, δυο λέξεις που κυριαρχούσαν στο λεξιλόγιό τους. Οι δρόμοι και τα πεζοδρόμια πεντακάθαρα. Ούτε ένα μικρό χαρτάκι δεν έβρισκες κάτω, ούτε ένα αποτσίγαρο δεν αντίκρισαν στο πέραςμά τους. Εντύπωση τους έκανε ο τρόπος με τον οποίο έμπαιναν και έβγαιναν στις διάφορες υπηρεσίες και συγκοινωνίες. Θάύμασαν τη συμπεριφορά των ανθρώπων που δούλευαν σε αυτές. Η Αλέκα σε κάποια στιγμή, φαντάστηκε την Αθήνα να λειτουργεί με αυτό τον τέλειο ρυθμό και απευθυνόμενη στα άλλα παιδιά τους λέει:

– Τι καλά που κάνουν τη δουλειά τους όλοι αυτοί οι άνθρωποι στις υπηρεσίες, μα και αυτοί οι οδοκαθαριστές, δε βλέπετε που όλοι οι δρόμοι αστράφτουν από καθαριότητα; Μεγάλο σεβασμό δείχνουν προς το κράτος που τους αμείβει και ζουν τις οικογένειές τους.

– Δεν είναι μόνο οι οδοκαθαριστές που δείχνουν σεβασμό προς το κράτος. Σεβασμό δείχνουν όλοι οι κάτοικοι αυτής της πόλης, που δεν πετούν τα σκουπίδια τους εκεί που δεν πρέπει, συμπληρώνει ο Διαμαντής. Το παν είναι να μη ρυπαίνεις. Δεν είναι να προσλαμβάνεις καθαριστές. Το παν είναι να σεβόμαστε το περιβάλλον, δεν είναι να περιμένουμε από τους άλλους να κάνουν αυτό, που εμείς έχουμε υποχρέωση να κάνουμε. Όσους οδοκαθαριστές και να έχει μια πόλη, αν οι υπόλοιποι πολίτες πετούν από ένα μικρό και μόνο χαρτάκι την ημέρα στους

δρόμους, να είστε σίγουροι, πως ποτέ η πόλη αυτή δε θα φανεί καθαρή. Εκεί είναι το ζητούμενο. Εκεί χρειάζεται η προσοχή.

– Ναι, ναι, έτσι είναι, δίκιο έχεις, του απαντά η Αλέκα.

Πέρασε η ώρα και έπρεπε να παρευρεθούν στη διάσκεψη που θα γινόταν σε μια μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου. Ετοιμάστηκαν για να κατεβούν. Ότι είχαν αποφασίσει να πει ο Διαμαντής, όλα είναι αποτυπωμένα μέσα στο μυαλό του. Τούτη η εμφάνισή του, ήταν γι' αυτόν μια πολλή καλή ευκαιρία για να αποδείξει, το πόσο σπάνιο ταλέντο διέθετε και πόσο σημαντικά στοιχεία και ιδέες έκρυβε μέσα του και με πόσο δημοκρατικό και πολιτισμένο τρόπο ήθελε να τα εφαρμόσει, ώστε να γίνουν αποδεκτά και να υλοποιηθούν. Μιλώντας εκεί, ο Διαμαντής θα γινόταν, αν και μικρός ακόμα, γνωστός και γιατί όχι αποδεκτός από ανθρώπους που είχαν έρθει από όλα σχεδόν τα σημεία του πλανήτη μας. Ο πανέξυπνος και πάντα αφοσιωμένος σ' αυτόν Στέφανος, είχε τον τρόπο να τον προετοιμάζει και να του δημιουργεί τις προϋποθέσεις, ώστε πάντα να παρουσιάζει τον άριστο και πάνω απ' όλα τέλειο και υπολογίσιμο ομιλητή που έφερε μέσα του.

Όλα τα παιδιά αυτές τις μέρες τον βοήθησαν για να μπορέσει να φανεί αυτό που ήταν και τίποτα περισσότερο. Η Αθηνά σε κάποια στιγμή, για να τον ενθαρρύνει ακόμη πιο πολύ του λέει.

– Δείξε αυτό που είσαι ! Δεν θες, και δεν χρειάζεσαι σημειώσεις. Ανέβα στο βήμα και στείλε με τον δικό σου σπάνιο τρόπο, τα πιο ευχάριστα και ελπιδοφόρα μηνύματα, σε όλους τους αδικημένους και κατατρεγμένους ανθρώπους του κόσμου. Γίνε το πρόσωπο της ημέρας. Γίνε ο άνθρωπος του μέλλοντος. Μα βάλε και καλά μέσα στο μυαλό σου, πως εμείς όλοι μας, όλοι αυτοί που σε ακολουθούν και που για αρχηγό τους σε επιλέξανε, σε θέλουν πάντα σημαιοφόρο. Θέλουν εσύ να κρατάς στα στιβαρά σου χέρια τη σημαία. Τη σημαία μας, με σύμβολο την ΕΙΡΗΝΗ, στα δικά σου τα χέρια την εμπιστευόμαστε. Στα δικά σου τα χέρια θα μείνει και πάντα εσύ θα καθοδηγείς τον ιερό αγώνα που χάραξες και που με πίστη και αφοσίωση όλοι

υπηρετούμε. Εμπρός λοιπόν για την ειρήνη, την παγκόσμια ειρήνη, και όχι μόνο την ειρήνη στην δική μας την περιοχή.

Ακούγοντας όλα αυτά ο Διαμαντής από το στόμα της Αθηνάς, την πλησιάζει, τη σφίγγει στην αγκαλιά του και της λέει.

– Χωρίς εσένα, τίποτα δε θα μπορούσα να ήμουν. Δε φτάνει μόνο το μυαλό. Χρειάζεται και η ψυχική διάθεση και το ακμαίο ηθικό. Όλα αυτά, εσύ μου τα έχεις στείλει στα ουράνια, εσύ με καθοδηγείς και όχι εγώ εσάς. Εσύ μου καθορίζεις τα πάντα. Μαζί σου, πλάι σου, στο πρόσωπό σου, βρίσκω όλη ετούτη τη δύναμη που με ωθεί και κάνω όλα αυτά που όλοι σας αποδέχεστε και θεωρείτε σημαντικά. Μόνο μαζί σου θα κυβερνήσω τη χώρας μας και θα υλοποιήσω όλα εκείνα, που μου δημιούργησες και μου δημιουργείς βαθιά μέσα στην καρδιά και στο μυαλό μου.

Ένα γλυκό φιλί στο στόμα, ήταν η επιβεβαίωση της Αθηνάς, πως όλα τούτα που άκουσε την εντυπωσίασαν και χωρίς δισταγμό τα αποδέχεται, και πως ήταν ευτυχισμένη που βγήκαν από το στόμα του ανθρώπου, που από καιρό είχε αγαπήσει και βάλει βαθιά μέσα στην ψυχή της. Φαντάζεστε τι θα γινόταν με μια άρνηση της Αθηνάς εκείνη την ώρα; Σκεφτείτε όμως και για ποιον Διαμαντή μιλάμε! Ήταν δυνατόν ένας τέτοιος νους, να μην έβρισκε την καταλληλότερη ώρα της ζωής του, για να κάνει μια τέτοια σοβαρή ενέργεια; Ήταν σίγουρος ο Διαμαντής για την αποδοχή της πρότασής του. Μα ήθελε όμως, να τη συνδέσει και με ένα σημαντικό γεγονός. Το σημαντικό γεγονός εκείνη την ημέρα, ήταν η ομιλία του μπροστά σε προσωπικότητες και σοβαρούς ανθρώπους, με αξιώματα και κύρος από όλο τον κόσμο. Κάτι τέτοιο περίμενε.

Η αίθουσα άρχιζε να γεμίζει. Σοβαροί άνθρωποι όλων των κρατών, έπιαναν τις θέσεις τους. Όλοι τους καλοντυμένοι και καλοσυνάτοι. Από κάθε κράτος, ένας θα έπαιρνε το λόγο. Πρόεδρος της οργάνωσης, ένας αδύνατος ψηλός κύριος, με γυαλιά και μουστάκι. Αμερικανός ! Το όνομά του Ρόμπερτ Νίξον. Καμιά σχέση με τον πρόεδρο των ΗΠΑ. Η αίθουσα είναι σχεδόν γεμάτη. Θα μιλήσουν με αλφαβητική σειρά. Όλα έτοιμα και ο πρόεδρος παίρνει το λόγο. Αφού τους απηύθυνε

χαιρετισμό, τους ευχαρίστησε για την παρουσία τους και τους μίλησε για πολλά θέματα, μα κυρίως, για τους μελλοντικούς στόχους της οργάνωσης. Μίλησαν και άλλα πολλά μέλη και όλοι τους χειροκροτήθηκαν. Ήρθε και η στιγμή, που ο Διαμαντής θα ανέβαινε στο βήμα. Ετοιμάστηκε.

Σηκώθηκε από τη θέση του και με βηματισμό σταθερό και λεβέντικο, ανέβηκε. Έφερε τα μικρόφωνα στα μέτρα του, κοίταξε όλους που τον παρακολουθούσαν και με ύφος και ψυχραιμία ανθρώπου με εκατοντάδες εμφανίσεις σε τέτοιου είδους ομιλίες, άρχισε να τους ομιλεί.

– Κυρίες, κύριοι, από τα βάθη της ψυχής μου, ένα μεγάλο ευχαριστώ, στους υπευθύνους που μου έκαναν την τιμή να με προσκαλέσουν, σ' αυτή την πολλή μεγάλης σημασίας και από των σπουδαιότερων οργανώσεων, διάσκεψη. Με μεγάλη χαρά, ξεκίνησα από τη μικρή μου πατρίδα, την Ελλάδα. Την Ελλάδα, τη χώρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Τη χώρα που εκεί γεννήθηκε και από εκεί διαδόθηκε ανά τον κόσμο, ο πολιτισμός. Από την πατρίδα του Περικλή, του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη, από τη χώρα των γραμμάτων και της τέχνης. Από εκεί που γεννήθηκε, ο κορυφαίος ιατρός της αρχαιότητας και θεμελιωτής της ιατρικής, Ιπποκράτης.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα τον υποχρεώνουν να διακόψει το λόγο.

– Η ταπεινή μου καταγωγή και η μικρή ηλικία μου, δεν με εμπόδισαν να είμαι παρών στον αγώνα που εσείς θεμελιώσατε και που σκοπό έχει, την πάλη για τα δικαιώματα των ανθρώπων. Των ανθρώπων που στερούνται, ότι άλλοι απολαμβάνουν, και πολλές φορές ασκόπως χρησιμοποιούν και υπερκαταναλώνουν. Η εξάλειψη της πείνας, του αναλφαριθμητισμού, της ανεργίας και εκμετάλλευσης, είναι ο αντικειμενικός σκοπός μας. Εξακόσια και πλέον εκατομμύρια άνθρωποι ανά τον κόσμο, έχουν για τροφή τους το οξυγόνο. Η φτώχεια, κάτω του μηδενός. Η φτώχεια φέρνει πείνα και η πείνα τον πόλεμο. Πείνα και φτώχεια, μας οδηγούν στην καταστροφή. Πείνα και φτώχεια, δεν συμβαδίζουν με την ειρήνη. Χρειάζεται συντονισμένη εκστρατεία όλων μας, σε όλα τα επίπεδα. Από το μικρότερο χωριό, έως τη μεγαλύτερη πόλη. Είναι

ανάγκη να αλλάξει η μοίρα αυτών των ανθρώπων που ζουν στην αθλιότητα. Δεν έχω ψευδαισθήσεις πως όλοι μπορούν να γίνουν πλούσιοι. Πιστεύω όμως βαθιά στη συνείδησή μου, ότι όλοι μπορούν να έχουν τα στοιχειώδη για να ζήσουν.

Στις περισσότερες χώρες του τρίτου κόσμου, τα εισοδήματά τους είναι λιγότερα και από αυτά που ήταν πριν από πολλά χρόνια. Εκατομμύρια άνθρωποι παραδίδουν τις ψυχές τους από την πείνα και τις αρρώστιες. Η κατάσταση αυτή είναι απελπιστική. Είναι χαώδης. Δικαιώματα δεν υπάρχουν. Μόνον υποχρεώσεις. Υποχρεούνται να υποφέρουν. Δεν έχουν δικαίωμα να είναι χορτάτοι. Υποχρεούνται να πεινούν, δεν έχουν δικαίωμα να κοιμούνται χορτασμένοι. Υποχρεούνται να ξυπνούν από το άδειο και πεινασμένο στομάχι τους. Σε λίγα χρόνια, θα αλλάξει η μορφή τους. Θα έχουμε ένα νέο είδος ανθρώπου, από οστά τυλιγμένα σε ένα άρρωστο και ζαρωμένο δέρμα. Η ένδυσή τους τα έντομα. Αυτά θα καλύπτουν το σώμα τους. Δεν θα αλλάξει η μορφή μόνο αυτών. Θα αλλάξει η μορφή και εκείνων που υπερκαταναλώνουν τα αγαθά. Θα βλέπουμε ανθρώπους, που η κοιλιά τους θα σέρνεται στο έδαφος, και που με δυσκολία θα μπορούν να κρατούν το βάρος της, τα αδύναμα πλέον ποδάρια τους. Θα βλέπουμε ανθρώπους, που ούτε καν θα θυμίζουν τον άνθρωπο που μέχρι τώρα γνωρίζαμε.

Τέρατα θα απαρτίζουν τον πλανήτη μας. Άλλα από την πολυφαγία και άλλα από την πείνα.

Ο τρόπος που μιλούσε και το περιεχόμενο του λόγου του, είχε κάνει όλους να τον παρακολουθούν προσεκτικά, καρφωμένοι στο πρόσωπό του. Στο πρόσωπό του που είλαμπε, κι η λάμψη αυτή μαρτυρούσε, το πόσο πίστευε σε όλα αυτά που τους έλεγε. Βλέποντας την απήχηση που είχαν τα λόγια του, συνέχισε. Συνέχισε με την ορμή της ψυχής του, που τώρα είχε πάρει άλλη διάσταση. Κατάλαβε ότι απευθυνόταν σε ανθρώπους, που όλα αυτά που άκουγαν να τους λείει, τα ελάμβαναν σοβαρά υπόψη τους. Είχε μπροστά του, ανθρώπους με ακτινοβολία, επιστήμονες, διανοούμενους, πολιτισμένους, που άκουγαν ίσως τον νεότερο σε ηλικία άνθρωπο της αίθουσας, να τους

παρουσιάζει τόσο σημαντικά πράγματα και να υιοθετούν τις απόψεις του.

– Για να επιτύχουμε όλα αυτά, συνεχίζει, χρειάζονται θυσίες, χρειάζονται χρήματα. Έχει γίνει καθημερινή σχεδόν είδηση, η εκτόξευση επανδρωμένων διαστημοπλοίων, διαστημικών λεωφορείων, αστρο-ναυτών, που κάνουν περιπάτους στο διάστημα. Πληροφο-ρούμαστε, για επιστήμονες, που μέσα από δορυφορικούς σταθμούς, μεταδίδουν συνεχώς πληροφορίες για το διαστημικό χώρο, για διαστημικά προγράμματα, για τεράστια ποσά που δαπανώνται για όλες αυτές τις έρευνες.

Ξανά χειροκροτήματα. Βάζει λίγο νερό στο στόμα του και συνεχίζει.

– Θα περίμενε κανείς, ό,τι αφού ξοδεύονται τόσος χρόνος, τόσο χρήμα, τόσες προσπάθειες για διαστημικές έρευνες, να έχουν λυθεί όλα τα ζωτικά προβλήματα πάνω στη γη και ότι βρισκόμαστε σε υψηλό πολιτιστικό επίπεδο. Δυστυχώς αγαπητοί φίλοι. Δυστυχώς συμβαίνει το αντίθετο. Χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν καθημερινά, κυρίως σε χώρες του τρίτου κόσμου, από την πείνα, τη δίψα, τις αρρώστιες, τις άθλιες συνθήκες υγιεινής και διαβίωσης.

Έχει πάρει φόρα ο Διαμαντής και τίποτα δεν τον σταματά. Ο Στέφανος, σε πολλά σημεία του λόγου του, υψώνει τη γροθιά του, παροτρύνοντας τον να συνεχίσει και θέλοντας να του δείξει πως όλα αυτά που λέει, είναι σπουδαία και ενθουσιώδη.

– Σε εκατομμύρια ανέρχονται οι μελλοθάνατοι από τις ίδιες αιτίες, τη στιγμή που οι «πολιτισμένοι» άνθρωποι πεθαίνουν από την παχυσαρκία και ξοδεύουν άσκοπα χρήματα για πολυτελή ρουχισμό, ταξίδια, διασκεδάσεις. Έχουν ξεχάσει το πραγματικό νόημα του πολιτισμένου ανθρώπου, και του πολιτισμένου λαού. Γιατί δεν είναι πολιτισμένος άνθρωπος πάντα αυτός, που διαθέτει ισχυρό νου, πλούτη και πολιτική δύναμη. Δεν είναι πολιτισμένος λαός εκείνος, που έχει τη δυνατότητα να στέλνει ανθρώπους στο διάστημα, τη στιγμή που πεθαίνουν άνθρωποι από την έλλειψη και των πιο στοιχειωδών μέσων διαβίωσης.

Τη στιγμή αυτή, όλοι οι παρευρισκόμενοι στην αίθουσα, σηκώνονται απάνω και χειροκροτούν. Χειροκροτούν τον μεγάλο

σε δημοκρατικά και πολιτισμένα ένστικτα άντρα, από την μικρή, σε μέγεθος μόνο, Ελλάδα.

Χειροκροτούν τον άνθρωπο με τα σπάνια και αξιοζήλευτα εσωτερικά χαρίσματα. Χειροκροτούν, τον μεγαλύτερο ίσως ΕΙΡΗΝΙΣΤΗ του μέλλοντος.

– Θα υποστηρίξει κάποιος, συνεχίζει ο Διαμαντής, ότι η εξερεύνηση του διαστήματος συνδέεται με την ελπίδα, της ανακάλυψης νέων πηγών άντλησης των αναγκαίων για την ανθρωπότητα υλικών, αφού όπως λένε κάποια μέρα, οι πλουτοπαραγωγικές πηγές του πλανήτη μας, θα εξαντληθούν. Ίσως εκεί εξασφαλίσει ο άνθρωπος τα απαραίτητα για τη διαβίωσή του, ανακαλύψει νέες μορφές ενέργειας, επινοήσει νέες τεχνολογικές μεθόδους. Απαντώ. Με αυτό το σκεπτικό, ζούμε μόνο με την ελπίδα, ότι ίσως κάποτε γίνουν όλα αυτά. Ίσως κάποτε. Μα κι αν γίνουν, ποιος θα έχει τον πρώτο λόγο εκεί επάνω; Σίγουρα το διάστημα θα γίνει πεδίο ανταγωνισμού των εθνών, πηγή της συμφοράς και καταστροφής. Προέχει, λοιπόν, το ενδιαφέρον και η ειλικρινής αγάπη για το συνάνθρωπο. Υλικά για τις ανάγκες του πλανήτη μας, δεν λείπουν προς το παρόν. Αντιθέτως, είναι ικανά να καλύψουν πολλαπλάσιες από τις σημερινές ανάγκες μας, εκτός και αν φέρουμε από μόνοι μας την καταστροφή τους.

Είπε και άλλα πολλά, εξίσου σημαντικά και πολλές φορές διεκόπη από τα ενθουσιώδη χειροκροτήματα των παρευρισκομένων, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά την σπουδαιότητα των ιδεών του.

– Εμπρός λοιπόν όλοι μας στον αγώνα. Στον αγώνα για τα δικαιώματα όλων, μα όλων των ανθρώπων, σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης.

Βούιξε η αίθουσα. Σείστηκε από τα παρατεταμένα χειροκροτήματα.

– Σας ευχαριστώ όλους σας, σας ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνατε να με ακούσετε, συμπληρώνει ο Διαμαντής.

Κατεβαίνει και κατευθύνετε στη θέση του. Τον προλαβαίνει ο πρόεδρος της οργάνωσης που εκείνη την ώρα είχε σηκωθεί και κατευθυνόταν στο βήμα. Του δίνει το χέρι του και του λέει:

– Τα συγχαρητήριά μου. Τα θερμά μου συγχαρητήρια.

Ανέβηκε στο βήμα ο πρόεδρος και από εκεί, συνεχάρη για μια ακόμα φορά το νεαρό Έλληνα. Του πρότεινε την αντιπροεδρία που ήταν κενή, λόγω θανάτου του ανθρώπου που την κατείχε. Στο τέλος έγιναν αρχαιρεσίες και ο Διαμαντής, εξελέγη από όλους τους παρευρισκομένους. Τι ύψιστο αξίωμα για ένα νεαρό άντρα, να κατέχει μια τόσο σημαντική θέση! Τελείωσε η διάσκεψη και τα μέλη αποσύρθηκαν.

Ο Διαμαντής με τα άλλα παιδιά ανέβηκαν πάνω στο ξενοδοχείο που ήταν τα δωμάτιά τους. Πόσες αγκαλιές και φιλία απέσπασε από όλους τους, δεν είναι δυνατόν ν' απαριθμηθούν. Ο υπότης Διαμαντής, που έχει μάθει να χρεώνει τις καλές πράξεις, στους φίλους του που τον ακολουθούν, τους είπε πως, ότι είχε κάνει εκείνη την ημέρα, δεν ανήκε σ' αυτόν, αλλά σ' αυτούς και μόνο σ' αυτούς, που τον βοήθησαν και του έδωσαν τη δύναμη για μια τέτοια επιτυχημένη εμφάνιση. Αργά το βράδυ έπεσαν να κοιμηθούν. Την άλλη μέρα ο Τύπος σχεδόν όλου του κόσμου έγραφε: ΕΛΛΗΝΑΣ φοιτητής της ιατρικής, ο αντιπρόεδρος της οργάνωσης, για τα δικαιώματα των ανθρώπων. Από κάτω η φωτογραφία του Διαμαντή ενώ μιλούσε στα μέλη και πιο κάτω, από ένα πολύ κολακευτικό σχόλιο, που κάθε εφημερίδα είχε να προσθέσει. Μια Ελληνική εφημερίδα έγραφε με μεγάλα γράμματα: ΜΑΖΙ ΣΟΥ. Και από κάτω είχε το Διαμαντή την ώρα που ο πρόεδρος της οργάνωσης του έδινε το χέρι.

Η είδηση έπεσε σαν κεραυνός στην Ελλάδα. Ο πατέρας και η μητέρα του Διαμαντή, έκλαιγαν από τη χαρά τους. Ο κυρ-Ηλίας ο Κουμουνδούρος και η γυναίκα του, δεν έκρυβαν τον ενθουσιασμό τους. Ο παπα Ανδρέας και η παπαδιά, μαθαίνοντας το ευχάριστο τούτο γεγονός, μάτι δεν έκλεισαν εκείνο το βράδυ. Το πρωί ο λεβέντης στην ψυχή και στο σώμα παπάς, καβάλησε το γοργοπόδαρο άλογό του και ανεμίζοντας το ράσο από την ταχύτητα και τον αέρα, ένα και δυο στη Βλαχοκερασιά. Όλο το χωριό το κέρασε, μέχρι και την καμπάνα χτύπησε ο παπα Ανδρέας. Τι μεγάλη τιμή για έναν τόπο, για ένα χωριό, να έχει από εκεί τις ρίζες του, ένας τόσο αξιόλογος άνθρωπος, σε μια τόσο μικρή ηλικία! Τι μεγάλη τιμή και γι' αυτόν, να κατέχει την αντιπροεδρία της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των

ανθρώπων. Μα και τι κινδύνους έχει ξοπίσω του να караδοκούν, αφού όλοι γνωρίζουμε πως όλες αυτές οι ενέργειες, είναι πολύ επικίνδυνες γιατί θίγουν συμφέροντα ανθρώπων, που μονάχα για τα άτομά τους ενδιαφέρονται και τίποτα περισσότερο.

Όλα αυτά ο Διαμαντής και η παρέα του τα γνωρίζουν. Τα γνωρίζουν πολύ καλά. Μα, προχωρούν. Προχωρούν, γιατί έχουν πιστέψει, ότι, το μόνο που μπορούν να πάθουν, είναι να πεθάνουν. Να πεθάνουν, από τα χέρια αυτών που θίγονται τα συμφέροντά τους. Αλλά σαν πεθάνουν αυτοί, κάποιιοι άλλοι θα εμφανιστούν να τους αντικαταστήσουν. Μέχρι τότε όμως, πόσες και πόσες ανθρώπινες ψυχές, δεν θα έχουν νιώσει κάτι καλό από τη ζωή τους. Θα το έχουν νιώσει αυτό, χάρις σ' αυτούς που θυσιάστηκαν. Αξίζει όμως τον κόπο να θυσιαστούν πέντε, δέκα ήρωες, για να επιβιώσουν εκατομμύρια άλλοι άνθρωποι. Με αυτό το σκεπτικό προχωρούν. Προχωρούν γιατί είναι ήρωες. Δεν φοβούνται, και δεν τρομάζουν, γιατί δε ζουν μόνο για τον εαυτόν τους, γι' αυτό και προς το τέρμα ακάθεκτοι καλπάζουν.

Ήρθε η ώρα του γυρισμού στην τιμημένη τους πατρίδα, την Ελλάδα. Την Ελλάδα, που μέσω αυτών των παιδιών απέδειξε, ότι όχι μόνον ο πολιτισμός από αυτή γεννήθηκε, αλλά και πως από αυτή τη γέννα, ακόμα διαιωνίζονται και υπάρχουν οι αρετές και το πνεύμα των αρχαίων προγόνων μας, που πολλοί λαοί διδάχτηκαν και θαύμασαν.

Έφτασαν στο αεροδρόμιο για να επιστρέψουν. Πολλοί δημοσιογράφοι τους περίμεναν εκεί, για να τους αποσπάσουν δυο λόγια. Τους πλησίασαν και ένας από αυτούς ρωτάει το Διαμαντή.

– Μέσα σε μια μέρα, το όνομά σας έγινε γνωστό, σε όλον σχεδόν τον κόσμο. Πως αισθάνεστε γι' αυτό;

– Αισθάνομαι την ανάσα των πεινασμένων παιδιών του κόσμου πιο κοντά μου τώρα. Αισθάνομαι να με ακολουθούν και να ζητούν τη βοήθειά μου. Μα αισθάνομαι την ανάγκη να ζητήσω και εγώ τη δική σας τη βοήθεια. Βοηθείστε μας ! Βοηθείστε και εσείς τον αγώνα μας. Ένας άλλος δημοσιογράφος τον ρωτά:

– Στέλνεται κάποιο μήνυμα σε κάποιον;

– Στέλνω μήνυμα σε όλους τους ηγέτες του κόσμου. Τους παρακαλώ, να συνδράμουν στο έργο μας, αν έχουν τη θέληση. Αν δε θέλουν να μας βοηθήσουν, τουλάχιστον ας μη μας κάνουν κακό.

Μπήκαν στο αεροπλάνο ! Τώρα θα πήγαιναν απευθείας στην Αθήνα. Δεν θα περνούσαν από το Λονδίνο, όπως κατά τον ερχομό τους στη Στοκχόλμη. Ο Διαμαντής με την Αθηνά ζευγάρι πλέον, και ο Στέφανος δίπλα στην Αλέκα. Ήξεραν πως φτάνοντας στην Αθήνα, θα τους περιμένουν οι Έλληνες δημοσιογράφοι και έπρεπε να ετοιμαστούν για να τους «αντιμετωπίσουν». Ήταν έτοιμοι. Ένα τέτοιο προικισμένο απ' τη φύση μυαλό σαν του Διαμαντή δε χρειάζεται και πολύ για να δώσει τις δέουσες απαντήσεις, σε ότι και να τον ρωτήσουν. Σε κάποια στιγμή, ο Στέφανος, βγάζει από μια τσάντα δυο κόκκινα τριαντάφυλλα. Δίνει το ένα στο Διαμαντή και το άλλο το κρατά στα χέρια του. Ο Διαμαντής με τη σειρά του το χαρίζει στην Αθηνά λέγοντάς της:

– Για πάντα μαζί σου.

Τη φιλά και της χαϊδεύει το μέτωπο.

– Αιώνιως δικιά σου, του απαντά αυτή σφίγγοντάς του με δύναμη το χέρι.

Ο Στέφανος, που από καιρό έχει αντιληφθεί πως μια γυναίκα σαν την Αλέκα, ήταν ότι καλύτερο θα μπορούσε να ομορφύνει τη ζωή του, της δίνει το κόκκινο τριαντάφυλλο και τη ρωτά.

– Θα ήσουν ευτυχισμένη, αν για σύντροφο της ζωής σου, είχες εμένα;

Η Αλέκα κοιτάζοντάς τον με τρυφερότητα στα μάτια και με το γλυκό χαμόγελό της του απαντά.

– Θα ήμουν ευτυχισμένη, αν αυτό που με ρωτάς είναι πράγματι αλήθεια.

Τι άλλη γλυκύτερη απάντηση μπορούσε να πάρει ο Στέφανος; Την έσφιξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε. Έμειναν εκεί, έως ότου μια αεροσυνοδός, μη μπορώντας να περιμένει άλλο από δίπλα τους, τους ρωτά:

– Τσάι ή καφέ;

Προτίμησαν τον καφέ και οι δυο τους και ο Διαμαντής με την Αθηνά το τσάι. Δεν ήταν έκπληξη για κανέναν τους, ούτε η πρόταση του Στέφανου στην Αλέκα, ούτε του Διαμαντή στην Αθηνά. Όλοι τους από καιρό είχαν καταλάβει, ότι μια μέρα έτσι θα γινόταν. Ο καθένας έκανε ότι πρόσταξε η ψυχή του και η ψυχή τους είχε κάνει τις επιλογές της.

Κόντευαν να φτάσουν στην Αθήνα. Το μυαλό τους ήταν ήδη στο αεροδρόμιο. Σε λίγο, έφτασε και το αεροπλάνο. Προσγειώθηκαν. Άρχισε ο κόσμος να κατεβαίνει. Ήρθε και η δική τους η σειρά. Δεν πρόλαβαν να κατέβουν και νάσου οι κάμερες, να οι φωτογράφοι και ένα τσούρμο από δημοσιογράφους. Θάμπωσαν τα μάτια τους από τα φλας. Ορμησαν πάνω στο Διαμαντή και άρχισαν να τον ρωτούν.

– Είστε πολύ νέος, τον ρωτά ο πρώτος και έχετε κάνει μια πολύ σοβαρή και αξιοθαύμαστη εμφάνιση. Έχετε συνδέσει το όνομά σας, με τις τύχες εκατομμυρίων φτωχών ανθρώπων. Τι έχετε να πείτε για αυτά;

– Μετέφερα στους φτωχούς και κατατρεγμένους λαούς του κόσμου, την είδηση ό,τι υπάρχουν άνθρωποι επάνω στη γη, που κάτι κάνουν γι' αυτούς. Τους έστειλα την ΕΛΠΙΔΑ.

– Σας τίμησαν με τη θέση της αντιπροεδρίας, τον ρώτησε άλλος δημοσιογράφος. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Ξέρετε τι ευθύνες έχετε επωμισθεί;

– Τη θέση της αντιπροεδρίας, δεν την κατέχω εγώ. Τη θέση της αντιπροεδρίας την κατέχει η πατρίδα μας, η Ελλάδα. Η χώρα με την καλύτερη ιστορία στον κόσμο. Είδατε τι γράφουν οι εφημερίδες; ΈΛΛΗΝΑΣ, φοιτητής, γράφουν. Δεν γράφουν σκέτο φοιτητής. Όσο για τις μεγάλες ευθύνες, δεν τις έχω επωμισθεί μόνο εγώ. Υπάρχουν και οι συνεργάτες μου. Αυτοί που μου δίνουν δύναμη και κουράγιο. Αυτοί που με ακολουθούν. Έχουν μεγάλη μερίδα και εκείνοι.

– Μια ευχή, του λέει ένας άλλος.

– Εύχομαι, την ειρήνη σε όλους τους λαούς της γης. Χωρίς αυτήν τίποτα δεν μπορούμε να ελπίζουμε.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο του κυρ-Ηλία που τους περίμενε. Τη χαρά αυτού του ανθρώπου, με κανένα όργανο έστω και αν υπήρχε, δε μπορούσες να τη μετρήσεις. Ξεκίνησαν για το σπίτι.

Εκεί τους περίμενε μια έκπληξη! Στο σαλόνι του σπιτιού του κυρ-Ηλία, ήταν ο πατέρας του Διαμαντή, η μητέρα του και ο παπα Ανδρέας με την παπαδιά. Είχαν έρθει από το χωριό. Μια ανθοδέσμη με όμορφα λουλούδια που είχε φέρει η κυρα-Δημήτρω, στόλιζε το χώρο. Αγκαλιές, φιλιά, κλάματα, όλα μαζί. Μόνος απών ο Γιώργος που ήταν στο στρατό. Όλοι τους ευτυχισμένοι συζητούσαν. Συζητούσαν και καμάρωναν οι γονείς για τα παιδιά τους. Καμάρωναν και αυτά για τους γονείς τους, που έδειχναν το πόσο υπερήφανοι είναι γι' αυτά. Η κυρία Γερασιμούλα όλο σκούπιζε τα δάκρυά της. Τέτοια ψυχή σαν τη δική της σπανίζει στις μέρες μας. Χτύπησε το κουδούνι. Ήταν ο Γιώργος. Είχε πάρει άδεια για να τους δει και να τους συγχαρεί. Μπήκε λαχανιασμένος. Τροχάδην είχε ανέβει τα σκαλοπάτια του σπιτιού. Πρώτος βρέθηκε μπροστά του ο Διαμαντής. Τον αγκάλιασε και έκλαψε. Έκλαψε από τη χαρά του. Το ίδιο έκανε και με τα άλλα παιδιά.

– Είμαστε οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι του κόσμου, είπε ο Γιώργος σε κάποια στιγμή.

Που να ήξερε όμως, τι θα άκουγε σε λίγο. Τι θα άκουγαν όλοι τους, από τα στόματα του Διαμαντή, της Αθηνάς, του Στέφανου και της Αλέκας. Το πόσο ευτυχισμένοι άνθρωποι, το γνώριζε πως ήταν και το είπε, ο Γιώργος. Το πόσο ευτυχισμένη οικογένεια, δεν ήξερε ακόμη. Το πόσο καλούς φίλους, ήξερε πως είχε. Το ότι θα γινόντουσαν και αδέρφια του δεν είχε μάθει ακόμη. Μια συγκινητική στιγμή πλησιάζει. Τίποτα δεν έδειχνε ότι σε λίγο, θα άκουγαν μια τόσο χαρμόσυνη και επιθυμητή είδηση. Ο κυρ-Ηλίας είχε αγοράσει σαμπάνιες να ανοίξουν για το γεγονός της Σουηδίας και δυο μεγάλα μπουκάλια με κρασί. Ήθελε να γιορτάσουν τη χαρούμενη είδηση.

Η Αθηνά που εκείνη την ώρα βρισκόταν στο δωμάτιό της, φώναξε το Στέφανο και την Αλέκα να πάνε εκεί. Ήθελαν να αποφασίσουν, ποιος από όλους και με τι τρόπο, θα έλεγε στους μη γνωρίζοντες ακόμη, την είδηση. Φώναξαν και το Διαμαντή.

– Αφήστε το σε μένα, εγώ είμαι ο «αρχηγός», εμένα δεν εκλέξατε; λέει χαριτολογώντας.

– Ναι, ναι απαντούν τα παιδιά εσύ είσαι ο αρχηγός. Και αφού είσαι ο αρχηγός, προχώρα.

Ένα-ένα τα λεβεντόπαιδα προχωρούσαν για το σαλόνι.

Εκείνη τη στιγμή, ακούγεται ένα μπακ και ο φελλός από το ένα μπουκάλι χτυπά δυνατά στο ταβάνι. Αμέσως μετά δεύτερο μπακ από το άλλο μπουκάλι, στο ταβάνι ο φελλός. Όλοι τους σάστισαν! Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

– Φίλε Ηλία λέει ο λεβεντόπαπας, αυτό είναι πολύ καλό σημάδι. Κάποιο πολύ καλό νέο θα μάθεις. Καλή ειδηση, πολύ καλή. Στο χωριό μου, αν γίνει κάτι τέτοιο, όλα καλά πηγαίνουν εκείνη τη χρονιά.

– Μα υπάρχουν καλύτερες ειδήσεις, από αυτές που μάθαμε ετούτες τις ημέρες; του απαντά ο κυρ-Ηλίας.

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν. Ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή για να μιλήσει ο Διαμαντής.

Σηκώθηκε επάνω και άρχισε να τους λέει.

– Σε αυτό το σπίτι, εγώ, ο παιδικός και αδερφικός μου φίλος ο Στέφανος, ήρθαμε για να μείνουμε και να σπουδάσουμε. Νοικιάσαμε στον κάτω όροφο. Γνωριστήκαμε όμως και εσύ κυρ-Ηλία μας εμπιστευτήκες και μας κάλεσες στο σπίτι σου. Μας ενέταξες κοντά στην οικογένειά σου. Μας πρόσφερες εργασία, μας βοήθησες όσο κανένας άλλος. Με τα παιδιά σου δεθήκαμε πολύ. Εκτίμησε ο ένας τον άλλον. Εμπιστευτήκαμε τα μυστικά μας, χαράξαμε κοινούς στόχους. Οι οικογένειές μας, αλληλοεκτιμήθηκαν. Ούτε μια στιγμή εγώ και ο Στέφανος, δεν σκεφτήκαμε να προδώσουμε εσένα, τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου. Είναι μεγάλη τιμή για μας, που γνωρίσαμε μια τόσο αξιόλογη οικογένεια. Γνωρίζουμε, και γνωρίζουμε πολύ καλά, τι η οικογένειά σου μας πρόσφερε. Χωρίς εσάς, τίποτα δεν θα μπορούσαμε να είμαστε. Με το σκεπτικό και μόνο ότι εσείς τότε μας στηρίζατε, κάναμε όλα αυτά που μέχρι τώρα καταφέραμε. Ένα μόνο δε μπορέσαμε να καταφέρουμε, εγώ, η Αθηνά, ο Στέφανος και η Αλέκα.

– Τι δεν καταφέρατε, ρε Διαμαντή; τον ρωτά ο κυρ-Ηλίας.

– Αυτό που δεν καταφέραμε, είναι... να μην αγαπηθούμε. Πάγωσαν όλοι! Μέχρι να συνέλθουν, σιγή στο σαλόνι. Κοιταζόντουσαν σαν να τα είχαν χαμένα.

– Εύχομαι, λέει ο κυρ-Ηλίας, όλα αυτά που μας λες Διαμαντή, να μην είναι όνειρο.

– Ναι, κυρ-Ηλία, επεμβαίνει ο Στέφανος. Έτσι είναι τα πράγματα.

Η Αθηνά σηκώθηκε από τη θέση της και πήγε και κάθισε ανάμεσα στο μπάρμπα-Μήτσο και τη θεία Δημήτρω. Η Αλέκα μεταξύ του παπα Ανδρέα και της παπαδιάς.

– Θεέ μου ! Λέει η κυρα Γερασιμούλα. Σε ευχαριστώ ! Σε ευχαριστώ πολύ.

Όλοι είχαν καταλάβει γιατί οι κοπέλες πήραν αυτές τις θέσεις. Στα πρόσωπα όλων έβλεπες ζωγραφισμένη την ευτυχία. Κανένας όμως δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη.

Η κυρα Δημήτρω με το ένα της χέρι, κρατούσε το χέρι της Αθηνάς και με το άλλο, της χάιδευε τα μαλλιά. Η παπαδιά το ίδιο, στην Αλέκα. Ο Γιώργος ανάμεσα στο Διαμαντή και το Στέφανο, όρθιοι, αγκαλιασμένοι. Ο μπάρμπα-Μήτσος πήρε πρώτος το λόγο και απευθυνόμενος σε όλους τους λέει:

– Δυο μπακ δεν ακούστηκαν από τα φελά των μπουκαλιών με το κρασί; Δυο καλά νέα μας προέκυψαν. Σήκω επάνω παπα Ανδρέα και ευλόγησε τα παιδιά μας. Δεν υπήρξε ομορφότερη στιγμή στη ζωή μου, συμπλήρωσε.

Σηκώνεται ο παπάς και όλοι κάνουν το ίδιο. Διαβάζει μια προσευχή και στο τέλος λέει:

– Τι ευτυχία Θεέ μου! να ζεις τέτοιες όμορφες στιγμές. Τι μεγάλη ευτυχία!

Έφαγαν, ήπιαν και πάνω από όλα τραγούδησαν. Παπα Ανδρέας, μπάρμπα-Μήτσος και κυρ-Ηλίας, μερακλήδες όλοι τους, απέδειξαν τι καλό κόσμο κρύβουν μέσα τους, αφού πιασμένοι δίπλα ο ένας στον άλλο, όρθιοι, με τον παπά στη μέση, τραγουδούσαν και όταν τσουγκρίζαν τα ποτήρια τους έλεγαν: «Να ζήσουν οι λεβέντες μας, να ζήσουν για να τελειώσουν το μεγάλο έργο τους. Τα πεινασμένα παιδιά, τους καρτερούν. Αυτοί είναι οι ελπίδες τους».

Σε ένα τόσο χαρμόσυνο γεγονός, οι άνθρωποι αυτοί, δεν έλαβαν μόνο υπόψη τους τα παιδιά τους και το συμφέρον της οικογένειάς τους. Πίνοντας το κρασί τους, ευχόντουσαν να είναι μεν καλά, αλλά δεν ξεχνούσαν και τα πεινασμένα παιδιά του κόσμου. Εδώ, εδώ ακριβώς σε τούτο το σημείο καταλαβαίνει κανείς, γιατί γέννησαν και ανάθρεψαν τέτοιους χαρακτήρες.

Την άλλη μέρα, έφτασε ο στενός συνεργάτης τους από την Κύπρο, Γιάννης Κατσίχτης. Ο ενθουσιασμός του ήταν μεγάλος. Η χαρά του, απερίγραπτη για όλα τούτα που έγιναν αυτές τις ημέρες. Συνεννοήθηκαν να μεταβεί στην Τουρκία, όπου θα ερχόταν σε επαφή με το Σεφά και τη Φατιμέ. Έτσι και έγινε. Έφτασε στην Τουρκία ο έμπορος ρολογιών Γιάννης Κατσίχτης, όπου και συναντήθηκε με το Σεφά. Ο Σεφά έγραψε ένα γράμμα στους συνεργάτες του στην Αθήνα με κρυπτογραφικό τρόπο, για να είναι πιο ασφαλής, αφού απ' ότι έχουμε ξαναπεί, εκεί κυβερνούσε η χούντα.

Τα γράμματα που αντάλασσαν με το Διαμαντή και την παρέα του, παρόλο που τα μετέφερε ο έμπιστος Γιάννης Κατσίχτης ήταν γραμμένα με κρυπτογραφικό τρόπο. Ήταν τέτοιος ο σχεδιασμός, που κανένας δεν θα καταλάβαινε τίποτα, ακόμα κι αν συνελάμβαναν το Γιάννη και έβρισκαν τα γράμματα πάνω του. Ο Σεφά συνεχάρη το Διαμαντή και τα άλλα παιδιά και με το περιεχόμενο του γράμματος έδειχνε, πόσο καλόψυχος άνθρωπος και πραγματικός φίλος τους, ήταν. Στην Ελλάδα, τα μέλη της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» (Αγώνας Ιερός Γεννιέται, Αδερφοσύνη, Ισορροπία, Ομαλότητα), μαθαίνοντας όλα αυτά για τον αρχηγό, όλοι τους προσπαθούσαν να έρθουν σε επικοινωνία μαζί του και να τον συγχαρούν. Ύστερα από ένα τόσο σημαντικό γεγονός, με πρωταγωνιστή τον αρχηγό τους, καταλαβαίνετε τι γι' αυτόν ένιωθαν και πώς, δίπλα του θα στέκονταν. Ήταν η εποχή των μουστακαλήδων.

VIII

Τα μέλη όλο και αυξανόντουσαν. Το όνομα Διαμαντής ηγούσε στα αυτιά τους και εισχωρούσε στο κέντρο ελέγχου της φαντασίας τους στον εγκέφαλο, δημιουργώντας την εντύπωση ότι επρόκειτο για υπεράνθρωπο. Έτσι τον φαντάζονταν. Άρχισε να αποκτά μεγαλύτερη δύναμη. Είχε πλέον βάλει το νερό στο αυλάκι. Τον αγαπούσαν και τον θαύμαζαν. Είχε την ικανότητα να διεισδύει στις ψυχές των ανθρώπων και με τρόπους απλούς και πιστικούς, τους έφερνε κοντά του. Τον αισθανόντουσαν σαν παιδικό τους φίλο. Μεγάλο προτέρημα αυτό για έναν άνθρωπο.

Τις νύχτες ονειρευόταν. Ονειρευόταν και πολλές φορές παραμιλούσε. Έβλεπε ανθρώπους σε νοσοκομεία, να περιμένουν στους διαδρόμους, έβλεπε γέρους να εκλιπαρούν για ένα κρεβάτι, έβλεπε τον εαυτόν του, γιατρό σε χειρουργεία. Έβλεπε ανθρώπους να πεθαίνουν αβοήθητοι και πεταγόταν. Ούτε στον ύπνο του δεν ήθελε να βλέπει τέτοιες σκηνές ο Διαμαντής. Μα και ξύπνιος, όλο εικόνες από πεινασμένους και κατατρεγμένους έφερνε μπροστά του. Φανταζόταν με τι λαχτάρα, ένας πιτσιρίκος από την Αιθιοπία θα άρπαζε ένα κομμάτι ψωμί που θα του έδινε ένας χορτασμένος κοιλαράς και τον τρόπο που θα το έτρωγε.

Έπλαθε με τη φαντασία του το παιδάκι που κρατούσε η μητέρα του στην αγκαλιά της, τη στιγμή που θα ερχόταν η είδηση, πως ο προστάτης του σπιτιού και πατέρας του, είχε μείνει για πάντα στο μέτωπο, από τη σφαίρα του αντιπάλου του, που άλλοι τον είχαν στείλει εκεί για να πολεμήσει. Φανταζόταν πόδια κομμένα, χέρια ακρωτηριασμένα, κορμιά στο χώμα, έντομα και σαρκοβόρα πουλιά να τα καταβροχθίζουν. Έφερνε στο μυαλό του, την ώρα που κάποιο παιδάκι γεννιόταν, τι μπορεί να γίνει σαν μεγαλώσει. Τι η μοίρα, ή μάλλον τι η όρεξη κάποιων μεγάλων, θα του επιφυλάξει. Έφερνε στο νου του και απορούσε, για το τι χρειάζονται όλα αυτά τα εργοστάσια όπλων

και τι σκοπούς εξυπηρετούν. Δε μπορούσαν να γίνουν εργοστάσια παραγωγής τροφίμων και άλλων αγαθών για την καλυτέρευση της ζωής των ανθρώπων; Μάλλον δεν θα ήθελαν να κάνουν εργοστάσια τροφίμων, όχι πως δε μπορούσαν έλεγε. Ίσως τα κέρδη να είναι πολύ μεγαλύτερα από αυτά τα εργοστάσια και έτσι στις τράπεζες θα μπουν περισσότερα χρήματα. Μα, τους ανόητους...

Δεν έχουν καταλάβει, πως όλα αυτά τα περίσσια πλούτη είναι άχρηστα; Δεν έχουν αντιληφθεί, πως ο άνθρωπος δεν είναι πλασμένος να ζει περισσότερα από ογδόντα, ενενήντα χρόνια; Τι θέλουν και συσσωρεύουν όλα ετούτα τα πλούτη σε λίγες χιλιάδες ανθρώπους, τη στιγμή που εκατομμύρια άλλοι δεν έχουν τα στοιχειώδη για τη ζωή τους; «Βοήθησέ με Θεέ μου», μονολογούσε πολλές φορές, «να μπορέσω να αποκτήσω δύναμη. Δύναμη, που να τη χρησιμοποιήσω για την καταστολή όλων των πολέμων. Δύναμη για να μπορέσω να φέρω τους ανθρώπους πιο κοντά. Δύναμη για να τους δώσω τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν το μυαλό πιο σωστά και να πάνσουν να υπάρχουν αδικημένοι και πονεμένοι άνθρωποι πάνω στη γη». - Όποιος μπορέσει να μπει στην ψυχή αυτού του ανθρώπου, όποιος έχει τη στοιχειώδη αντίληψη, θα καταλάβει το τι κρύβεται μέσα στο υποσυνείδητο αυτού του παλικάριού-. Θα τον αφήσουν όμως; θα τα καταφέρει; Ή το οπλισμένο χέρι κάποιου ποταπού και πωρωμένου ανθρώπου, που ο βρώμικος και ασυνείδητος πάτρωνας του διατάξει, θα του κόψει το δρόμο;

Ήρθε φθινόπωρο, ξανά στα θρανία. Τιμητικές διακρίσεις, συγχαρητήρια κτλ. ήταν στο πρόγραμμα. Τα περίμεναν. Εκείνο που δεν περίμεναν ήταν, ότι οι περισσότεροι καθηγητές και ο πρύτανης του Πανεπιστημίου, θα έμπαιναν στην οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ». Μια μέρα που ήταν στο γραφείο του πρύτανη ο Διαμαντής και αντάλλασσαν απόψεις, ένας καθηγητής, λέει αστεεινόμενος.

– Ποιος είναι αυτή τη στιγμή ο αρχηγός; Ο Διαμαντής ή ο κύριος πρύτανης;

– Μα ο κύριος πρύτανης, λέει ένας άλλος. Αυτός είναι ο αρχηγός. Άλλωστε είμαστε στο χώρο του.

Σηκώνεται επάνω ο προϊστάμενος του Πανεπιστημίου, Ηλίας Παναγιωτακάκος και λέει.

– Ο χώρος ετούτος δεν είναι δικός μου. Ο χώρος αυτός, είναι ιδιοκτησία όλου του Ελληνικού λαού. Αυτός είναι ο φορολογούμενος και σ’ αυτόν ανήκει. Εγώ απλώς είμαι διαχειριστής. Ο μεγάλος μας όμως αρχηγός, του ιερού σκοπού μας είναι ο Διαμαντής. Αυτός είναι παντοτινός αρχηγός, γιατί είναι και ο ιδρυτής. Εγώ, εδώ στο Πανεπιστήμιο είμαι προσωρινός. Για ένα χρόνο είμαι εκλεγμένος. Του χρόνου ίσως έρθει άλλος, κοκ.

Ο Διαμαντής που όπως είπαμε ήξερε να μπαίνει στις ψυχές των ανθρώπων και που πάντα είχε έτοιμο έναν καλό λόγο να πει για τον καθένα, κοιτάζοντας τον πρύτανη, του λέει.

– Οι συμβουλές σας όμως, θα είναι μόνιμες και θα τις λαμβάνω πάντα σοβαρά υπόψη μου.

Χτυπώντας τον χαϊδευτικά στην πλάτη ο πρύτανης του απαντά:

– Τιμή μου, που είσαι φοιτητής μου. Να ήσουν και παιδί μου !

Στο Πανεπιστήμιο, κι όχι μόνο, ο Διαμαντής θεωρείτο το φωτεινότερο μυαλό της εποχής. Είχε καταφέρει σε όλες τις πόλεις της χώρας να έχει δικούς του ανθρώπους. Ανθρώπους που διγούσαν στην κυριολεξία για μια άλλη φυσιογνωμία των πολιτικών δρωμένων του τόπου. Ένα καινούργιο μέλος της οργάνωσης από την Καλαμάτα, ο Διονύσης Τζανής, βλέποντας για πρώτη φορά τον αρχηγό και συζητώντας μαζί του, του λέει:

– Η οργάνωση αυτή και ο σκοπός της, για μένα θα γίνει θρησκεία. Στο λόγο της ανδρικής μου τιμής, δεν διστάζω αν με χρειαστείς, να δώσω και τη ζωή μου ακόμη. Εγώ θέλω να είμαι αυτός, που θα αναλάβει την πιο επικίνδυνη αποστολή. Εγώ θα θυσιάσω για να φέρω εις πέρας, ότι εσύ μου ζητήσεις, όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό. Μαζί σου αρχηγέ, για ένα καλύτερο μέλλον, μαζί σου για μια πιο άνετη ζωή των παιδιών μας. Μαζί σου για έναν πιο όμορφο και δικαιοότερο κόσμο.

Ο Διαμαντής που κατάλαβε με τι άνθρωπο είχε να κάνει, τον συνεχάρη για την προσφορά του και του λέει:

– Με τέτοιους άνδρες δίπλα μου, πώς να μην πάμε μπροστά.

Το παλικάρι αυτό ήταν για πολύ καιρό συνδετικός κρίκος Αθήνας, Μεσσηνίας και αργότερα πιστός και μόνιμος σωματοφύλακας του Διαμαντή.

Κυλούσε το σχολικό έτος με γρήγορο και κουραστικό ρυθμό. Μια μέρα καθώς ο Διαμαντής και ένας φίλος του και μέλος της οργάνωσης ο Γιώργος ο Γαλανομάτης συζητούσαν, τον ρωτάει αυτός:

– Έχεις σκεφτεί ποτέ σου, να σταματήσεις τις σπουδές σου και να ασχοληθείς μόνο με την πολιτική; Έχεις νιώσει την κούραση να σε σπρώχνει σε κάτι τέτοιο; Πώς τα προλαβαίνεις όλα αυτά; Οργάνωση και Πανεπιστήμιο δε σε κουράζουν όλα μαζί;

– Το επάγγελμα που διάλεξα, του απαντά ο Διαμαντής, δεν ήταν τυχαίο. Θέλησα να γίνω γιατρός, για να μπορέσω να βοηθήσω όσους περισσότερους ανήμπορους ανθρώπους με χρειαστούν. Ράγιζε η καρδιά μου, σαν έβλεπα αρρώστους και φτωχούς συνάμα ανθρώπους, να υποφέρουν και να μην έχουν τη δύναμη να επισκεφτούν ένα γιατρό. Όσο για τα νοσοκομεία, ούτε συζήτηση, εκεί υπήρχε και υπάρχει ένα μεγάλο χάος. Δεν βρέθηκε ένας άνθρωπος τόσα χρόνια που να μπορεί να βάλει μια σειρά. Μα και να βρισκόταν θα τον άφηναν;

Όταν ήμουν μικρός, ονειρευόμουν τον εαυτό μου γιατρό στο χωριό. Έβλεπα τους συγχωριανούς μου, να έρχονται και να τους κάνω καλά. Να έρχονται και να φεύγουν και άλλοι από την αρχή. Είχα πλάσσει στο νου μου, το δικό μου σύστημα υγείας.

– Μη μου πεις, τον διακόπτει ο Γιώργος, ότι το σύστημα αυτό έχεις ακόμη στο μυαλό σου;

– Ναι φίλε, του λέει ο Διαμαντής, αυτό. Αυτό γιατί είναι για όλους το ίδιο. Για όλο το λαό. Αυτό το σύστημα είναι το πιο δίκαιο. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχει άλλο για τους πλούσιους και άλλο για τους φτωχούς. Πού ακούστηκε ότι οι πλούσιοι έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους φτωχούς; Εγώ ξέρω ανθρώπους φτωχούς που έγιναν μεγάλοι και πρόσφεραν στον τόπο τους, και πλούσιους που ούτε φάνηκαν καθόλου.

– Κατάλαβα, του απαντά ο φίλος, κατάλαβα.

– Δηλαδή; τον ρωτά ο Διαμαντής.

– Για να έχεις πλάσει στο μυαλό σου ένα σύστημα υγείας από μικρός και να είναι εφαρμόσιμο και σήμερα, αντιλαμβάνομαι γιατί σε ακολουθεί τόσος κόσμος με τόσο αφοσίωση.

– Όταν με κουράζουν τα μαθήματά μου, συνεχίζει ο Διαμαντής, υπάρχει το φάρμακο. Με ξεκουράζει η οργάνωση. Εκεί ο οργανισμός μου, παράγει όλα εκείνα τα απαραίτητα συστατικά που τον κάνουν να διώχνει την κούραση και να καθαρίζει το μυαλό. Με τη σκέψη και μόνο ότι μαζί μου έχω εσάς, όλα τα δύσκολα για μένα γίνονται εύκολα και η κούραση γίνεται δύναμη. Όσο καλός γιατρός κι αν είσαι, όσο και να θες να βοηθήσεις τους ανθρώπους, αν δεν υπάρχει καλό σύστημα, τίποτα δεν θα καταφέρεις. Οι διαγνώσεις και οι θεραπείες, δε γίνονται στο σπίτι, ούτε σε ένα απλό ιατρείο. Όλα αυτά, γίνονται στα νοσοκομεία. Εκεί, με τα κατάλληλα μηχανήματα και μεθόδους. Μα για να έχουμε καλά νοσοκομεία και μηχανήματα, πρέπει να έχουμε χρήματα, και καλή διαχείριση.

Αν όμως τα χρήματα τα διαθέτουμε για όπλα που μας εξαναγκάζουν να αγοράσουμε, ή για τις τσέπες κάποιων μεσαζόντων και κακών διαχειριστών, πως θα μείνουν για όλα αυτά;

– Ναι, ναι, λέει ο φίλος, τα όπλα. Πολλά δις για τα όπλα. Μα και οι φίλοι μας οι Τούρκοι, κάθε τόσο όπλα καινούργια αγοράζουν. Τι φοβούνται; Εμάς; Κανένας Τούρκος πολίτης δε συμφωνεί τα χρήματά του να πηγαίνουν εκεί, μα και κανένας Έλληνας δε βλέπει με καλό μάτι τόσα τρις να σπαταλούνται. Οι δυο αυτοί λαοί, από άλλα πράγματα έχουν ανάγκη. Από τη φιλία και την αδερφοσύνη έχουν ανάγκη. Η ειρήνη στην περιοχή είναι το όνειρό τους. Η ειρήνη, τους ενδιαφέρει, όχι τα όπλα.

– Σώπα, του απαντά ο Διαμαντής. Δεν θα είναι μακριά η μέρα εκείνη που τα όνειρα των δυο λαών θα γίνουν πραγματικότητα.

– Μακάρι Θεέ μου, μακάρι, ψιθυρίζει ο Γιώργος.

Απ' ότι σε όλους μας είναι γνωστό, σε όλες τις δύσκολες στιγμές που πέρασε η πατρίδα μας, το έθνος μας, πάντα μπροστά

βρισκόταν και με τον τρόπο της βοηθούσε και η εκκλησία μας. Έτσι έκανε και σε τούτη εδώ την περίπτωση, αφού ο σκοπός της οργάνωσης δεν ήταν τίποτε άλλο, από την αγάπη και τη συμφιλίωση των δυο λαών. Ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος, για να συγχαρεί τον αντιπρόεδρο της οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων Διαμαντή, που έδωσε δείγματα γραφής σε όλο τον κόσμο με τις θέσεις του στη Σουηδία, τον κάλεσε να τον επισκεφτεί, όπως και έγινε.

Ήταν Κυριακή μεσημέρι, και ο Διαμαντής επισκέφτηκε τον αρχιεπίσκοπο στο σπίτι του. Με το που τον αντίκρισε, από το πρόσωπό του έρεε μια καλοσύνη και με τη μελίρρυθτη γλώσσα του, του έδωσε να καταλάβει πως θα ήταν μαζί του και θα βοηθούσε κι αυτός, ν' αλλάξει η μοίρα όσο το δυνατόν περισσότερων πεινασμένων ανθρώπων της γης. Ο Διαμαντής, βλέποντας τον αρχιεπίσκοπο να ενθουσιάζεται και να τιμά την ενέργειά του αυτή, σκέφτηκε πως ίσως ήταν η καταλληλότερη ώρα για να του κάνει γνωστό ο ίδιος, την ύπαρξη της δικής του οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» και τους σκοπούς που αυτή είχε. Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε και με τρόπο που πολλοί θα ζήλευαν, εκμυστηρεύτηκε στον αρχιεπίσκοπο την ύπαρξη της οργάνωσης.

Ακούγοντας ο σεβασμιότατος τι εννοούσαν τα αρχικά (Αγώνας Ιερός Γεννιέται, Αδερφοσύνη, Ισορροπία, Ομαλότητα), σηκώθηκε από τη θέση του, κοίταξε το Διαμαντή κατάματα και του λέει:

– Για έναν τέτοιο αγώνα, η εκκλησία είναι κοντά σας. Θα προσεύχομαι στον Ύψιστο να σας έχει όλους καλά και να είσαι σίγουρος ότι οι προσευχές μου δεν θα πάνε χαμένες.

Βγάζει από το συρτάρι του ένα μικρό χρυσό σταυρό, και φορώντας τον του, του ξαναλέει:

– Τον έφερα από τα Ιεροσόλυμα. Χάρισμα στον ιδρυτή της Ιερής αυτής Οργάνωσης και οργανωτή του θεάρεστου τούτου αγώνα.

Του φίλησε το χέρι ο Διαμαντής και τον ευχαρίστησε. Ούτε στιγμή δεν τον έβγαλε από πάνω του, όπου και αν βρισκόταν. Ήταν γι' αυτόν κάτι που του έδινε δύναμη και κουράγιο. Ήταν πηγή ζωής και πνεύμα καθοδήγησης. Ήταν γι' αυτόν μια αόρατη

και παντοτινή Θεία δύναμη. Ήταν γι' αυτόν ο ίδιος ο Θεός, που πάντα τον προστάτευε και του έδειχνε το φωτεινότερο και σωστότερο δρόμο στη ζωή του. Είπαν πάρα πολλά και ο Διαμαντής, αφού ευχαρίστησε τον αρχιεπίσκοπο έφυγε.

Μια άλλη τρομερή δύναμη τώρα ένιωθε μέσα του. Είχε μαζί του και την εκκλησία, τη θρησκεία. Αστείρευτη πηγή δυνάμεων, για τον ίδιο και τους συνεργάτες του. Δεν πέρασε πολύς καιρός, που πολλοί Δεσποτάδες και αμέτρητοι απλοί ιερείς, εντάχθηκαν στον αγώνα. Μεγάλη, μα πάρα πολύ μεγάλη η συμβολή της εκκλησίας μας, σε τούτον τον ιερό σκοπό.

Τον πνευματώδη άντρα, το Διαμαντή, δεν ξέχασαν να συγχαρούν και άλλες εξέχουσες προσωπικότητες. Ο της θεάς Θέμιδος ακέραιος λειτουργός Νίκος Ξανθόπουλος, σε ένα τηλεγράφημά του, του έκανε γνωστή τη φράση του Σολωμού. «Η μεγαλοσύνη στα έθνη, δεν μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται με το αίμα». Με αυτά τα λόγια ήθελε να του πει, πως μπορεί να είναι μικρός και από ταπεινή καταγωγή, μα αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Σημασία έχει, το πόση δύναμη και θέληση έχει μέσα του και αυτό είναι που παίζει τον κυριότερο ρόλο σ' αυτές τις περιπτώσεις. Ήταν ήδη μέλος στην οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ». Τον Ξανθόπουλο, λόγο της σπάνιας προσωπικότητάς του και της αδέκαστης σταδιοδρομίας του, τον ακολούθησαν πάρα πολλοί συνάδερφοί του, που πίστευαν και αυτοί στα ιδεώδη του σπάνιου αυτού άνδρα.

Από ότι βλέπουμε ως τώρα, ένα μεγάλο ρεύμα από καλές πάστες ανθρώπων, ακολουθούν τον άνθρωπο που χωρίς θόρυβο, αλλά με πολύ δημιουργικό έργο προχωρά και συνεχώς αυξάνει τις δυνάμεις του. Αυτό κανείς δεν μπορεί να το θεωρήσει τυχαίο γεγονός. Άρα ο λαός κάτι ζητάει. Κάτι καινούργιο θέλει. Στο πρόσωπο του Διαμαντή, εναποθέτει τις ελπίδες του. Το αντιλαμβάνεται κι αυτός και οι στενοί συνεργάτες του. Δε μπορεί σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα, τόσο διανοούμενοι μα και απλοί άνθρωποι να έχουν ταχτεί με το μέρος του. Όσο ο Διαμαντής μεγαλώνει τις δυνάμεις του, τόσο αυξάνουν και οι ευθύνες του. Σαν υπεύθυνος άντρας που είναι, τόσο αγωνίζεται

και προσπαθεί να φανεί αντάξιος απέναντί τους. Ένας υφηγητής στο Πανεπιστήμιο είπε μια μέρα:

– Ο άνθρωπος αυτός, διαθέτει το πιο σύγχρονο πνεύμα του αιώνα μας. Έχει την ικανότητα να βάζει τα πράγματα στις σωστότερες θέσεις, μα και την καταλληλότερη στιγμή.

Λέτε να είχε δίκιο, ο παπάς του χωριού, όταν τον καιρό που γεννήθηκε ο Διαμαντής με τρία νεφρά, είχε πει τη φράση: «Πολύ καλό σημάδι αυτό». Λέτε; Μπορεί να είχε δίκιο ο παπάς.

IX

Βρισκόμαστε στο τέταρτο έτος και κοντά στα Χριστούγεννα. Ένα συγκλονιστικό γεγονός συμβαίνει στην οικογένεια του Ηλία Κουμουνδούρου. Όλοι τους όμως, με όπλο τη βαθιά πίστη τους στο Θεό και την απaráμιλλη ψυχραιμία τους, απέδειξαν πως διαθέτουν την ικανότητα να αντιμετωπίζουν με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο ότι και αν τους συμβεί.

Ο Γιώργος που από ότι ξέρουμε, υπηρετούσε στις καταδρομές και ήταν έφεδρος ανθυπολοχαγός και αλεξιπτωτιστής, βρισκόταν σε μια άσκηση που γινόταν λίγο πιο έξω από την Κάλυμνο, κοντά στην Κω. Καθώς έπεφτε με το αλεξιπτωτο, λόγω του σφοδρού ανέμου που ξαφνικά παρουσιάστηκε, αντί να βρεθεί στη νήσο Ψέριμο, βρέθηκε στον κόλπο του Κεραμικού και από εκεί στις ακτές της Αλικαρνασσού. Έπεσε στη θάλασσα και προσπαθούσε κολυμπώντας να βγει στη στεριά. Η θάλασσα είχε μεγάλη τρικυμία και αντί για ένα μέτρο μπρος που ήθελε να πάει, αυτή τον έστελνε τρία μέτρα πίσω. Πάλευε σαν το λιοντάρι, με τα κύματα, για πολλές ώρες το παλικάρι.

Οι άλλοι στρατιώτες και αξιωματικοί τον έχασαν και άδικα προσπαθούσαν να κάνουν κάτι. Είχε απομακρυνθεί πολύ από

αυτούς. Δεν το έβαζε όμως κάτω. Είχε δυνάμεις ακόμη. Είχε πιστέψει πως θα σωθεί. «Ένας καταδρομέας» συλλογιζόταν, «ποτέ δεν απελπίζεται». Κολυμπούσε και δεν έχανε το θάρρος και την ψυχραιμία του. Φανταζόταν ότι βρισκόταν εκεί, επειδή αυτός το ήθελε και όχι επειδή οι καιρικές συνθήκες του το επέβαλλαν. Αφού δεν έχασε ούτε τις δυνάμεις του, ούτε την ψυχραιμία του, κατάφερε να πλησιάσει στις ακτές της Τουρκίας κοντά στο Μπουντρούμ. Έγινε αντιληπτός από δυο Τουρκικές ακταιωρούς, που δεν άργησαν να τον περισυλλέξουν και να τον μεταφέρουν στη στεριά. Ο Γιώργος, από την αδερφή του την Αλέκα που γνώριζε απταίστως τα Τουρκικά, είχε καταφέρει να μάθει αρκετές λέξεις και φράσεις. Αλλά και αυτοί γνώριζαν αρκετά Ελληνικά. Τον οδήγησαν στην υπηρεσία τους και τον πήγαν στον αρμόδιο αξιωματικό τους. Πρώτα του έφεραν καθαρά ρούχα να αλλάξει, του πρόσφεραν φαγητό και ότι άλλο, για να μπορέσει να συνέλθει από την κούραση και την ταλαιπωρία που υπέστη τόσες ώρες από την αγριεμένη, αλλά ηττημένη θάλασσα.

Αμέσως ειδοποίησαν το αρχηγείο τους, και αυτό με τη σειρά του το δικό μας. Ο ίδιος ο Γιώργος επικοινωνήσε με το διοικητή του στις καταδρομές και τους γονείς του στην Αθήνα. Του πήραν μια γρήγορη κατάθεση και τον έστειλαν να ξεκουραστεί. Αφού ξεκουράστηκε, ζήτησε να τον φέρουν σε επαφή με τους άνδρες που τον βοήθησαν και με τον αξιωματικό που τον παρουσίασαν. Έτσι και έγινε. Απαλλαγμένος από την ταλαιπωρία, κάθησε μαζί τους και συζήτησε για αρκετή ώρα. Τους ευχαρίστησε για τη βοήθεια που του πρόσφεραν και τους κάλεσε όταν μπορέσουν, να επισκεφτούν τη χώρα μας, και το σπίτι του που αυτός θα τους φιλοξενούσε. Ήσυχοι άνθρωποι. Ήταν πολύ ικανοποιημένοι για τη βοήθεια που πρόσφεραν στο Γιώργο. Μάλιστα, ο ένας από αυτούς, ο Χασάν, είχε υπηρετήσει και αυτός στις Τουρκικές καταδρομές. Ο αξιωματικός, ένας πολύ ζωντανός άντρας, είπε σε κάποια στιγμή στο Γιώργο:

– Είσαι ευχαριστημένος από τη μεταχείριση που έτυχες στην πατρίδα μου;

Ο Γιώργος, που το μυαλό του υπάρχει εκεί μόνο για να δουλεύει, αμέσως του απαντά:

– Η συμπεριφορά σας με ενθουσίασε. Όταν πάρω το απολυτήριό μου από το στρατό, θα επισκεφτώ τη χώρα σας, με καλύτερες όμως συνθήκες...

Τι να φαντάστηκε εκείνη την ώρα ο Γιώργος; Τι να εννοούσε άραγε; Καθώς συζητούσε με τον αξιωματικό, ακούστηκε από τον ασύρματο μια δυνατή και τρεμάμενη φωνή να λέει: «Ναυτικό ατύχημα στην περιοχή Αδραμυτίου κόλπου. Αγνοούνται τρεις Τούρκοι ναυτικοί. Σπεύσατε ταχέως». Ο αξιωματικός άλλαξε χρώμα. Ακουμπώντας το κεφάλι του ανάμεσα στα δυο του χέρια, μονολογεί. «Πάλι εκεί; Τι κακό και αυτό».

Ο Γιώργος σε πλήρη αμηχανία, που δεν αργεί να αντικατασταθεί με μια προφητική σκέψη. Μακάρι να βρισκόταν εκεί, ένα Ελληνικό αλιευτικό, να έσωζε τους ανθρώπους. Μακάρι! Ο αξιωματικός ρούφηξε μια γουλιά καφέ και κοίταξε το Γιώργο με ένα περίεργο ύφος. Κάτι ήθελε να πει μα δεν πρόλαβε. Στον ασύρματο η προηγούμενη δυνατή και τρεμάμενη φωνή έχει αλλάξει. Σταθερή, δυνατή, μα και χαρούμενη ετούτη τη φορά, ακούγεται να λέει: «Το Ελληνικό αλιευτικό Αικατερίνη, περισυνέλεξε τους αγνοούμενους. Όλα καλά, όλα καλά!» Ο Γιώργος με τον αξιωματικό κοιταζόντουσαν, μα δε μπορούσαν να μιλήσουν. Με βουρκωμένα μάτια και με πνιγμένη από συγκίνηση φωνή, αγκαλιάζονται και λένε: «Είμαστε φίλοι! Είμαστε αδέρφια! Είμαστε αδέρφια!»

Συνήλθαν και άρχισαν να κουβεντιάζουν. Το ένστικτό τους όμως κάτι τους έλεγε. Κάτι γινόταν μέσα τους. Κάτι τους ωθούσε να κάνουν μια κίνηση, μα δίσταζαν. Ο Γιώργος το αποφάσισε. Αυτό που εκείνη τη στιγμή συνέβη, ήταν πέραν από κάθε προσδοκία. Ήταν κεραυνός, καλοκαιριάτικα, με τον ήλιο καταμεσής στον ουρανό, που ούτε καν μπορούσες να κοιτάξεις. Ο Γιώργος ξύνει με το χέρι του το δεξί του φρύδι. Ο αξιωματικός τον κοιτάζει μα δεν αντιδρά. Το ένστικτο όμως ωθεί. Ξανά ο Γιώργος το φρύδι. Τίποτα ο αξιωματικός. Η μόνη του αντίδραση, μια βαθιά σκέψη που προδίδεται από την ακίνητη θέση των

ματιών του. «Λες να!.. Λες»; Διαβάζει στο πρόσωπο του αξιωματικού ο Γιώργος. Χωρίς καθυστέρηση ξανά ο Γιώργος το φρύδι, με επιδεικτικό ετούτη τη φορά τρόπο. Ο αξιωματικός ήταν πλέον σίγουρος. -Το ίδιο σύνθημα είχε και η οργάνωση του Σεφά στην Τουρκία-. Μα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Σηκώνει το χέρι του και κάνει και αυτός το ίδιο. Χαμογελά ο Γιώργος και εκείνη η στιγμή θα μείνει για πάντα στις μνήμες και των δυο τους. Δεν είναι μόνο αυτό. Τι μεγάλη σύμπτωση, τι σπάνια περίπτωση. Ποιος μπορούσε να φανταστεί, ότι ένα τέτοιο άτυχο περιστατικό που συνέβη στο Γιώργο, θα τον έφερνε μπροστά σε ποιον άλλον, στον πατέρα του Σεφά. Αυτός ήταν ο αξιωματικός. Ναι, ο πατέρας του ιδρυτή της αντίστοιχης οργάνωσης στην Τουρκία. Ναι, ναι, καλά ακούτε. Ο αξιωματικός αυτός, ήταν ο πατέρας του Σεφά Σαλτδίκ. Χαλούκ Σαλτδίκ. Έτσι ήταν το όνομά του.

Ο Γιώργος γύρισε στην Ελλάδα, κάτω από τις πιο καλές συνθήκες. Γύρισαν και οι καρδιές των δικών του στις θέσεις τους. Ο διοικητής των καταδρομών στην Ελλάδα, όταν επέστρεψε το παλικάρι στη μονάδα του, του έδωσε ένα μήνα άδεια λέγοντάς του:

– Τίμησες τις καταδρομές. Πάλεψες με το θειό, τη θάλασσα. Τη νίκησες και τώρα σε έχουμε μαζί μας. Μπράβο σου, λεβεντόπαιδο. Σε θέλω δίπλα μου. Μα η ψυχή μου με πιέζει. Με πιέζει να σε απαλλάξω για ένα μήνα από τα καθήκοντά σου να ξεκουραστείς. Μήπως θες τίποτε άλλο;

Ο Γιώργος που από την πρώτη στιγμή είχε καταλάβει τις δημοκρατικές ιδέες και αντιλήψεις του διοικητή του, του απαντά:

– Ναι, κύριε διοικητά, θέλω.

– Τι, τον ρωτά αυτός. Πες μου.

– Θέλω να σας κάνω γνωστό κάτι πολύ σοβαρό, μα όχι ετούτη την ώρα.

Συμφώνησαν για την επομένη το βράδυ, να συναντηθούν στο σπίτι του στον Πειραιά, όπου αυτό τον καιρό ο ικανότατος και πάνω από όλα, πιστός φίλος της ειρήνης ταξίαρχος Ανδρέας Σουχλέρης ήταν μόνος του. Τα παιδιά του και η γυναίκα του ήταν στις ΗΠΑ όπου ο γιος του και η κόρη του σπούδαζαν.

Ο Γιώργος ήθελε να μεταφέρει την είδηση στο λαμπρό αυτό αξιωματικό από καιρό. Ήθελε να του μιλήσει για την οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ» και τους στόχους της. Ήθελε όμως, να βρει και την κατάλληλη στιγμή. Η καταλληλότερη στιγμή ήταν αυτή. Ήταν σίγουρος για τη συγκατάθεσή του. Ήταν ακόμη σίγουρος πως μαζί του ο Στρατηγός, θα έφερνε και άλλους πολλούς αξιωματικούς. Γνωρίζει κανείς Έλληνα αξιωματικό που να μη θέλει την ειρήνη στην περιοχή του και όχι μόνο; Ξέρει κανείς, αξιωματικό του Ελληνικού στρατού, που να μην αγωνίζεται γι' αυτήν; Για την ειρήνη υπηρετούν όλοι τους, αυτήν έχουν σαν κύριο σκοπό τους. Την ειρήνη ονειρεύονται. Την ειρήνη αγαπούν. Η Ελλάδα δεν επιτέθηκε ποτέ και σε κανέναν. Αντιθέτως, έπαιξε πολλές φορές πρωταγωνιστικό ρόλο, για την αποφυγή πολέμου όχι μόνο στην περιοχή μας αλλά και σε άλλες περιοχές.

Την επομένη το βράδυ, ο Γιώργος επισκέφτηκε το διοικητή του, στο σπίτι του. Τον δέχτηκε με μεγάλη χαρά, αφού απ' ότι έχουμε ξαναπεί, τον εκτιμούσε και τον αγαπούσε πάρα πολύ. Κάθισαν αρκετή ώρα κουβεντιάζοντας διάφορα θέματα, μα κυρίως, για την περιπέτεια του Γιώργου με το αλεξίπτωτο στην Τουρκία. Μίλησαν για τις σχέσεις των δυο λαών, που δεν ήταν και τόσο καλές και ο Γιώργος κατάλαβε τις φιλικές διαθέσεις του ταξίαρχου και διοικητή του, για τον Τουρκικό λαό.

– Με τους γείτονές μας, λέει ο ταξίαρχος, πρέπει να τα βρούμε. Όσο διαιωνίζεται αυτή η κατάσταση, τόσο κακό είναι και για τους δυο μας. Για να βρεθεί όμως η χρυσή λύση στα προβλήματα που μεταξύ μας υπάρχουν και που άλλοι συνταυλίζουν, πρέπει να βρεθούν και οι κατάλληλοι άνθρωποι, που να έχουν τόλμη και θέληση, για να μπορέσουν να επιτύχουν ένα καλό αποτέλεσμα. Η άποψή μου είναι, συνεχίζει ο Στρατηγός, να ιδρυθεί μια οργάνωση που να απαρτίζεται από εξέχουσες προσωπικότητες και ως επί το πλείστον νέους, που να έχουν ζήλο και θέληση να αγωνιστούν για την επίτευξη της σταθερότητας και της φιλικής συνύπαρξης στην περιοχή. Ξέρω πως είναι πολύ δύσκολο κάτι τέτοιο και εγκυμονεί πολλούς και σοβαρούς κινδύνους. Μα έτσι πρέπει να γίνει. Υπάρχουν

άνθρωποι που είναι διατεθειμένοι για κάτι τέτοιο. Υπάρχουν άνθρωποι που θυσιάζονται για έναν τέτοιο σκοπό. Το δύσκολο είναι, ποιος αναλαμβάνει να χαράξει το δρόμο. Μα σαν γίνει η αρχή, είμαι σίγουρος πως θα ακολουθήσουν εκατομμύρια άνθρωποι έναν τόσο σπουδαίο αγώνα. Οι λαοί μας θέλουν την ειρήνη στην περιοχή μας. Άλλοι είναι αυτοί που βάζουν το χέρι τους για την αποσταθεροποίηση, γιατί έχουν συμφέροντα. Αυτοί δημιουργούν και καλλιεργούν το μίσος.

Για κάποια στιγμή ο Γιώργος έκανε μια σκέψη. Μήπως ο Στρατηγός ήξερε κάτι και γι' αυτό του μιλούσε μ' αυτό τον τρόπο;

Μα σκεφτόμενος πιο λογικά το απέρριψε. Ο Στρατηγός είναι μπεσαλής και ειλικρινής άντρας. Αν γνώριζε κάτι τέτοιο, άλλη θα ήταν η αντίδρασή του. Μα και αν ήταν στην οργάνωση, ξανασκέφτεται ο Γιώργος, θα το γνώριζε ο Διαμαντής και θα τον είχε ενημερώσει. Μπορεί να μη γνώριζε όλα τα μέλη που ήταν χιλιάδες, αλλά τον ταξίαρχο Ανδρέα Σουχλέρη, σίγουρα θα τον ήξερε. Όχι λοιπόν, ο ταξίαρχος λέγει αυτά που πιστεύει και τίποτα παραπάνω.

Η κουβέντα ήταν σε εκείνη ακριβώς τη στιγμή που το πυροδοτημένο φυτό έχει καεί και περιμένουμε την έκρηξη. Έτσι και έγινε. Παίρνει το λόγο ο Γιώργος και κοιτάζοντας κατάματα το διοικητή του, του λέει.

– Κύριε διοικητά, από τις πρώτες ημέρες που ήρθα στη μονάδα και γνωρίζοντάς σας, κατάλαβα το δημοκρατικό και φιλήσυχο χαρακτήρα σας. Περνώντας ο καιρός, ήμουν πλέον σίγουρος για την εκτίμησή μου αυτή που έκανα για το άτομό σας. Έχω μπροστά μου αυτή τη στιγμή, έναν αξιωματικό του πιο επίλεκτου σώματος του Ελληνικού στρατού. Είμαι βέβαιος πως αυτά που θα σας πω, αν δεν τα θεωρήσετε αποδεκτά, θα μείνουν όμως για όσο χρονικό διάστημα χρειαστεί, επτασφράγιστο μυστικό.

Ήταν αδύνατον ο ταξίαρχος να έδινε το λόγο του για κάτι και να μην τον τηρούσε, εκτός και αν αυτό έβλαπτε την πατρίδα του, οπότε και δεν θα τον έδινε. Μα δεν υπήρχε και καμιά, μα

καμιά περίπτωση, ο Γιώργος Κουμουνδούρος να ήθελε να κάνει κακό στον τόπο του, στην πατρίδα του.

– Στο λόγο της ανδρικής μου τιμής, λέει ο Στρατηγός. Λέγε μου περί τίνος πρόκειται.

– Υπάρχει μια άκρως μυστική οργάνωση στην οποία είμαι από τα ιδρυτικά μέλη, με το όνομα «ΑΙΓΑΙΟ» (Αγώνας Ιερός Γεννιέται, Αδερφοσύνη, Ισορροπία, Ομαλότητα). Ο σκοπός μας είναι η ειρηνική συνύπαρξη στην περιοχή, με τους γείτονές μας τους Τούρκους.

Εξηγούσε πως ακριβώς έχουν τα πράγματα, στον ταξίαρχο ο Γιώργος, και αυτός αμίλητος τον παρακολουθούσε με θαυμασμό και ικανοποίηση.

– Ποιος είναι ο αρχηγός ρωτάει ο ταξίαρχος το Γιώργο, τον ξέρω;

– Ναι, τον ξέρετε. Είναι ο αντιπρόεδρος της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων, ο Διαμαντής.

Σηκώθηκε πάνω ο Στρατηγός, (ενέργεια που φανερώνει το πόσο απήχηση είχαν τα λόγια του Γιώργου) του έσφιξε το χέρι και του είπε:

– Ιερός αγώνας, αδερφοσύνη, ομαλότητα στην περιοχή. Το όνειρό μου τόσα χρόνια αυτό ήταν. Γι' αυτό έγινα αξιωματικός. Για να προσφέρω ότι μπορώ κι εγώ, για την ομαλότητα στην περιοχή μας. Τη σταθερότητα υπηρετούμε εμείς. Γι' αυτήν είμαστε έτοιμοι ανά πάσα στιγμή και ώρα. Για τη σταθερότητα. Άκουσες να πειράξουμε ποτέ κανέναν; Άλλοι μας ενοχλούν με εντολές άλλων. Εμείς πάντα, παίζουμε σταθεροποιητικό και αμυντικό ρόλο. Μια τέτοια οργάνωση με τέτοιο ιερό σκοπό, να είσαι σίγουρος πως πολύς κόσμος θα την δει με καλό μάτι, και πολλοί με πίστη δίπλα της θα πορευτούν. Είμαι υπερήφανος που μου εμπιστεύτηκες όλα αυτά. Θα βοηθήσω τον ιερό αγώνα σας, γιατί είναι αγώνας ειρήνης, είναι αγώνας φιλίας, είναι αγώνας που και οι δυο λαοί έχουν ανάγκη. Μπράβο σε όλους σας, μα πιο μεγάλο μπράβο στον ιδρυτή και αρχηγό σας, που τόλμησε για έναν τέτοιο ιερό και με μεγάλη βαρύτητα αγώνα, μα πάρα πολύ επικίνδυνο. Μπράβο σας!

Ο ειρηνόφιλος αξιωματικός, έπαιξε βαρυσήμαντο ρόλο για τη φιλία των δύο λαών, αφού έγινε βασικός παράγων στις εξελίξεις που θα δούμε αργότερα. Όταν ήρθαν η γυναίκα και τα παιδιά του από την Αμερική, γνωρίστηκαν και εκείνοι με τον κερδίζοντα την αγάπη και εκτίμηση του στρατηγού, Γιώργου, όπου και αυτοί γρήγορα συμπάθησαν και απέκτησαν φιλικές μαζί του σχέσεις.

X

Όλοι ξέρουμε πως όταν ο πατέρας του Γιώργου έφυγε από το χωριό του, έκανε το σταυρό του και παρακάλεσε το Θεό, να τον βοηθήσει στη σταδιοδρομία του και όταν θα επέστρεφε συνταξιούχος πλέον, θα έφτιαχνε μια εκκλησία, τον Άγιο Γεώργιο. Ο Ηλίας Κουμουνδούρος, που έμαθε στη ζωή του να μην ξεχνά, και λόγω του ότι ο γιος του γύρισε ζωντανός από την περιπέτειά του στην Αλικαρνασσό, πήρε απόφαση να προεξοφλήσει το γραμμάτιο που είχε υπογράψει και υποσχεθεί στον Άγιο και θέλησε να κατέβει εκεί κάτω για να αρχίσει το έργο. Όλοι συμφώνησαν πως δεν ήταν καθόλου άσχημη η ιδέα του, αφού απ' ότι φαινόταν δεν επρόκειτο να επιστρέψει έστω και συνταξιούχος για μόνιμη εγκατάσταση εκεί.

Όσο για τη βοήθεια του Θεού που είχε ζητήσει, ο Ύψιστος του την είχε προσφέρει με μεγάλη απλοχεριά. Ο Στέφανος που του είχε τάξει και αυτός να του φτιάξει τα σχέδια, έχει έναν φίλο αρχιτέκτονα που μόνο με αυτή τη δουλειά ασχολείται. Εξαιρετικός στο είδος. Κάνουν τα σχέδια και τα δίνουν στον κυρ-Ηλία. Βυζαντινού ρυθμού, σταυροειδής με τρούλο θα γινόταν η εκκλησία. Ετοιμάζεται ο κυρ-Ηλίας και κατεβαίνει στο χωριό. Βρίσκει τους κατάλληλους ανθρώπους που θ' αναλάβουν το έργο. Ο εργολάβος, ένας παιδικός του φίλος, ο Παναγιώτης Βελισάρης, αναλαμβάνει ο ίδιος τις περισσότερες εργασίες. Όλες τις εκκλησίες της περιοχής αυτός τις έχει φτιάξει. Πόντος δεν

φεύγει από πουθενά. Σπάνιος μάστορας και προ πάντων τίμιος και καλός άνθρωπος.

Ευχαριστημένος ο κυρ-Ηλίας που θ' άρχιζε το έργο και μαζί με τους συγχωριανούς του σαν βρέθηκε, άρχισε το τραγούδι στην ταβέρνα και που να σηκωθεί. Ο μάστορ Παναγιώτης, μερακλής και γλεντζές κι αυτός, δίπλα του, άντε να φύγουν από εκεί. Ήρθαν ξημερώματα και όλους τους φίλους τους, τους είχαν στο πόδι. Χόρευαν και τραγουδούσαν όλη τη νύχτα. Πανηγύρι γινόταν. Κατά τα χαράματα ο ταβερνιάρης μη αντέχοντας άλλο το ξενύχτι, πλησιάζει τον κυρ-Ηλία και τους άλλους της παρέας και τους λέει:

– Συνεχίστε όσο θέλετε. Δεν αντέχω άλλο. Πάω λίγο να ξεκουραστώ. Αν χρειαστείτε άλλο κρασί, από το μεγάλο βαρέλι να πάρετε. Το άλλο το άδειασε ο Θοδωρής με το Θανάση -ο Θοδωρής και ο Θανάσης ήταν δυο αγαπημένα αδέλφια και φιλότιμοι άνθρωποι, αλλά με το που έμπαιναν στην ταβέρνα, ξεχνούσαν να γυρίσουν στο σπίτι-.

Έφυγε για ύπνο ο ταβερνιάρης μα αυτοί το βιολί τους. Μαστρο-Παναγιώτης, κυρ-Ηλίας και όλοι οι άλλοι, καιρό είχαν να σμίξουν. Ήταν δυνατόν τώρα να μην το γλεντήσουν;

Βγήκε ο ήλιος και μαζί του και ο ταβερνιάρης από το σπίτι. Μπαίνει μέσα στο μαγαζί και αρχινά και αυτός το τραγούδι. Όλο το χωριό μαζεύτηκε έξω στη μικρή πλατεία. Έγινε μεγάλο γλεντοκόπι. Όλοι τους, με φιλικά αισθήματα και σεβασμό, ευχαριστούσαν τον κυρ-Ηλία για το έργο που ξεκίνησε να κάνει στο χωριό. Εκεί κάτω στη Λακωνία, τη φιλία τη σέβονται και την προσέχουν. Τον Ηλία τον Κουμουνδούρο, τον αγαπούσαν και τον σεβόντουσαν. Μα και αυτός ήξερε να εκτιμά και να σέβεται τους πατριώτες του. Κόντευε μεσημέρι, και ακόμη να φύγουν από την πλατεία. Ο παπάς του χωριού ανέβηκε πάνω σε μια καρέκλα και είπε τα εξής:

– Αγαπητέ και φίλε μας Ηλία, όλοι μας σε ευχαριστούμε για το έργο που ξεκίνησες να κάνεις στο χωριό μας, στο χωριό σου. Είναι μεγάλη τιμή για εμάς, που από τούτον εδώ τον τόπο ξεκίνησες τη σταδιοδρομία σου. Ένα μεγάλο εύγε για την ενέργειά σου αυτή.

– Εύγεεε! παρατεταμένο ακούστηκε από όλους, που φανέρωνε την υπόληψη και την τιμή, που έτρεφαν στο δωρητή Ηλία Κουμουνδούρο.

– Όλοι μας θα βοηθήσουμε το μάστορο Παναγιώτη, ώστε ο Άγιος Γεώργιος σε μικρό χρονικό διάστημα, να είναι έτοιμος και να εγκαινιαστεί. Σε ευχαριστούμε από τα βάθη της καρδιάς μας. Σε ευχαριστούμε φίλε Ηλία. Το τι ένωσε εκείνη τη στιγμή ο Ηλίας Κουμουνδούρος, όλοι μπορούμε να καταλάβουμε. Δεν είναι και λίγο πράγμα να σε χειροκροτεί ένα ολόκληρο χωριό για μια καλή πράξη που έκανες. Χαρούμενος και ευτυχισμένος γύρισε στην Αθήνα.

Παραμονές Χριστουγέννων, και ο εξαιρετος αυτός άνθρωπος με τη γυναίκα του βγήκαν για ψώνια. Τα παιδιά στο έργο τους. Ούτε λεπτό δεν άφηναν να πάει χαμένο. Ειδικά τώρα που δεν πήγαιναν και στο σχολείο. Ήθελαν να ψωνίσουν, γιατί σε λίγες μέρες ο Διαμαντής με την Αθηνά και ο Στέφανος με την Αλέκα θα πέραγαν τις βέρες τους και έπρεπε να ετοιμαστούν. Στα μαγαζιά της Αθήνας λοιπόν, έψαχναν να βρουν διάφορα πράγματα, που ήταν απαραίτητα για την αξιόλογη και ιερή τελετή της μνηστείας. Ούτε ο κυρ-Ηλίας, ούτε η γυναίκα του, μα και κανένα και από τα παιδιά τους, δεν ήταν άνθρωποι που τους ενθουσίαζαν τα υλικά αγαθά. Όσο για το Διαμαντή και το Στέφανο, αυτοί παραήταν αντιυλιστές. Ο κυρ Ηλίας και η γυναίκα του κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα επισκέπτονταν ένα από τα γηροκομεία της Αθήνας και πρόσφεραν από ένα μικρό δωράκι, στους «ξεχασμένους» εκεί ανθρώπους. Τούτη τη χρονιά, θα πήγαιναν στο γηροκομείο που ήταν η γειτόνισσα του Διαμαντή, η κυρα Θανάσω, που ο ίδιος ο Διαμαντής είχε φροντίσει να πάει εκεί.

Γέμισαν το αυτοκίνητο με τα ψώνια και τα δώρα και γύρισαν στο σπίτι. Φώναξαν και τα παιδιά και ανέβηκαν και αυτά επάνω. Ετοιμαζόντουσαν για φαγητό και συζητούσαν. Όλοι περίμεναν να έρθει η ώρα να γίνουν οι αρραβώνες και να γιορτάσουν διπλά τα Χριστούγεννα. Το Διαμαντή όμως κάτι τον βασάνιζε. Κάτι είχε στο μυαλό του. Τον ρώτησε ο Γιώργος και αφού σκέφτηκε για λίγο, του λέει ο Διαμαντής:

– Όλοι μας περιμένουμε να γιορτάσουμε και να χαρούμε τις άγιες ημέρες που έρχονται. Ξέρετε, μικρός όταν ήμουν, ποιος άνθρωπος τούτες τις μέρες σηκωνόταν πρωί-πρωί και με περίμενε να του πω τα κάλαντα, να με φιλέψει ένα γλυκό και να μου δώσει κάτι από το υστέρημά του;

– Ποιος ήταν; ρωτά η Αλέκα.

– Ο άνθρωπος αυτός, σήμερα βρίσκεται εδώ στην Αθήνα, στο γηροκομείο, άρρωστος και μοναχός. Είναι η θεια Θανάσω. Αυτή η γυναίκα που πολλά χρόνια πριν, ήταν το καμάρι της γειτονιάς, σήμερα είναι ολομόναχη από παιδιά και συγγενείς, και η παρέα της αποτελείται από άλλους «ξεχασμένους» και «αβοήθητους» ανθρώπους. Ποιος ξέρει τι θα σκέφτεται, που θα τριγυρνά ο νους της τούτες τις στιγμές. Κανένας όμως δεν θα την έχει στο μυαλό του.

Ο κυρ-Ηλίας έριξε ένα πλατύ χαμόγελο στο Διαμαντή και του είπε:

– Κάποιος, έχει στο νου του τη γυναίκα, που όλοι μας γνωρίζουμε, τρέφεις γι' αυτήν μεγάλη συμπάθεια.

Σηκώθηκε από την θέση της η κυρία Γερασιμούλα, πήγε στο άλλο δωμάτιο και ξαναγύρισε με μια μεγάλη γεμάτη τσάντα στα χέρια.

– Τι είναι αυτά; ρωτούν με μια φωνή όλα τα παιδιά.

Αρχίζει να βγάζει η κυρία Γερασιμούλα το περιεχόμενο. Ρούχα, παπούτσια, μαντήλια, κάλτσες και τι δεν της είχε ψωνίσει. Άλλαξε το πρόσωπο του Διαμαντή. Η χαρά του δεν κρυβόταν.

– Θα πάμε αύριο, λέει να της τα δώσουμε. Θα χαρεί πολύ όταν μας δει, και θα περάσει και αυτή χαρούμενες γιορτές που τη θυμηθήκαμε.

Χάρηκε πολύ ο Διαμαντής για την ενέργεια αυτή της πεθεράς του, μα δεν πίστευε σ' αυτό που η ίδια στη συνέχεια του πρότεινε.

– Μια από αυτές τις μέρες, θέλω να τη φέρεις εδώ στο σπίτι μας, να καθήσουμε και να φάμε μαζί. Δεν θέλω να περάσει άσχημες γιορτές η γυναίκα που από εσένα μαθαίνουμε, υπήρξε υπόδειγμα μια ζωή, εκεί κάτω στο χωριό.

Η ενέργεια αυτή της κυρία Γερασιμούλας, έδειξε για άλλη μια φορά, από τι σπάνια ψυχικά υλικά είναι πλασμένη, και τι πνευματικό επίπεδο καλλιεργεί μέσα της. Ο Διαμαντής με το Στέφανο, ένιωσαν με τη σειρά τους πιο βαθιά το αίσθημα της ικανοποίησης να τους διαπερνά. Μια τέτοια ανθρώπινη ενέργεια, ανεβάζει στην κορυφή της βαθμίδας την εκτίμηση και την υπόληψη του ανθρώπου πάνω στη γη.

Την άλλη μέρα πήγαν όλοι μαζί στο γηροκομείο. Μοίρασαν σε όλους τα δώρα και φεύγοντας πήραν μαζί τους και την κυρα Θανάσω. Βασίλισσα ένωθε ανάμεσά τους η καλόψυχη αυτή γυναίκα. Την πήγαν στο σπίτι, και έφαγαν όλοι μαζί. Τους είπε ιστορίες από τη ζωή της, και πως, ποτέ δεν έβγαζε από το μυαλό της το Διαμαντή, μικρός όταν ήταν και το σεβασμό και την αγάπη που της έδειχνε, όταν εκείνη κάτι του πρόσφερε όταν την επισκεπτόταν.

– Κοντεύω έναν αιώνα ζωής, λέει δακρύζοντας. Άλλα τόσα χρόνια να είναι και τα δικά σας. Εσένα παλικάρι μου, Πρωθυπουργό να σε καμαρώσουν μια μέρα οι δικοί σου, εύχεται χαϊδεύοντας το χέρι του Διαμαντή.

Βούρκωσαν τα μάτια του φιλότιμου άντρα από τη Βλαχοκερασιά, όχι για τίποτε άλλο, αλλά ήρθε στο μυαλό του εκείνη τη στιγμή, μια εικόνα από τα παιδικά του χρόνια. Ήταν τότε που ένας παγωτατζής με ένα ποδήλατο, ήρθε στη γειτονιά του να πουλήσει παγωτά. Διαλάλησε το εμπόρευμα, μαζεύτηκαν οι πιτσιρικάδες να αγοράσουν παγωτά. Δυο δραχμές το κομμάτι έκανε εκείνη την εποχή. Ο Διαμαντής ήθελε, μα μια δραχμή είχε μόνο στην τσέπη του. Όλα τα παιδιά αγόρασαν και άρχισαν να τρώνε. Ο Διαμαντής με τον Ηλία κοίταζαν, μα με τα μάτια δε χορταίνεις παγωτό. Ξεκίνησε να φύγει ο παγωτατζής και ξαφνικά βλέπουν την κυρα Θανάσω να τους πλησιάζει.

– Τι πουλάτε, τι έχετε; τον ρωτάει.

– Παγωτά έχω. Παγωτά πουλάω, της απαντάει ο παγωτατζής.

Είδε η κυρα Θανάσω όλα τα παιδιά που έτρωγαν και το Διαμαντή με τον Ηλία να τα κοιτάζουν. Αγοράζει δυο παγωτά και τους τα δίνει. Εδώ, σε τούτο το σημείο καταλαβαίνει κανείς,

πόσο σπάνιο είδος ήταν το παγωτό τότε, και τι έκανε το Διαμαντή τώρα να βουρκώσουν τα μάτια του. Ο Ηλίας, που πρώτη φορά έτρωγε παγωτό, βάζοντάς το όλο σχεδόν στο στόμα του, από τον πάγο που ένιωσε, το πέταξε γρήγορα κάτω και φώναξε: «Κάηκα, κάηκα !» Νόμισε πως είχε καεί και όχι πως είχε παγώσει γι' αυτό πέταξε το παγωτό. Ο καλός όμως Διαμαντής του εξήγησε και του έδωσε το μισό από το δικό του.

Πέρασαν οι γιορτές ευχάριστα. Έγιναν οι αρραβώνες, διασκέδασαν και οι τρεις οικογένειες έγιναν τώρα μία. Ο πατέρας του Στέφανου, ο παπα Ανδρέας, έχοντας μια αόρατη δύναμη μέσα του, που τον ωθεί να νοιάζεται περισσότερο για τους άλλους και λιγότερο για τον εαυτόν του, επισκέφθηκε τον επίσκοπο στην Τρίπολη και ζήτησε την άδειά του, να συγκεντρώσει διάφορα υλικά αγαθά, που θα μετέφερε ο ίδιος, με το Διαμαντή και το Στέφανο, σε μια από τις φτωχές χώρες του τρίτου κόσμου και θα τα έδινε στους πεινασμένους και ταλαιπωρημένους ανθρώπους που υπήρχαν εκεί. Χωρίς δισταγμό και μάλιστα μετά χαράς, ο Σεβασμιότατος έδωσε την άδεια και υποσχέθηκε πως και αυτός θα βοηθούσε το ανθρώπινο αυτό έργο του παπα Ανδρέα.

Ξεκίνησε το φιλανθρωπικό έργο του ο παπα-Ανδρέας και από όλα σχεδόν τα χωριά και την Τρίπολη, συγκέντρωσε πέντε φορτηγά αγαθά, που θα τα μετέφεραν στους δυστυχισμένους αυτούς ανθρώπους. Συγκέντρωσε πολλά χρήματα, και προπαντός πάρα πολλά φάρμακα. Όλα τα έξοδα της μεταφοράς, τα πρόσφερε η επισκοπή της Τρίπολης. Τα συγκέντρωσαν και τα έστειλαν με το καράβι στην Αίγυπτο. Από εκεί οδικώς, τα Ελληνικά φορτηγά ταξιδεύοντας ολόκληρα μερόνυχτα, έφτασαν στο Χαρτούμ, πρωτεύουσα του Σουδάν και αφού ξεκουράστηκαν και ανεφοδιάστηκαν με καύσιμα, κατέληξαν στην Αντίς Αμπέμπα που είναι και η πρωτεύουσα της Αιθιοπίας. Όταν όλα ήταν έτοιμα, πήγαν με το αεροπλάνο, παπάς, Διαμαντής, και Στέφανος.

Ήταν Απρίλιος μήνας. Κανένας από τους αρμόδιους εκεί, δεν γνώριζε πως ο αντιπρόεδρος της οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων ήταν μαζί τους. Σε μια χωμάτινη

πλατεία ήταν στοιβαγμένα τα Ελληνικά δώρα, που θα μοίραζαν στους εξαθλιωμένους ανθρώπους οι τρεις άντρες από τη μικρή σε μέγεθος, μα μεγάλη σε φιλανθρωπική παιδεία Ελλάδα. Ετοιμάστηκαν να μοιράσουν τα είδη που με τόση ευχαρίστηση είχαν προσφέρει, οι όχι πλούσιοι, μα φιλότιμοι πατριώτες τους. Μαζεύτηκε κόσμος και μπήκαν στη σειρά. Εκεί να δεις πείνα και δυστυχία. Εκεί να δεις πόση αξία έχουν, τα κάθε λογής πράγματα, που στους δικούς μας σκουπιδότοπους είναι πεταμένα. Όσο ψυχρός και απάνθρωπος να είναι κανείς, μπροστά σ' αυτό το θέαμα που αντίκρισαν οι τρεις άντρες, δεν μπορεί, θα λυγίσει. Θα ραγίσει η καρδιά του. Θα μαλακώσει η ψυχή του. Θα προσφερθεί και αυτός να δώσει κάτι από το υστέρημά του. Θα βοηθήσει. Σκελετωμένα παιδιά, ημίγυμνες γυναίκες, ανήμποροι να σηκώσουν το βάρος ενός κιβωτίου, άντρες. Μα να 'ταν μόνο αυτό ! Είχαν που είχαν την πείνα και τη δίψα τους, είχαν και τα έντομα που δεν τους άφηναν, ούτε να ξεκουράσουν τα προδομένα από την εξαθλίωση χέρια τους. Οι μύγες και τα κουνούπια, προσπαθούσαν να απομυζήσουν από τα μισόγυμνα σώματά τους κάτι, αλλά αδίκως. Που να περισσέψει κάτι και γι' αυτά. Οι τρεις άντρες είδαν παιδιά να κοιμούνται στο χώμα και μύγες να μπαίνουν και να κουρνιάζουν στα στόματά τους. Ρωγμές υπέσθησαν οι καρδιές τους!

Είπατε εσείς με τα κότερα, τις βίλες με τα αιρκοντίσιον και τις πισίνες, τίποτα; Είπατε τίποτα εσείς κυρίες με τις πολυτελέστατες Μερσεντές και τις πανάκριβες τουαλέτες; Ή μήπως εσείς μεγάλοι ηγέτες νομίζετε πως ετούτος ο πλανήτης είναι δική σας και μόνο κληρονομιά και έχετε τόσες εξουσίες επάνω του; Τούτα εδώ τα παιδιά, τούτες εδώ τις γυναίκες, δεν τους βλέπετε όλους αυτούς τους ανθρώπους; Γιατί δεν κάνετε τίποτα; Γιατί μένετε μόνο στα λόγια και στους τίτλους που δεν έχουν όμως περιεχόμενο;

Μπήκαν λοιπόν στη σειρά και περίμεναν να πάρουν το μερίδιο που τους ανήκε, μήπως μπορέσουν και απαλύνουν έστω και για λίγο τον πόνο της άθλιας ζωής τους. Μοίραζε ο παπάς, μοίραζε ο Στέφανος με το Διαμαντή, μοίραζαν και κάτι άλλοι αρμόδιοι που ήταν εκεί. Σε κάποια στιγμή, στα χέρια του

Διαμαντή βρέθηκε ένα μεγάλο δέμα. Ξέρετε πως το κοιτάζαν οι άνθρωποι το κουτί; Όπως ακριβώς κοιτάζει ο πεινασμένος σκύλος τον τσοπάνη, που τρώει το κρέας του και περιμένει να του πετάξει το κόκκαλο. Έτσι κοιτάζαν οι άνθρωποι της Αιθιοπίας το μεγάλο δέμα.

Τυχερός, ένας άντρας ένα και ενενήντα. Ζύγιζε, δε ζύγιζε πενήντα κιλά. Σε ένα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο ήταν μέσα αναψυκτικά. Πορτοκαλάδες και λεμονάδες. (δεν έκαναν το λάθος να τους πάνε Κόκα Κόλες). Τι να χώνευαν! Το ανοίγει ο Στέφανος και αρχίζει να τις μοιράζει. Έτοιμες τους τις έδινε, ανοιγμένες. Επιτόπου τις έπιναν και από την ιδέα τους ότι μένει για πάντα μέσα στο στομάχι τους, ζωντάνευαν και άλλη όψη έπαιρναν τα πρόσωπά τους. Τελείωσαν και οι πορτοκαλάδες και ένας μικρός που είχε απλώσει το χέρι του νομίζοντας πως θα υπάρχει και γι' αυτόν μία, έχασε το φως του όταν κατάλαβε ότι δεν υπάρχει άλλη. Μα καθώς ο Στέφανος του πρόσφερε μια δικιά του που δεν είχε προλάβει να την ανοίξει ακόμη, ο μικρός την έβαλε στο στόμα του και χωρίς ανάσα την άδειασε στο πεινασμένο και διψασμένο στομάχι του. Το ευχαριστώ που με ένα ευλαβικό χαμόγελο δέχτηκε ο Στέφανος, έχει πρώτη θέση μέσα στο πλημμυρισμένο από εκατομμύρια άλλα στιγμιότυπα, μυαλό του.

XI

Γύρισαν στη δοξασμένη πατρίδα την Ελλάδα και ο ακάματος και φωτισμένος αρχηγός Διαμαντής, έκανε μια ηγεσία από τους πιο επίλεκτους συνεργάτες του, που μαζί του, θα επεξεργάζονταν ακόμη καλύτερα και σε όλες τις κατευθύνσεις, τα περισσότερα προικισμένα ετούτο τον καιρό, ασύλληπτα όνειρά του.

Διάλεξε λοιπόν ο αρχηγός Διαμαντής, δεκαπέντε κορυφαίους και τους ανέθεσε, να προγραμματίσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, το μελλοντικό έργο που όλοι μαζί, θα έθεταν σε εφαρμογή. Προσχέδια βέβαια υπήρχαν άφθονα, τα οποία και τους έδωσε για να πάρουν από αυτά τα κυριότερα σημεία. Για τον πονετικό και γενναιόψυχο άνθρωπο Διαμαντή, προέχει η υγεία.

Η υγεία, που τόσα χρόνια του καίει τα σωθικά, βλέποντας τους ανθρώπους να υποφέρουν και κανείς να μην βρίσκεται να τους δώσει μια βοήθεια, να τους λυτρώσει από αυτόν το βραχνά. (Όσοι αρρώστησαν τον καιρό εκείνο θα καταλάβουν). Πρότεινε ως υπεύθυνο τον πρύτανη του Πανεπιστημίου της ιατρικής σχολής Γιώργο Λάγκα και μέλος της οργάνωσης. Ο πονόψυχος και απλός αυτός καθηγητής γιατρός, όχι μόνο αποδέχτηκε την πρόταση του αρχηγού, αλλά έφτιαξε με μεγάλο ζήλο και προσοχή, ίσως, το καλύτερο και δικαιότερο σύστημα υγείας στον κόσμο.

Το νοσοκομείο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, ενώ αρχικά είχε προβλεφθεί από τους δωρητές να γίνει κέντρο περίθαλψης φτωχών και άπορων, εδώ άλλαξε ρόλο. Σε συμφωνία πάντα βέβαια και με τους δωρητές. Άλλαξε ρόλο, γιατί με το καινούργιο σύστημα υγείας, δεν θα υπάρχουν τέτοιες κατηγορίες ασθενών. Το νοσοκομείο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, είναι νοσοκομείο για όλους, χωρίς καμιά

εξαίρεση τους Έλληνες. Όπως και τα άλλα νοσοκομεία που έχουμε και τα καινούργια που στο μέλλον θα γίνουν. Για πρώτη φορά θα εφαρμοστεί το ενιαίο σύστημα υγείας. Κ.Ε.Σ.Υ. : Καινοτόμο Ενιαίο Σύστημα Υγείας.

Ένα και μοναδικό βιβλιάριο χρώματος βυσσινί, που μάλιστα στο εμπρός εξώφυλλο θα απεικονίζει το θεμελιωτή της ιατρικής επιστήμης, Ιπποκράτη και στο πίσω μέρος του βιβλιαρίου τον όρκο του, γραμμένο σε σχήμα σταυρού. Επειδή δεν είναι δυνατόν να γραφτεί σ' αυτό το βιβλίο όλο το σύστημα που επινόησαν, θα αναφέρουμε μέρος από αυτό.

Δεν θα υπάρξει ούτε ένας Έλληνας πολίτης, που να μην έχει το «μαγικό» βιβλιαράκι, που θα το χρησιμοποιεί σε όποιο από τα νοσοκομεία βρεθεί η κατάλληλη θέση. Θα υπάρχουν θέσεις για όλους, σε σύντομο χρονικό διάστημα. Στο νοσοκομείο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ θα ιδρυθεί ένα κέντρο, όπου εκεί, θα καταγράφονται όλες οι περιπτώσεις και η κάθε μια, θα παίρνει σε εύλογο χρονικό διάστημα το δρόμο της, για την τελική λύση του κάθε προβλήματός της. Πανεπιστημιακά νοσοκομεία θα γίνουν στην Πάτρα, Αθήνα, Λάρισα, Θεσσαλονίκη, Αλεξανδρούπολη, Αιγαίο, Κρήτη και Τρίπολη. Όλα τα νοσοκομεία της χώρας, θα συνεργάζονται σε όλα τα επίπεδα μεταξύ τους και όχι μόνο με των μεγάλων πόλεων.

Για τη μεταφορά των ασθενών από πόλη σε πόλη, θα αγοραστούν ειδικά ελικόπτερα, τα οποία θα μπορούν να μετακινούνται και στις πιο δύσκολες καιρικές συνθήκες και θα είναι εξοπλισμένα, με τα πιο σύγχρονα μηχανήματα της εποχής και τους απαραίτητους γιατρούς. Θα γίνουν σύγχρονα κέντρα υγείας σε όλες τις μικρές πόλεις και κωμοπόλεις της χώρας, για να μπορούν να εξυπηρετούν όλους τους αρρώστους, χωρίς να χρειάζονται να μεταφέρονται σε κάποιο μεγάλο νοσοκομείο, αν αυτό δεν είναι απαραίτητο. Όλοι οι πολίτες, θα είναι υποχρεωμένοι κάθε έξι μήνες, να κάνουν έναν γενικό έλεγχο για προληπτικούς λόγους, που με αυτό τον τρόπο θα προλαβαίνουν τις παθήσεις, για να μην υποχρεώνονται αργότερα να τις θεραπεύουν και οι οποίες ίσως να μην μπορούν να θεραπευτούν, αν η εξέλιξή τους είναι μεγάλη.

Όλα τα κέντρα υγείας θα είναι εφοδιασμένα με γιατρούς των κυριοτέρων ειδικοτήτων και επαρκές βοηθητικό προσωπικό. Οι στρατιώτες γιατροί, θα υπηρετούν τη θητεία τους και θα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, στα πλησιέστερα κέντρα και περισσότερο κατά τους προληπτικούς ελέγχους που θα γίνονται. Οι αμοιβές των γιατρών, θα είναι τέτοιες, που σπάνια κάποιος επιστήμονας θα είναι διατεθειμένος να εργαστεί σαν ιδιώτης. Όσο για τα τεράστια ποσά που θα χρειαστούν για όλα αυτά που αναφέρονται στο πρόγραμμα, ο πρύτανης έχει ρητή εντολή από τον αρχηγό Διαμαντή, να μη φανεί καθόλου φειδωλός σε αυτό τον τομέα και πως ο ίδιος προσωπικά ο αρχηγός, θα είναι ο ρυθμιστής του μεγάλου αυτού θέματος.

Βέβαια και οι πολίτες θα έχουν και αυτοί τις υποχρεώσεις τους, αλλιώς, δεν στηρίζεται ένα σύστημα και μάλιστα τέτοιου είδους. Μέσα από τα σχολεία θα γίνει συνείδηση στους νέους, να παρουσιάζονται στα κέντρα υγείας και να δίνουν λίγο από το αίμα τους, που όχι μόνο κακό δεν θα τους κάνει, αλλά σε πολλές περιπτώσεις θα τους βοηθήσει κιόλας.

Πώς είναι δυνατόν να αγοράζουμε χιλιάδες φιάλες αίμα από το εξωτερικό, που από μόνοι μας μπορούμε να προσφέρουμε και να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας, αφού ύστερα από λίγες ώρες ο οργανισμός μας σίγουρα θα αναπληρώσει; Ένα άλλο σημαντικό πράγμα που στη χώρα μας αγνοούμε και που γι' αυτό τις περισσότερες ευθύνες φέρει το ίδιο το κράτος, είναι οι ΔΩΡΗΤΕΣ ΟΡΓΑΝΩΝ. Ένας θεσμός, που στο εξωτερικό έχει λύσει προβλήματα δεκάδων ανθρώπων, που με κάποια όργανα από ατυχείς δότες, συνάνθρωποί τους παραμένουν στη ζωή, ενώ χωρίς αυτά, σίγουρα θα είχαν πεθάνει. Για το θεσμό αυτό, ο ίδιος ο Διαμαντής έδωσε εντολή να δοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα και αυτός πρώτος θα γινόταν δωρητής, όχι μόνον των οργάνων του, αλλά και ολοκλήρου του σώματός του. Όλοι οι δωρητές θα έχουν τη δυνατότητα με έξοδα που θα καλύπτει η πολιτεία, κάθε δύο χρόνια, να κάνουν τις διακοπές τους σε όποιο από τα νησιά της Ελληνικής επικράτειας αυτοί θέλουν. Επίσης, θα τους δοθεί ειδική ταυτότητα, που με αυτή θα μπορούν να ταξιδεύουν με

μειωμένο εισιτήριο, με όποιο από τα κρατικά μέσα μαζικών μεταφορών επιθυμούν.

Όσον αφορά τα νησιά μας, εκτός από το ότι όλα τα μεγάλα θα έχουν και από ένα αεροδρόμιο, όλα ανεξαρτήτως θα διαθέτουν ελικοδρόμιο, που με τα ειδικά ελικόπτερα θα μεταφέρουν γρήγορα και με ασφάλεια, όσους χρειαστούν να μεταφερθούν σε κάποιο μεγάλο νοσοκομείο. Τρία μεγάλα νοσοκομεία στο Αιγαίο, ήταν στο πρόγραμμα, ένα στην Λήμνο, Πανεπιστημιακό, ένα στην Σάμο, και ένα στη Ρόδο. Στο Ιόνιο ένα μεγάλο στην Κεφαλλονιά, καλύπτει όλη την περιοχή, αφού τα ελικόπτερα μπορούν να λύσουν το πρόβλημα της μεταφοράς. Ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία, προγραμματίστηκε να γίνει στην Κρήτη, στο Ηράκλειο, το οποίο θα είναι και Πανεπιστημιακό.

Ο στενός συνεργάτης και φίλος τους Κώστας Σφακιανάκης, δώρισε από τώρα το χώρο, που θα ανεγερθεί το αναμφισβότως μεγάλης σημασίας αυτό έργο. Ένα μεγάλο χτήμα με ελιές, λίγο έξω από το Ηράκλειο, ο λεβέντης Σφακιανάκης Κώστας από τον Άνω Βιάνο, το χάρισε για το Πανεπιστήμιο, για τον κόσμο της Κρήτης, για τους συμπατριώτες του. Μοναχογιός, γιατρός και αυτός στο επάγγελμα, δεν δίστασε να δωρίσει το μοναδικό κτήμα που του άφησε ο συχωρεμένος ο πατέρας του.

Μια απ' αυτές τις ανοιξιάτικες ήσυχες νυχτιές ο Διαμαντής είδε ένα όνειρο, που τον έκανε να κατεβεί στο χωριό. Είδε στον ύπνο του, τους παππούδες του, το Χρήστο και τον Κώστα να τον παρακαλούν να μην ξεχάσει να κάνει έναν ανδριάντα στην πλατεία του χωριού, προς τιμήν όλων εκείνων των παλικαριών που χάθηκαν στα πεδία των μαχών, για να προστατεύσουν την μικρή, μα ένδοξη πατρίδα μας. Το είπε στην Αθηνά και η στρατευμένη στο πλάι του, πιστή σύντροφός του, αποφάσισε η ίδια, να δωρίσει τον ανδριάντα αυτόν στη γενέτειρα του ανερχόμενου αστέρα και μελλοντικού άντρα της, Διαμαντή. Μας είναι γνωστό πως η Αθηνά ήταν η κυρία πηγή των χρημάτων του αγώνα, αφού με την ανακάλυψη που έκανε, είχε συγκεντρώσει και εξακολουθούσε να συγκεντρώνει τεράστια χρηματικά ποσά, που χωρίς δισταγμό διέθετε.

Κατέβηκαν στο χωριό. Βρήκαν τον πρόεδρο και όλους τους υπευθύνους και αποφάσισαν να υλοποιήσουν την επιθυμία των παππούδων του. Γύρισαν στην Αθήνα και όταν ο ανδριάντας ετοιμάστηκε και στήθηκε στην πλατεία, ήρθαν όλα τα παιδιά για να κάνουν τα αποκαλυπτήρια. Μια μέρα πριν από τα αποκαλυπτήρια, ο Διαμαντής και η Αθηνά πήραν τον ιερέα του χωριού και επισκέφθηκαν το νεκροταφείο. Διάβασαν, ανεξαρτήτως όλους τους εκεί «κατοικούντες», άναψαν κεριά και με βουρκωμένα μάτια ανηφόρησαν προς τους Αγίους Αποστόλους. Έκαναν την προσευχή τους και πήγαν στο κάτω μέρος της εκκλησίας, όπου υπάρχουν οι μεγάλες πέτρες και που από εκεί μπορείς να δεις όλο το χωριό.

Αθηνά και Διαμαντής, καθισμένοι και οι δυο πάνω στο βράχο, αγνάντευαν, μα δεν μιλούσαν. Πολλές σκέψεις πέρασαν από το μυαλό τους ! Η Αθηνά έφερνε μπροστά της, ένα μικρό παιδί να κυνηγά μια μπάλα στην πλατεία, ή το ίδιο αυτό παιδάκι, να μπαίνει στην εκκλησία και να πηγαίνει να φιλά την εικόνα, να κάθεται μαζί με τα άλλα παιδιά και με ευλάβεια και σεβασμό, να παρακολουθεί τη λειτουργία. Έβλεπε το ίδιο αυτό παιδί, σε διάφορες παραστάσεις μπροστά της, που δεν ήταν άλλο παιδί, παρά ο σημερινός αυτός άνδρας, που από ότι φαίνεται, μπορεί να αλλάξει τη μοίρα αυτού του τόπου.

Από το σημείο αυτό που κάθονταν, έβλεπαν ακριβώς απέναντί τους τον σκεπασμένο με ένα μεγάλο λευκό πανί, ανδριάντα.

– Αύριο, λέει η Αθηνά, έχουμε τα αποκαλυπτήρια. Μπορείς να μου πεις, πώς νιώθεις, που εσύ είσαι ο εμπνευστής αυτού του έργου;

Σηκώνεται πάνω ο Διαμαντής, ανοίγει διάπλατα τα δυο νευρώδη μακριά του χέρια, κοιτάζει όλο το χωριό και λέει.

– Μεγάλη Βλαχοκερασιά, είναι τιμή για μένα, που μέσα από τα σπλάχνα σου με έχεις γεννημένα. Αγνάντεψε για αρκετή ώρα όλο το χωριό με βουρκωμένα μάτια και κάθισε ξανά πάνω στο βράχο.

Εδώ, με τη φράση της Αθηνάς, «Εσύ είσαι ο εμπνευστής αυτού του έργου» και όχι εγώ είμαι ο δωρητής,

αντιλαμβανόμαστε περί ποιας μελλοντικής γυναίκας του μιλάμε. Καταλαβαίνουμε τη λεπτότητα και τη σεμνότητα αυτής της κοπέλας. Βλέπουμε όμως και κάτι άλλο. Η φράση του Διαμαντή «Μεγάλη Βλαχοκερασιά είναι τιμή για μένα...» αποδεικνύει πόσο τη μεγαλοφυχία έχει μέσα του ανεπτυγμένη και τι σεβασμό και υπόληψη τρέφει για τους συμπατριώτες του, αυτός ο περίλαμπρος νέος. Η απλότητα και η καλοσύνη αυτού του παλικάριού, αγγίζουν και τα μακρινότερα σημεία του ατελείωτου σύμπαντος. Γύρισαν στο σπίτι και την άλλη μέρα έγιναν τα αποκαλυπτήρια.

Βγάζοντας το πανί από τον ανδριάντα, ο Λάμπρος ο Καρατζάς και ο Χρίστος ο Χουχουλής, ένας νέος άντρας πρόβαλε μπροστά στα μάτια των παρευρισκομένων. Ένα νέο παλικάρι, που κρατούσε ένα άσπρο περιστέρι στα χέρια του. Στο κάτω μέρος του ανδριάντα, μια μεγάλη επιγραφή με ολόχρυσα μεγάλα γράμματα, γράφει: «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΠΟΛΕΜΟΣ» και πιο κάτω ένα μικρό ποίημα, που ο ίδιος ο Διαμαντής συνέθεσε λέει:

*ΑΜΑ ΘΕΣ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ Η ΖΩΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ,
ΑΓΩΝΙΣΟΥ ΜΕ ΠΑΘΟΣ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ.
ΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΠΑΤΗΣΕΙΣ,
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΙ ΟΤΙ ΑΛΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΝΑ ΛΥΣΕΙΣ.
ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ,
ΗΤΤΗΜΕΝΟΙ ΜΟΝΑΧΑ, Μ' ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ.
Σ' ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΟΛΟΙ ΕΙΝ' ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΙ,
ΣΤΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑΓΜΕΝΟΙ.*

Γύρισαν στην Αθήνα, όπου τους περίμεναν οι φάκελοι στοιβαγμένοι μέχρι το ταβάνι. Είχαν τότε τελειώσει και το τέταρτο έτος και μη έχοντας διάβασμα για το Πανεπιστήμιο, έπρεπε να ριχτούν με όλες τους τις δυνάμεις στον αγώνα, που θα σβήσει όλα τα κακά του παρελθόντος και θα μπολιάσει με άριστης ποιότητας κεντρί, το νέο και εύρωστο δέντρο του μέλλοντος. Μη έχοντας χρόνο για χάσιμο, ο στυλοβάτης του αγώνα Διαμαντής, κάλεσε τον καθηγητή του Σαρρή Αθανάσιο, και τον παρακάλεσε να είναι αυτός, ο βασικός πυρήνας του σοβαρότατου έργου που αφορούσε την παιδεία και που αυτή

είναι μια από τις εξέχουσες λειτουργίες της πολιτείας, αφού είναι ο βασικότερος παράγων για την περαιτέρω εξέλιξη της κοινωνίας.

Ο πιστός άνδρας στον αρχηγό και μεγάλη φυσιογνωμία των γραμμάτων Θανάσης Σαρρής, ανταποκρίθηκε με χαρά στην πρόταση του Διαμαντή και ξεκίνησε με πυρετώδη ρυθμό την υλοποίηση του προγράμματος. Βγαλμένος μέσα από φτωχή οικογένεια, ο σπουδαίος αυτός καθηγητής και άνθρωπος, έβαλε βαθιά το νυστέρι στο σάπιο κατεστημένο του εκπαιδευτικού συστήματος. Δεν άφησε περιθώριο σε κανέναν να επιβουλευτεί τα φτωχά, μα έχοντα άριστα νου και σκέψη, παιδιά των αδυνάτων τάξεων.

Όλα ανεξαρτήτως τα Ελληνόπουλα, θα υποχρεώνονται να τελειώνουν το λιγότερο και την τρίτη τάξη του Γενικού ή Τεχνικού Λυκείου. Είμαστε αποφασισμένοι, είπε σε κάποιο φίλο του ο άξιος αυτός εκπαιδευτικός, να κάνουμε μια κοινωνία που να θυμίζει τα πιο προηγμένα κράτη του κόσμου. Και ο τελευταίος εργάτης της χώρας μας, θα έχει γνώσεις, που όταν μιλά, όλοι θα θαυμάζουν το λόγο του. Δεν θα υπάρξει ούτε ένα χωριό στην πατρίδα μας, που να μην έχει δάσκαλο, έστω και αν το χωριό αυτό έχει έναν και μόνο μαθητή. -Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρουμε ότι υπάρχει μελέτη, για την εφαρμογή ενός προγράμματος, που θα δίνει τη δυνατότητα και μάλιστα θα είναι ευκόλως αποδεκτό από το λαό, η παραμονή του στον τόπο καταγωγής τους και παράλληλα, η αύξηση του πληθυσμού της χώρας, να ξεπεράσει το 12% του υπάρχοντος, μέσα στα οχτώ επόμενα χρόνια από την ημέρα της εφαρμογής του-.

Ένα Πανεπιστήμιο στην Τρίπολη, που είναι το όνειρο τόσων και τόσων ανθρώπων από την Αρκαδία, είναι στο πρόγραμμα. Μάλιστα, ο πατέρας του Στέφανου, ο παπα Ανδρέας, είπε κάποτε στο Διαμαντή. «Δυο πράγματα στη ζωή μου θέλω να δω, και ύστερα ας πεθάνω». Όταν ο Διαμαντής τον ρώτησε ποια είναι αυτά, απάντησε ο λογικότατος ιερέας. «Την ειρήνη στον κόσμο, και ένα Πανεπιστήμιο στην Τρίπολη, Διαμαντή, αυτά θέλω να δω».

Δεν θα υπάρξει καμιά δυσχέρεια στη μεταφορά των μαθητών στα πλησιέστερα Γυμνάσια και Λύκεια, που είναι μελετημένα για να γίνουν. Όλα τα έξοδα θα τα καλύπτει η πολιτεία.

Στους αριστεύσαντες μαθητές του δημοτικού, θα δίνεται χρηματικό ποσό αξιόλογο, που θα είναι το κίνητρο του μαθητή, για την επιδίωξη της αριστείας. Στους αριστεύσαντες των Γυμνασίων και Λυκείων, δεκαήμερη εκδρομή, με όλα τα έξοδα πληρωμένα, σε όποια χώρα της Ευρώπης αυτοί επιθυμούν. Στους άριστους μαθητές των τεχνικών σχολών, που θα είναι ισότιμες των Λυκείων, θα παρέχεται δεκαήμερη εκδρομή, για όποιο μέρος της Ευρώπης, των ΗΠΑ και της Αυστραλίας αυτοί αποφασίσουν. Θα ιδρυθεί σχολή γλυπτικής με έδρα την Ολυμπία, και οι αποφοιτήσαντες, θα έχουν την αμέριστη συμπαράσταση του κράτους, για τη δημιουργία αγαλμάτων και το βραβευμένο έργο του καλύτερου απ' αυτούς, θα αμείβετε πλουσιοπάροχα, τα δε αξιόλογα έργα θα τοποθετούνται σε πολυσύχναστα μέρη και θα χαίρουν του θαυμασμού των Ελλήνων και ξένων επισκεπτών.

Μια φορά κάθε πέντε χρόνια, θα βραβεύεται και ο καλύτερος Έλληνας πολίτης, για την αξιολογότερη πράξη που θα γίνεται εκείνο το διάστημα. Του βραβευμένου αυτού ανθρώπου, θα γίνεται γλυπτό ομοίωμα και θα τοποθετείται σε κεντρικό σημείο της περιοχής που αυτός κατοικεί.

Θα διερωτηθεί κανείς, τι θέλει ο Διαμαντής και τι κέρδος θα υπάρχει στον τόπο, αν για την καλύτερη πράξη της πενταετίας που κάποιος θα κάνει, θα τον κάνουν άγαλμα και θα τον βάλουν σε κεντρικό σημείο. Όμως, είναι μια κίνηση που από αυτήν τα οφέλη στο κοινωνικό σύνολο θα είναι πολλά. Επειδή στην εποχή μας οι καλές πράξεις σπανίζουν, αλλά και αν κάποιος έχει την ευαισθησία να την κάνει δεν πρόκειται να αμειφθεί, αντιθέτως μπορεί να μπλέξει στο λαβύρινθο της γραφειοκρατίας και να βρεθεί εκτεθειμένος.

Με αυτό τον τρόπο, θα αλλάξει όλο ετούτο το κατεστημένο, γι' αυτό και ο Διαμαντής, γνωρίζοντας το χαρακτήρα και την ευαισθησία του Ελληνικού λαού, προέβηκε σε αυτή εδώ την ενέργεια. Τώρα, όχι μόνο απαθείς δεν θα μένουν οι πολίτες, αλλά

θα υπάρξει και συναγωνισμός καλών πράξεων μεταξύ τους. Θα ιδρυθεί ειδική υπηρεσία γι' αυτό το σκοπό και μέσα από αδιάβλητες διαδικασίες θα αναδεικνύεται ο καλύτερος. Αντιλαμβάνεστε τι θα πει άμιλλα καλών πράξεων;

Όλα τα Πανεπιστήμια της χώρας, θα είναι ανοιχτά για τους έχοντες απολυτήριο δεκαεννέα και πάνω, που θα βγαίνει από το μέσο όρο των ετών Γυμνασίου και Λυκείου. Με τον τρόπο αυτό, θα εισέρχονται οι πιο άξιοι και εκτός αυτού, δεν θα υπάρχει πληθώρα φοιτητών, που αργότερα θα εξαναγκάζονται να φεύγουν από τα Πανεπιστήμια και να ακολουθούν άλλες σχολές, από αυτή που διάλεξαν. Οι εισελθόντες αν συνεχίσουν με την ίδια επιμέλεια το φοιτητικό έργο τους, θα έχουν θέση σε αυτά.

Όσοι δεν δείξουν το απαιτούμενο ενδιαφέρον και επιμέλεια, θα επιστρέφουν σε άλλες κατώτερες σχολές, χάνοντας πολύτιμο χρόνο. Θα γίνονται αυστηροί έλεγχοι στους εκπαιδευτικούς και αν τηρούν τους προβλεπόμενους κανονισμούς (κυρίως στην αξιοκρατική βαθμολόγηση των μαθητών) θα προάγονται στην πιο πάνω βαθμίδα όταν έρθει ο χρόνος και που το όφελος θα είναι ασφαλώς οικονομικό και ηθικό. Αν όχι, θα παραμένουν σ' αυτή και θα καλούνται να παρακολουθούν ειδικά σεμινάρια, πράγμα που θα σπλώνει την τιμή και την υπόληψή τους. Οι αριστεύσαντες από τα ανώτατα ιδρύματα της χώρας, θα ακολουθούν εάν επιθυμούν, μεταπτυχιακές σπουδές, εντελώς δωρεάν. Κατά την αποφοίτησή τους, θα τιμώνται δια χρηματικού ποσού από την πολιτεία και θα τοποθετούνται σε περίοπτες θέσεις.

Ιδιωτικά φροντιστήρια δε θα υπάρχουν. Οι καθηγητές και δάσκαλοι θα αμείβονται και δε θα υποχρεώνονται να εργάζονται και σε άλλες ελεύθερες εργασίες για τη συμπλήρωση των αναγκαίων χρημάτων για τις ανάγκες τους. Η ύλη που θα παίρνουν για τα σπίτια τους οι μαθητές, θα είναι σχεδόν ανύπαρκτη και σε σπάνιες περιπτώσεις θα παρατηρείται κάτι τέτοιο. Η εκμάθηση θα γίνεται στα σχολεία, με την καθοδήγηση των δασκάλων και καθηγητών, που θα μεταφέρουν με απλούς και κατανοητούς τρόπους στους μαθητές τις απαιτούμενες γνώσεις. Μια ειδικότητα που μέχρι σήμερα ήταν στην αφάνεια,

είναι αυτή των ηθοπλαστών, που δίνουν μορφή, υπόσταση και καλλιεργούν όσο το δυνατόν τελειότερους χαρακτήρες. Αυτό το δύσκολο ρόλο, θα αναλάβουν ειδικοί επιστήμονες, οι οποίοι θα δημιουργούν τις προϋποθέσεις στα παιδιά, ώστε να αποκτούν την απαιτούμενη συνείδηση που θα είναι προς όφελος όλων και όχι για το δικό τους μονάχα το καλό.

Αποδεικνύει έλλειψη αρχών και είναι πέρα για πέρα ανήθικο και προσβλητικό, νεαρά μα και μεγαλύτερα άτομα να μην σέβονται τους γονείς τους, τους μεγαλύτερους τους, την πατρίδα τους. Δεν θεωρείται πρόπον και δεν τιμά κανέναν, όταν νέοι, παιδιά των ενδόξων ηρώων της χώρας μας, να τσαλαπατούν, να προσβάλουν, να μην τιμούν τα σύμβολα, να καίνε τις σημαίες. Δεν επιτρέπεται παιδιά απόγονοι των σπουδαιότερων επιφανών ανδρών, που δίδαξαν τον πολιτισμό ανά τον κόσμο, να στερούνται αυτού του χρησιμότητας πνευματικού στοιχείου. Παιδοψυχολόγοι και ψυχολόγοι θα αποτελούν ένα σοβαρό κομμάτι της κοινωνίας και θα παρακολουθούν σε μόνιμη βάση τους νέους μας, από το δημοτικό έως το τέλος του Λυκείου, ανιχνεύοντας τον εσωτερικό κόσμο τους και βοηθώντας τους αν χρειαστεί.

Ο Διαμαντής και η ομάδα του, πιστεύουν ότι οι επιστήμονες αυτοί είναι οι μοναδικοί άνθρωποι που θα προλαβαίνουν και δε θα αφήνουν να εξελιχθούν σοβαρότερα προβλήματα στους νέους και θα τους κατευθύνουν σε έναν ίσιο και εύκολο δρόμο για την περαιτέρω σταδιοδρομία τους. Όσο για τους κοινωνικούς λειτουργούς θα υπάρχουν εν αφθονία και θα παίζουν σπουδαιότατο και αυτοί ρόλο. Θα γίνει τέτοια ρύθμιση που όλοι οι εκπαιδευτικοί, τελειώνοντας τις σπουδές και τις στρατιωτικές υποχρεώσεις τους, θα διορίζονται σε σύντομο χρονικό διάστημα. Άνεργοι καθηγητές και δάσκαλοι δε θα υπάρχουν. Λόγω του μελλοντικού σχεδιασμού που έχει προβλέψει ο γεμάτος διορατικότητα Διαμαντής, δίνει περισσότερα κίνητρα και βαρύτητα στις τεχνικές σχολές. Κάτι ξέρει αυτός! Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Αυτά είναι μέρος του όλου έργου, που δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί σε ένα τόσο μικρό βιβλίο.

Μεγάλη σημασία έδωσαν στο άκρως δύσκολο θέμα της δικαιοσύνης. Καλώντας στην δεκαπενταμελή επιτροπή τον πιστότατο στον όρκο της Θέμιδος, Νίκο Ξανθόπουλο, του έκαναν γνωστή την επιλογή τους, για την ανάληψη και διεκπεραίωση από αυτόν, του δυσκολότατου έργου της δικαιοσύνης. Ο καταξιωμένος και με σπάνιες αρετές και γνώσεις δικαστής, δεν μπορούσε να αρνηθεί μια τέτοια πρόταση. Δέχτηκε και με προσοχή και περίνοια, άρχισε να δουλεύει και σε συνεργασία με τους πιο ειδικούς και προπάντων στενούς φίλους του νομοθέτες, να επεξεργάζεται το σύστημα.

Πράγματι. Μερικούς μήνες αργότερα, παρέδωσε στον αρχηγό ένα έργο, που και αυτός, μα και οι στενοί συνεργάτες τους, θαύμασαν και ευχαρίστησαν το δικαστή και μέλος της οργάνωσης για την κοπιαστική και προσεγμένη αυτή εργασία, που σε κανένα σημείο δεν άφηνε το παραμικρό κενό και το κυριότερο κανέναν μα κανέναν δεν αδικούσε. «Ο λαός όταν αδικείται, αποστρέφεται το κράτος αφού το θεωρεί άδικο τιμωρό και δε νοιάζεται γι' αυτό πλέον», έλεγε πολλές φορές ο Στέφανος. «Γι' αυτό κι εμείς, δεν θα επιτρέψουμε κάτι τέτοιο».

Είναι καλοκαίρι και το φθινόπωρο θα έμπαιναν στο πέμπτο έτος του Πανεπιστημίου, ο Διαμαντής, ο Στέφανος και η Αθηνά. Η Αλέκα τελείωσε, μα δε θέλησε να πάει στο εξωτερικό για περισσότερες σπουδές. Προτίμησε τον αγώνα δίπλα στο Στέφανο. «Αργότερα», λέει, «θα δούμε». Γέμισαν ένα αυτοκίνητο φακέλους και ότι άλλο χρειαζόνταν και κατέβηκαν στη Βλαχοκερασιά. Η γραφομηχανή έδινε και έπαιρνε. Ο μπαρμπα-Μήτσος ερωτηθείς από το Στέφανο μια μέρα, αν τον ενοχλεί ο θόρυβός της, του λέει επί λέξη:

– Όταν σταματά να χτυπά, πετάγομαι από τον ύπνο μου, όχι όταν ακούγεται. Με νανουρίζει σαν κοιμάμαι, και μου λείπει όταν σταματά. Ακούς με ενοχλεί η γραφομηχανή ! Τι λες βρε Στέφανε.

Παράγει και συλλαμβάνει ιδέες και καταπληκτικά σχέδια ο νους του Διαμαντή. Βοηθούν οι πλουτισμένοι με άλλες αρετές σύντροφοι και συνεργάτες του. Ο Διαμαντής δεν φιλοδοξεί να γίνει πρωθυπουργός για να πάρει μια θέση το όνομά του,

ανάμεσα στους υπόλοιπους από την ίδρυση του Ελληνικού κράτους ως και σήμερα. Δεν τον ενδιαφέρει να μπει η φωτογραφία του ανάμεσα στους Καποδίστρια, Κουντουριώτη, Μεταξά, Τζαβέλλα, Κριεζή, Κουμουνδούρο, Γονατά, Τσαλδάρη, Καραμανλή και άλλους.

Όχι, δεν έχει τέτοιες φιλοδοξίες. Ο Διαμαντής δεν έχει ανάγκη από κοινωνική προβολή. Η κοινωνία έχει ανάγκη από έναν τέτοιο άντρα του διαμετρήματός του. Η κοινωνία διψάει για μεταβολές και τροποποιήσεις και όχι ο Διαμαντής για δόξα. Όταν τον επαινούν για κάτι καλό που σκέφτηκε, αυτός απαντά με τρόπο που και ο πιο κουτός νους, καταλαβαίνει το χαρακτήρα του. «Εγώ», λέει, «δεν έκανα τίποτα. Ο Θεός με φώτισε και το φαντάστηκε. Ο Θεός με ώθησε να το σκεφτώ».

Το όνειρο του Διαμαντή, είναι να μπορέσει να προσφέρει για τη θεμελίωση της ΕΙΡΗΝΗΣ και δικαιοσύνης για όλο τον κόσμο. Μα και φιλοδοξία να την πούμε, πάλι αυτή θα είναι μια ιερή και ευγενής φιλοδοξία. Με τα χρήματα που είχε η γυναίκα του, μπορούσαν να είναι οι πιο πλούσιοι και ζηλευτοί άνθρωποι μέσα στη χώρα. Μα η Αθηνά, τα διαθέτει όλα για τον αγώνα. Όταν την ρώτησε κάποτε κάποιο μέλος της οργάνωσης πώς νιώθει, για τα τόσα πολλά χρήματα που πηγαίνουν στον αγώνα, αυτή απάντησε: «Νιώθω τον εαυτό μου να πλημμυρίζει από χαρά, γιατί πλούσιος δεν είναι αυτός που έχει πολλά, αλλά αυτός που διαθέτει πολλά για τους συνανθρώπους του». Από ότι γράφει και ο Έριχ Φρομ, ο έχων τη δυνατότητα να δίνει στους άλλους, είναι και πλούσιος, αλλά και δυνατός.

Αυτά είναι τα παιδιά που θέλουν να κυβερνήσουν τη χώρα. Θα τους αφήσουν όμως;

Το συμμαθητή του από το Γυμνάσιο Γιάννη Μπουζή μύησε στην Οργάνωση μια μέρα ο Διαμαντής, ή μάλλον μια νύχτα, γιατί κουβέντιαζαν από τις πέντε το απόγευμα, έως τις δύο τα μεσάνυχτα. Γνωρίζοντας το χαρακτήρα του και την ευαίσθητη ψυχή του, του είπε τα πράγματα πως έχουν και ο φίλος του Γιάννης, από τότε, έγινε πιστός υποστηρικτής των ιδεωδών του. Μάλιστα, ήταν τόσο πολύ ενθουσιασμένος που σε μια στιγμή αυθορμητισμού είπε:

– Μα και στο σχολείο, ποτέ σου δεν πρόδωσες συμμαθητή μας. Πάντα έβρισκες τη λύση, σε ότι και να γινόταν. Ήσουν ο ισορροπιστής, ανάμεσα στους καθηγητές και στους μαθητές. Σε πιστεύω γιατί ποτέ σου δεν έβαλες το συμφέρον σου, πάνω από το συμφέρον όλων μας. Σε ακολουθώ, γιατί καλύπτεις όλες τις πτυχές μου. Σε στηρίζω, γιατί αισθάνομαι μια σιγουριά στο πρόσωπό σου. Έρχομαι μαζί σου, γιατί πάντα θαύμαζα τις θαρραλέες πράξεις σου, το καθαρό και πρακτικό μυαλό σου. Μα περισσότερο έρχομαι κοντά σου, γιατί άρχισα να νιώθω, ότι οι πάντες φοβούνται και υποπετεύονται τους πάντες και δεν ξέρω που στο τέλος θα καταλήξουμε. Μα το δικό σου το σχέδιο, θα φέρει μια τέλεια ισορροπία. Το δικό σου το σχέδιο, θα φέρει πιο κοντά τους ανθρώπους. Θα εκτιμά, θα εμπιστεύεται ο ένας τον άλλον και έτσι θα υπάρχει μια αρμονία στις σχέσεις τους. Όσο για τους φίλους μας τους Τούρκους, να είσαι σίγουρος, ότι μια μέρα θα είναι τιμή τους να επισκέπτονται τη χώρα μας, και δική μας ικανοποίηση αν βρισκόμαστε και εμείς στη δική τους. Ύψωσε το χέρι με σφιγμένη τη γροθιά του και συμπλήρωσε. ΑΙΓΑΙΟ, σημαίνει ΕΙΡΗΝΗ και για μένα από τούτη τη στιγμή γίνεται θρησκεία.

Το επόμενο καλοκαίρι, δεν υπήρξε πρώην συμμαθητής τους, που να μην ήταν στην οργάνωση.

Διαμαντής και υπόλοιποι της οργάνωσης, δίνουν μεγάλη σημασία στην αποκέντρωση και μπορούμε να πούμε ανεπιφύλακτα, ότι έχουν ένα πολύ μεγάλο δίκιο. Οι άνθρωποι μετακομίζουν από τα χωριά στις πόλεις και σε λίγο καιρό η ύπαιθρος θα ερημωθεί. Πουλώντας τις περιουσίες τους, και γιατί όχι, θυσιάζοντας πολλές φορές και την αξιοπρέπειά τους, οδηγούνται στις μεγάλες πόλεις. Δεν είναι και λίγο πράγμα, να εγκαταλείπεις όλα όσα μέχρι τώρα είχες αποκτήσει, για να βρεθείς σε έναν άλλο καινούργιο τόπο, προσπαθώντας από την αρχή να ριζώσεις και να αλλάξεις όλες σου τις συνήθειες.

Δεν μιλάμε, εδώ για τους νέους μόνο. Μιλάμε για ανθρώπους που έζησαν μια ολόκληρη ζωή στον τόπο τους. Όλη αυτή η προσπάθεια να εγκλιματιστεί κάποιος στη μεγάλη πόλη, είναι δραματική. Η ένταση και το άγχος τον γονατίζουν. Ζει σε

έναν εξοντωτικό ρυθμό που τον φθείρει, και τον φθείρει σε πολύ μεγάλο βαθμό. Λέμε ζει.

Μα δεν ζει όλο το χρονικό διάστημα, γιατί ο χρόνος καταναλώνεται στις μακρινές αποστάσεις, στους γεμάτους εμπόδια δρόμους, προσπαθώντας να επικοινωνήσει με άλλους δικούς του ανθρώπους. Έχει γίνει εκεί ο άνθρωπος ένα ρομπότ. Όλα δουλεύουν μηχανικά και τίποτα δεν απολαμβάνει. Το σχέδιο των ευφών παιδιών, είναι να γεμίσουν ξανά τα χωριά μας από ανθρώπους. Μα πώς να γεμίσουν τα χωριά από ανθρώπους με τα σημερινά δεδομένα; Γι' αυτό έχουν δώσει μεγάλη βαρύτητα και στον τομέα αυτό.

Θέλει κίνητρα ο άνθρωπος για να μπορέσει να γυρίσει στο χωριό. Έχει ανάγκη στήριξης ο νέος για να μη φύγει από εκεί. Χρειάζονται οι κατάλληλες προϋποθέσεις για να μπορεί να ζει ο άνθρωπος στον τόπο του. Έχουν προβλέψει οι οραματιστές του μέλλοντος και για τούτα. Θα είναι τέτοιες οι συνθήκες που θα δημιουργηθούν, που θα το σκέφτεται πολύ κάποιος να εγκαταλείψει τον τόπο του. Όλα αυτά, μα όλα γίνονται. Φτάνει να υπάρχουν τα κατάλληλα σχέδια και οι κατάλληλοι άνθρωποι να τα εφαρμόσουν με τους καταλληλότερους βεβαίως τρόπους. Χρειάζονται όμως χρήματα. Ναι, χρειάζονται χρήματα.

Μα, χρήματα υπάρχουν και θα υπάρξουν πολύ περισσότερα στο μέλλον. Αρκεί, αυτά τα χρήματα να μη συσσωρεύονται στις τσέπες των ολίγων και να μη σπαταλώνται ασκόπως. Εδώ έχει δοθεί άκρως αυστηρή εντολή, από τον αρχηγό ! *Κατανομή του πλούτου, με την ακριβέστερη ζυγαριά που υπάρχει.* Ποιος είναι αυτός που δεν θέλει κάτι τέτοιο; Πολλοί λίγοι που μπορούν και αυτοί να διαφοροποιηθούν με τις κατάλληλες ενέργειες και χειρισμούς. Πρέπει μόνον να τους γίνει συνείδηση, πως όσα χρήματα και να μαζέψουν, όσα ακίνητα και να υψώσουν, κάποια μέρα αυτοί θα φύγουν, και τι θα μείνει; Θα μείνουν τα ακίνητα που γι' αυτά ταλαιπωρήθηκαν άσκοπα, και που στην ουσία τίποτα δε χάρηκαν στη ζωή τους, από την αγωνία, το άγχος και την πλεονεξία, για κάτι ακόμη περισσότερο. Μα πώς να χαρούν αφού δεν είχαν τον χρόνο να το κάνουν; Είναι δυνατόν ένας πλεονέκτης, να νιώσει τη χαρά της ζωής; Βεβαίως όχι, αφού

αλλού έχει στραμμένη την προσοχή του και στο τέλος άκρη δε βρίσκει. Η πλεονεξία αρπάζει τη χαρά από τη ζωή του και το μόνο που μπορεί να του προσφέρει είναι το κακό και μόνον αυτό.

XII

Ενώ όλα αυτά γίνονται στην Ελλάδα, στην Τουρκία η χούντα δε λέει να πέσει. Αντιθέτως, κυριαρχεί και διαφεντεύει, με βασανιστικούς και αφόρητους για το λαό ρυθμούς. Είναι γνωστό σε όλους, πως με την παραμικρή αφορμή, ο κόσμος θα εξεγερθεί και τότε ένα μεγάλο αιματοκύλισμα, δεν θα είναι δυνατόν να αποφευχθεί. Ο Σεφά υπηρετεί στις καταδρομές και τον τελευταίο καιρό έχει αποσπαστεί στο γενικό επιτελείο στρατού. Από την ημέρα που το πόδι του πάτησε στο αρχηγείο, στιγμή δεν έπαψε να παρακολουθεί όλα τα τεκταινόμενα εκεί, και να σχεδιάζει, τι άλλο, το πώς θα μπορέσει με τους πιστούς συνεργάτες του, να γκρεμίσουν τους πραξικοπηματίες και με αναίμακτο τρόπο, να φέρουν τη δημοκρατία στη χώρα, που όλοι με αγωνία και λαχτάρα καρτερούν.

Κοντεύει όμως να απολυθεί από το στρατό και το σχέδιο δεν είναι εύκολο να καταστρωθεί. Αν φύγει από εκεί, ίσως να έχει χάσει το παιχνίδι και άντε τώρα να βρεθεί άλλη καταλληλότερη ευκαιρία. Τρόποι πολλοί υπάρχουν για το Σεφά και την παρέα του. Αναίμακτοι, τρόποι δεν υπάρχουν. Εδώ, σε τούτες τις δύσκολες ώρες, σε τούτη εδώ την κρίσιμη στιγμή, σε αυτή την πιο κατάλληλη εποχή, ένα γυναικείο μυαλό, ένα μυαλό που μπορεί να σκέφτεται και να κάνει φανταστικά και άπιαστα σε κοινό νου πράγματα, έδωσε τη λύση. Ένα σατανικό σχέδιο που θα μείνει στο πέρασμα των αιώνων και που θα λυτρώσει το λαό από τους καταχραστές της εξουσίας, που με βίαιο τρόπο την ιδιοποιήθηκαν, επινόησε η θρυλική γυναίκα του αρχηγού Σεφά, η Φατμέ.

Η προικισμένη με άφθονο νου και πυγμή γίγαντα, Φατμέ, σκέφτηκε ένα πράγματι πολύ έξυπνο σχέδιο, για να μη χυθεί

σταγόνα αίματος στη χώρα της και από την τυραννική χούντα, να βρεθούν στη δημοκρατία, στο πολίτευμα που ο λαός προσδοκεί και με λαχτάρα περιμένει. Εδώ αναφέρεται ένα μέρος του σχεδίου και ο αστραπιαίος αιφνιδιασμός των αξιωματικών, που ήταν και το τελευταίο αριστοτεχνικό χτύπημα. Στο αρχηγείο, ο καταδρομέας Σεφά, είχε και άλλους πολλούς συνεργάτες του. Για δεκαπέντε ημέρες τα σπουδαιότερα μέλη, επεξεργάζονταν το σχέδιο της Φατμέ, για τη σύλληψη των αξιωματικών. Δεν είχαν άλλα περιθώρια. Έπρεπε σε μερικές μέρες να πραγματοποιηθεί το σχέδιό τους. Σε όλες τις υπηρεσίες, υπήρχαν μέλη της οργάνωσης που περίμεναν την πολυπόθητη εκείνη μέρα, που θα απάλλασσαν τη χώρα από την ένοπλη μειοψηφία, που νόμιζε ότι κυβερνούσε τον τόπο, αλλά στην ουσία ταλαιπωρούσε και βασάνιζε το λαό. Σε όλες τις μονάδες του στρατού υπήρχαν δικοί τους άνθρωποι, που ήταν πανέτοιμοι και περίμεναν τη στιγμή για να δράσουν και να κάνουν το καθήκον τους, που το καλύτερο και δικαιότερο πολίτευμα του κόσμου τους καλούσε, και που είχαν δώσει το λόγο της τιμής τους ότι θα φέρουν με όποιες θυσίες στον τόπο τους.

Κάθε Παρασκευή, οι αρχηγοί των όπλων στο επιτελείο, έκαναν συνέλευση, για να συζητήσουν διάφορα θέματα και να ενημερώσουν τον αρχηγό, που ήταν και ο Πρωθυπουργός της χώρας. Μια μεγάλη αίθουσα στον τρίτο όροφο του κτιρίου είχαν για χώρο της συγκέντρωσης. Το σχέδιο της Φατμέ ήταν: Κομάντος που ήταν μέλη της οργάνωσης, θα εισέρχονταν εκεί και με ειδικό αναισθητικό σπρέι, θα κοιμίζαν και στη συνέχεια θα συνελλάμβαναν όλους τους αρχηγούς και τον Πρωθυπουργό. Αμέσως θα εδίδετο εντολή και όλοι οι διοικητές των μονάδων θα είχαν την ίδια τύχη από στρατιώτες, ή εφέδρους ανθυπολοχαγούς, μέλη της οργάνωσης.

Είχε οριστεί και ο επόμενος διοικητής μετά τη σύλληψη, που δεν θα ήταν άλλος, από έναν δημοκρατικό αξιωματικό, που εκείνη την ώρα θα βρισκόταν εκεί και θα περίμενε την εντολή, για την εκτέλεση του σχεδίου. Ώρα ενάρξεώς του, δώδεκα το μεσημέρι της Παρασκευής, που σε όλες τις μονάδες, οι διοικητές θα βρίσκονταν στα γραφεία τους. Οι κομάντος με τον τρόπο που

αυτοί γνωρίζουν, μπαίνουν στο αρχηγείο. Δυο από αυτούς, με ένα δαιμόνιο κόλπο, φτάνουν στην αίθουσα που όλοι οι αρχηγοί ήταν μαζεμένοι και που εκείνη την ώρα το λόγο είχε ο Πρωθυπουργός. Διοχετεύουν από το κενό της πόρτας ένα άοσμο αέριο και σε πέντε λεπτά, όλοι τους άρχισαν να πέφτουν κάτω και να απολαμβάνουν έναν ονειρεμένο και ξεκούραστο ύπνο. Φτάνουν και οι υπόλοιποι της οργάνωσης κομάντος και με τις χειροπέδες ακινητοποιούν όλους τους αξιωματικούς, που σιγά-σιγά αρχίζουν να ανοίγουν τα μάτια τους και να μη θέλουν να πιστέψουν σε αυτά που οι κομάντος τους έκαναν γνωστά. Αμέσως δίδεται εντολή και σε όλες τις μονάδες, όλα γίνονται με τόση ακρίβεια, που ούτε ένα επεισόδιο δεν αμαυρώνει την όλη διαδικασία της εκτέλεσης του σχεδίου.

Σε μία μονάδα τεθωρακισμένων συνέβη κάτι, που ήταν η απόδειξη πως το σχέδιο της Φατμέ, ήταν όντως υπολογισμένο όχι απλώς με ακρίβεια, αλλά με την πιο απόλυτη τελειότητά του. Ένας χουντικός αξιωματικός, μη θέλοντας να συμμορφωθεί στις εντολές του νέου δημοκρατικού διοικητή του, έβγαλε το περίστροφό του, τον σημάδεψε και του είπε:

– Ψηλά τα χέρια, μην κουνηθείς γιατί θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα. Χαμογελώντας ο καινούργιος διοικητής του απαντά:

– Με ψεύτικες σφαίρες, δεν τινάζονται τα μυαλά των ανθρώπων στον αέρα. Εξοργισμένος ο χουντικός, σημαδεύοντας το στήθος του διοικητή πατάει την σκανδάλη του όπλου του. Ούτε το καπούλι δεν ήταν αληθινό! Είχαν καταφέρει οι τρομεροί κομάντος, και οι συνεργάτες του Σεφά, ν' αλλάξουν τα αληθινά φυσίγγια των όπλων, όλων των διοικητών και χουντικών αξιωματικών με ψεύτικα, αποδεικνύοντας ότι το μυαλό υπερέχει των όπλων.

Δημοκρατικοί αξιωματικοί έχουν τώρα στα χέρια τους το στρατό και τη διοίκηση της χώρας ο αρχηγός Σεφά με τους συνεργάτες του. Δίδονται όλες οι απαραίτητες εντολές και όλα κυλούν ομαλά. Βγαίνει ο Σεφά στα ραδιόφωνα και στις τηλεοράσεις και μιλά στον Τουρκικό λαό. Αμέσως ο κόσμος ξεχύνεται στους δρόμους και αλαλάζοντας και τραγουδώντας,

επευφημεί τους πρωταγωνιστές και σχεδιαστές του επικίνδυνου, μα ιερού αυτού έργου, που θα τους απαλλάξει από την τυραννία της ξενοκίνητης χούντας, που δεν είχε καν την ευαισθησία να δώσει μια εξήγηση για πιο λόγο εγκαταστάθηκε και τι σκοπό εξυπηρετεί σ' αυτή τη χώρα. Δυο μερόνυχτα ο κόσμος είχε εγκαταλείψει τα σπίτια του και πανηγύριζε στους δρόμους και στις πλατείες.

Ήταν τόσο μεγάλος ο ενθουσιασμός, που ο ίδιος ο Σεφά, εξαναγκάστηκε πολλές φορές να βγει στις τηλεοράσεις και στα ραδιόφωνα και να παρακαλέσει το λαό, να δείξει ψυχραιμία και να τον βοηθήσει, για να μπορέσει η χώρα να βρει το ρυθμό της και πως σε τριάντα ημέρες που και αυτός θα είναι πλέον πολίτης, θα προκηρυχθούν εκλογές, που θα αναδείξουν μια νέα κυβέρνηση, που ο λαός και μόνο θα κλιθεί με την ψήφο του να επιλέξει. Άλλαξε τους υπουργούς με δικούς του ανθρώπους, και τους διευθυντές στις δημόσιες υπηρεσίες και ξεκίνησαν για το μεγάλο αγώνα.

Οι συλληφθέντες αξιωματικοί και ο Πρωθυπουργός, έστειλαν ένα μήνυμα στον ίδιο το Σεφά, με το οποίο του έκαναν γνωστό, να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός στους χειρισμούς των εθνικών θεμάτων, γιατί οι εκ δυσμίας κίνδυνοι είναι ορατοί και πως οι αιώνιοι εχθροί τους οι Έλληνες караδοκούν. Τόση πλύση εγκεφάλου τους είχε γίνει, που νόμιζαν πως η Ελλάδα ήταν ο μεγάλος, παντοτινός και αδυσώπητος εχθρός τους. Ο Σεφά τους απάντησε δεόντως και αργότερα οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι, που στην ουσία προδότες δεν ήταν, κατάλαβαν σε πόσο μεγάλη πλάνη υπέπεσαν, αφού απεδείχθη ότι η γειτονική τους χώρα η Ελλάδα, όχι εχθρική προς αυτούς δεν ήταν, αλλά οι δυο λαοί, είχαν κοινούς στόχους και γνωρίσματα.

Όλα τώρα δείχνουν, ότι στην Τουρκία, δεν είναι μακριά η ώρα που μια δημοκρατική κυβέρνηση θα αναδειχθεί από τις επόμενες εκλογές, αφού η οργάνωση του Σεφά είχε καταφέρει να έχει στο πλευρό της την πλειοψηφία του Τουρκικού λαού, που είναι και μέλη της οργάνωσής του. Στην Ελλάδα όλα τα μέλη της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» και ο υπόλοιπος κόσμος, με μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση παρακολουθούσαν τα γεγονότα στην Τουρκία.

Όλοι τους είχαν σχηματίσει τη γνώμη, πως από εδώ και στο εξής, δυο χώρες με δημοκρατικές κυβερνήσεις, κάτι καλό θα είχαν να επιτύχουν στην περιοχή, κάτι καλό θα μπορούσαν να παρουσιάσουν από τις καλύτερες πλέον σχέσεις τους.

Αδικο βεβαίως δεν είχαν. Ένας κοινός νους λογικά έτσι μπορεί να σκεφτεί. Ένας προφητικός όμως προικισμένος με φαντασία, αντίληψη και διορατικότητα νους, δεν μπορεί να σκεφτεί έτσι. Ένας διανοητής της κλάσεως του Διαμαντή, δεν έμεινε με την απατηλή ιδέα, ότι τα πράγματα θα κυλούσαν έτσι ευχάριστα όπως φαινότουσαν και όλοι πίστευαν. Ο αναπτυχθείς με αρκαδικό οξύγονο εγκέφαλος του αρχηγού Διαμαντή, κατέχων τη μεγαλύτερη ταχύτητα σκέψης που ως τώρα έχει επιτευχθεί, έφτασε εκεί που έπρεπε, για να αποδείξει ότι ήταν ο μοναδικός που είχε και που ήξερε να χρησιμοποιεί τέτοιου είδους ικανότητες. «Δεν μπορεί», στοχάστηκε ο πολυτάλαντος Διαμαντής, «τα μεγάλα κέντρα αποφάσεων να αφήσουν τους δυο λαούς να συνυπάρξουν στην περιοχή. Μια τέτοια συνύπαρξη, είναι καταστροφή γι' αυτούς που θέλουν την αβεβαιότητα στο χώρο μας. Να δεις», σκέφτεται ο σοφός φοιτητής, «που μη μπορώντας να μονιμοποιήσουν τη χούντα στην Τουρκία, άλλη χούντα θα προσπαθήσουν να εγκαταστήσουν και αυτή θα είναι ετούτη τη φορά στη χώρα μας». Κάλεσε τους πιο κοντινούς του συνεργάτες και τους έκανε γνωστά όλα αυτά που περνούν από το υπερανπτυγμένο και διανοητικό Τριπολιτσιώτικο μυαλό του.

Όλοι καθηλώθηκαν και γονάτισαν μπροστά στο σκεπτικό του. Έπρεπε να δράσουν για να μην επιτρέψουν κάτι τέτοιο. Ήθελαν να δουν όμως και τις δυνάμεις τους. Κάνουν μια απογραφή των μελών και τα ποσοστά είναι ακόμα πιο ανεβασμένα. Ήταν η εποχή των μουστακαλήδων, που για αυτούς είχαν και ψυχολογικό ακόμα χαρακτήρα. Τα έβλεπαν κάθε μέρα μπροστά τους και αυτό ήταν πολύ σημαντικό για τους οργανωτές. Άλλωστε έπαιζαν και ρόλο αναγνώρισης. Ένα περιοδικό του εξωτερικού τον καιρό εκείνο, είχε κάνει ένα σχόλιο. «Παρατηρείται, έγραφε, μια ραγδαία αύξηση των μουστακαλήδων, στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Τι κάνει η μόδα, κατέληγε...» Που να ήξερε όμως, πως ο σχεδιαστής δεν ήταν άλλος, εκτός από

τον μοντέρνο και προηγμένο εγκέφαλο του θρυλικού Διαμαντή. Όσο για τις γυναίκες, είχαν μεγάλο προσφέρει έργο και ήταν περισσότερες.

Αφού έκαναν διάφορους υπολογισμούς, κατέληξαν πως έπρεπε να έχουν εκτός από όλες τις υπηρεσίες, δικούς τους ανθρώπους και στο στρατό, με την καλύτερη βαθμολογία για τα ιδανικά της πατρίδας τους. Ποιος ήταν αυτός που είχε αριστεύσει στις εξετάσεις για τον άψογο, δημοκρατικό και προπάντων φιλειρηνικό και φιλόπατρι χαρακτήρα, άνθρωπος; Ο υποστράτηγος Ανδρέας Σουχλέρης, διοικητής των καταδρομών. Αυτός μπορούσε να εγγυηθεί ακόμα περισσότερο, μαζί με τους άλλους δοκιμασμένους αξιωματικούς, την έως τώρα άριστη λειτουργία των ενόπλων δυνάμεων.

Ο Στρατηγός Ανδρέας Σουχλέρης, ο σεβαστός σε όλους τους αξιωματικούς, άνδρας, εκλήθη να έρθει σε επαφή με την ομάδα Διαμαντή και του έγιναν γνωστά όλα αυτά που ο Αρκάς φοιτητής είχε στο μυαλό του. Αποφάσισαν να έρθει ο ίδιος ο Στρατηγός σε επικοινωνία με όλους τους αρχηγούς των όπλων και με τον ίδιο τον Πρωθυπουργό και να τους επισημάνει τους κινδύνους, που μπορούν μελλοντικά να απειλήσουν τη δημοκρατία της χώρας, χωρίς να χρησιμοποιηθεί το όνομα της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» ακόμα, ούτε και του αρχηγού της Διαμαντή. Ο μπεσαλής άντρας υποστράτηγος, έκανε όλα αυτά γνωστά στους φίλους του αρχηγούς των όπλων και όλοι μαζί, πήραν την απόφαση για τούτα, να είναι γνώστης και ο Πρωθυπουργός της χώρας.

Όλοι τους συμφώνησαν να είναι αυτός, εκείνος ο οποίος θα έρθει σε επικοινωνία με τον υπουργό Άμυνας και τον ίδιο τον Πρωθυπουργό. Η συνάντηση έγινε και παρόντες ήταν ο καταδρομέας Στρατηγός, ο υπουργός Άμυνας και ο Πρωθυπουργός. Ο Στρατηγός, αφού χαιρέτησε με το δικό του λεβέντικο τρόπο τον Πρωθυπουργό, του έκανε γνωστό όλο αυτό το σκεπτικό, χωρίς βέβαια να κατονομάσει και τον εμπνευστή. Ο Πρωθυπουργός ακούγοντας από το στόμα του Στρατηγού αυτά τα πράγματα, πάγωσε και προς στιγμή έμεινε άφωνος. Συνήλθε όμως, αφού πέρασε από το μυαλό του, πως έχοντας σπουδαίους

αξιωματικούς στο πλευρό του, δύσκολα θα επιτυγχανόταν κάτι τέτοιο.

– Εγώ δεν σας είπα λέει ο Στρατηγός, ότι αύριο το πρωί θα γίνουν όλα αυτά. Σας είπα, να μην επιτρέψουμε καν, να σκεφτούν κάποιοι κάτι τέτοιο και αν το σκεφτούν να πέσει το σχέδιό τους γρήγορα στο κενό πριν υλοποιηθεί. Αν πραγματοποιηθεί όμως, θα είναι πάρα πολύ αργά για μας και για τον Ελληνικό λαό, που όλοι μας υπηρετούμε.

– Σημαντικό αυτό που μου είπες Στρατηγέ, λέει ο Πρωθυπουργός στον υποστράτηγο. Πολύ σημαντικό. Τα μάτια μας δεκατέσσερα!

Σε λίγο καιρό έγιναν αρχαιρεσίες στο στράτευμα και ο ίδιος ο Πρωθυπουργός, πρότεινε στο Στρατηγό Ανδρέα Σουχλέρη, τη θέση του αρχηγού του γενικού επιτελείου στρατού. Ο ιπότης Ανδρέας Σουχλέρης, ευχαρίστησε τον Πρωθυπουργό για την πρότασή του και μη μπορώντας να αρνηθεί τη θέση του αρχηγού του ΓΕΣ, αποδέχτηκε και υπηρέτησε με αφοσίωση το υψηλό αυτό πόστο, που δικαίως του πρότειναν. Ο Διαμαντής, γνωρίζοντας τώρα ότι οι δυνάμεις του είναι αρκετά μεγάλες, είναι σχεδόν σίγουρος ότι στις επόμενες εκλογές θα παίζει σπουδαίο ρόλο στην πολιτική σκακιέρα του τόπου. Αν ο Πρωθυπουργός δεν συμφωνούσε με τα όσα ο Στρατηγός του έκανε γνωστά, άλλον τρόπο θα έβρισκε ο Διαμαντής για την αποφυγή μιας ανεπανόρθωτης ζημιάς στο δημοκρατικό πολίτευμα της χώρας. Γι' αυτό και έκανε τη γενική απογραφή των δυνάμεών του. Τι τρόπο θα χρησιμοποιούσε, μόνο αυτός τον γνώριζε.

Στην Τουρκία, άρχισε να ανατέλλει ο ήλιος της δημοκρατίας και όλοι περίμεναν να ανέβει ψηλά και να ζεστάνει τις παγωμένες καρδιές τους, ύστερα από τον βαρύ χειμώνα που τους έφερε η ανίκανη κυβέρνηση των στρατιωτικών.

XIII

Στην Ελλάδα όμως, είχαμε ένα άτυχο γεγονός, που παραλίγο να βυθίσει τη χώρα σε μεγάλο πένθος, και τους πεινασμένους και αδικημένους λαούς, από την ελπίδα να τους στείλει στην απόγνωση και την απελπισία. Ένα γεγονός που θα συντάραζε συθέμελα τα όνειρα και τις προσδοκίες εκατομμυρίων Ελλήνων που ήταν μέλη της οργάνωσης και άλλων τόσων και περισσότερων Τούρκων της αντίστοιχης οργάνωσης στην Τουρκία. Ένα γεγονός, που θα έσβηνε τις θυσίες εκατομμυρίων ανθρώπων που με κάθε τρόπο βοηθούσαν τον αγώνα, για να φέρουν εις πέρας το σπουδαιότερο όνειρο των τελευταίων γενεών. Ο Διαμαντής με το Στέφανο πήγαν για δυο μέρες στη Λακωνία, εκεί που ο μπαρμπα-Μήτσος είχε τα κτήματά του, τις ελιές του. Έφτασαν στο χωριό Παρδάλι, βρήκαν πολλούς φίλους, συγγενείς και γνωστούς, κουβέντιασαν μαζί τους και ύστερα περνώντας τον ποταμό Ευρώτα, που σταγόνα νερό δεν είχε εκείνο τον καιρό, ανηφόρησαν για το σπίτι, που ήταν ακριβώς απέναντι από το όμορφο μικρό αυτό χωριουδάκι.

Έφτασαν στο μοναχικό σπίτι που είναι χτισμένο επάνω στο βουνό Κουρεμένος και που από εκεί βλέπεις μέρος του Ταυγέτου και στους πρόποδες του, μετράς πάνω από είκοσι χωριά, από το Λογγανικό μέχρι τη Σπάρτη. Αν βρεθείς εκεί νύχτα, δύσκολα θα κλείσεις τα μάτια σου από την καλαισθησία της περιοχής, που με τον υπέροχο φωτισμό καθ' όλο το μήκος του Ταυγέτου δημιουργείται. Ένα φανταστικό τοπίο σε απορροφά και ξεχνάς κάθε σκοτούρα και στεναχώρια που σου δημιουργούν να βουητά και κάθε λογής αφύσικα φαινόμενα των πόλεων. Κοιτάζοντας ο Στέφανος όλο αυτό το σπάνιο και φανταστικό τόπο -μπροστά του βουνό με χιόνι στην κορυφή (και ας είναι καλοκαίρι), κάμπος με ελιές και καταπράσινα περιβόλια, ένα ποτάμι που χωρίζει τον κάμπο από τον Κουρεμένο, τα χίλια δυο χρώματα από τα διάφορα δέντρα και λουλούδια και την ξεχωριστή μυρωδιά του σκίνου να φαντάζουν μπροστά του—, σκέφτεται και λέει στο Διαμαντή:

— Κάπως έτσι θα είναι και ο παράδεισος.

Σε λίγο, ακούστηκαν και τα κουδούνια από τα γίδια των Πατσιλιβέων που σε συνδυασμό με το ανεπανάληπτο περιβάλλον, σε διαβεβαιώνουν πως έτσι ακριβώς είναι ο παράδεισος, κι όχι κάπως έτσι, που είχε πει ο Στέφανος στο Διαμαντή. Κάθισαν, ξεκουράστηκαν και ξανά έξω να απολαύσουν τη μαγεία της φύσης που είχαν μπροστά τους. Ήρθε απόγευμα και βρίσκόντουσαν κάτω από μια μεγάλη ελιά, που ο μπαρμπα-Μήτσος είχε φυτέψει όταν ήταν μικρός και έτρωγαν φρέσκο ψωμί, τυρί και ντομάτες που η θεία του Διαμαντή η Αγγέλλω, τους έδωσε όταν πέρασαν από το Παρδάλι. Μια δυνατή φωνή ακούστηκε από τον ξάδερφο του Διαμαντή, το Θεμιστοκλή Σκρεπέτη, που τους καλούσε να έρθουν στο χωριό, γιατί κάποιο παιδάκι αρρώστησε και έπρεπε να το δει. Έφυγαν αμέσως και σχεδόν τρέχοντας προχώρησαν για το χωριό.

Έφτασαν στον Ευρώτα που εκείνη την ώρα είχε αρχίσει να κατεβάζει νερό. -αν στις πηγές του ποταμού, βρέξει πολύ νερό εκείνη την ημέρα, ας είναι καλοκαίρι και ξαστεριά στη Σπάρτη, το ποτάμι θα κατεβάσει νερό. Αν όμως η βροχή είναι καταρρακτώδης και έχει μεγάλη διάρκεια, όχι μόνο νερό κατεβάζει, αλλά φουρτουνιάζει και παρασύρει ότι βρει μπροστά του-. Βιάστηκαν να περάσουν απέναντι πριν το νερό είναι πολύ και δεν μπορέσουν να πάνε στο άρρωστο παιδί. Έβγαλαν γρήγορα-γρήγορα τα ρούχα τους, μπήκε πρώτα ο Διαμαντής και ακολούθησε ο Στέφανος. Όταν βρέθηκαν, στη μέση του ποταμού ο Διαμαντής, και λίγο πιο πίσω ο Στέφανος, ένας φοβερός θόρυβος ακούστηκε από δεξιά τους, και ένας δαιμονισμένος αέρας παρέσυρε ότι έβρισκε στο διάβα του.

Πριν προλάβουν να προχωρήσουν λίγο ακόμη, ένας τεράστιος όγκος από αφρισμένο νερό, παρουσιάστηκε λίγα μέτρα από το δεξί τους χέρι. Ο Στέφανος γύρισε πίσω. Ο Διαμαντής σκέφτηκε ότι καλύτερα θα ήταν να πάει μπροστά. Ο Στέφανος πρόλαβε και βγήκε έξω από το ποτάμι. Το Διαμαντή, εκείνος ο τεράστιος όγκος με το θολό νερό, τον παρέσυρε και τον πήγε πολύ πιο κάτω. Κολυμπώντας κατάφερε να βρει μια ρίζα από ένα μικρό δέντρο στην όχθη και να πιαστεί από αυτή. Άλλο βουητό από πάνω, άλλος όγκος από νερό και διάφορα

κλαδιά δέντρων. Ο Στέφανος παρακολουθεί και φωνάζοντας δυνατά το Διαμαντή, τον ενθαρρύνει να κρατηθεί και ξεκίνησε να μπει και αυτός να τον βοηθήσει.

Βλέποντας ο Διαμαντής ότι δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας, φωνάζει στο Στέφανο να μην μπει μέσα, γιατί σίγουρα θα πνιγεί κι αυτός μαζί του.

– Όχι, Στέφανε, όχι μην μπαίνεις. Είναι πολλά τα νερά, θα πνιγείς κι εσύ μαζί μου.

Μη έχοντας άλλες ελπίδες, αφού η ρίζα του δέντρου άρχισε να βγαίνει από τη γη, με δυνατή φωνή, που ο αντίλαλός της συντάραξε τα γύρω βράχια και λογιές, ξαναλέει στο Στέφανο.

– Πιστέ κι αδελφικέ μου φίλε· γίνε αρχηγός, και μην ξεχάσεις τους πεινασμένους και αδικημένους λαούς. Μα προπάντων την ειρήνη. Την ειρήνη!

Ο πραγματικός όμως άντρας Στέφανος, που έχει δώσει λόγο τιμής στον εαυτό του, ότι ποτέ δεν θα προδώσει τον αδερφικό του φίλο, πέφτει μέσα στον αγριεμένο ποταμό και προσπαθεί να πλησιάσει τον παλεύοντα με το χάρο φίλο του. Προσπαθεί, μα δυσκολεύεται. Σαν εξαγριωμένο λιοντάρι βρυχάται. Το τι έγινε εκείνη την ώρα, ανθρώπου νους, δεν μπορεί να φέρει στη φαντασία του. Μια τρομερή σκηνή επακολούθησε.

Δίπλα από το ποτάμι, στον κάμπο, είναι δεμένα δύο άλογα, ένα άσπρο και ένα κόκκινο. Ήταν δεν ήταν τεσσάρων χρονών το καθένα, που μόλις πριν πέντε μέρες, τα έφερε από τη Θήβα, ο Βαγγέλης ο Πατσιλίβας, οικογενειακός φίλος του Διαμαντή, και τα είχε εκεί δεμένα, στον ίσκιο μιας ελιάς. Τα προικισμένα με νοημοσύνη άτια, βλέπουν όλη αυτή τη σκηνή, μα είναι δεμένα και το μόνο που μπορούν να κάνουν, είναι να χλιμιντρίζουν δυνατά, να σηκώνονται ψηλά στα δυο πισινά τους πόδια και να σκάβουν τη γη με τα μπροστινά τους. Ο Διαμαντής με το Στέφανο, παλεύουν μα τίποτα δεν τους σώζει...

Ο Στέφανος όχι μόνο δεν κατάφερε να πλησιάσει το Διαμαντή, αλλά είναι βέβαιος ότι κι αυτός την ίδια με αυτόν τύχη θα έχει. Εδώ όμως, τα δυο άλογα ήταν αυτά, που ανέτρεψαν τα σχέδια και κατατρόπωσαν τον ύπουλο ποταμό, που κατακαλόκαιρα φουρτούνιασε και πήγε να πνίξει τα δυο σπάνια

Αρκαδιανά παλικάρια, που είναι το μέλλον εκατομμυρίων ανθρώπων επάνω στη γη. Θαυμάστε νοσημοσύνη ζώων! Θαυμάστε εξυπνάδα μυαλού! Τα άλογα σκίζουν τη γη και προσπαθούν να απελευθερωθούν. Μάταια όμως. Είναι γερά δεμένα.

Λίγο πιο πάνω, τα δυο μικρά παιδάκια του Βαγγέλη του Πατσιλίβα, ο Γιώργος και ο Φίλιππος παίζουν, μα βλέποντας την επιμονή των αλόγων να χλιμιντρίζουν και να σκάβουν το χώμα, καταλαβαίνουν πως κάτι κακό συμβαίνει. Κοιτάζουν και βλέπουν τους δυο νέους, που κινδύνευαν μέσα στα θολά νερά του μανιασμένου ποταμού. Τρέχουν και λύνουν τα άλογα, που φεύγουν σαν κεραυνός και κατευθύνονται στα ανακατεμένα με δέντρα, θάμνους και πέτρες, νερά. Η ταχύτητα και η δύναμή τους, αποδεικνύεται, όταν πέφτοντας στον αγριεμένο χείμαρρο, του ξεσκίζουν να νερά και οι λευκές πέτρες δείχνουν το σχήμα τους στο βυθό του. Το λευκό άλογο κολυμπά και πλησιάζει το Διαμαντή και με μια κίνηση φέρνει την ουρά του κοντά στα χέρια του και ο Διαμαντής αρπάζεται από αυτήν. Ο Στέφανος έχει πιαστεί από το λαιμό του κόκκινου αλόγου, καταφέρνει να ανέβει πάνω του και κρατιέται τώρα από τη φουντωτή και πανέμορφη χαιτή του. Τα άλογα κολυμπούν και σε λίγο βγάζουν στην απέναντι στεριά, τους δυο πιστούς και αχώριστους φίλους.

Τα δυο μικρά παιδιά, ο Φίλιππος και ο Γιώργος, αντικρίζοντας όλο αυτό το άγριο θέαμα, έτρεξαν και το μετέφεραν στο χωριό. Όλοι τώρα έχουν μαζευτεί στον κάμπο και έχουν περιτριγυρίσει το Στέφανο και το Διαμαντή και τους προσφέρουν ότι μπορούν. Οι λεβέντες στο σώμα και στην ψυχή Στέφανος και Διαμαντής, αντικρίζοντας τον κόσμο, παρόλο που είχαν κινδυνέψει να χάσουν τη ζωή τους, δεν ξέχασαν να τους ρωτήσουν τι κάνει το άρρωστο παιδί, που γι' αυτό παραλίγο να βρεθούν και οι δυο τους πνιγμένοι, στα αλμυρά νερά της θάλασσας του Γυθείου. Ο ξάδερφος του Διαμαντή, ο Θεμιστοκλής, θεωρώντας τον εαυτό του υπεύθυνο για όλα αυτά που συνέβησαν, κλαίει και οδύρεται, έχοντας στην αγκαλιά του τους δυο άντρες, που δεν σταματούν να τον καθησυχάζουν και

να προσπαθούν να τον πείσουν, ότι αυτός σε τίποτα δε φταίει και καμιά ευθύνη δε φέρει, σε ότι τους συνέβη.

Αφήνει τους δυο άντρες ο Θεμιστοκλής, πάει και γονατίζει μπροστά στα δυο άλογα, που έχουν τώρα σκυμμένο πάνω του το κεφάλι τους, και φιλώντας τα τους λέει:

– Δεν σώσατε τη ζωή δυο ανθρώπων. Τριών ανθρώπων σώσατε τη ζωή. Δεν θα άντεχα κάτι τέτοιο. Εκεί, μαζί τους θα πνιγόμουν κι εγώ. Μαζί τους θα πήγαινα.

Η ψυχραιμία αυτού του ανθρώπου που ακούει στο όνομα Διαμαντής και η πίστη και η υποστήριξη του από ένα θερίο με μορφή ανδρός που το όνομά του είναι Στέφανος, συνθέτουν το καλύτερο δίδυμο, που θέλει να πάρει στα στιβαρά του χέρια και με τη γρανιτένια πίστη του στα ιδανικά, την τύχη της πατρίδος του. Παρ' όλες τις εφιαλτικές στιγμές που πέρασαν και οι δυο λεβέντες, έτρεξαν στο σπίτι που βρισκόταν το άρρωστο παιδί. Το εξέτασε ο Διαμαντής και τους έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες.

Ενώ όλα αυτά έγιναν στο Παρδάλι, στη Βλαχοκερασιά ύστερα από τη φοβερή καταιγίδα που έκανε το ποτάμι να φουρτουνιάσει, βγήκε ο ήλιος και μαζί του η Αλέκα, η Αθηνά και η κυρα Δήμητρα στο μπαλκόνι του σπιτιού. Εκείνη τη στιγμή...

Ένα πουλί εκάθησε επάνω στο μπαλκόνι,

ήταν πουλάκι όμορφο, ήτανε χελιδόνι.

– Πώς από 'δω καλό πουλί, πως ήρθες τέτοιαν ώρα;

Πού κάθησες σαν έβρεχε, που ήσουν με τημπόρα;

– Στον Κουρεμένο ήμουν, νέα καλά σας φέρνω,

μα για τα νέα τα καλά, μπαζίσι δε σας παίρνω.

Μην φοβηθείτ' όμως κυρές, κακό μη βάλει ο νους σας,

τα νέα είναι όμορφα που φέρνω απ' τους δικούς σας.

Ο ποταμός φουρτούνιασε και πήγε για να πνίξει,

το Διαμαντή, το Στέφανο στη θάλασσα να ρίξει...

Φωνάζει τότε η Αθηνά, η Αλέκα αναστενάζει,

και η θεια Δημήτρω και αυτή, φωνή μεγάλη βάζει.

– Πού είναι τώρα τα παιδιά, πού είναι οι λεβέντες;

Πουλάκι, λέγε γρήγορα, με δυο απλές κουβέντες.

– Είναι καλά και θα 'ρθουνε, μαζί σας θαν το βράδυ,

δυο άλογα τους βόηθησαν, να μη βρεθούν στον Άδη.
 – Τι λες πουλί, καλό πουλί, τα άλογα βοηθάνε;
 – Κυράδες, δεν το ξέρετε; τ' άλογα κολυμπάνε.
 Στον ποταμό σαν βρέθηκαν τα δύο παλικάρια,
 δέντρα αυτός παρέσυρε, κλαδιά, μα και λιθάρια.
 Επάνω τους τα έριξε, κοντέψαν να 'ποθάνουν,
 μα τ' άλογα τη χάρη του, δε θέλησαν να κάνουν.
 Έξω στη γη τους έβγαλαν, τον ποταμό νικήσαν,
 και τον εκατατρόπωσαν και τον τσαλαπατήσαν.
 – Πουλάκι, τρέξε γρήγορα, να πας στον Κουρεμένο,
 πες τους να μην αργήσουνε, γιατί τους περιμένω,
 λέει η Αλέκα στο πουλί, λέει στο χελιδόνι,
 ποτίζοντας με δάκρυα το όμορφο μπαλκόνι.
 Να φέρουν πες τους τ' άλογα και μεις για να τα δούμε,
 και στον Αϊ Γιάννη γρήγορα, να πα να παντρευτούμε.
 Κι άλλη φορά μονάχοι τους, δεν πρόκειται να πάνε,
 ούτε και στον παράδεισο κι ας μας παρακαλάνε.
 Μαζί τους θάμαστε εμείς, κοντά τους κάθε ώρα,
 να μην ζαναπεράσουνε, ποτέ τους τέτοια μπόρα.
 – Έλα πουλί, καλό πουλί, έλα να σε φιλέψω,
 μα ορκίσουν ό,τ' αλήθεια λες, αν θες να σε πιστέψω,
 λέει με δάκρυα, η Αθηνά, στ' όμορφο χελιδόνι,
 και το δεξί το χέρι της, αμέσως του απλώνει.
 – Στ' ορκίζομαι στην Παναγιά, αλήθεια πως σου λέγω,
 μα πάω τώρα να τους βρω, τώρα αμέσως φεύγω.
 Γεια και χαρά σε όλες σας και μην ανησυχείτε,
 σε λίγο πάνω στ' άλογα, μπροστά σας θα τους δείτε.
 Θέλω μόνο να ξέρετε, πως τ' άλογα απ' την Θήβα,
 ανήκουνε στο φίλο σας, Βαγγέλη Πατσιλίβα.
 Το Διαμαντή από μικρό παιδί εγώ τον ξέρω,
 και τις καλές τις πράξεις του, μες το μυαλό μου φέρω.
 Φωλιά στο παραθύρι του χτισμένη τότε είχα,
 και θέση μες το σπίτι του, μόνιμη εγώ κατείχα.
 Κι' ο Διαμαντής με φρόντιζε και μ' είχε γι' αδελφή του,
 ξέρω καλύτερ' από σας, την άδολη ψυχή του.
 Γι' αυτό 'ρθα τώρα να σας πω, πως ζει και θα γυρίσει,

*και η καρδιά τ' από χαρά, για με θα πλημμυρίσει.
Απλώνει τις φτερούγες του, στον ουρανό πετάει,
και τους λεβέντες πάει να βρει, κι' από ψηλά κοιτάει.
Τους βλέπει για να έρχονται καλπάζοντας με τ' άτια,
κι ούτε στιγμή από αυτούς, δεν ξεκολλάει τα μάτια.
– Μη βιάζεστε λεβέντες μου, πως ζείτε το γνωρίζουν,
μα για να δουν ποιος τους μιλά, το βλέμμα τους γυρίζουν.
Κι ο Διαμαντής ξαφνιάστηκε, βλέποντας το πουλάκι,
που συντροφιά του έκανε, σαν ήτανε παιδάκι.
Στα χέρια του το έπιασε, χάιδεψε τα φτερά του,
κι ο νους του πήγε στον καιρό, που το 'χε συντροφιά του.
Κάθε πρωί τον ξύπναγε απ' το παράθυρό του,
να σηκωθεί, να ετοιμαστεί, να πάει στο σχολείο του.
Χαρά μεγάλη ένιωσε μέσα στα σωθικά του,
ο Διαμαντής, με το πουλί, που βρέθηκε μπροστά του.
Κι αυτό, ξαναθυμήθηκε, τις όμορφες τις μέρες,
χαιρέτησε τα δυο παιδιά και χάθει στους αιθέρες...*

Γύρισαν στο χωριό όπου τους περίμεναν οι δικοί τους. Το παρ' ολίγο τραγικό συμβάν, έφτασε στ' αυτιά φίλων και γνωστών, που ρωτούσαν να μάθουν περισσότερα για τα αγαπητά και σεβαστά παιδιά, Διαμαντή και Στέφανο. Ύστερα από λίγες μέρες η είδηση αυτή έφτασε σε όλη τη χώρα, αλλά γρήγορα, όλων οι καρδιές πήγαν στις θέσεις τους, γιατί συνέβη ένα άλλο, όμορφο ετούτη τη φορά γεγονός, που φανέρωνε ότι Διαμαντής και Στέφανος ήταν καλά. Αποφάσισαν να παντρευτούν κι ο γάμος θα γινόταν που αλλού... στον Αϊ Γιάννη, στο μικρό ξωκκλήσι, εκεί που ο Διαμαντής και ο Στέφανος για πρώτη φορά είχαν γνωριστεί.

Όλα ετοιμάστηκαν με τη δέουσα επιμέλεια και με συντονιστές τον παπα Ανδρέα, την κυρα Δήμητρα, και τον Ηλία Κουμουνδούρο, άριστους στους χειρισμούς τέτοιων υποθέσεων. Πιστοί όλοι τους στην απλότητα και με ξεχωριστό για την εποχή τρόπο, αποφάσισαν να κάνουν δυο όμορφους γάμους, την ίδια μέρα και στην ίδια βεβαίως εκκλησία και φυσικά με την παρουσία των κατοίκων και των δύο χωριών Βλαχοκερασιάς και

Μάναρη και πολλών καλεσμένων συγγενών και φίλων όλων των οικογενειών. Κόντευε να βγει ο Αύγουστος. Ο Στέφανος με το Διαμαντή όπως πάντα αχώριστοι, έτσι και τώρα.

Ετοιμαζόντουσαν στο σπίτι του Διαμαντή και όλη η γειτονιά στο πόδι, να βοηθήσουν όσο μπορούσε ο καθένας, αφού όλο το χωριό είχε μαζευτεί εκεί. Νόστιμοι μεζέδες, γνήσιο καλό κρασί και από αγνά υλικά, γλυκά ψημένα στο φούρνο από ξύλα, αποτελούσαν το κέρασμα των καλεσμένων. Έξω από το σπίτι τα δυο πανέμορφα άλογα που τους έσωσαν τη ζωή, καμάρωναν στολισμένα, περιμένοντας τους δυο γαμπρούς να τους μεταφέρουν στην εκκλησία και να τους «παραδώσουν» στις εκλεκτές των καρδιών τους, που χάρη σ' αυτά σήμερα θα ενώσουν και τυπικά τις ζωές τους.

Κίτρινοι κατιφέδες, βασιλικός και ματζουράνα, μαζί με τα κατάμαυρα όμορφα μάτια τους και τα μικρά γεμάτα χάρη αυτιά τους άλογα, σε συνδυασμό με τα αστραφτερά χρυσά καρφιά των χαλινών, σε κάνουν να αισθάνεσαι πως κάτι το αλλιώτικο θα γίνει, πως κάτι το διαφορετικό θα απολαύσεις σε τούτους τους γάμους σήμερα. Όλος ο κόσμος έξω, περιμένει. Βγαίνουν οι δυο λεβέντες. Δυο αστραφτεροί ήλιοι ξεπροβάλουν από την πόρτα του σπιτιού. Δυο κυπαρίσσια καμαρωτά, δυο παγκαλόμορφα παλικάρια. Χαιρετούν τον κόσμο που τους χειροκροτεί και κατευθύνονται στα δυο χρυσοστολισμένα και πανέξυπνα άτια.

Με μια κίνηση που θυμίζει καλογυμνασμένο αναβάτη, βρίσκονται και οι δυο στις σέλες των αλόγων τους. Κατευθύνουν τα άλογα προς τη μικρή πλατεία που βρίσκεται λίγο πιο πέρα από το σπίτι και περιμένουν. Όλα είναι έτοιμα. Το κλαρίνο αρχίζει να παίζει και ακολουθούν όλα τα όργανα. Ξεκινούν σιγά-σιγά για την εκκλησία. Μπροστά τα όργανα, πίσω οι ομορφιές της πλάσης γαμπροί και άλογα, και παραπίσω ο αγνός και γεμάτος χαρά κόσμος από το Μάναρη και τη Βλαχοκερασιά, προχωρούν. Τα όργανα παίζουν το Ας παν να δουν τα μάτια μου... και όλος ο κόσμος ξοπίσω τραγουδά. Περνούν από το κέντρο του χωριού, φτάνουν στους πρόποδες του μικρού βουνού και ακολουθούν το δρόμο που θα τους φέρει στον Αϊ Γιάννη. Μαγευτικό τοπίο!

Πεταλούδες που πετούν από λουλούδι σε λουλούδι, πουλάκια που κελαηδούν και η μυρωδιά της πεντακάθαρης αυτής φύσης, συμμετέχουν κι αυτά στη χαρά. Πλησιάζουν στην εκκλησία και βλέπουν μπροστά τους τη θεόρατη βαλανιδιά που τους περιμένει και που σε λίγο θα τους προσφέρει το δροσερό και πυκνό ίσκιο της. Φτάνουν και σταματούν. Ένα σμήνος από δεκάδες άγρια περιστέρια, τους καλωσορίζουν, κάνοντας ένα γύρω πάνω από τα κεφάλια τους, καταλήγοντας στα κεραμίδια της εκκλησίας. Τι φαινόμενο και τούτο! Μαζί τους και αυτά.

– Τι σου είναι η φύση, ψιθυρίζει ο παπα Ανδρέας.

Δεν πέρασαν ούτε δέκα λεπτά και ακούγονται παρατεταμένα κορναρίσματα από πολλά αυτοκίνητα. Έρχονται οι νύφες. Πλησίασαν όσο μπορούσαν και πάγκαραν. Γέμισε ο τόπος. Ήταν το σόι και οι καλεσμένοι των Κουμουνδουρέων. Ένα χιλιόμετρο δρόμος γεμάτος κόσμο και λίγο θα ήταν. Ο κυρ Ηλίας βαστούσε την Αθηνά κι ο Γιώργος την Αλέκα. Έφτασαν στο προαύλιο. Πλησίασαν τους δυο καβαλάρηδες που με ένα επιδέξιο τρόπο κατέβηκαν από τα άλογα. Τους «παρέδωσαν» τις κοπέλες, και αυτοί με τη σειρά τους, τους χάρισαν δυο ανθοδέσμες, με αντίτιμο ένα γλυκό φιλί η καθεμιά. Σείστηκε ο τόπος από τα χειροκροτήματα του κόσμου και το βουητό από δεύτερο φτερούγισμα των άγριων περιστεριών, πάνω από τα κεφάλια τους.

Μπήκαν στην εκκλησία τα παιδιά, οι γονείς, ο Γιώργος, και ακολούθησαν οι κουμπάροι που του Διαμαντή και της Αθηνάς ήταν ο καθηγητής και αφοσιωμένος στον αγώνα Σαρρής Αθανάσιος, και του Στέφανου και της Αλέκας, ο αδιάφθορος δικαστής Νίκος Ξανθόπουλος, ακλόνητα στάνταρς στο πλευρό τους, και όσοι άλλοι χώρεσαν. Πού να χωρέσουν όλοι...

Η φιλόξενη βαλανιδιά πρόθυμη πρόσφερε τον ίσκιο της, σε όσους μπόρεσε και αυτή. Μπαίνοντας στην εκκλησία ο Διαμαντής, έκανε το σταυρό του και ευχαρίστησε τον Άγιο για τη βοήθεια που του είχε ζητήσει και που αυτός του έδωσε. Είχε ζητήσει από τον Άγιο, να πάει καλά η οργάνωση και πως εκεί, θα έκανε το γάμο του. Ο Διαμαντής, παρ' όλο που πολλοί τον παρότρυναν να γίνει κάπου αλλού ο γάμος με μεγαλύτερες τιμές,

δεν ξέχασε το τάμα του. Δεν ξέχασε αυτό που πριν από χρόνια είχε πει στον Αϊ Γιάννη. Μα κι ο Αϊ Γιάννης δεν λησμόνησε αυτό που του είχε ζητήσει ο Διαμαντής. Η οργάνωση όχι μόνο καλά πήγαινε, αλλά και σε λίγο, από ότι δείχνουν τα πράγματα, θα είναι και παντοδύναμος για να μπορέσει να φέρει εις πέρας αυτό που ξεκίνησε.

Ιερείς, ο πατέρας του Στέφανου παπα-Ανδρέας, ο ιερέας του χωριού παπα Πανάγος και ο φίλος του Διαμαντή παπα Χρήστος Βέργος, από την Κώμη, ένα μικρό χωριό της Αρκαδίας. Λεβεντόανθρωποι και οι τρεις τους, ίδιο μπόι και βλέμμα που φανέρωνε την αγάπη τους στον κόσμο και που εύκολα συμπαθιόντουσαν από αυτόν. Όλα είναι έτοιμα και αρχίζει το μυστήριο. Ο Διαμαντής, πιστός στον Άγιο, και με αγγελικό ύφος, κοιτάζει συνεχώς την εικόνα του που βρίσκεται μπροστά του.

Μια πολύ παλιά αιογραφία, επάνω σε ένα μεγάλο σανίδι, ανεξίτηλη σχεδόν από το πέρασμα του χρόνου. Τι υλικά κι αυτά που χρησιμοποιούσαν τότε ! Δεν αφήνει τα μάτια του Διαμαντή, να φύγουν από πάνω της. Οι ιερείς επί του έργου. Κοντεύει να τελειώσει το μυστήριο και ο Διαμαντής καρφωμένος στον Άγιο σκέφτεται, το τι μπορεί να του συμβεί στο μέλλον, και τι τύχη θα έχουν όλα αυτά που έχει βάλει για στόχο και περιμένει να υλοποιηθούν. Τέτοια αφοσίωση και πίστη στο Θεό, ίσως να μην έχει ξανασυμβεί σε θνητό.

Ενώ σκέπτεται και τα μάτια του σπάνια ανοιγοκλείουν για να υγρανθούν λίγο από το δάκρυ, ξάφνου, βλέπει στο κάτω μέρος της εικόνας, μια παράσταση που αποτελείτο από έναν χημικό τύπο, μια θάλασσα και μια μικρή φλόγα, που κατέληγε σε μια μεγάλη πυρκαγιά. Δεν έμεινε για πολύ η παράσταση στο κάτω μέρος της εικόνας. Έμεινε όμως μέσα στο μυαλό του Διαμαντή. Εκεί, κάθε μέρα στριφογύριζε και ήταν ένα μυστήριο, που έβαζε σε σκέψεις το νου του αρχηγού. Τελείωσε το μυστήριο του γάμου, χαιρέτησε ο κόσμος τους νεόνυμφους, τους γονείς και τους κουμπάρους και ετοιμάστηκαν να επιστρέψουν στο χωριό. Έτοιμα και τα όμορφα στολισμένα άλογα να μεταφέρουν τα δυο καινούργια ζευγάρια.

Μέχρι να πεις τρία και τα τέσσερα παιδιά βρίσκονται στις σέλες των αλόγων. Χειροκροτεί ο κόσμος, και ξεκινούν. Δύσκολα να περιγράψει κανείς την όμορφη εικόνα που ακολούθησε. Μπροστά τα όργανα να παίζουν τη Νερατζούλα... και πίσω ο κόσμος να τραγουδά. Φτάνουν στο δρόμο που είναι αραγμένα τα αυτοκίνητα. Δυσκολεύονται να κατεβούν οι καβαλάρηδες, θαμπωμένοι από τα φλας των φίλων φωτογράφων. Κατορθώνουν να κατεβούν και μπαίνουν σε ένα αυτοκίνητο που δεν ήταν άλλο, από το παλιό, μα αστραφτερό και καλοσυντηρημένο Μερσεντές του κυρ Ηλία.

Θα πάνε στην πόλη για τις αναμνηστικές φωτογραφίες και θα γυρίσουν στη μεγάλη πλατεία, που όλο το χωριό, μαζί με τους άλλους καλεσμένους, θα γλεντήσουν το σπουδαίο και χαρμόσυνο ετούτο γεγονός. Προχωρούν για το χωριό με το τραγούδι των πεζών και τα κορναρίσματα των εποχουμένων, να αντηχούν στις γύρω κορυφές. Ο γλυκός ήχος των οργάνων, μα πιο πολύ αυτός του κλαρίνου, σε συνδυασμό με την διαπεραστική και σπάνια φωνή του Καρακώστα³, συνθέτουν κάτι το φανταστικό που σπάνια συναντάς στις μέρες μας.

Φτάνουν στην πλατεία και σταματούν. Τα παιδιά φεύγουν για την Τρίπολη. Ο κόσμος, άλλοι στα καφενεία, άλλοι στα γύρω από την πλατεία σπίτια για ένα γλυκό ή ότι άλλο, έως ότου έλθουν και οι νεόνυμφοι για να ξεκινήσουν το γλέντι. Οι φιλόξενοι Βλαχοκερασιώτες αποδεικνύουν τα σπουδαία χαρίσματά τους. Μερικοί ξένοι καλεσμένοι, έφτασαν και μέχρι το σπίτι του Διαμαντή, για να δουν το μέρος που μεγάλωσε ο σπουδαίος άνθρωπος και σημερινός αντιπρόεδρος της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων. Πολλοί από τους ξένους επισκέπτες, βλέποντας τη φιλοξενία και την αγάπη που έτυχαν από τον κόσμο, θα σκέφτηκαν: «πώς μπορεί να μη φτάσει σε όλες τις άκρες του κόσμου το όνομα αυτού του χωριού, αφού ένας νέος άνθρωπος δικός τους, κατέχει μια τέτοια, σημαντική και περίοπτη θέση».

³ Παράνομι του Ντίνου Μπιστόλα

Άρχισε να βραδιάζει και η μεγάλη πλατεία, γεμάτη με στρωμένα τραπέζια, έτοιμα να δεχτούν τους καλεσμένους. Σε λίγο, ο κόσμος καθισμένος, περιμένει τα δυο νέα ζευγάρια να επιστρέψουν και να είναι μαζί τους, για να αρχίσουν το φαγητό, που ακούραστα τα γκαρσόνια με επιμέλεια και προσοχή ετοιμάζουν. Ο μπαρμπα-Στράτης ο Χρηστάκος από τη Σπάρτη, με την οικογένειά του κάθεται σε ένα τραπέζι κοντά στον τοίχο της εκκλησίας, και απέναντί του ο Αποστόλης ο Χρόνης, μόνιμος κάτοικος του χωριού, με τη γυναίκα του, τις τρεις κόρες του και το γιο του. Βλέποντάς τον ο μπαρμπα-Στράτης, κάτι ήρθε στο μυαλό του. «Κάπου», λέει μέσα του, «τον ξέρω αυτόν». Βγάζει από την τσέπη του πουκάμισού του, τα γυαλιά του και τα βάζει στα μάτια του. «Σίγουρα», διαλογίζεται, «έχουμε συναντηθεί, μα που όμως». Ξάφνου, ανατριχίλα πιάνει το κορμί του. Τρέμει ολόκληρος από αυτό που σκέφτηκε.

– Βρε δεν θες; λέει ψιθυρίζοντας. Δεν θες να είναι αυτός;

Περίμενε να συνέλθει λίγο και ρωτάει τον άντρα που ήταν απέναντί του.

– Με συγχωρείς κύριε, μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

– Ότι θες, του απαντά ο Αποστόλης.

– Έχουμε συναντηθεί ποτέ στη ζωή μας; Σου θυμίζω τίποτα;

Τον κοίταζε με προσοχή ο Αποστόλης, μα τίποτα δεν ερχόταν στο μυαλό του.

– Όχι, δεν θυμάμαι τίποτε, δεν πρέπει να έχουμε ξανασυναντηθεί. Από πιο μέρος είσαι; τον ρωτά.

– Είμαι από την Παλιοπαναγιά της Σπάρτης. Στράτη Χρηστάκο με λένε. Κοιτάχτηκαν για λίγο ακόμη, και ο Στράτης τον ξαναρωτά.

– Στην κατοχή, μήπως πέρασες από το χωριό μου με ένα φορτηγό επιταγμένο, να φορτώσεις πράγματα για τους Γερμανούς;

– Ναι, πέρασα, λέει ο Αποστόλης, μου επιτάξανε το αυτοκίνητο, και με έστειλαν οι Γερμανοί να φορτώσω πράγματα. Έτσι είναι.

– Μπήκες σε ένα σπίτι και είπες στον άνδρα που βρήκες μέσα, να κρυφτεί γιατί θα τον πιάσουν και θα τον εκτελέσουν;

– Α, ναι, λέει ο Αποστόλης, τώρα θυμήθηκα. Τον έβαλα και κρύφτηκε μέσα σε ένα παχνί, και από πάνω έριξα άχυρα και αποφάγια από ζώα, για να μην τον καταλάβουν.

– Μήπως ξέρεις πως τον έλεγαν;

– Δεν θυμάμαι, θα σε γελάσω φίλε, δεν μπορώ να θυμηθώ. Αλλά, για πες μου, εσύ που το ξέρεις αυτό το περιστατικό;

Ο Στράτης ο Χρηστάκος, με ιδρωμένο όλο του το σώμα, σηκώνεται και αφού γυρνά πίσω από δυο τραπέζια, πλησιάζει τον Αποστόλη και του λέει:

– Φίλε, αυτόν που έσωσες τότε, αυτή τη στιγμή είναι μπροστά σου. Αυτός, είμαι εγώ!

Οι δυο άντρες αγκαλιάστηκαν και δεν μπορούσαν να συνέλθουν από τα αναφιλητά.

Ήλθαν οι νεόνυμφοι. Με ένα ασταμάτητο χειροκρότημα, τους υποδέχτηκαν οι φίλοι τους, οι καλεσμένοι. Οι ιερείς με την κυπαρισσένια τους κορμοστασιά και την όμορφη γενειάδα τους, ευλόγησαν το φαγητό, ευχήθηκαν στους νιόπαντρους και σε όλους τους καλεσμένους, και ο παπα Χρήστος ο Βέργος έκανε μια ανακοίνωση.

– Ο γιος του Στράτη του Χρηστάκου, λέει στον κόσμο που ήταν μπροστά του, γνωρίζοντας σήμερα το σωτήρα του πατέρα του, και για να τιμήσει τον ίδιο τον άνθρωπο και άντρα Αποστόλη και το χωριό που αυτός μεγάλωσε, αποφάσισε να διαθέσει όλα τα έξοδα για την ανέγερση ενός γηροκομείου, που το όνομά του θα είναι Άγιος Απόστολος.

Ακούγοντας ο κόσμος το νέο που έφτασε στα αυτιά του, ξέσπασε σε ζητωκραυγές.

– Αποστόλη, Αποστόλη!

Στράτης και Αποστόλης κάθισαν μαζί και γλέντησαν διπλά. Τι όμορφες στ' αλήθεια τέτοιες στιγμές! Τι τιμή για το χωριό. Ποιος δεν θα ήθελε εκείνο το βράδυ, να ήταν στη θέση του Αποστόλη. Μα τι όμορφα που ένιωσαν και νιώθουν τα παιδιά του και η γυναίκα του η κυρα Έλλη. Έφαγαν, ήπιαν κι ευχήθηκαν. Τα όργανα άρχισαν να ετοιμάζονται από τους

οργανοπαίχτες. Όταν σιγουρεύτηκαν για την άρτια ρύθμισή τους ξεκίνησαν. Όλοι περίμεναν να σύρουν πρώτα το χορό οι νύφες. Δεν έγινε όμως έτσι.

Επικράτησε και εδώ ο σεβασμός και η αξιοκρατία, όσο βέβαια ήταν δυνατόν. Πρώτη έσυρε το χορό η μητέρα του Διαμαντή, έπειτα η μητέρα του Στέφανου, η μητέρα της Αλέκας και της Αθηνάς, ο παπα Ανδρέας, ο μπαρμπα-Μήτσος και ο κυρ Ηλίας που ήταν μικρότερος. Ακολούθησαν οι κουμπάρες, η Αλέκα, η Αθηνά, οι κουμπάροι και τώρα ο Στέφανος, ο Γιώργος, με τελευταίο τον απλό και ταπεινό Διαμαντή. Τα όργανα έπαιζαν ασταμάτητα. Βούλιαξε η πλατεία από το χορό. Σε κάποια στιγμή, βρέθηκαν να χορεύουν μπροστά οι τρεις παπάδες, ο καθένας με τη δική του παρέα να τον ακολουθεί. Οι φιγούρες και τα λεβέντικα κορμιά τους, έκαναν τον κόσμο να τους χειροκροτεί συνεχώς. Σπάνια να δει ανθρώπου μάτι, να χορεύουν μπροστά τρεις παπάδες μερακλήδες, με το ράσο να ανεμίζει και ο αντίλαλος από το χτύπημα των ποδιών, να ακούγεται στο απέναντι από την εκκλησία σπίτι.

Άρχιζε να χαράζει, όταν οι πρώτοι καλεσμένοι αποφάσισαν να αποσυρθούν και να επιστρέψουν στα σπίτια τους, ύστερα από αυτό το ξέφρενο γλεντοκόπι. Πήρε για τα καλά η μέρα όταν αποχαιρέτησαν και έφυγαν και οι τελευταίοι. Χαρούμενοι και ευτυχισμένοι οι νεόνυμφοι, πήγαν και αυτοί να ξεκουραστούν στο σπίτι του Διαμαντή και την επομένη θα έφευγαν για λίγες μέρες για το ταξίδι του μέλιτος. Είχαν αποφασίσει να επισκεφθούν την Τουρκία, συνδυάζοντας το τερπνόν μετά του ωφελίμου, αφού ο χρόνος ήταν ο καταλληλότερος για μια συνάντηση με τους εκεί φίλους τους Σεφά και Φατμέ, που ετοιμαζόντουσαν για τις εθνικές εκλογές, ύστερα από το γκρέμισμα της χούντας. Ξεκουράστηκαν, αποχαιρέτησαν και έφυγαν για την Αθήνα.

XIV

Πήραν τα απαραίτητα από εκεί και κατευθείαν για το αεροδρόμιο, όπου σε λίγη ώρα το αεροπλάνο θα έφευγε για την Αίγυπτο και από εκεί με άλλο θα έφταναν στην Άγκυρα. Έτσι κι έγινε. Μπήκαν στο αεροπλάνο και το Κάιρο, σε πενήντα λεπτά της ώρας, βρέθηκε κάτω από αυτό και τους επιβάτες του. Προσγειώθηκαν και ετοιμάστηκαν να επιβιβαστούν στο άλλο, που ο προορισμός του ήταν η Άγκυρα. Μπήκαν και απογειώθηκαν. Δεν υπήρχε τον καιρό εκείνο αερογραμμή μεταξύ Αθήνας και Άγκυρας. Η χούντα τους ήθελε μακριά από τους «αιώνιους» εχθρούς τους.

Δεν άργησαν να φτάσουν στην Άγκυρα, αφού η απόσταση είναι πολύ κοντινή. Εκεί τους περίμενε ένας ψηλός ξανθός κύριος, γύρω στα σαράντα, που δεν ήταν άλλος, από ένα μέλος της Τουρκικής οργάνωσης, σταλμένος από το φίλο τους το Σεφά. Μπήκαν στο αυτοκίνητό του και πήγαν σε ένα μικρό αλλά πολύ όμορφο ξενοδοχείο. Ανέβηκαν στο δεύτερο όροφο όπου τους είχαν κλείσει δωμάτια για να μείνουν και σε λίγο τους ειδοποίησαν από την ρεσεψιόν ότι ένας κύριος με το όνομα Ισμαήλ Τζαφάρ, ήθελε να τους δει. Κατέβηκε στο ισόγειο ο Στέφανος, όπου ήταν ο επισκέπτης και αντικρίζοντάς τον να χαϊδεύει το δεξί φρύδι του, κατάλαβε πως κάποιος απεσταλμένος από το Σεφά, θα ήταν.

Ανέβηκαν επάνω και μπήκαν στον προθάλαμο του δωματίου που έμενε ο Στέφανος με την Αλέκα. Στο διπλανό δωμάτιο ήταν ο Διαμαντής με την Αθηνά. Κάθησαν και άρχισαν να κουβεντιάζουν, ώσπου σε λίγο ήρθε ο Διαμαντής με τη γυναίκα του. Πολύ «μπασμένος» στον αγώνα ο επισκέπτης με τον τρόπο που μιλούσε, σκέφτηκε η Αλέκα. Μα ο πρότανης της αντίληψης και φοβερός δαίμονας της εξυπνάδας, Διαμαντής, τους άφησε όλους άφωνους με αυτό που είπε στον άνδρα που είχε έρθει με το όνομα Ισμαήλ Τζαφάρ.

– Τσοκ μεσούντομ, Σεφά Σαλτδίκ. Σιζ νασιλσίνιζ; (Είμαι πολύ ευτυχής Σεφά Σαλτίδκ, εσείς πως είστε;).

Με μία επιδέξια κίνηση, ο επισκέπτης αφαιρεί από το πρόσωπό του μια πανάκριβη και αριστοτεχνική μάσκα, την αφήνει πάνω στο μικρό τραπεζάκι και αγκαλιάζει το Διαμαντή.

Μαρμάρωσαν όλα τα παιδιά στο θέαμα που αντίκρισαν μπροστά τους ! Ο Σεφά, φοβούμενος μην του συμβεί κανένα κακό και θέλοντας να γυρνά ελεύθερα στους δρόμους της χώρας του, κυκλοφορούσε κάνοντας πλαστοπροσωπία. Μα ο άνθρωπος που θέλει να κυβερνήσει τη χώρα του, Διαμαντής, δεν ξεγελάστηκε. Αντελήφθη το κόλπο του Σεφά και απέδειξε για πολλοστή φορά την απaráμιλλη και μοναδική αντίληψή του. Κουβέντιασαν αρκετή ώρα και έκλεισαν ραντεβού για την επομένη το βράδυ στο ίδιο ξενοδοχείο. Έβαλε τη μάσκα του ξανά ο Σεφά, κοιτάχτηκε καλά στον καθρέφτη, χαιρέτησε τα παιδιά και έφυγε.

Η χαρά δεν θέλει να εγκαταλείψει τα πρόσωπα των ανθρώπων του Διαμαντή, γι' αυτό που έγινε. Ο Στέφανος λέει και ξαναλέει τη λέξη ΜΕΓΑΛΕ, και ο Διαμαντής αισθάνεται την ικανοποίηση, όχι επειδή δεν ξεγελάστηκε από το φίλο του το Σεφά, αλλά για την ευτυχία που νιώθουν οι άνθρωποι που αγωνίζονται μαζί του, στο πλευρό του.

Το βράδυ βγήκαν για φαγητό, έκαναν μια βόλτα και ξαναγύρισαν για να ξεκουραστούν. Την άλλη μέρα το πρωί, επισκέφτηκαν διάφορα σημεία της πόλης και το Τουρκικό κοινοβούλιο. Ένας φύλακας και ένα κηπουρός, τους έπιασαν κουβέντα και δεν έκρυβαν τον ενθουσιασμό τους, που σε λίγο θα είχαν εκλογές και θα άλλαζε η μοίρα τους, μαζί με όλου του Τουρκικού λαού. Στον εκλογικό αγώνα συμμετείχαν τρία κόμματα. Το κόμμα της ΕΙΡΗΝΗΣ του Σεφά, το κόμμα της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, και το κόμμα των ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ. Χαριτολογώντας η Αλέκα ρώτησε τον κηπουρό πιο κόμμα θα ψήφιζε. Δεν πρόλαβε να τελειώσει την ερώτηση και η απάντησή του ήταν:

– Μα το κόμμα του Σεφά Σαλτδίκ, αυτό θα ψηφίσω, γιατί είναι παλικάρι, συμπληρώνει ο φύλακας.

Όπου και να πήγαιναν όλος ο κόσμος για το Σεφά μιλούσε.

Το μεσημέρι, κάθισαν σε ένα εστιατόριο για φαγητό. Μιλούσαν αγγλικά. Ήρθε το γκαρσόνι να πάρει παραγγελία. Έδωσαν την παραγγελία και καθώς ο σερβιτόρος γύρισε για να φύγει, μια φωτογραφία του Σεφά φάνηκε κολλημένη στην πλάτη του. Όταν επέστρεψε με την παραγγελία, ο Στέφανος τον ρώτησε προσποιούμενος πως δεν τον γνώριζε, ποιανού είναι αυτή η φωτογραφία και ο σερβιτόρος του απαντά:

– Είναι του μελλοντικού πρωθυπουργού της χώρας μου. Είναι του ανθρώπου, που θα φέρει τη δημοκρατία στον τόπο και την ειρήνη στην περιοχή.

– Με τους Έλληνες τι θα κάνετε; τον ξαναρωτά ο Στέφανος.

– Με το Σεφά Πρωθυπουργό, θα τα βρούμε με τα αδέρφια μας τους Έλληνες.

Κοιτάχτηκαν όλοι τους με τη φράση του σερβιτόρου. Έφαγαν και βγήκαν έξω. Μια παρέα στην πλατεία συζητούσε γύρω από τις εκλογές. Πάνω από δεκαπέντε άτομα. Από ότι κατάλαβε η Αλέκα που γνώριζε τα Τούρκικα, οι περισσότεροι ήταν υποστηρικτές του Σεφά. Σε άλλη πλατεία, το ίδιο. Όπου και να πήγαινες, ο τόπος γεμάτος από τις φωτογραφίες του. Πάμε καλά, λέει ο Διαμαντής. Μπράβο στο φίλο μας το Σεφά και στο κόμμα του.

Γύρισαν στο ξενοδοχείο και συζητούσαν για τις εξελίξεις στη χώρα που τους φιλοξενούσε. Πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβουν. Κάποια στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο από τη ρεσεψιόν. Είχαν έλθει ο Ισμαήλ Τζαφάρ, ψευδώνυμο του Σεφά και η γυναίκα του. Ανέβηκαν.

Η Φατμέ τους ευχήθηκε να ζήσουν και όλοι τους της εξέφρασαν την επιθυμία τους, να βρεθεί παρά τω Πρωθυπουργώ. Τους χαμογέλασε ιπποτικά δείχνοντας τη σεμνότητά της. Κουβέντιασαν για όλα. Ο Διαμαντής ενθάρρυνε το φίλο του, λέγοντάς του ότι το ποσοστό θα είναι μεγάλο. Από την πρώτη ματιά στους δρόμους και τις πλατείες, καταλάβαινε κανείς τι μέλει γενέσθαι. Είχαν κάνει άριστα τη δουλειά τους ο Σεφά με τους συνεργάτες του. Τους ακολουθούσαν οι περισσότεροι διανοούμενοι της χώρας, που ήταν και μέλη της μυστικής οργάνωσης και εκατομμύρια απλοί άνθρωποι, έδειξαν και

δείχνουν τον ενθουσιασμό τους για το Σεφά, που με το σατανικό σχέδιο της Φατμέ έριξαν τη χούντα, και τους απάλλαξαν από το ζυγό της. Αν υπολογίσει κανείς τα μέλη και μόνο της οργάνωσης, το ποσοστό είναι μεγάλο. Αν προσθέσει και τη γενναία πράξη τους, μεγαλώνει ακόμη περισσότερο. Μα αν βάλει και το φανταστικό πρόγραμμά τους με την ειρήνη στην περιοχή να προέχει, τότε τι περιμένει; Την ώρα της ορκωμοσίας της κυβέρνησης του Σεφά. Αυτό περιμένει!

Σεφά και Διαμαντής κάθονται δίπλα-δίπλα. Η Αθηνά απέναντί τους κουβεντιάζει με τη Φατμέ, μα κοιτάζοντας τον άντρα της και το Σεφά, διαπιστώνει ότι κάτι κοινό έχουν μεταξύ τους. Μια μικρή ελιά δίπλα από το αριστερό μάτι τους και τα μάτια τους ίδιο ακριβώς χρώμα. Δεν είπε τίποτα. Τι να έλεγε άλλωστε. Μεσάνυχτα και η κουβέντα δεν έλεγε να τελειώσει. Την άλλη μέρα τα δυο νιόπαντρα ζευγάρια, θα επισκέπτονταν την Κωνσταντινούπολη. Το είχαν πει από την προηγούμενη στο Σεφά και αυτός είχε ρυθμίσει το θέμα. Δικός του άνθρωπος θα τους μετέφερε εκεί, και ξανά ο ίδιος θα τους έφερνε πίσω. Στις οχτώ το πρωί θα τους έπαιρνε από το ξενοδοχείο και θα έφευγαν. Όσες μέρες και να έμεναν στο ξενοδοχείο ο Σεφά και η Φατμέ, η κουβέντα δεν επρόκειτο να τελείωνε. Αποφάσισαν να τους αφήσουν να ξεκουραστούν. Χαιρετήθηκαν και έφυγαν χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Το ίδιο ένιωθαν και τα Ελληνόπουλα. Σε λίγο, τους πήρε ο ύπνος, μα το πρωί ξύπνησαν νωρίς.

Ετοιμάστηκαν και περίμεναν το φίλο του Σεφά, για να τους συνοδέψει στην Κωνσταντινούπολη. Έτοιμος και αυτός, φεύγει από το σπίτι του για το ξενοδοχείο. Όπου και να κοίταζε στη διαδρομή, φωτογραφίες και πανό για το κόμμα του. Έφτασε στο ξενοδοχείο. Κατέβηκαν τα παιδιά, χαιρετήθηκαν και ξεκίνησαν. Γεμάτος χαρά ο οδηγός, έλεγε και ξανάλεγε. «Μια γυναίκα, τους έπιασε στον ύπνο». Στο τέλος, τους είπε γιατί μιλούσε συνεχώς για τη Φατμέ. Ήταν πρώτος ξάδερφός της και από τα βασικά μέλη της οργάνωσης. Ναζίτ ήταν το όνομά του. Η καταγωγή του από την Πέργαμο.

Αργά το απόγευμα έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη. Κατευθύνθηκαν σε ένα μεγάλο ξενοδοχείο στην πλατεία Ταξίμ. Μπήκαν, κι ένας υπάλληλος τους έδειξε τα δωμάτια στον τρίτο όροφο. Εκεί θα έμενε και ο καινούργιος φίλος τους και συνοδός. Ξεκουράστηκαν και το βράδυ όλοι μαζί, κατέβηκαν για φαγητό. Έξω ο κόσμος, παρέες- παρέες κουβέντιαζαν. Τι άλλο; Γύρω από τα πολιτικά που ήταν το κυριότερο και σπουδαιότερο γι' αυτούς, αφού χρόνια τώρα μαράζωναν απελπισμένοι, αφού δεν έβλεπαν από πουθενά κανένα φως, μα ούτε και ελπίδα. Τώρα όμως με τον τολμηρό και γενναίο άντρα, Σεφά, που ρισκάροντας τη ζωή του, κατάφερε να στείλει εκεί που όλοι παρακαλούσαν και ευχόντουσαν, τη χούντα, βγήκαν στους δρόμους και στις πλατείες και ξεχνούν να γυρίσουν στα σπίτια τους. Όλο το βράδυ το πέρασαν εκεί γύρω. Επέστρεψαν στο ξενοδοχείο και όλοι τους ήταν αισιόδοξοι.

Έμειναν στο μπαλκόνι έως αργά, θαυμάζοντας την καλαισθησία της πλατείας και ότι άλλο μπορούσαν να δουν από εκεί. Μα πιο πολύ, θαύμαζαν τον κόσμο που συμπεριφερόταν σαν το πουλί, που καταφέρνει να βγει από το κλουβί του. Μεσάνυχτα και κάτι, έπεσαν να κοιμηθούν. Το πρωί ξεκούραστοι βγήκαν ξανά στο μπαλκόνι. Δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν τα μάτια τους από τη φανταστική πλατεία με τους έξι δρόμους να ενώνονται επάνω της. Ήπιαν καφέ και κατέβηκαν για να επισκεφθούν όσα περισσότερα μέρη μπορούσαν.

Πήγαν στη μεγάλη γέφυρα του Γαλατά που ενώνει την κυρίως πόλη με το Πέραν. Επισκέφθηκαν την Αγια-Σοφιά, που ήταν μουσείο και τις μονές Παμμακάριστου, σημερινό Φετιχιέ Τζαμί και τους ναούς Σεργίου και Βάκχου. Το τζαμί του Σουλτάν Μεχμέτ, το λεγόμενο γαλάζιο τζαμί λόγω του χρώματος που κυριαρχεί μέσα σ' αυτό. Το τζαμί του Σουλεϊμάν, από τα σημαντικότερα της πόλης και τις ωραιότερες δημιουργίες του αρχιτέκτονα Σινάν, που μάλιστα είχε και Ελληνική καταγωγή. Το ανάκτορο του Νταλμά Μπαξέ, που έχτισε ο Σουλτάνος Αμπντούλ-Μεντζίτ, που ήταν μουσείο με πολύτιμα εκθέματα και έργα τέχνης. Θαύμασαν τη φυσική τοποθεσία της πόλης, τη

γραφικότητα των παλιών συνοικιών, που χάριν των πλουσίων μνημείων της, διατηρεί μια γοητεία όσο λίγες πόλεις στον κόσμο.

Εντύπωση τους έκαναν τα τείχη, που παρουσίαζαν ένα επιβλητικό και μνημειώδες σύνολο. Μα αυτό που δεν μπορούσαν να χορτάσουν, ήταν το φανταστικό κτίριο, της μεγάλης του γένους σχολής, που ιδρύθηκε κατά την παράδοση, από τον πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο και που πρόσφερε επί αιώνες τις υπηρεσίες της στα παιδιά των Ελλήνων.

– Εδώ σε αυτή την πόλη, είτε σε κάποια στιγμή ο Στέφανος, έχουν υπογραφεί οι περισσότερες συνθήκες ειρήνης, με πρώτη τη συνθήκη Ρωσίας και Τουρκίας στις 13 Ιουλίου του 1700 για μια τριακονταετία.

– Τώρα, συμπλήρωσε ο φίλος και συνοδός τους, Ναζίτ, πού ξέρεις τι μας επιφυλάσσουν τα δυο καινούργια αστέρια της ειρήνης Διαμαντής και Σεφά; Μπορεί να είναι σαράντα τα χρόνια της συνθήκης ή και περισσότερα μπορεί.

Ο φιλότιμος άντρας Διαμαντής, που ποτέ δεν ξεχνά να εκπληρώσει με το παραπάνω ακόμη και τον καλό λόγο που θα του πει κάποιος, τον ακούμπησε στον ώμο και του είπε:

– Σε ευχαριστώ πολύ Ναζίτ, αλλά πρέπει να ξέρεις, ότι χωρίς εσάς που με πίστη μας ακολουθείτε, θα ήμασταν και οι δυο μας, όπως ο Σαμψών χωρίς τα μακριά μαλλιά του. Η Αλέκα εξήγησε στο Ναζίτ τι εννοούσε ο Διαμαντής, και αυτός χαμογέλασε ικανοποιημένος.

Ήταν βράδυ πλέον και αφού επέστρεψαν από το φαγητό, βγήκαν ξανά στο μπαλκόνι να απολαύσουν όλη αυτή τη θέα που υπήρχε μπροστά τους. Κάτω ακριβώς από το ξενοδοχείο, δυο ηλικιωμένοι συζητούν. Ο ένας, ο πιο γέρος, με το μπαστούνι στο χέρι, θυμίζει τον παππού του, καθώς τον βλέπει ο Διαμαντής. Το είπε στα άλλα παιδιά και άνοιξε η κουβέντα. Είπε στο Ναζίτ πως ο παππούς του στη Μικρασιατική καταστροφή ήταν εκεί και για τον αδερφό του που έμεινε αιχμάλωτος και δεν τον ξαναείδαν ποτέ οι δικοί του. Τους είπε για τον τραυματισμό του και όλη την ιστορία, που ο συχωρεμένος έλεγε στο Διαμαντή όταν ζούσε. Μα πιο πολύ στάθηκε στο σημείο εκείνο που τραυματίστηκε.

– Ήταν, τους λέει, μέσα στο χαράκωμα και είδε να τον πλησιάζουν Τούρκοι στρατιώτες. Αν ήθελε θα τους είχε σκοτώσει όλους, αφού και καλυμμένος ήταν και πολεμοφόδια είχε. Προτίμησε όμως, να πυροβολήσει στον αέρα, να βγει από το χαράκωμα και να τους διώξει χρησιμοποιώντας τη λόγχη του. Δεν ήταν αιμοχαρής ο άνθρωπος. Έτσι και έγινε. Έφυγαν, μα ένας από αυτούς φοβήθηκε και γυρνώντας προς τα πίσω τον σημάδεψε και του τραυμάτισε το πόδι.

– Κληρονομικό το φαινόμενο, διακόπτει ο Ναζίτ. Ούτε ο παππούς ήθελε πόλεμο.

– Μόνο ο παππούς; λέει ο Διαμαντής. Κανένας δεν ήθελε τον πόλεμο. Πήγε, λέει και παρουσιάστηκε αμέσως και αυτός και ο αδερφός του για την πατρίδα του, χωρίς βαρυγκώμια, αλλά ποτέ του δεν επεδίωκε να αφαιρέσει τη ζωή από αντίπαλό του.

– Αυτό δείχνει, συμπληρώνει η Αθηνά, ότι ήθελε να λυθούν οι διαφορές τους με αναίμακτο τρόπο.

– Ασφαλώς αυτό ήθελε, ξαναλέει ο Διαμαντής.

– Ο αδερφός του παππού σου είπες πως έμεινε αιχμάλωτος εδώ; ξαναρωτάει ο Ναζίτ το Διαμαντή.

– Ναι, ναι αδερφέ, έτσι είναι. Απ' ότι έμαθαν οι δικοί του αργότερα, βρέθηκε στα χέρια κάποιου βιομηχάνου και εργαζόταν σ' αυτόν. Τίποτα περισσότερο δεν έμαθαν.

– Αυτό μας λέει, ό,τι αν έζησε και έκανε οικογένεια, σήμερα θα έχει δικούς του ανθρώπους εδώ, ή μπορεί και ο ίδιος να ζει, που ξέρεις, λέει ξανά ο φίλος Ναζίτ.

– Όλα πιθανά είναι σ' αυτόν τον κόσμο, είπε ο Στέφανος.

Είχε περάσει όμως η ώρα και έπρεπε να κοιμηθούν. Την επομένη θα γυρνούσαν πίσω στην Άγκυρα. Έπεσαν για ύπνο, μα ο Διαμαντής ξάγρυπνος και τι δεν έφερε στο νου του. Κόλλησε όμως σε εκείνον το χημικό τύπο και την παράσταση που είδε στην εικόνα του Αι Γιάννη. Προσπαθούσε να εξηγήσει τούτο το φαινόμενο, μα αδίκως βασάνιζε το μυαλό του. Τον πήρε, όμως, και αυτόν ο ύπνος, ωστόσο μια αχτίδα ήλιου που κατάφερε να μπει λαθραία από την γρίλια του παραθύρου, του χάιδεψε τα μάτια και τον έφερε ξανά κοντά στην Αθηνά, χαϊδεύοντας με τη σειρά του, το τρυφερό μέτωπό της. Ξύπνησαν και τα άλλα

παιδιά, ετοιμάστηκαν και όλοι μαζί, μπήκαν στο αυτοκίνητο του Ναζίτ. Έφυγαν για την Άγκυρα και ο συνοδός έκανε πολλές στάσεις σε διάφορα σημεία της διαδρομής. Βρέθηκαν κάτω από τον ίσκιο ενός μεγάλου πλάτανου, που στο απέναντι μέρος ήταν ένα καφενείο. Παράγγειλαν αναψυκτικά και κάθισαν.

– Στις 13 του Ιουλίου του 1700, είπες Στέφανε ότι υπογράφηκε η πρώτη συνθήκη ειρήνης στην Κωνσταντινούπολη; ρωτά ο Διαμαντής.

– Ναι, τότε, για τριάντα χρόνια. Γιατί με ρωτάς; του απαντά ο Στέφανος.

Ο Διαμαντής σκέφτηκε για λίγο, σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του, αλλά δεν μίλησε εκείνη τη στιγμή. Ποιος ξέρει τι θα έβαλε ξανά στο μυαλό του να του βρει. Ποιος ξέρει τι θα ζήτησε ξανά από τούτο να του βγάλει. Μα για να μην αγνοήσει το Στέφανο που τον ρώτησε, του απαντά με μια άλλη ερώτηση.

– Και αν ήταν για πενήντα χρόνια η συνθήκη, πείραζε;

Τέλειωσε όμως εκεί η κουβέντα, γιατί το γκαρσόνι έφερε τα αναψυκτικά και έπρεπε να δροσιστούν. Τα ήπιαν κι έφυγαν.

Έφτασαν στην Άγκυρα και πήγαν στο ξενοδοχείο. Ο Ναζίτ τηλεφώνησε στο Σεφά και του έκανε γνωστό την επιστροφή τους. Το βράδυ θα έβγαιναν όλοι μαζί έξω. Έτσι πρότεινε ο Σεφά και το μετέφερε ο Ναζίτ στους φίλους του. Συμφώνησαν με τα χαράς. Για λόγους ασφαλείας ο Σεφά με τη Φατμέ, δεν έμεναν στο σπίτι τους, γι' αυτό και δεν κάλεσαν εκεί τους φίλους τους. Αργά το βράδυ, ο ίδιος ο Σεφά, σαν Ισμαήλ Τζαφάρ πάντα, ήρθε στο ξενοδοχείο και πήρε μαζί του, τους φίλους του από την Ελλάδα. Πήγαν να διασκεδάσουν και παράλληλα να κουβεντιάσουν. Τους περίμενε η Φατμέ, ο Ναζίτ και ένας άλλος κύριος ο Ογλού, σαράντα πέντε με πενήντα χρονών περίπου. Ήταν ένα μεγάλο κέντρο, που ο ιδιοκτήτης, από ότι είπε η Φατμέ, ήταν κι αυτός από τα παλαιότερα μέλη της οργάνωσης και από τους βασικούς χρηματοδότες του αγώνα. Ο Ογλού, φυλακισμένος από τη χούντα, είχε καταφέρει να δραπετεύσει και να φύγει στη Γαλλία, από όπου έδινε το δικό του αγώνα εναντίον του τυραννικού καθεστώτος. Πρώτος θείος και αυτός της Φατμέ,

καθηγητής του συνταγματικού δικαίου και συγγραφέας, μόλις προχθές γύρισε στην πατρίδα του.

Διασκέδαζαν και κουβέντιαζαν όσο βέβαια ήταν δυνατόν να συνομιλεί κανείς μέσα σε έναν τέτοιο χώρο. Πολλές στιγμές ο Διαμαντής, διέκρινε την υπερβολική προσοχή που κυριαρχούσε το συμπαθή φίλο Ογλού, από τον τρόπο που αντιδρούσε όταν κάποιος περνούσε από δίπλα του, ή όταν δυνάμωναν τα φώτα. Εύκολο είναι να αποβάλεις κάτι από πάνω σου, όταν χρόνια τώρα έχεις συνηθίσει να ζεις με αυτό; Πέρασαν μια όμορφη βραδιά ακούγοντας τη θαυμάσια μουσική, τα τραγούδια με εκείνο με το περιπαθές αμάν και βλέποντας τον κόσμο να χορεύει ασταμάτητα εκείνον τον περίφημο χορό της κοιλιάς, ξεχνώντας κάθε σκοτούρα και έγνοια από την καθημερινή του ζωή. Ήρθε η ώρα να φύγουν και το επόμενο ραντεβού, ήταν κατά τις δώδεκα το μεσημέρι, πάλι για φαγητό και περισσότερη κουβέντα ετούτη τη φορά. Τα ελληνόπουλα τα μετέφερε ξανά ο Σεφά, τους χαιρέτησε και χάθηκε στο δεύτερο τετράγωνο δεξιά.

Ήταν ήδη ξημερώματα και έπεσαν να κοιμηθούν. Στ' αυτιά τους ηχούσαν ακόμα τα όργανα και οι αμανέδες. Τους πήρε ο ύπνος και ξύπνησαν όταν στο τηλέφωνο ήταν ο υπάλληλος του ξενοδοχείου που τους ρώτησε «Καχβέ μι αλατζακσίνιζ» (τι θα πάρετε καφέ ή τσάι). Η παράκλησή τους πριν κοιμηθούν ήταν να τους ξυπνήσει στις δέκα το πρωί. Ζήτησαν καφέ και σε λίγο η γεύση και η μυρωδιά του, ενεργοποίησαν τα ανάλογα αισθητήρια όργανά τους. Ετοιμάστηκαν και κατέβηκαν στο κέντρο της πόλης. Αμέτρητα μαγαζιά με κάθε λογής εμπορεύματα. Έκαναν διάφορα ψώνια, και δώρα για τους δικούς τους και ξαναγύρισαν.

Ήρθε και ο Σεφά και νάτοι πάλι έξω. Πήγαν σε ένα μεγάλο και πεντακάθαρο εστιατόριο όπου τους περίμεναν η Φατμέ και ο θεός της ο Ογλού. Ακριβώς απέναντι ήταν το εκλογικό τους κέντρο. Φωτογραφίες και πανό, με αριστοτεχνικό τρόπο τοποθετημένα. Κόσμος έμπαινε και έβγαινε. Σαν τις μέλισσες συμπεριφερόντουσαν. Ο Ογλού ήταν υποψήφιος βουλευτής και η φωτογραφία του, δίπλα σ' αυτή του Σεφά, έδειχνε πως ήταν, αν όχι μικρότερός του, τουλάχιστον συνομήλικός του. Ήταν πριν

από πολλά χρόνια βγαλμένη και από αυτές που άρεσαν στον ίδιο το φίλο τους, τον Ογλού. Κάθισαν!

Κοιτάζοντας ο Διαμαντής το Σεφά, του λέει αστεεινόμενος.

– Βλέποντας αυτή τη φωτογραφία σου απέναντι, τον παππού της μητέρας μου φέρνω στο μυαλό μου. Υπάρχει μια φωτογραφία του στο σπίτι, που την είχε στείλει στον αδερφό του στην Αμερική και όταν αυτός γύρισε την έφερε μαζί του και ακόμη διατηρείται σε άριστη κατάσταση.

– Παλιά κόκκαλα αυτά, δε γερνούν εύκολα, λέει με «σοβαρότητα» ο Σεφά και όλοι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Παράγγειλαν φαγητό και κουβέντιαζαν. Το εστιατόριο άρχιζε να γεμίζει. Άνθρωποι κάθε ηλικίας έμπαιναν και καθόντουσαν στα τραπέζια. Ήρθε το φαγητό και άρχισαν να τρώνε.

Σε λίγο, το εστιατόριο είχε γεμίσει. Ένα αυτοκίνητο σταματά έξω ακριβώς από το μαγαζί και ένας κύριος με μια κοπέλα κατεβαίνουν και μπαίνουν μέσα. Ήταν δημοσιογράφοι. Έκαναν ένα γκάλοπ, για το πιο κόμμα από τα τρία, θα ψήφιζαν οι πελάτες. Ρώτησαν τριανταπέντε άτομα και από αυτούς οι είκοσι επτά, είπαν πως προτιμούσαν το κόμμα του Σεφά. Πολύ μεγάλο ποσοστό! Όλα δείχνουν ότι ο Σεφά και οι συνεργάτες του θα είναι οι νικητές. Τελείωσαν το φαγητό και ζήτησαν το λογαριασμό. Μα πριν προλάβουν να φύγουν, δυο άντρες με τις γυναίκες τους μπαίνουν μέσα και κάθονται ακριβώς απέναντι στο τραπέζι που μόλις είχε αδειάσει. Ο ένας από αυτούς ήταν υποψήφιος βουλευτής με το κόμμα του Σεφά. Γιατρός χειρουργός και παιδικός φίλος του Ογλού. Χαιρετήθηκαν, κουβέντιασαν λίγο, και ο Σεφά με την παρέα του σηκώθηκαν να φύγουν. Δεν έφυγαν όμως, γιατί έξω είχε μαζευτεί πολύς κόσμος και φώναζε:

– Γκαού, Γκαού.

Η Γκαού ήταν καθηγήτρια, μέλος της οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων και τώρα υποψήφια βουλευτής. Εκείνη την ώρα, διέσχιζε την πλατεία και κατευθυνόταν στα γραφεία του κόμματος. Ο κόσμος από κοντά. Είδε και απόειδε η κοπέλα να μπει στο κτίριο. Περίμεναν για αρκετή ώρα, ώσπου οι

συγκεντρωμένοι διαλύθηκαν και ξεκίνησαν να φύγουν. Θα πήγαιναν και αυτοί όλοι τους στα γραφεία του κόμματος.

Το βράδυ, ο αρχηγός Σεφά θα μιλούσε για πρώτη φορά από το μπαλκόνι του κτιρίου, στον κόσμο που θα συγκεντρωνόταν σ' αυτή τη μεγάλη πλατεία. Ξεκίνησαν και ανέβηκαν. Μπήκαν σε ένα γραφείο, όπου ο Σεφά με τους συνεργάτες του, περνούσαν τις περισσότερες ώρες δουλεύοντας για τις εκλογές, που από ότι φαίνεται σε λίγες ημέρες θα κερδίσουν. Κάθησαν και άρχισαν να κουβεντιάζουν.

– Τις εκλογές, λέει ο Ογλού, θα τις κερδίσουμε. Ύστερα τι θα κάνουμε... Πώς θα τα βγάλουμε πέρα με μια τόσο εξαθλιωμένη οικονομία; Πώς θα τα καταφέρουμε μέσα σ' αυτό το χάος που υπάρχει;

– Πρώτα-πρώτα θα κοιτάξουμε τη δικαιοσύνη, την παιδεία και την υγεία, λέει ο Σεφά. Ο λαός, περισσότερο εξεγείρετε όταν αδικείτε και λιγότερο όταν πεινά. Δεν θα πούμε στο λαό μας πως από αύριο θα γίνουν όλοι πλούσιοι. Θα πούμε όμως, πως από αύριο, όλοι μαζί θα αγωνιστούμε για να μπορέσουμε σε σύντομο χρονικό διάστημα, να αλλάξουμε τη ζωή μας. Ούτε ένα ψέμα δεν θα πούμε στον Τουρκικό λαό. Το σύνθημά μας θα είναι η ειρήνη στην περιοχή και η δικαιοσύνη. Έχοντας ειρήνη, σημαίνει λιγότερους εξοπλισμούς και λιγότεροι εξοπλισμοί σημαίνουν περισσότερα χρήματα στο λαό. Θα αναψηλαφήσουμε όλες τις δικαστικές αποφάσεις που θεωρούνται άδικες και θα στείλουμε τους αθώους ανθρώπους στα σπίτια τους, κοντά στις οικογένειές τους, στις εργασίες τους.

Χτύπησε η πόρτα. Ήταν η Γκαού. Πού να ήξερε πως μπροστά της θα έβλεπε τον αντιπρόεδρο της διεθνούς οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων, Διαμαντή. Ξαφνιάστηκε! Κάθισε και πήρε μέρος στη συζήτηση που ήδη είχαν αρχίσει οι υπόλοιποι της παρέας. Κουβέντιασαν για πολύ ώρα γύρω από τις εκλογές. Τα Ελληνόπουλα την κάλεσαν να επισκεφτεί την Ελλάδα, όταν ο χρόνος θα είναι ο κατάλληλος και η Γκαού μετά χαράς έκανε δεκτή την πρότασή τους. Ένα τσούρμιο κόσμος από κάτω ακούστηκε να φωνάζει:

– Σεφά, Σεφά.

– Βγήκε στο μπαλκόνι ο αρχηγός και τους χαιρέτησε.
– Σήμερα, λέει η Φατμέ στο Διαμαντή και στην παρέα του, θα είσαστε μαζί μας. Σας θέλουμε κοντά μας.
– Τι ώρα θα γίνει η ομιλία; ρώτησε η Αλέκα.
– Στις εννέα το βράδυ, απαντά η Φατμέ.
– Εντάξει, είπαν τα παιδιά, ας πηγαίνουμε τώρα και κατά τις οχτώ, θα είμαστε ξανά εδώ. Ήρθε και ο Ναζίτ, και σε λίγο μετέφερε τους φίλους τους στο ξενοδοχείο.

Άρεσε πολύ στο Διαμαντή ο Ογλού, που του έδωσε να καταλάβει το πόσο υπεύθυνος και φιλαλήθης άνθρωπος ήταν.

– Υπουργό δικαιοσύνης τον βλέπω, λέει ο Στέφανος. Ξάπλωσαν, περισσότερο για να περάσει η ώρα, και λιγότερο για να ξεκουραστούν. Στο μυαλό του Διαμαντή, ξανά στριφογύριζε εκείνος ο χημικός τύπος και η παράσταση.

«Πού θα πάει», λέει στον εαυτό του, «θα το εξηγήσω και αυτό το φαινόμενο». Μα πριν προλάβει να τελειώσει τη λέξη φαινόμενο, τον ρωτά η Αθηνά.

– Μπορείς να μου εξηγήσεις, τι φαινόμενο είναι αυτό... Σάστισε ο Διαμαντής προς στιγμή, μα η Αθηνά συμπλήρωσε. Να κοιμάσαι δυο ώρες και να χορταίνεις τον ύπνο σ' αυτό το μέρος;

– Γιατρός είσαι, βρέσ' το μόνη σου, της απαντά ο Διαμαντής.

– Ναι, αλλά εσύ είσαι γιατρός, αρχηγός, αντιπρόεδρος και διαχειριστής του ιδρύματος, λέει η Αθηνά, ξέρεις περισσότερα.

– Αυτό που ξέρω περισσότερο από εσένα ετούτη την ώρα, είναι πως είσαι ένας πειρασμός και πως είμαι ο άντρας σου...

Η ώρα πέρασε και έπρεπε να ετοιμαστούν για την ομιλία που θα έκανε ο Σεφά στην κεντρική πλατεία της πόλης. Παράγγειλαν καφέ και ετοιμάστηκαν. Ήρθε και ο Ναζίτ και έφυγαν για την πλατεία.

Δεν ανέβηκαν επάνω στα γραφεία. Ήθελαν να παρακολουθήσουν την ομιλία από κάτω, μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο. Μα σαν το έμαθε ο Σεφά, αμέσως έστειλε το Ναζίτ και έφερε στο γραφείο, τους Έλληνες φίλους τους. Τα megáφωνα έπαιζαν τραγούδια για την ειρήνη και κάπου - κάπου μια γυναικεία φωνή ακουγόταν που έλεγε, πως σε λίγο θα μιλήσει ο πρόδρομος

της ειρήνης και της δικαιοσύνης, ο καινούργιος πολιτικός άντρας Σεφά Σαλτδίκ. Γέμισε η πλατεία από κόσμο. Τα γύρω μπαλκόνια, οι ταράτσες και οι δρόμοι, πολύ λίγα για να χωρέσουν όλο ετούτο το αμέτρητο πλήθος.

Εννέα ακριβώς η ώρα και ο Σεφά Σαλτδίκ με τους συνεργάτες του βγαίνουν στο μπαλκόνι. Αφήνει ο Σεφά να πετάξουν δυο λευκά περιστέρια πάνω από το πλήθος και σηκώνοντας ψηλά τα δυο του χέρια, χαιρετά. Το πλήθος ξεσπά σε ζητωκραυγές. «Σεφά, Σεφά, δικαιοσύνη και ειρήνη». Ξαναχαιρετά και ένα νέο σύνθημα ετούτη τη φορά από το ενθουσιασμένο στίφος, αντηχεί στ' αυτιά των ευρισκομένων στο μπαλκόνι, που κάνει την όμορφη Φατμέ να αναζητήσει το μαντήλι της. «Φατμέ, Φατμέ, μεγάλη ηρωίδα», φώναζε ο κόσμος, «σε θέλουμε υπουργό». Τους χαιρετά η Φατμέ και ο Σεφά αρχίζει την ομιλία.

– *Φίλες και φίλοι, συμπατριώτισσες και συμπατριώτες. Βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή μπροστά σας, γιατί εσείς το θελήσατε, εσείς το αποφασίσατε. Ακολουθήσατε πιστά την οργάνωση που με ειρηνιστές και δίκαιους φίλους ιδρύσαμε και όλοι σας με κίνδυνο τη ζωή σας βοηθήσατε. Ένα μεγάλο ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη που δείξατε σε μένα και στους συνεργάτες μου. Σείστηκε η πλατεία από τα χειροκροτήματα. Δεσμευόμαστε όλοι μας μπροστά σας ετούτη την ώρα, να μην παρεκκλίνουμε χιλιοστό από τη γραμμή που μαζί θα χαράζουμε. Βασική μας αρχή η ειρήνη στην περιοχή και η δικαιοσύνη στη χώρα. Η συμφιλίωση με τους φίλους και γείτονές μας, τους Έλληνες, ξεκινά από τούτη εδώ τη μεγαλειώδη συγκέντρωση.*

Το τι έγινε σ' αυτό εδώ το σημείο, δύσκολα να βρεθούν λόγια για να περιγράψουν τον ανυπέρβλητο ενθουσιασμό του κόσμου. Ένα σύνθημα ξεκίνησε από μια γωνιά της πλατείας και σαν ποτισμένο με βενζίνη ρούχο, λαμπάδιασε και άρχισε να κραυγάζεται, από το αδιαπέραστο και ευρισκόμενο σε έξαρση πλήθος. «Ελλάς, Τουρκία αδέρφια, Έλληνες, Τούρκοι φίλοι. Ελλάς, Τουρκία ειρήνη», δονούσε συθέμελα την πλατεία και την γύρω καλυμμένη από τη λαοθάλασσα περιοχή. Με δυσκολία ο Σεφά λόγω του ενθουσιασμού που είχε κυριεύσει το λαό που

βρισκόταν μπροστά του τελείωσε την ομιλία. Μα την έκπληξη που έκανε στα Ελληνόπουλα, σχολίασε ευμενώς όλος ο διεθνής Τύπος.

Στο τέλος της ομιλίας του, είπε στον κόσμο: *Στη χώρα μας σήμερα, βρίσκεται για γαμήλιο ταξίδι, ο αντιπρόεδρος της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων, Έλληνας φίλος μας Διαμαντής - Άφερим, άφερим (Μπράβο, μπράβο).* Βούιξε η πλατεία. *Είναι μαζί μας, είναι δίπλα μας.* «Να τον δούμε», φώναζε ο κόσμος, «να τον δούμε!». Ο Διαμαντής που και στον ύπνο του στοχάζεται και συλλογίζεται, το είχε καταλάβει πως ο Σεφά κάτι τέτοιο θα το έκανε και ήταν προετοιμασμένος. Πήρε από το χέρι την Αλέκα που γνώριζε τα Τούρκικα και βγήκαν στο μπαλκόνι. Σήκωσε ψηλά τα δυο μακριά χέρια του και χαιρέτησε τον κόσμο. Με ένα μακράς διαρκείας χειροκρότημα το πλήθος υποδέχτηκε το Διαμαντή.

– *Σας χαιρετώ, σαν αντιπρόεδρος της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων και σαν απλός Έλληνας πολίτης. Είναι μεγάλη τιμή και χαρά για μένα, που ο φίλος μου συμπατριώτης σας Σεφά, με έφερε μπροστά σας. Από τη θέση του αντιπροέδρου που μου ανέθεσαν, θα κάνω ότι είναι δυνατόν για να μην στερούνται και καταρρακώνονται κανενός συνανθρώπου μας τα δικαιώματα, που με κόπους και θυσίες, νομίμως απέκτησε. Σαν Έλληνας πολίτης, θέλω να σας πω, πως νιώθω μια ξεχωριστή αγάπη για σας, και παράλληλα μια μεγάλη υποχρέωση, γιατί πριν από λίγο καιρό, Τούρκοι ακταιωροί έσωσαν τη ζωή του αδερφού της γυναίκας μου, που κινδύνευσε να πνιγεί στα αγριεμένα κύματα της θάλασσας, κοντά στην Αλικαρνασσό.*

Οι φωνές από κάτω: «Είμαστε αδέρφια, είμαστε αδέρφια», δεν θέλουν να σταματήσουν.

– *Η ειρήνη είναι ένα από τα κοινά σημεία που ενώνει εμένα και το φίλο μου το Σεφά Σαλτινκ, συνεχίζει ο Διαμαντής. Η ειρήνη είναι που χρόνια τώρα ονειρευόμαστε και επιθυμούμε στην περιοχή μας. «Ελλάς, Τουρκία ειρήνη, Ελλάς Τουρκία ειρήνη», κραυγάζει ο κόσμος και σεισμός γίνεται στην πλατεία.*

– *Γεια σας αδέρφια.*

Τον πλησιάζει ο Σεφά, τον φιλά, χαιρετούν τον κόσμο ενωμένοι και μπαίνουν στα γραφεία. Μα ο λαός από κάτω

φωνάζει: «Είμαστε αδέρφια, είμαστε φίλοι», και δε θέλει να διαλυθεί. Ξαναβγαίνουν οι δυο άντρες στο μπαλκόνι, χαιρετούν τον κόσμο κάνοντας το σήμα της ειρήνης και ξαναμπαίνουν. Σιγά-σιγά άρχισε να διαλύεται το πλήθος, μα στο γραφείο του Σεφά γίνεται κάτι αλλιώτικο.

Εκεί αρχίζει να πυκνώνει η αγάπη, να μεγαλώνει η φιλία και να δημιουργείται κάτι πιο δυνατό ανάμεσα στους δυο αρχηγούς. Εκείνο το βράδυ, οι αποφασισμένοι να ταχθούν στην υπηρεσία της ειρήνης, Σεφά και Διαμαντής, έγραψαν τις πρώτες σελίδες στο βιβλίο του μέλλοντος των δυο λαών. Μια τρομακτική διάσταση πήρε όλη ετούτη η ενέργεια του Σεφά και τα λόγια του πάντα έτοιμου για όλα, Διαμαντή. Ο Τύπος όλου του κόσμου σχολίασε τούτο το γεγονός και στην Ελλάδα, οι φίλοι και συγγενείς του ένιωσαν μια αόρατη δύναμη μέσα τους, σταλμένη σαν δώρο από τον άνθρωπο που πριν λίγες μέρες συνόδευαν στο ξωκκλήσι του Αϊ Γιάννη. Διαμαντής και Σεφά εκείνο το βράδυ, φύτεψαν ένα μικρό δέντρο και τώρα περιμένουν να βλαστήσει, να θεριύνει και να προσφέρει τους καρπούς και τον ίσκιο του, στους φιλήσυχους λαούς τους. Υπάρχουν όμως και μεγάλα εμπόδια, υπάρχουν και δυσκολίες.

Μα, μην ξεχνάμε πως πίσω από αυτά τα δυο άγρυπνα και ακονισμένα μυαλά, υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι, που τους στηρίζουν και τους ακολουθούν. Οι οπλισμένοι με ψυχή λιονταριού, αρχηγοί, είναι αποφασισμένοι για όλα. Τίποτε δεν θα ανακόψει την πορεία τους προς τη συμφιλίωση των δυο λαών, καμία δύναμη δεν θα είναι ικανή, να σταθεί εμπόδιο στα μελλοντικά σχέδιά τους. ΕΙΡΗΝΙΣΤΕΣ με άρτιες γνώσεις και πυγμή γιγάντων, συνθέτουν ότι καλύτερο για να αντισταθούν στις επιβουλές όσων θελήσουν, να εμποδίσουν την υλοποίηση των οραμάτων τους.

Μελετητής ο Διαμαντής όλων των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων και των κυριοτέρων νεοτέρων όλου του κόσμου, συν την έμφυτη ισχυρή διάνοιά του, δύσκολα να μην υψώσει τη σημαία της ειρήνης μεταξύ των δυο λαών. Δύσκολα να μην γκρεμίσει τα τείχη του μίσους. Ο ευφυής και θυελλώδης Σεφά, παθιασμένος υποστηρικτής της αγάπης και της συμφιλίωσης των

δυο λαών, θέλει να βάλει κι αυτός το όνομά του δίπλα στον φίλου του, του Διαμαντή, για την υπογραφή μιας συνθήκης ΜΗ πολέμου μεταξύ των δυο κρατών. Θέλει να γράψει τη λαμπρότερη ιστορία. Θέλει να τιμήσει την πατρίδα του, τη μητέρα και πατέρα του, τους δικούς του. Να βοηθήσει τους συνανθρώπους του.

Όπως σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, σε όλα τα χρονικά στίγματα της ιστορίας υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι που σηκώνουν τα βάρη των αγώνων στις πλάτες τους, έτσι και τώρα. Αυτοί θέλουν σήμερα, και μπορούν να σηκώσουν το τεράστιο φορτίο που κρύβεται κάτω από τη λέξη ΕΙΡΗΝΗ. Θα τα καταφέρουν. Ενθουσιασμένοι από την μεγαλειώδη συγκέντρωση, μαζί με τους ακούραστους συνεργάτες τους, κοιτάζονται, αγκαλιάζονται και φιλιούνται. Πανδαιμόνιο γίνεται στα γραφεία. Μια πράγματι, φανταστική βραδιά. Προάγγελος μιας μεγάλης νίκης του κόμματος του Σεφά και μιας ελπίδας του λαού του. Ήταν πολύ αργά και αποφάσισαν να φύγουν. Την άλλη μέρα ο Διαμαντής και η παρέα του θα επέστρεφαν στην Ελλάδα. Αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί, ύψωσαν τα χέρια, ευχήθηκαν για τη νίκη και ο Ναζίτ, επί του έργου. Τους μετέφερε στο ξενοδοχείο. Το πρωί τους πήγε στο αεροδρόμιο για την επιστροφή.

XV

Μπήκαν στο αεροπλάνο, έφτασαν στο Κάιρο και από εκεί στην Αθήνα. Ο Ηλίας Κουμουνδούρος τους περίμενε στο αεροδρόμιο. Μπήκαν στη Μερσεντές και κατευθύνθηκαν προς το σπίτι. Εκεί, τους περίμενε μια έκπληξη που τους είχε τάξει κάποτε, ο φιλότιμος και μπεσαλής άντρας, Κουμουνδούρος Ηλίας. Ο πατέρας και πεθερός Σπαρτιάτης, με το φαρδύ μουστάκι και τα τεράστια φρύδια, δε σταμάτησε στο σημείο που έβαζε άλλες φορές το αυτοκίνητό του, μα προχώρησε εκατό μέτρα πιο πέρα και μπήκε στην πολυτελή μιας πολυκατοικίας. Κοιτάχτηκαν τα παιδιά, μη καταλαβαίνοντας τι είχε συμβεί, μα δεν πρόλαβαν να μιλήσουν.

– Ελάτε μαζί μου, τους λέει ο κυρ Ηλίας.

Ανέβηκαν στον τρίτο όροφο, όπου έξω στο διάδρομο, τους περίμενε η κυρία Γερασιμούλα. Τους αγκάλιασε όλους και τους καλοδέχτηκε με μια κουταλιά γλυκό στο στόμα του καθενός, φτιαγμένο από τη μητέρα του Διαμαντή, την κυρα Δήμητρα.

Μπήκαν στο ένα από τα δυο διαμερίσματα που είχε ο όροφος. Δίνει ο κυρ Ηλίας από ένα κλειδί στην Αθηνά και το Διαμαντή και φιλώντας τους, τους λέει.

– Το διαμέρισμα αυτό είναι δικό σας.

Πριν προλάβουν να πουν κάτι τα παιδιά, βγαίνει και κατευθύνεται στο απέναντι διαμέρισμα, ανοίγει και μπαίνει μέσα. Τον ακολουθούν όλοι. Άλλα κλειδιά και από ένα φιλί στην Αλέκα και στο Στέφανο από την κυρία Γερασιμούλα ετούτη τη φορά, και το διαμέρισμα δώρο για τη μελλοντική κατοικία τους.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ με σεβασμό και αγάπη, το αντίτιμο για τα σπίτια. Επιπλωμένα στην εντέλεια και τα δυο διαμερίσματα, μα το σπουδαιότερο που έκανε το Διαμαντή και το Στέφανο να συγκινηθούν, ήταν δυο μεγάλες χαλκογραφίες με τα πρόσωπα των γονέων τους. Δυο φανταστικά αριστουργήματα στόλιζαν και τα δυο διαμερίσματα. Ενέργειες, που φανερώνουν το πνευματικό επίπεδο του Ηλία Κουμουνδούρου και της γυναίκας του. Μπράβο τους.

Έφυγαν και πήγαν στο σπίτι του κυρ Ηλία για φαγητό και ξεκούραση. Κουβέντιαζαν και ο κυρ Ηλίας λέει σε κάποια στιγμή:

– Είναι η μοναδική φορά που είμαι κερδισμένος. Σας το είχα πει. Κάποτε θα σας κάνω την έκκληξη, χαϊδεύοντας παράλληλα το φαρδύ μουστάκι του. Όντως, κανένας δεν είχε καταλάβει, κανένας δεν περίμενε κάτι τέτοιο, ετούτη τη στιγμή. Δεν μίλησαν τα παιδιά, μα του Διαμαντή και του Στέφανου μίλησε η καρδιά τους. Περισσότερο χάρηκαν για τις χαλκογραφίες των γονέων τους, παρά για τα διαμερίσματα.

– Γιατί δεν μου μιλάτε; τους ρώτησε ο κυρ Ηλίας. Γιατί δεν συμμετάσχετε στη χαρά μου; Μια φορά κέρδισα και εγώ, να μην το χαρώ;

Μια φορά κέρδισε μόνο ο κυρ Ηλίας, ή μόνιμα κερδισμένος είναι στη ζωή του; Μάλλον το δεύτερο θα του ταιριάζει. Εύκολο είναι να έχεις τέτοια παιδιά; Εύκολο είναι; Χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Στρατηγός Ανδρέας Σουχλέρης. Τους συνεχάρη όλους για τα σπουδαία νέα και τους κάλεσε την επομένη για φαγητό στο σπίτι του. Δέχτηκαν αμέσως και συμφώνησαν για τις οχτώ το άλλο βράδυ. Έφαγαν και ξεκουράστηκαν.

Το πρωί, ο Διαμαντής με το αυτοκίνητο του κυρ Ηλία πήγε στο γηροκομείο, να δει την κυρα Θανάσω και να της δώσει κουφέτα και γλυκά. Περνούσε καλά, και προσευχόταν συνεχώς, για τον άνθρωπο που πάντα την θυμόταν. Όσο για τις ευχές, άφθονες που έπιαναν τόπο. Κάθισε πολύ ώρα και κουβέντισαν. Της είπε όλα τα νέα του χωριού και για το γηροκομείο που θα έφτιαχνε ο γιος του Στράτη του Χρηστάκου στο χωριό, προς τιμήν του Αποστόλη που του έσωσε τη ζωή από τους Γερμανούς.

– Δεν θα προλάβω παιδάκι μου, δε θα αντέξω να το δω Διαμαντή μου εγώ, είπε με παράπονο η θεια Θανάσω.

Πριν από λίγο καιρό, ευχόταν να πεθάνει για να απαλλαγεί από τα βάσανα. Τώρα όμως που περνούσε καλά, μάλλον άλλαξε γνώμη. Η θεια Θανάσω όχι μόνο πρόλαβε να το δει, αλλά ο Διαμαντής τη μετέφερε εκεί και πέρασε την υπόλοιπη ζωή της, στο χωριό της, στον τόπο της.

Πέρασε η μέρα και ο Στρατηγός τους περίμενε. Μαζί τους τώρα και ο Γιώργος. Πήραν τα όμορφα δώρα που είχαν φέρει από την φιλόξενη Τουρκία και έφτασαν στον Πειραιά στο σπίτι του. Χτύπησαν και τους άνοιξε η κόρη του. Ένα πανέμορφο κοριτσόπουλο, ίδιος πατέρας. Λαμπάδα το κορμί του και τα μαλλιά του κάτω από τη μέση. Ευγενία την έλεγαν, σπούδαζε πολιτικές επιστήμες στην Αμερική. Μπήκαν και κάθισαν στον σαλόνι. Σε λίγο, ήρθε και η γυναίκα του Στρατηγού η κυρία Καίτη και ο γιος του ο Ευθύμιος, γιατρός χειρουργός, έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Αμερική και αυτός. Τους πρόσφεραν γλυκό και οι άντρες έπιασαν την κουβέντα. Οι γυναίκες ετοίμαζαν το τραπέζι. Ο Στρατηγός ήταν πολύ

ενθουσιασμένος από τα νέα που είχε μάθει για τους φίλους του στην Τουρκία. Μα ήθελε περισσότερα. Ο Στέφανος μιλούσε πιο πολύ, είχε ρέντα εκείνη τη βραδιά. Ο Ευθύμιος με το Διαμαντή συζητούσαν για τις μεταπτυχιακές και ο Γιώργος καμάρωνε ακούγοντας τα καλά νέα του Στέφανου, που τιμούσαν και δόξαζαν την οικογένειά του.

Οι γυναίκες ετοίμασαν το τραπέζι και όλοι έπιασαν τις θέσεις τους. Μαγείρισσα με τα όλα της η κυρία Καίτη. Μοσχοβόλησε το σπίτι από τα νόστιμα φαγητά της. Έφαγαν και ήπιαν, γνήσιο καλό κρασί, που είχαν στείλει από το χωριό στο Στρατηγό τ' αδέρφια του. Κουβέντιαζαν για τη διεθνή κατάσταση και η κουβέντα έφτασε στα πετρέλαια.

– Η καθημερινή κατανάλωση, λέει ο Στρατηγός, ξεπερνά τα δύομισι εκατομμύρια τόνους και αργότερα θα είναι πολύ μεγαλύτερη.

– Πάντως να ξέρετε συμπληρώνει ο Ευθύμιος, δεν θα είναι μακριά η μέρα, που θα στερέψουν οι πηγές και τότε να δω τι θα κάνουμε.

Στο άκουσμα των όσων είπε ο Ευθύμιος, ερέθισαν τη σκέψη του Διαμαντή, που χωρίς καθυστέρηση μπήκε σε λειτουργία. Θα στερέψουν οι πηγές!

Θεέ μου, λέει μέσα του. Εκατομμύρια εικόνες πέρασαν από τη φαντασία του, μα μια από αυτές, αποκρυσταλ-λώθηκε στη μνήμη του. Αυτό ήταν!

Συνέχιζε να κουβεντιάζει, αλλά η επεξεργασία στο μυαλό δεν σταματούσε. Εκείνη ακριβώς την ώρα, μέσα σ' αυτό το σπίτι, γραφόντουσαν τα πρώτα γράμματα για το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας, για το μέλλον του πλανήτη. Μέσα σ' αυτόν τον γεμάτο φαιά ουσία εγκέφαλο, ξεκινούσε η καινούργια ζωή των ανθρώπων. Αν ο Διαμαντής καταφέρει να φέρει εις πέρας αυτό που εκείνη τη στιγμή φαντάστηκε, η ειρήνη στον κόσμο, είναι θέμα και μόνο δικό του. Η κοσμογονία που θα γίνει, θα έχει πατέρα το Διαμαντή. Η δε μητέρα της θα είναι η ίδια η φύση. Η φύση, που προίκισε με ότι καλύτερο και πολυτιμότερο υπάρχει επάνω της, ετούτο εδώ το παιδί, ετούτον εδώ το σπάνιο άνθρωπο. Νονά της, η Αλέκα

που από αύριο κιόλας με τις συμβουλές του καθοδηγητή Διαμαντή, θα αρχίσει το αφάνταστο για άλλους έργο, μα για όλους ιερό σκοπό. Η δε βάπτισή της, που αλλού; Στον Αϊ Γιάννη, προστάτη και άγρυπνο φύλακα, του αφοσιωμένου σ' αυτόν, πιστού Διαμαντή.

Πέρασαν μια όμορφη βραδιά, ανάμεσα σε μια ζηλευτή οικογένεια. Ευχαρίστησαν τους φίλους τους για τη φιλοξενία και γύρισαν στο σπίτι. Σε λίγες μέρες, θα γινόντουσαν τα εγκαίνια του νοσοκομείου ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Ο κυρ Ηλίας, ζήτησε από το Διαμαντή, να του γράψει ένα μικρό λόγο που θα εκφωνούσε στους παρευρισκομένους εκείνη την ημέρα. Ο Διαμαντής, επί τόπου εξετέλεσε την επιθυμία του ανθρώπου που τον βοήθησε και τον βοηθά, και ετοίμασε την ομιλία. Ένα τόσο σημαντικό έργο, για έναν τόσο μεγάλο σκοπό, δεν είναι δυνατόν να περάσει απαρατήρητο. Πρωθυπουργός, υπουργοί, βουλευτές, πρυτάνεις, αξιωματικοί και όλος ο κόσμος της ιατρικής, καλεσμένοι. Όλοι εκεί. Εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μηχανήματα, θα επιτελούσε ένα πράγματι μεγάλης σημασίας κοινωνικό λειτούργημα. Πολλοί άνθρωποι από το εξωτερικό, απλοί πολίτες, ή με διάφορα αξιώματα, δεν θα απουσίαζαν. Το γνώριζαν αυτό οι αρμόδιοι και έπρεπε να δείξουν την καλύτερη εικόνα που άρμοζε σε μια τόσο σημαντική για τη χώρα εκδήλωση. Όλα ήταν έτοιμα.

Ο κόσμος συγκεντρωνόταν. Γέμισε το προαύλιο. Μια μαύρη Μερσεντές έκανε την εμφάνισή της. Ήταν ο Πρωθυπουργός. Χειροκροτήθηκε από τον κόσμο και κατευθύνθηκε στη θέση που γι' αυτόν είχε ετοιμαστεί. Μια άλλη Μερσεντές ακολούθησε και ένας άντρας με αετίσιο βλέμμα και κάτασπρη γενειάδα βγήκε από αυτή. Ήταν ο Αρχιεπίσκοπος. Πήραν όλοι τις θέσεις τους και ο Αρχιερέας επί του έργου του. Έγινε η λειτουργία και ο Πρωθυπουργός πήρε το λόγο και με επαινετικά λόγια, μίλησε για το δωρητή Ηλία Κουμουνδούρο και για όποιον είχε συμβάλει για να γίνει το τεράστιο και μεγάλης αξίας αυτό έργο. Μίλησε και για τα δυο αδέρφια από τον Καναδά, Σπύρο και Θεόδωρο

Κουμουνδούρο, που είχαν προσφέρει από ένα εξαιρετικά μεγάλο ποσό ο καθένας για τον ίδιο βεβαίως σκοπό.

– Λυπούμαστε, λέει ο Πρωθυπουργός, που δεν έχουμε σήμερα μαζί μας τους δυο φίλους μας ευεργέτες, που με τη γενναία πράξη τους βοήθησαν για τη δημιουργία αυτού του μεγάλου νοσοκομείου στη χώρα μας.

Χειροκρότησε ο κόσμος τους απουσιάζοντες Θεόδωρο και Σπύρο, μα τον κρότο των χεριών τους, συνόδεψε ένας αλλιώτικος θόρυβος που ερχόταν από ψηλά και μπροστά τους. Ένα ελικόπτερο έκανε την εμφάνισή του και σε λίγο προσγειώθηκε στην ταράτσα του κτηρίου. Δυο άντρες κατέβηκαν, πλησίασαν τα κάγκελα και κοιτάζοντας κάτω, είδαν τον κόσμο που ήταν εκεί μαζεμένος.

Ύψωσαν τα χέρια τους και τους χαιρέτησαν. Σε δυο λεπτά, βρέθηκαν ανάμεσά τους. Οι δυο άντρες ήταν οι ευεργέτες Θεόδωρος και Σπύρος Κουμουνδούρος. Χειροκροτήθηκαν και έλαβαν τα ευχαριστήρια από τον Πρωθυπουργό. Μα έως εδώ δεν είχαν τελειώσει όλα, δεν είχαν εκπληρώσει ολόκληρο το ευεργέτημά τους. Είχαν και άλλα αποθέματα ανθρωπιάς μέσα τους. Είχε ακόμη και άλλη φιλανθρωπία να προσφέρει η προικισμένη με αγάπη, ψυχή τους. Το ελικόπτερο με το οποίο ήρθαν, από καιρό το είχαν παραγγείλει στην Ιταλία και ήταν άλλο ένα δώρο για τους συμπατριώτες τους. Ήταν ειδικά φτιαγμένο για τη μεταφορά ασθενών.

Ήταν κάτι, που έκανε τον κόσμο που βρισκόταν μαζί τους, να φέρει στο νου του, πως ακόμα υπάρχουν άνθρωποι. Πως ακόμα υπάρχουν ελπίδες. Ναι, ακόμη υπάρχουν άνθρωποι. Τα δυο αυτά αδέρφια, γνωρίζοντας τη φτώχεια της πατρίδος τους, έφυγαν στην ξενιτιά για να αλλάξουν τη μοίρα τους. Δούλεψαν σκληρά και κατάφεραν να αποκτήσουν μεγάλη περιουσία. Έγιναν μεγάλα ονόματα. Μα δεν ξέχασαν την πατρίδα τους. Δεν λησμόνησαν τα δύσκολα και παιδεμένα παιδικά χρόνια τους. Δεν άφησαν τα σβήσουν από το υποσυνείδητό τους, όλα εκείνα τα βιώματα που ακόμα παραμένουν εκεί και κατευθύνουν τα συναισθήματά τους. Ανθρωπιστές και

φιλοπάτριδες Θεόδωρε και Σπύρο, ένα μεγάλο ΕΥΓΕ για την αξιολογή και αξιοίμητη φιλανθρώπινη πράξη σας.

Έναν μικρό λόγο, με μεγάλη όμως ουσία απηύθυνε ο Ηλίας Κουμουνδούρος στους καλεσμένους. Ένα πολύ μεγάλο έργο, με τεράστια κοινωνική προσφορά είχε πάρει σάρκα, ψυχή και οστά και στόλιζε με τον άριστο και πρωτότυπο σχεδιασμό του από τον αρχιτέκτονα Σπαρτιάτη και αυτόν, Γιώργο Βλάχο, την περιοχή. Ένας υπέροχος, αλλιώτικος και ασυνήθιστος φωτισμός στο εξωτερικό του, σου αναπερώνουν το ηθικό και ξεχνάς ότι μπαίνεις σε νοσοκομείο αν τύχει και εισαχθείς εκεί βράδυ. Μα και ημέρα να μπεις, πάλι έτσι θα αισθανθείς από τη μοναδική καλαισθησία του υπερσύγχρονου αυτού κτιρίου.

Τελείωση η επίσημη τελετή και ο κόσμος αποχώρησε. Ο κυρ Ηλίας, παρέα τώρα με τους ξαδέρφους του Θεόδωρο και Σπύρο, πήγαν στο σπίτι του, όπου έμειναν ως αργά, αφού έφαγαν εκεί όλοι μαζί το μεσημέρι. Μια είδηση από το στόμα του Θεόδωρου Κουμουνδούρου γύρω από την ενέργεια, έβαλε ξανά τη σκέψη του ανήσυχου Διαμαντή σε λειτουργία.

– Οι επιστήμονες, λέει ο Θεόδωρος, γνωρίζοντας ότι σε λίγο καιρό τα πετρέλαια θα λιγοστεψουν, έχουν αρχίσει να ψάχνουν για άλλες πηγές ενέργειας. Το 1938 συνεχίζει, η παγκόσμια παραγωγή πέρασε τους διακόσους εβδομήντα εκατομμύρια τόνους και το 1951 τους εξακόσιους εκατομμύρια τόνους. Σήμερα, φτάνει γύρω στα εννιακόσια εκατομμύρια.

– Πόσο καιρό θα αντέξουν οι πηγές όμως; Γι' αυτό έχουν στραφεί σε άλλες μεθόδους παραγωγής.

– Το σωστό είναι να βρεθεί ένας τρόπος παραγωγής ενέργειας, ακίνδυνος και μη βλαπτικός για το περιβάλλον το κυριότερο, λέει ο κυρ Ηλίας, αλλά και το καύσιμο να είναι μη βλαπτικό, αποδοτικό και προσιτό απ' όλους.

– Πάντως το ψάχνουν πολύ και ξοδεύονται τεράστια ποσά ξαναλέει ο Θεόδωρος.

– Είναι βέβαιο, ότι όποιος καταφέρει και κάνει τη μεγάλη ανακάλυψη, το μεγάλο θαύμα, θα είναι και ο κυβερνήτης όλου του κόσμου, αυτός θα είναι ο μεγάλος ρυθμιστής πάνω στη γη, επεμβαίνει ο Σπύρος.

– Βεβαίως λένε όλοι τους με μια φωνή. Έτσι είναι.

Όπως γυρνά η σβούρα από ένα δυνατό και επιδέξιο χέρι, έτσι γυρνά τώρα και το μυαλό του οξύνοου Διαμαντή. Οι πρώτες ενδείξεις του προβλήματος, ήταν γεγονός. Ο Θεόδωρος και ο Σπύρος, ποτέ τους δεν λένουν πράγματα που δεν έχουν κάποια σωστή βάση, δεν μιλούν για πράγματα που δεν έχουν υπόσταση. Άλλωστε στον Καναδά ζουν. Εκεί ξέρουν περισσότερα. Η φράση «Όποιος κάνει το θαύμα θα είναι ο ρυθμιστής του πλανήτη», για το Διαμαντή δεν λέει τίποτα. Αυτό το γνωρίζει από μόνος του. Εκείνο όμως που δεν γνώριζε ως τώρα, είναι το ότι ήδη, ψάχνουν για καινούργιες πηγές ενέργειας.

Αρα δεν είμαστε και πολύ μακριά. Και αφού δεν είμαστε πολύ μακριά σκέπτεται, ούτε στιγμή δεν πρέπει να αφήσουμε να πάει χαμένη. Η Αλέκα έχει πάρει το μήνυμα από προχθές. Μα τώρα θα πάρει και τις οδηγίες. Τώρα θα πάρει την παραγγελιά. Εξάλλου τελείωσε τις σπουδές της, πήρε το πτυχίο της. Δίπλα σε ένα μεγαλοφυή Διαμαντή όμως, ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να κάνει. Ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να καταφέρει. Της έδωσε το χημικό τύπο και την παρακάλεσε, να πειραματιστεί με τις σωστές αναλογίες και πίστεψε πως δεν θα αργήσει να παρουσιάσει ένα τέλειο καύσιμο.

XVI

Το επόμενο πρωινό στην Τουρκία, στηνόντουσαν οι καινούργιες κάλπες που είχαν φτιαχτεί. - Οι παλιές δεν υπήρχαν. Είχαν καταργηθεί και για διάφορες άλλες ανάγκες χρησιμοποιηθεί...- Τώρα ο λαός με την ψήφο του θα αποφάσιζε για το πιο κόμμα θα έστελνε στη Βουλή, για να λύσει όσο μπορούσε πιο γρήγορα τα τεράστια προβλήματα που χρόνια διαιωνίζονταν και δεν έλεγαν να λυθούν.

Οι μετανάστες Κουμουνδουραίοι, αποχαιρέτησαν την οικογένεια του κυρ Ηλία, και χαρούμενοι και ευτυχισμένοι

ξεκίνησαν για τους δικούς τους, για το χωριό τους. Όλος ο κόσμος τώρα, έχει στραμμένη την προσοχή του στις εξελίξεις στη γειτονική μας χώρα και περιμένει. Ήταν αργά το βράδυ και η νύχτα τους έστειλε όλους στα κρεβάτια τους. Τους αποκοίμισε και περίμενε. Άλλαξε βάρδια το πρωί, και ο ήλιος ξεκούραστος και φωτεινός, με ένα περίλαμπρο και γλυκό χαμόγελο έτοιμος να μιλήσει, ξεπροβάλλει. Σαν ένα χαρούμενο παιδί, σαν έναν νέο που αντικρίζει την αγαπημένη του ύστερα από ένα μακρινό ταξίδι, έτσι και αυτός κοιτάζει. Κάτι θα ξέρει, κάτι καλό θα διαισθάνεται. Με τόση χαρά πρωί-πρωί, κάποιο χαρμόσυνο μαντάτο θα κρύβεται στο ακτινοβόλο βλέμμα του.

Ο Διαμαντής βγαλμένος στο μπαλκόνι, είναι ο πρώτος από την οικογένεια που δέχεται την καλημέρα του. Όταν κάποιος στο χωριό ήθελε να πάει καλά η μέρα του, προσπαθούσε να δει πρώτα το Διαμαντή. Ο Διαμαντής, όταν ήθελε να δει αν θα πάει η δικιά του μέρα καλά, κοίταζε πρωί-πρωί τον ήλιο. Αν ήταν χαρούμενος και λαμπερός, έκανε πιο καλά τις δουλειές του. Αν ήταν μουντωμένος, κάποια δυσκολία θα παρουσιαζόταν, κάποιο εμπόδιο θα του τύχαινε. Ο σημερινός όμως ήλιος, είχε μια γλύκα στο πρόσωπό του. Είχε κάτι το ασυνήθιστο στην όψη του. Καλό σημάδι, σκέφτεται ο Διαμαντής, καλός οиωνός ετούτος. Ήρθαν και τα άλλα παιδιά στο μπαλκόνι, ήπιαν καφέ, καλημέρισαν την απέναντι γειτόνισσα στο δικό της το μπαλκόνι, ρούφηξε ο Διαμαντής μια χούφτα μοσχοβολιά από τον τρυφερό βασιλικό της γλάστρας και ξανά μέσα για δουλειά.

Τώρα μένουν στα καινούργια τους τα σπίτια. Τώρα είναι και οικογενειάρχες. Μεγάλωσαν...

– Σήμερα, λέει η Αλέκα θα μεταφέρουμε όλα τα πράγματά μας. Πρέπει να τα βάλουμε στη σειρά τους. Εδώ, στο εξής θα συνεχίσουμε το έργο, που στο άλλο μας το σπίτι ξεκινήσαμε.

Κατέβηκαν και κατευθύνθηκαν στο παλιό το σπίτι, εκεί που ίσως κάποτε, μια πινακίδα στην πόρτα θα κάνει γνωστό στους περαστικούς, πως από εδώ ξεκίνησε ο μεγάλος αγώνας, εδώ

γράφτηκαν οι πρώτες λέξεις για την ειρήνη από τα χέρια του σημερινού... Μπήκαν! Μια μυρωδιά, τους έστειλε για αρκετό καιρό πίσω, μια ατμόσφαιρα τους θύμιζε μια ολόκληρη ζωή. Πριν από λίγα χρόνια, εδώ σε τούτο το μικρό διαμέρισμα, δυο παιδιά από την επαρχία ήρθαν και εγκαταστάθηκαν. Ήρθαν για να σπουδάσουν. Δυο σπάνια σε αρετές παλικάρια. Οι πράξεις τους και ο ακέραιος χαρακτήρας τους, συγκίνησαν τον ιδιοκτήτη του και τους πήρε μαζί του. Τους έκανε «βοηθούς» του, τους πρόσφερε χρήματα. Χρήματα για να σπουδάσουν, να μάθουν γράμματα, να γίνουν επιστήμονες.

Μα αυτά τα παιδιά, πριν καλά καλά τελειώσουν το σχολείο και γίνουν επιστήμονες, προλαβαίνουν και γίνονται διάσημοι. Η δόξα, λαχανιασμένη από πίσω τους ακολουθεί. Αντιπρόεδρος της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων ο Διαμαντής, συνιδρυτής της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ», ο Στέφανος, πρωτοπόρος και άριστος σύμβουλός του και ποιος ξέρει τι άλλο θα ακολουθήσει. Τι άλλο μπορούσε να είχε κάνει κανείς σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα; Τι δεν τους θυμίζει ετούτο το μικρό, μα γεμάτο αναμνήσεις διαμέρισμα; Μα και τα κορίτσια! Η Αθηνά και η Αλέκα, ο Γιώργος. Όλοι τους εδώ μέσα ξημεροβραδιάζονταν. Βραβείο Νόμπελ ιατρικής η Αθηνά, χημικός με ειδικές αρμοδιότητες από το Διαμαντή σήμερα η Αλέκα, αδύνατον να γνωρίζουμε τι μέλει γενέσθαι. Μα το κυριότερο, τόσος κόσμος, τόσα μέλη της οργάνωσης πιστά να τους ακολουθούν. Όντως είναι μια δύναμη μέσα στη χώρα.

Άρχισαν να μεταφέρουν τα πράγματά τους. Εκατό μέτρα μακριά τα καινούργια σπίτια, τίποτα δεν είναι γι' αυτούς. Δούλευαν ασταμάτητα, μα ήλθε το μεσημέρι. Όλοι μαζί με τον κυρ Ηλία και την κυρία Γερασιμούλα, στο τραπέζι για φαγητό. Τα σκληρά χαρακτηριστικά του προσώπου του κυρ Ηλία, δεν σου μαρτυρούν την αγνή και τρυφερή ψυχή του αν δεν τον γνωρίζεις. Βουρκωμένος, είτε από χαρά που έχει μπροστά του τα παιδιά του, τους γαμπρούς του, είτε από λύπη που φεύγουν από αυτό το σπίτι, ξεσπάει σε κλάματα χωρίς να ξέρει τι από τα δυο, μέσα του υπερισχύει. Μπαίνει και ο Γιώργος. Προσπαθεί ο κυρ

Ηλίας να σκουπίσει τα δάκρυά του, μα τα μάτια του δε σταματούν, τον «προδίδουν».

Τον πλησιάζει ο Γιώργος και του δίνει μια εφημερίδα.

– Διάβασε πατέρα, του λέει. Διάβασε τι γράφει εδώ.

Συνέρχεται ο κυρ Ηλίας και κοιτάζει την εφημερίδα. «Γενικές ανακατατάξεις στο στρατό. Αρχηγός ΓΕΣ, ο Αντιστράτηγος Ανδρέας Σουχλέρης». Μια φωτογραφία του Στρατηγού, γεμάτη παράσημα στο στήθος του. Είχε πάρει και βαθμό ο Στρατηγός, και αρχηγός είχε γίνει. Ήπιαν στην υγεία του φίλου τους, του Ανδρέα Σουχλέρη και αργότερα του τηλεφώνησαν για να τον συγχαρούν. Όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του, ο Στρατηγός πήρε μαζί του και το Γιώργο και έτσι ήταν πάλι μαζί του. Έφαγαν και κατέβηκαν να συνεχίσουν. Έκανε όμως πολύ ζέστη και γύρισαν ξανά επάνω. Προτίμησαν την παρέα εκεί, παρά τον ύπνο στα δικά τους τα διαμερίσματα.

Κουβέντα την κουβέντα πέρασε η ώρα. Ήταν αργά το απόγευμα.

– Αύριο πάλι τα πράγματα, λέει ο Διαμαντής. Για σήμερα τελειώσαμε.

– Αρχηγός είσαι, του απαντά η Αθηνά, ότι πεις.

– Αρχηγός εδώ, της ξαναλέει ο Διαμαντής, είναι ο Ηλίας Κουμουνδούρος. Στο ΓΕΣ ο Στρατηγός και στο σπίτι εσύ.

– Αρχηγός στους αρχηγούς, εννοεί η Αθηνά, πετάγεται ο Γιώργος αστειευόμενος.

Με τέτοια δύναμη στο μυαλό και στην κοινωνία, μόνο στ' αστεία δεν ήταν. Ήταν και το γνώριζε ο Διαμαντής, μα έχοντας οξύτερες δημοκρατικές αντιλήψεις, ποτέ δε χρησιμοποιούσε το εγώ. Ήθελε να αισθάνονται όλοι τους δίπλα του ίσοι και ούτε ένα χιλιοστό κάτω απ' αυτόν. Αυτό ήταν το ήθος του, αυτή ήταν η δομή του.

Περνούσε η ώρα και η αγωνία τους για τα νέα των φίλων στην Τουρκία, που διεκδικούσαν τη διακυβέρνηση της χώρας τους, μεγάλωνε. Έκαναν μια διακοπή της κουβέντας, πήγαν στα καινούργια σπίτια τους, ετοιμάστηκαν και ξανά εκεί, μαζί όλοι να ακούσουν τις βραδινές ειδήσεις, να μάθουν νέα για τους εκεί συνεργάτες τους. Το δελτίο των εννέα πλησιάζει.

Πλησιάζει και η αδρεναλίνη τους στο κόκκινο. Μια γλυκοπρόσωπη ξανθιά εκφωνήτρια βγαίνει στην οθόνη. Πρώτη κουβέντα της: «Σαρώνει το κόμμα της ΕΙΡΗΝΗΣ στην Τουρκία». Ειρήνη ήταν το κόμμα του Σεφά Σαλτδίκ. Άστραψαν τα πρόσωπά τους από χαρά. Ήταν το πρώτο πετραδάκι στο μεγάλο οικοδόμημα της νίκης. «Με το 10% των εκλογικών κέντρων καταμετρημένων, συμπληρώνει, το κόμμα της Ειρήνης προηγείται με ένα πολύ μεγάλο ποσοστό. 65%». Σηκώθηκε η τρίχα στο κεφάλι τους, βούιζαν τα μελίγγια τους ακούγοντας ένα τόσο μεγάλο νούμερο, ένα τόσο υψηλό ποσοστό.

Συνεχίζει τις ειδήσεις η όμορφη κοπέλα, και σε κάποια στιγμή ένα χαρτί φτάνει μπροστά της. «Έχω ένα τηλεγράφημα, λέει, που μόλις τώρα μου έδωσαν, με νεότερα αποτελέσματα από τις Τουρκικές εκλογές. Στο 20% των καταμετρημένων εκλογικών κέντρων, το ποσοστό του κόμματος της Ειρήνης φτάνει το 67%. Αν έχουμε νεότερα, αγαπητοί τηλεθεατές, θα σας το ανακοινώσουμε», συμπληρώνει η κοπέλα και συνεχίζει το πρόγραμμα. «Δυο έμποροι ναρκωτικών λέει, συνελήφθησαν από την αστυνομία. Είχαν στην κατοχή τους δεκαπέντε κιλά ηρωίνης και δώδεκα κιλά κοκαΐνης, που ετοίμαζαν να διοχετεύσουν στην αγορά».

– Τα καθάρματα, πετάγεται ο κυρ Ηλίας, πίνουν το αίμα και σκοτώνουν τα παιδιά. Ευτυχώς που τους έπιασαν. Έχουμε καλούς αστυνομικούς όμως, από τους καλύτερους στον κόσμο.

– Το ζητούμενο δεν είναι, τον διακόπτει ο Στέφανος, να φτιάξουμε καλούς αστυνομικούς για να πιάνουν τους εμπόρους. Είναι να διαμορφώσουμε μια κοινωνία, που να μη χρειάζονται οι άνθρωποι να καταφεύγουν στις ουσίες για να ξεφύγουν από τα προβλήματά τους και τις δυσκολίες τους. Το σωστό είναι, να έχουμε ενημερωμένα τα παιδιά μας γύρω από τα ναρκωτικά, από το νηπιαγωγείο ακόμη, μα το τελειότερο, να κάνουμε ένα κράτος που να μην προξενεί την ανάγκη στους νέους μας, να καταφεύγουν σε αυτά.

Αν το καταφέρουμε αυτό, τότε οι έμποροι θα διαλέξουν άλλη δουλειά να κάνουν, αφού δεν θα είναι ο νέος

αναγκασμένος να στραφεί σ' αυτά τα παρασκευάσματα. Μα αν αγωνιστούμε ακόμη περισσότερο και κάνουμε υψηλότερου επιπέδου κοινωνίες, ποιος θα είναι αυτός που θα θελήσει να διαλέξει αυτό το βρώμικο και θανατηφόρο επάγγελμα; Ένας σωστός και ακέραια διαμορφωμένος χαρακτήρας, δεν είναι διατεθειμένος να καταστρέψει άλλους ανθρώπους. Ένας άνθρωπος γίνεται αδίστακτος δολοφόνος, γιατί αδίστακτοι δολοφόνοι είναι αυτοί, όταν η παιδεία του είναι σε πολύ χαμηλό επίπεδο. Όταν η μόρφωσή του είναι ανύπαρκτη. Εάν όμως η πολιτεία δώσει την απαιτούμενη βαρύτητα, στην πνευματική καλλιέργεια του λαού, τότε μόνον θα έχει κάνει το καθήκον της. Τότε, ούτε εμπόρους ναρκωτικών θα παράγουμε, ούτε χρήστες θα καλλιεργούμε.

— Δίκαιο έχεις ρε Στέφανε, του απαντά ο κυρ Ηλίας, δίκαιο έχεις, έτσι είναι. Είσαι καλό παιδί, είσαι χρηστός και θαυμάσιος άνθρωπος. Μα αν δεν ήσουν καλός, θα διακινδύνευες τη ζωή σου και εσύ και όλοι σας, για αυτόν τον ιερό μα πάρα πολύ επικίνδυνο αγώνα;

Είχαν τελειώσει και οι ειδήσεις. Ήταν αργά. Ένα ξένο έργο, με μια απόδραση ενός άδικα φυλακισμένου έπαιζε το κουτί. Βγαίνει ένας νεαρός κύριος με γυαλιά και χωρίστρα κρατώντας ένα χαρτί στα χέρια του και διακόπτει το πρόγραμμα, λέγοντας: «Έχουμε νεότερα από τις Τουρκικές εκλογές. Στο 50% των καταμετρημένων εκλογικών κέντρων, τα αποτελέσματα έχουν διαμορφωθεί ως εξής: 70% το κόμμα της Ειρήνης, 25% το κόμμα της δημοκρατίας και 4,5% το κόμμα των ανεξάρτητων».

— Καλά λέει ο κυρ Ηλίας, τι γίνεται εδώ. Εβδομήντα και είκοσι πέντε, μας κάνουν ενενήντα πέντε. Γιατί και οι δημοκρατικοί καλά πάνε. Τότε που είναι αυτοί που κυβερνούσαν;

— Έλα ντε, συμπληρώνει ο Γιώργος.

— Αυτό που έχω να σας πω λέει ο Διαμαντής, είναι πως δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι οι εκλογές αυτές, έγιναν με αδιάβλητο και δημοκρατικό τρόπο. Αυτό τα λέει όλα.

Τι να εννοούσε!

– Αν δεν ήσουν έξυπνος, του απαντά η Αλέκα, δεν θα ήσουν και αρχηγός.

Συνεχίζει το έργο η τηλεόραση. Άδικα φυλακισμένος ο πρωταγωνιστής, καταφέρνει να αποδράσει. Καθώς μπαίνει σε ένα μικρό δάσος να κρυφτεί... διακοπή λόγω βλάβης, βγάζει η οθόνη. Αργούσε να έρθει η εικόνα και άλλαξαν κανάλι. Πάλι ξένο και σ' αυτό. Ήταν δώδεκα παρά πέντε και οι τελευταίες ειδήσεις πλησίαζαν. Άρχισαν οι διαφημίσεις με τα σαμπουάν για την πιτυρίδα και τα ανθεκτικά καλσόν και τελειώνοντας, να ο γκριζομάλλης τηλεπαρουσιαστής μπροστά τους. Πρώτη είδηση, οι εκλογές στην Τουρκία. Τι άλλο άλλωστε ήταν πιο επίκαιρο;

«Έως τώρα, λέει ο παρουσιαστής, έχουμε τα εξής αποτελέσματα: Στο 80% των καταμετρημένων ψήφων, το κόμμα της Ειρήνης παίρνει το 70%, το κόμμα της δημοκρατίας το 25% και οι «Ανεξάρτητοι» το 4,5%. Λευκά και άκυρα 0,5%».

Ήταν πλέον γεγονός, ότι ο κόσμος της γειτονικής χώρας, επέλεξε τον αγωνιστή της ειρήνης Σεφά Σαλτνίκ για Πρωθυπουργό της χώρας του. Έδωσε ένα καλό ποσοστό στους δημοκρατικούς και ένα γερό μάθημα σ' αυτούς που νόμιζαν, ότι ο ειρηνικός και δημοκρατικός λαός της Τουρκίας, κάτι άλλο θα προτιμούσε, παρά το Σεφά και το ειρηνικό κόμμα του. Μπράβο Σεφά, μπράβο σου Τουρκικό λαέ! Ικανοποιημένοι και γεμάτοι ελπίδες για το μέλλον της περιοχής, γύρισαν στα διαμερίσματά τους. Το πρωί θα μετέφεραν και τα υπόλοιπα πράγματα που είχαν μείνει στο ιστορικό διαμέρισμα. Κόντευαν να ανοίξουν και τα σχολεία και έπρεπε να ετοιμαστούν.

Έτσι κι έγινε. Την άλλη μέρα, ξεκούραστοι και με άριστη ψυχική διάθεση, άρχισαν να μεταφέρουν τα εναπομείναντα πράγματά τους. Οκάδες τα βιβλία, αμέτρητα τα προγράμματά τους για τα μελλοντικά τους σχέδια, άπειροι οι φάκελοι που τα προστάτευαν. Πόσο μελάνι και χαρτί καταναλώθηκε, δύσκολα να υπολογιστεί. Πόσος χρόνος και φαιά ουσία χρειάστηκε για όλα τούτα, ποτέ δε θα μάθουμε. Μα δεν έχουν τελειώσει ακόμη. Από μια τεράστια βιβλιοθήκη στο κάθε καινούργιο

διαμέρισμα, μάλλον τιμή των επίπλων θα είναι, που θα σηκώσουν το βάρος όλων αυτών των ανεκτίμητων χαρτιών, παρά βαρυγκώμια για το μεγάλο φορτίο. Κουβαλάνε και βάζουν στη σειρά τους, το καθετί τα λεβεντόπαιδα. Από τον τρόπο που εργάζονται, καταλαβαίνει κανείς, με τι ανθρώπους έχει να κάνει και πώς ο καθένας αντιλαμβάνεται τις ενέργειες του άλλου, αφού ούτε μια επιπόλαιο και παραπανίσια κίνηση δε γίνεται μεταξύ τους. Μια διακοπή για έναν καφέ και λίγη ξεκούραση ήταν στις προθέσεις τους. Μα ήταν και η κατάλληλη στιγμή για ένα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στους φίλους τους Σεφά και Φατμέ, για τη μεγαλειώδη νίκη του κόμματός τους.

Το αχαλίνωτο πάθος του Διαμαντή για την ειρήνη στην περιοχή, έχει ξεπεράσει τα όριά του. Ο Σεφά γι' αυτόν, ήταν ότι καλύτερο θα μπορούσε για να ξεκινήσουν μαζί, για έναν άλλο μεγαλύτερο στόχο που είχε βάλει στο νου του, που θα αποκτήσει παγκόσμιες διαστάσεις και θα αποτελέσει ίσως, το σπουδαιότερο στα χρονικά γεγονόσ. Ο Τουρκικός λαός είχε αποδείξει τις προθέσεις του. Είχε βάλει την υπογραφή του κάτω από το κείμενο που ο Διαμαντής με το Σεφά, με μια και μοναδική λέξη, την ειρήνη, είχαν σαν κεντρική ιδέα του.

Ο Σεφά ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φιλειρηνιστές της εποχής. Ο Διαμαντής ήταν και από τους φωτεινότερους διανοητές. Ένα δίδυμο θα κάνει τώρα την εμφάνισή του στα πέρατα της γης. Έχοντας ένα Σεφά στο πλευρό του, με μια τόσο μεγάλη απήχηση στο λαό του, είναι η καταλληλότερη ώρα για το καινούργιο του σχέδιο. Αυτό τώρα, μέσα στο γεμάτο φαιά ουσία μυαλό του έχει βάλει και επεξεργάζεται. Σε λίγο θα πάρει την τελική απόφαση με τους συνεργάτες του και θα έρθει σε επαφή με το φίλο του, τον ισχυρό άντρα σε δύναμη και ήθος, Σεφά Σαλτδίκ.

XVII

Η Αλέκα που τώρα έχει τελειώσει το Πανεπιστήμιο θα επωμισθεί ένα μεγάλο ακόμη ρόλο. Θα είναι ο συνδεδεικός κρίκος, με όλους τους έξω από τη χώρα συνεργάτες τους. Τι να έχει βάλει στο μυαλό του αυτός ο Διαμαντής! Συνέχισαν τη μεταφορά των πραγμάτων. Ήταν και ώρα για φαγητό. Έφαγαν, και ξανά στο έργο για να τελειώσουν.

Για το Διαμαντή, ούτε λεπτό δεν πάει χαμένο. Είτε τρώει, είτε κουβεντιάζει, μα και όταν κοιμάται ακόμη, καινούργια σχέδια επεξεργάζεται. Μα και αυτός ο εγκέφαλός του, τι πιστός και ακούραστος εργάτης! Ποτέ του δεν διαμαρτύρεται. Ποτέ του δε λέει όχι σε κάτι, ότι ώρα και να του το ζητήσει. Πόσες και πόσες φορές μεσάνυχτα ακόμη, δεν έχει προσφέρει τις υπηρεσίες του. Πόσες και πόσες φορές, δεν έχει ξεπεράσει τα ανώτερα όρια λειτουργίας του. Για όλους ενδιαφέρεται ο Διαμαντής. Για όλο τον κόσμο. Μα αυτό το μυαλό του, ποτέ του δεν το συμερίσθηκε. Ίσως να γνωρίζει κάτι για τούτο, και γι' αυτό του συμπεριφέρεται μ' αυτό τον τρόπο. Κάτι θα ξέρει αυτός...!

Βράδιασε και τα πράγματα όλα στη θέση τους. Ετοιμάστηκαν και ξανά στου κυρ Ηλία το σπίτι. Εκεί θα έτρωγαν πάλι. Μάγειρας ο κυρ Ηλίας. Όλα έτοιμα και όλοι στις θέσεις τους. Ο Γιώργος τους πρόλαβε πριν ξεκινήσουν. Έφαγαν, ήπιαν και το συνηθισμένο φαινόμενο, η κουβέντα, δεν έλειψε και τούτη τη φορά. Έχουμε ξαναγράψει για τα αισθήματα του αρχηγού Διαμαντή. Έχουμε γράψει για το χαρακτήρα του. Έχουμε πει για το ποιόν του. Αυτό που θα ξαναπούμε και πολλές φορές ακόμη θα τονίσουμε, είναι η ανεξάντλητη ευγνωμοσύνη του στους ανθρώπους που τον έχουν βοηθήσει. Κάποιο σπουδαίο γεγονός, θέλει πάντα να το συνδυάζει με κάτι, που γι' αυτόν είναι πολύ σημαντικό.

Θέλοντας να ευχαριστήσει και να τιμήσει για άλλη μια φορά τον πεθερό του Ηλία Κουμουνδούρο και την οικογένειά του, που χάρη σε αυτούς σήμερα βρίσκεται σε αυτή τη θέση, ενήργησε με τρόπο, που αποδεικνύει το πόσο ξέρει να σέβεται και να ευγνωμονεί τους ευεργέτες του. Το κοφτερό μυαλό του, έχει βγάλει το πόρισμα που του είχε αναθέσει ο Διαμαντής από καιρό, και που τώρα του το ζήτησε. Ήθελε όμως, να συνδέσει τη

μεγάλης σημασίας απόφασή του, με το σπίτι του Ηλία Κουμουνδούρου. Ήθελε εκεί μέσα να δει το πρώτο φως. Εκεί να κάνει τα πρώτα βήματά της, η καινούργια παγκόσμια τώρα οργάνωση, για την ειρήνη των λαών. Μα τι θέλει να πετύχει αυτός ο άνθρωπος; Που θέλει να φτάσει!

Έχει βάλει στο νου του κάτι, που ίσως κανένας άλλος άνθρωπος δεν κατάφερε να επινοήσει. Έχει βάλει στο μυαλό του αυτό, που ίσως κανένας δεν τόλμησε να κάνει. Έχει φανταστεί εκείνο που αργότερα όλοι μας θα δούμε. Σηκώθηκε όρθιος ο Διαμαντής, τους κοίταξε όλους και τους είπε:

– Σήμερα, τώρα, σε τούτο εδώ το σπίτι, θέλω να σας κάνω γνωστό κάτι πολύ σημαντικό.

Κοιτάχτηκαν όλοι τους και κανένας δεν είπε λέξη.

– Από καιρό έχω βάλει στο μυαλό μου, την ίδρυση μιας παγκόσμιας ετούτη τη φορά οργάνωσης, με το όνομα Π.Ε.Κ. (Παγκόσμια Ειρηνική Κίνηση).

Αφωνοί όλοι τους.

– Δεν σας το είχα πει, γιατί περίμενα τις εξελίξεις στην Τουρκία και τη δύναμη του φίλου μας του Σεφά. Τώρα όμως, με ένα Σεφά δυνατό και κυρίαρχο, με έναν ειρηνικό λαό δίπλα του, είναι θέμα ημερών και η συγκατάθεσή του. Τι λέτε και εσείς γι' αυτό;

Μιλιά κανείς.

– Μην ξεχνάτε, ξαναλέει, ό,τι Πάλμε, Βίλι Μπράντ και άλλοι, για τον ίδιο σκοπό αγωνίζονται. Εμείς έχουμε κάτι περισσότερο από αυτούς. Εμείς, έχουμε μια άλλη δύναμη στα χέρια μας...

Ναι, είχε μια άλλη δύναμη στα χέρια του. Ίσως τη μεγαλύτερη που υπήρχε στον κόσμο. Είχε μια άλλη, έκτη αίσθηση ανεπτυγμένη, που τον βοηθούσε σε ό,τι έβαζε στο νου του και το γνώριζε. Τον βοηθούσε σε ό,τι οραματιζόταν.

Πίστευε πολύ σ' αυτήν και ήταν σίγουρος, πως και τώρα το ίδιο θα πράξει. Η πίστη του σ' αυτήν, είναι η κρυφή μαγική δύναμή του, που τον κάνει να επιτυγχάνει ό,τι ο νους του φανταστεί. Η πίστη του τον κάνει να βάζει σε τέλεια λειτουργία όλα τα όργανα του σώματός του. Με έναν θετικό και

εποικοδομητικό τρόπο σκέψης, σαν φυσικό εχθρό στις δυσκολίες, τίποτα δε μπορεί να τον ανακόψει. Έχει κάνει το μεγάλο όραμα. Η αίσθηση αυτή ήταν το υπερσυνειδητό του, που ήταν ικανό να συνδέεται με τις άλλες αισθήσεις του και να θέτει σε λειτουργία το μεγαλύτερο μέρος του εγκεφάλου του, πράγμα που δύσκολα άνθρωπος μπορεί να καταφέρει.

Από ό,τι λένε οι επιστήμονες, το $\frac{1}{10}$ του εγκεφάλου μας χρησιμοποιούμε. Το άλλο είναι αδρανές. Ο Διαμαντής, προικισμένος από τη φύση, έθετε τον εγκεφάλό του σε μεγάλο ποσοστό λειτουργίας και γι' αυτό έκανε όλα τούτα εδώ τα πράγματα, γι' αυτό παρήγαγε οράματα, άπιαστα για άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό σε όλα εύρισκε μια λύση. Έτσι πιστεύει, πως και τώρα που η φαντασία του τον έστειλε εκεί που δύσκολα ανθρώπου νους φτάνει, θα βρει λύση και σε τούτο το υπερόραμα, που μέσα στον κόσμο του έχει πλάσει.

Ακούγοντας όλα αυτά που τους είπε ο Διαμαντής, μια ανατριχίλα ένιωσαν στο κορμί τους. Πίστευαν σ' αυτόν και υποκλινόντουσαν στις ιδέες του. Σαν δεύτερο Θεό τους τον είχαν.

– Παγκόσμια οργάνωση για την ειρήνη, μονολογεί ο κυρ Ηλίας. Τι καλύτερο πράγμα. Τι στόχους έχεις βάλει; Πού θα την φτάσεις τη χώρα μας; Τι θέλεις να πετύχεις;

– Θέλω να πετύχω, αυτό που ζητούν όλοι οι λαοί της γης, απαντά ο Διαμαντής. Αυτό που θέλει το 90% της ανθρωπότητας επάνω σ' αυτήν. Θέλω να σώσω τη ζωή των μελλοθανάτων όλου του κόσμου. Ξέρετε, τούτη εδώ τη στιγμή, πόσοι άνθρωποι κρατούν στα χέρια τους το εισιτήριο για την είσοδό τους στα νεκροταφεία της γης; Ξέρετε, πόσες ανθρώπινες ζωές χάνονται, επειδή λίγοι αιμοχαρείς και αδίστακτοι δολοφόνοι το θέλησαν; Υπάρχουν τρόποι για να πετύχεις αυτό το σκοπό. Ε, αυτούς τους τρόπους, με τη βοήθεια του Θεού θα χρησιμοποιήσουμε και δεν θα είναι μακριά η μέρα αυτή που θα ξημερώσει και θα αγκαλιάσει σωτήρια όλους, μα όλους τους ανθρώπους του ετοιμοθάνατου πλανήτη μας.

– Ετοιμοθάνατου πλανήτη μας; ρωτά η κυρία Γερασιμούλα. Τι εννοείς Διαμαντή;

– Εννοώ, πως με τον τρόπο που βαδίζουμε, σε λίγα χρόνια όλα θα είναι αλλοιωμένα πάνω στη γη και την αρμονία, που στη φύση υπάρχει, θα μετατρέψουμε σε ένα μεγάλο παρανάλωμα, σε μια ολική καταστροφή. Όλα αυτά, γιατί έχουμε ρίξει όλο το βάρος στα υπερβολικά κέρδη και σχεδόν τίποτα δεν κάνουμε, για την διατήρηση του πλανήτη στα επίπεδα που ο Δημιουργός, με απόλυτη τελειότητα έφτιαξε. Όλα αυτά, γιατί δοκιμάζουμε μεθόδους για καινούργιες πατέντες που ο άνθρωπος θα χρησιμοποιήσει εναντίον του ανθρώπου. Αντιλαμβάνεστε τι σημαίνει αυτό;

– Τι πρέπει να κάνουμε, πώς πρέπει να ενεργήσουμε; ρωτά ξανά η κυρία Γερασιμούλα.

– Πρέπει, λέει ο Διαμαντής, να συνετίσουμε αυτούς που δεν το έχουν καταλάβει. Όσο για εκείνους που είναι αδιάστακτοι μπροστά στην καταστροφή, υπάρχει και εδώ τρόπος. Με μια παγκόσμια ειρηνική κίνηση αποτελούμενη από γενναίους ανθρώπους, που να μην υποτάσσονται σε κανέναν από αυτούς που επιδιώκουν το κακό, όλα γίνονται. Υπάρχει και κάτι πιο σημαντικό, που δεν είναι όμως η κατάλληλη ώρα να σας το αποκαλύψω. Επειδή δε θέλω να προτρέξει η γλώσσα της διανοίας μου, που έλεγαν και οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, θα ήθελα να μην αναφερθώ ακόμα σ' αυτό. Πάντως είναι πολύ ελπιδοφόρο. Τι λέτε τώρα για την Π.Ε.Κ.; Θα με βοηθήσετε;

Σηκώθηκαν όλοι τους επάνω, τσούγκρισαν τα ποτήρια τους και είπαν: «Για την παγκόσμια ειρηνική κίνηση, όλοι μας είμαστε μαζί σου». Είχε πάρει το βάπτισμά της η Π.Ε.Κ., στην κολυμπήθρα που βρισκόταν στον ναό που ήθελε ο Διαμαντής. Εκεί είχε τάξει να γίνει η βάπτισή της και εκεί έγινε. Στο σπίτι του Ηλία Κουμουνδούρου, που ποτέ δεν αρνήθηκε κάτι που του ζήτησαν, για το καλό του κόσμου, για την ευτυχία των συνανθρώπων του. Ποτέ δεν είπε όχι αυτός ο άνθρωπος. Ποτέ δεν κοίταξε μόνο τον εαυτόν του.

Ο Γιώργος από την επομένη και για λίγες μέρες θα έπαιρνε άδεια.

– Το πρωί στις εννέα του είπε ο Διαμαντής, θα σε χρειαστούμε.

– Εντάξει, απάντησε ο Γιώργος, κατάλαβα.

Καληνύχτισαν και γύρισαν στα διαμερίσματά τους. Χαρούμενος ο Διαμαντής, για τον τρόπο που δέχτηκαν όλοι τους την απόφασή του, έβαλε κιόλας το μυαλό να βρει ό,τι καλύτερο για τη διαμόρφωση του καταστατικού. Αφού έπλασε τον κορμό του στο νου του, ήρεμος πλέον και ικανοποιημένος, βρέθηκε στη θέση που μόνο όνειρα μπορείς να δεις, και τίποτα άλλο δεν είσαι ικανός να κάνεις.

Εννέα η ώρα το πρωί και ο Γιώργος έκανε την εμφάνισή του. Όλοι μαζί τώρα, θα έπαιρναν τις τελευταίες αποφάσεις για την τελειοποίηση του καταστατικού της Π.Ε.Κ. Ξεκίνησαν με προσοχή και επιμέλεια. Ήθελαν να παρουσιάσουν το καλύτερο δυνατόν και χωρίς δισταγμό από όλους αποδεκτό. Με γνώμονα πάντοτε την ειρήνη, σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, γράφουν, μελετούν, ξαναγράφουν. Η ώρα μία και κάτι και δεν έχουν σηκώσει κεφάλι. Η καινούργια οργάνωση, με το ξεκίνημά της είχε μια αρκετά υπολογίσιμη δύναμη μαζί της. Ο κόσμος της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» δικός της. Ο κόσμος της οργάνωσης του Σεφά, κοντά τους. Στην Αμερική επιστήμονες, φίλοι των εδώ επιστημόνων, που ήταν μέλη της «ΑΙΓΑΙΟ» θα βοηθούσαν. Στον Καναδά το ίδιο.

Με τους άριστους χειρισμούς που είχαν κάνει, σχεδόν σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, είχαν δικούς ανθρώπους και αν υπολογίσουμε και την απήχηση που είχε ο Διαμαντής διεθνώς λόγω της θέσεως του αντιπροέδρου για τα δικαιώματα των ανθρώπων, έχουν λόγους να ελπίζουν. Έχουν σοβαρούς λόγους γι' αυτό. Μα ο κατεξοχήν βασικότερος παράγων σε τούτο εδώ το ξεκίνημα, σε τούτο εδώ το άπιαστο όραμα του Διαμαντή, είναι το μυστικό που κρύβει μέσα του και που έχει ήδη αρχίσει να παίρνει την αρχική, έστω και απειροελάχιστη σύνθεσή του. Μέσα σε τούτο το όραμα, σε τούτο το σχέδιο του μεγαλοφυούς φοιτητή της ιατρικής, Διαμαντή, είναι προγραμματισμένο να γίνουν οι μεγαλύτερες και ιστορικότερες αλλαγές πάνω στον πλανήτη μας. Όλα αυτά, για το καλό των ανθρώπων, για τη σωτηρία της φύσης και για τη διαίωνιση του είδους επάνω στη γη.

Διέκοψαν για φαγητό και ξανά στον ιερό σκοπό τους. Δουλεύουν ασταμάτητα για να φέρουν το συντομότερο δυνατόν εις πέρας το έργο τους. Βράδιασε και αυτοί εκεί. Σε λίγες μέρες ανοίγουν τα σχολεία. Ευτυχώς που η Αλέκα έχει τελειώσει και θα μπορεί να κάνει, ότι όλοι τους μαζί έχουν αποφασίσει για να υλοποιήσουν. Σε λίγο, θα μεταβεί στην Τουρκία, όπου θα κάνει γνωστό στο Σεφά την ίδρυση της καινούργιας οργάνωσης για την παγκόσμια ΕΙΡΗΝΗ. Θέλουν να τελειώσουν. Θέλουν να είναι έτοιμοι και προπάντων σε σωστές βάσεις στηριγμένοι. Όλα τα εξετάζουν και τα υπολογίζουν με ακρίβεια. Θέλουν να ενθουσιάσουν τον κόσμο και να κερδίσουν τη συγκατάθεσή του.

Μεσάνυχτα και ένας τελικός έλεγχος τους γεμίζει με ικανοποίηση τις ψυχές και μια ευχαρίστηση τους συνοδεύει. Έχουν τελειώσει. Η γραφομηχανή έχει τώρα το λόγο και τα δάχτυλα θα είναι της Αλέκας, εκείνα που θα καθαρογράψουν το κείμενο. Η ανακούφιση κάνει τα πρόσωπά τους να λάμπουν. Χτυπά το τηλέφωνο. Από την άλλη άκρη του καλωδίου, η φωνή της κυρίας Γερασιμούλας, λεπτή και γλυκιά καθώς ήταν, γρήγορα έφτασε στο ακουστικό τους. Τους ρώτησε αν θα αργήσουν ακόμη και πόσο.

– Έχουμε ήδη τελειώσει, της απαντά η Αλέκα, σε λίγο ερχόμαστε. Έτσι και έγινε.

Ο κυρ Ηλίας έβλεπε τηλεόραση και η κυρία Γερασιμούλα, τους είχε ετοιμάσει το φαγητό. Τι μεγάλη ικανοποίηση που ένιωθαν αυτοί οι δύο άνθρωποι για τα έργα των παιδιών τους ! Μα και τα παιδιά ήταν χαρούμενα και ευτυχισμένα για την αξιοζήλευτη συμπεριφορά των γονέων τους. Ο κυρ Ηλίας, πολλές φορές έλεγε: «Πού θα μας φτάσει αυτός ο Διαμαντής; Τι θέλει να κάνει; Τι στόχους έχειβάλει στη ζωή του»;

Βεβαίως και ο Διαμαντής είναι ο μεγάλος εγκέφαλος, αλλά χωρίς τον αχώριστο φίλο του το Στέφανο, και τώρα συγγενή του και τα άλλα παιδιά, δε θα μπορούσε να είναι τίποτα περισσότερο από ένας εγκέφαλος παροπλισμένος και αδρανής. Χωρίς αυτούς, θα ήταν απλώς ένας άριστος φοιτητής. Οι συνεργάτες του είναι η κινητήριος δύναμή του, αυτοί είναι η

καύσιμος ύλη στη μηχανή του. Το γνωρίζει, το παραδέχεται και δεν ξεχνά να τους το επαναλαμβάνει.

Ήταν δύο και, τη νύχτα που γύρισαν στο διαμέρισμα του Στέφανου και της Αλέκας. Φθινόπωρο πλέον, παντρεμένοι και σε δικά τους σπίτια.

– Άλλος καιρός τώρα, λέει η Αλέκα. Δεν θα βράζουμε πια στο λιοπύρι του καλοκαιριού. Θα δουλεύουμε περισσότερο και θα έχουμε και απόδοση. Τι λες γιατρέ, είναι έτσι; ρωτάει το Διαμαντή.

– Το παν, λέει ο Διαμαντής είναι να πιστεύεις σε κάτι. Με την πίστη βαθιά μέσα στην ψυχή σου, όλα μπορείς να τα καταφέρεις. Και σε καμίνι να σε ρίξουν, αν βάλεις σε λειτουργία τους κατάλληλους μηχανισμούς του σώματός σου, είναι ικανό να αντεπεξέλθει, παράγοντας τα απαραίτητα συστατικά υλικά και να βγει ζωντανός. Να αντέξεις.

– Μα πώς γίνεται αυτό; ξαναρωτά η Αλέκα.

– Περίμενε και θα δεις, της λέει ο Διαμαντής.

Για δυο λεπτά, την κοίταζε καρφωμένος στα μάτια, χωρίς να μιλάει. Με αυτό που έγινε εκείνη την ώρα, έμειναν όλοι τους άγαλμα. Ένας ιδρώτας έλουσε ολόκληρο το σώμα, από την κορυφή έως τα νύχια, του Διαμαντή. Μούσκεμα είχε γίνει. Είχε αυτοσυγκεντρωθεί και με τη σκέψη, ότι βρίσκεται μέσα σε μια αίθουσα με πολλά καλοριφέρ να καίνε κατακαλόκαιρα, ξεγέλασε το κέντρο του εγκεφάλου του που είναι υπεύθυνο για τη ρύθμιση της θερμοκρασίας, και αυτό έδωσε εντολή να παραχθεί ιδρώτας, για να την αποβάλει.

Τους εξήγησε πώς είναι δυνατόν να γίνουν αυτά και άνοιξε μια άλλη τώρα πόρτα, για να μπουν σε έναν καινούργιο κόσμο, που εκεί μέσα θα μάθουν πώς να ενεργούν για να μην αφήνουν καμιά γκρίζα στιγμή να αποχρωματίζει τη ζωή τους.

– Αυτός δεν είναι εγκέφαλος, λέει η Αλέκα. Αυτός είναι η βιβλιοθήκη του Σεραπίου⁴. Άντε τώρα να πλυθείς, μούσκεμα έχεις γίνει.

⁴ Μια βιβλιοθήκη που περιείχε 700.000 τόμους και που σήμερα δεν υπάρχει. Το έτος 650 παραδόθηκε στις φλόγες.

XVIII

Οι μέρες πέρασαν και η ώρα για το πανεπιστήμιο έφτασε. Ξανά εκεί, μαζί με φίλους και συνεργάτες. Η Αλέκα ετούτη τη χρονιά έχει μεγάλο αγώνα μπροστά της. Δεν είναι όμως από τους ανθρώπους που εύκολα το βάζουν κάτω σε ότι και να τους συμβεί, και θα τα καταφέρει. Ετοιμάζεται τώρα να μεταβεί στην Τουρκία, να έρθει σε επαφή με το Σεφά και τη Φατμέ και να τους κάνει γνωστή την ίδρυση της Π.Ε.Κ. Ο κυρ Ηλίας, ο πατέρας της, θα την συνοδεύσει εκεί και θα πάρει και μια γεύση από τη χώρα, που για μεγάλες αλλαγές ετοιμάζεται. Ετοίμασαν τα πράγματά τους και ξεκίνησαν για την Άγκυρα (μέσω Καΐρου ακόμη).

Φτάνοντας στο αεροδρόμιο, τους περίμενε ο Ναζίτ, και τους μετέφερε στο διαμέρισμα που έμενε το Πρωθυπουργικό ζευγάρι. Περιττό να αναφέρουμε την εγκαρδιότητα με την οποία τους υποδέχτηκαν Σεφά και Φατμέ. Κάθησαν και κουβέντιασαν. Η Αλέκα, τους έκανε γνωστή την ίδρυση της παγκόσμιας οργάνωσης για την ειρήνη και τους διάβασε το καταστατικό. Η συγκατάθεσή τους συνοδεύτηκε από μια φράση της Φατμέ, που έδωσε στην Αλέκα και τον κυρ Ηλία να καταλάβουν, πως όχι μόνον θα είναι στο πλευρό τους, αλλά θα ορίσουν και αξιόλογο δικό τους άνθρωπο που θα ασχολείται αποκλειστικά και μόνο για το σκοπό αυτό.

Μεγάλος οπαδός της ειρήνης ο Σεφά, ένιωσε υπέρμετρη χαρά και ικανοποίηση για την απόφαση του φίλου του, Διαμαντή, να ιδρύσει την οργάνωση. Ο κόσμος ήταν ενθουσιασμένος. Άλλος άνεμος έπνεε τώρα στη χώρα. Ο μεγάλος αγώνας για τις αλλαγές είχε φουντώσει. Κατέβηκαν κάτω και μπήκαν σε ένα ειδικά φτιαγμένο, για ασφάλεια, αυτοκίνητο. Όλοι μαζί. Ο Ναζίτ οδηγός, δίπλα του ο κυρ Ηλίας. Πίσω Σεφά, Φατμέ και Αλέκα. Έφτασαν στη Βουλή, ανέβηκαν και κατευθύνθηκαν στο πρωθυπουργικό γραφείο. Ο Ναζίτ, τους

έβγαλε αναμνηστικές φωτογραφίες. Κάθισαν και κουβέντιασαν. Ένα κόκκινο τηλέφωνο, ούτε λεπτό δε σταμάτησε να χτυπά. Ήταν συνεργάτες τους και υπουργοί. Ζητούσαν τη συμβουλή του Σεφά για ότι δε μπορούσαν από μόνοι τους να καταφέρουν. «Τι απλός άνθρωπος αυτός ο Σεφά», σκέφτεται ο κυρ Ηλίας. Μα και η Φατμέ, στιγμή δεν έπαψε να τους δείχνει την αγάπη και τη χαρά της που βρίσκόντουσαν κοντά τους.

Χτύπησε το τηλέφωνο και όταν τελείωσε η συνομιλία, ο Σεφά λέει στην Αλέκα και τον κυρ Ηλία.

– Στο επόμενο ταξίδι θα έρθετε απευθείας στην Άγκυρα. Δεν θα έρχεστε από το Κάιρο. Με ειδοποίησαν ότι το θέμα έχει πάρει το δρόμο του.

Ήταν από τα πρώτα ζητήματα προς επίλυση που είχε θέσει ο Σεφά στον αρμόδιο υπουργό του. Πήραν και μια γεύση από εκεί και η Φατμέ, τους συνόδευσε και γύρισαν στο σπίτι. Ο Σεφά θα ερχόταν αργότερα. Ήθελε να τους ευχαριστήσει για την πρόταση που τους έκαναν να είναι και αυτοί από τους πρώτους συνεργάτες της Π.Ε.Κ. και να τους προσφέρει κάτι, που γυρνώντας στην Ελλάδα θα ικανοποιούσε τον εμπνευστή Διαμαντή και θα του έδινε δύναμη και κουράγιο για τη συνέχιση του μεγάλου και ιερού αυτού αγώνα.

Ήρθε και ο Σεφά. Εδώ βλέπουμε το πόσο δικούς τους ανθρώπους θεωρούν τους φίλους τους Έλληνες, ο Σεφά με τη Φατμέ, που ενώ ο αγώνας και τα προβλήματα τους περιμένουν και τους θέλουν από κοντά τους, αυτοί βρίσκουν χρόνο να είναι μαζί τους και να χαίρονται γι' αυτό. Για να χαροποιήσουν τους φίλους τους, κάλεσαν το στενό και έμπιστο συνεργάτη τους από την οργάνωση, Ισίκ, που δεν άργησε να είναι μαζί τους. Ένας ψηλός χαμογελαστός άντρας, με φαρδύ μουστάκι και κατάμαυρα μαλλιά, κάθισε δίπλα τους. Ο Ισίκ ήταν δημοσιογράφος και με πολλές περγαμηνές στο ενεργητικό του. Του έκαναν γνωστή την ίδρυση της Π.Ε.Κ. από το Διαμαντή και του πρότειναν να είναι ο υπεύθυνος στον τομέα αυτό στη χώρα τους. Θεώρησε μεγάλη τιμή για το άτομό του την πρόταση αυτή και με δυσκολία συγκράτησε τα δάκρυά του. Φεύγοντας, γεμάτος ικανοποίηση είπε στο Σεφά και την παρέα του:

– Η πιο ευτυχισμένη ημέρα της ζωής μου, είναι η σημερινή. Θα κάνω ότι είναι δυνατόν, για να τιμήσω τη θέση που μου προτείνετε.

Το λόγο του τον έκανε συμβόλαιο, και έγραψε τ' όνομά του βαθιά στο λευκό μάρμαρο της ιστορίας.

Το βράδυ, το πρωθυπουργικό ζευγάρι το πέρασε με την Αλέκα και τον πατέρα της. Το πρωί θα γυρνούσαν στην Ελλάδα. Ο Ναζίτ, πάντα μπροστά. Τους μετέφερε στο αεροδρόμιο και έφυγαν με το αεροπλάνο. Μαζί τους κουβαλούσαν ελπίδες και όνειρα και μια μεγάλη και απέραντη συγκατάθεση, δώρο για το Διαμαντή, από τη Φατμέ και το Σεφά, μαζί με μια εκ βαθέων ευχή, για την υλοποίηση του οράματός του.

Είχαν κάνει το πρώτο βήμα, έχοντας μαζί τους έναν δικό τους άνθρωπο, έναν ακατάβλητο αγωνιστή της δημοκρατίας, ένα μεγάλο εραστή της ειρήνης. Ένα Σεφά με μια τόσο μεγάλη δύναμη στα χέρια του, με ένα 70% των ψηφοφόρων μαζί του, που τίποτα δεν τον σταματά, τίποτα δεν μπορεί να τον ανακόψει. Φθινόπωρο τώρα, μα ΑΝΟΙΞΗ για το Διαμαντή και τους συνεργάτες του.

XIX

Γύρισαν στην Ελλάδα και μετέφεραν τα καλά και ελπιδοφόρα νέα στον αρχηγό. Σαν αντάλλαγμα αυτός, τους γνωστοποίησε πως προβλέπει πρόωρες εκλογές και πως η Αλέκα θα ήταν υποψήφια να ηγηθεί του αγώνα, αφού αυτός και ο Στέφανος δεν είχαν δικαίωμα από το σύνταγμα, λόγω μη εκπληρώσεως των στρατιωτικών υποχρεώσεών τους. Ο Γιώργος το ίδιο. Ήταν ακόμη στο στρατό και η Αθηνά δεν είχε τελειώσει το σχολείο.

– Πρόωρες εκλογές; λέει ο Γιώργος. Πώς σου πέρασε από το μυαλό;

– Το πολύ σε τρεις μήνες, τους ξαναλέει ο Διαμαντής, ούτε μέρα παραπάνω.

Δεν τους πείραζε αυτό καθόλου. Τουναντίον, τους χαροποιούσε. Ειδικά το Διαμαντή που είχε κάνει τους υπολογισμούς του. Άλλωστε ήταν πανέτοιμοι.

Κάλεσαν τα στελέχη και μέλη της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» και πήραν την απόφαση να ιδρύσουν το καινούργιο κόμμα. Έκαναν το καταστατικό και έγιναν οι απαιτούμενες αρχαιρεσίες, για την ανάδειξη των εκπροσώπων και υποψηφίων βουλευτών ανά νομό. Σε όλες τις πόλεις υπήρχαν εκλεγμένοι αντιπρόσωποι από την οργάνωση, που θα είχαν την ευθύνη για το κόμμα και τη σωστή διεξαγωγή του προεκλογικού αγώνα. Ο Διαμαντής, έδωσε το όνομα του κόμματος και εξελέγει πρόεδρός του. Θ.Ε.Μ.Ι.Σ το όνομα και η Θεά της δικαιοσύνης το έμβλημά του. (ΘΕΜΕΛΙΟ – ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ – ΜΕΤΑΡΥΘΜΙΣΤΙΚΟΥ – ΙΣΟΚΑΤΑΜΕΡΙΣΤΙΚΟΥ – ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ). Για αρχηγό να ηγηθεί του κόμματος στις εκλογές, εξέλεξαν την Αλέκα, που ο ίδιος ο Διαμαντής είχε προτείνει. Όλα ήταν έτοιμα και περίμεναν να ακούσουν από το στόμα του εκπροσώπου της Κυβέρνησης τη διάλυση της βουλής και τη διεξαγωγή πρόωρων εκλογών.

Ήταν πλέον κοινό μυστικό. Είχαν περάσει εξήντα πέντε μέρες από τότε που ο Διαμαντής, τους το ανέφερε για πρώτη φορά. Την εξηκοστή έκτη, η είδηση έφτασε στα αυτιά τους. Από τη μια στιγμή στην άλλη, βλέπουμε μια κοπέλα να κρατά στα χέρια της ένα τόσο μεγάλο φορτίο. Μα δεν το βάζει κάτω. Τόσον αγώνα έχει κάνει μαζί με τα άλλα παιδιά τόσα χρόνια, έχει συνηθίσει. Έως τώρα, εκτός από τα μέλη της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» κανένας δε γνώριζε την ίδρυση του καινούργιου κόμματος.

Όταν όμως το κόμμα είδε το φως της δημοσιότητας, πολλοί αναρωτήθηκαν, πώς είναι δυνατόν μια κοπέλα σε μια τόσο μικρή ηλικία, να ηγείται ενός κόμματος και τι προοπτικές μπορεί να έχει; Δεν γνώριζαν πως εδώ και χρόνια ένας νεαρός φοιτητής, γεννημένος υπηρέτης του δικαίου, και με τα ένστικτα των δημοκρατικών ιδεωδών, είχε βάλει το πρώτο πετραδάκι για μια άλλη πολιτική δύναμη, που σκοπό είχε να φέρει καινούργιους

θεσμούς, για τη μεγάλη αλλαγή και προπάντων την εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής, που να επιτρέπει την υπογραφή μιας συνθήκης για την ειρήνη στην περιοχή. Δεν το γνώριζαν αυτό, γιατί ο αρχηγός είχε κάνει άριστα τη δουλειά του. Τώρα, δε φοβόντουσαν τις σκοτεινές δυνάμεις. Τώρα, ήταν άλλη εποχή.

Σιγά-σιγά όλα τα κόμματα άρχισαν να παρουσιάζουν τα προγράμματά τους, να κάνουν ομιλίες οι υποψηφίοι βουλευτές. Τα γραφεία του κόμματος ήταν στην οδό Ιπποκράτους κοντά στην Πανεπιστημίου και της Αλέκας στην Πατησίων, απέναντι από το Πολυτεχνείο. Είχαν μπει για τα καλά στον προεκλογικό αγώνα. Ο αρχηγός Διαμαντής, με τα κορυφαία στελέχη τον κατηύθυναν και η Αλέκα ετοιμαζόταν για την πρώτη εμφάνισή της στην πλατεία συντάγματος, που θα παρουσίαζε για πρώτη φορά το πρόγραμμα του κόμματος στο λαό. Δεν ήταν τυχαίο το ότι θα μιλούσε για πρώτη φορά σε μια τόσο μεγάλη πλατεία. Η οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ» είχε τόσο πολύ κόσμο μαζί της, που η πλατεία λίγη θα ήταν για να χωρέσουν. Ήθελαν να αποδείξουν πως η δύναμή τους, ήταν αρκετά υπολογίσιμη και με το σύγχρονο και πρωτοποριακό πρόγραμμά τους, να φέρουν ακόμη περισσότερο κόσμο μαζί τους.

Είχαν προγραμματίσει να κάνουν τέσσερις μεγάλες συγκεντρώσεις. Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Ηράκλειο. Όλα ήταν έτοιμα και το κόμμα της Θέμιδος μπήκε με δύναμη στον αγώνα. Ετοιμάστηκαν για τη συγκέντρωση της Αθήνας και την παρθενική ομιλία της Αλέκας. Οι σημαίες με τη Θεά της δικαιοσύνης που είχαν τρία χρώματα, κόκκινο, λευκό και πράσινο, κυμάτιζαν στα μπαλκόνια. Ήρθε η μέρα της ομιλίας και ο Διαμαντής, πρωί-πρωί θα έβγαινε στο παράθυρο του σπιτιού του να δει τον ήλιο, να ξέρει από τότε το πόσο χαρούμενος θα είναι το βράδυ και τι τρόπους να χρησιμοποιήσει για να αλλάξει μια άσχημη κατάσταση που τυχόν θα του προκύψει, εφ' όσον ο μεγάλος φωτιστής της γης ήλιος, σε λίγο με την εμφάνισή του προαναγγείλει. Ετοιμάζεται, κάνει το σταυρό του και γρήγορα στο ανατολικό παράθυρο με αγωνία καρτερεί.

Ένα σύννεφο στον ορίζοντα, χάθηκε με μιας και ο αγγελιοφόρος ήλιος έφερε το μήνυμα. Φρέσκο και

ξεκούραστος. Θα πέρασε καλά τη νυχτιά για να είναι τόσο ζωντανός, κεφάτος και προπάντων γελαστός. Το γέλιο από το πρόσωπό του, ο Διαμαντής αυτούσιο το μετέφερε και στα άλλα παιδιά. Κατάλαβαν ! Είχαν πάρει το ενθαρρυντικό μήνυμα, είχαν πάρει την πρώτη γλυκιά γεύση. Οι οργανωτές, σαν μέλισσες ετοίμαζαν το καθετί με περίσσια προσοχή και ενδιαφέρον. Κόσμος από όλη τη χώρα μαζεύεται στην πρωτεύουσα.

Διαμαντής, Αλέκα, Στέφανος και Αθηνά στο σαλόνι του σπιτιού τους, με τον αρχηγό να δίνει τις τελευταίες οδηγίες στην ομιλήτρια, που δε σταματούσε να τους λέει να μην ανησυχούν και πως ήταν προετοιμασμένη και πως όλα θα πήγαιναν καλά. Την ομιλία είχε γράψει ο Διαμαντής με την βοήθεια βεβαίως και των υπολοίπων. Ήρθε η ώρα! Στην πλατεία είχε αρχίσει να μαζεύεται ο κόσμος. Μέλη της οργάνωσης από όλη τη χώρα, έκαναν την εμφάνισή τους. Σε ένα σημείο της πλατείας, γύρω στα τριακόσια άτομα με ένα τεράστιο πανό, με τη φωτογραφία της Αλέκας στο κέντρο, έδιναν το παρόν. Ήταν όλοι από το χωριό του προέδρου του κόμματος, του Διαμαντή. Ήταν από τη Βλαχοκερασιά, και ήρθαν να βοηθήσουν και αυτοί, να βάλουν και τούτοι ένα πετραδάκι για τον αγώνα, που ο μικρός σε ηλικία, μα μεγάλος σε πνεύμα πατριώτης τους, μαζί με άλλους αγωνιστές είχε ξεκινήσει. Ήθελαν με την παρουσία τους, να τιμήσουν αυτόν που τους τίμησε και έκανε το χωριό τους γνωστό σε όλα σχεδόν τα μέρη της γης, κατέχοντας την αντιπροεδρία της οργάνωσης, για τα δικαιώματα των ανθρώπων ανά τον κόσμο.

Ήταν εκεί, για να ενισχύσουν και εκείνοι το στερέωμα της δημοκρατίας στη χώρα, ήρθαν για να συνδράμουν στην προσπάθεια για τη μεγάλη αλλαγή. Γέμιζε η πλατεία και ο κόσμος τώρα συγκεντρώνεται στους γύρω δρόμους. Οι οργανωτές έχουν κάνει με υποδειγματικό τρόπο τη δουλειά τους. Στα μεγάφωνα ακούγονται τραγούδια που εμψυχώνουν τους συγκεντρωθέντες και η φωνή της Διαμαντούλας, μιας φοιτήτριας από τη Βλαχοκερασιά, διέκοπτε τη μουσική λέγοντας στο πλήθος φράσεις, που εγκωμιάζαν το καινούργιο κόμμα και τους μεγάλους στόχους του. Λίγες στιγμές απομένουν ακόμη για να εμφανιστούν στην εξέδρα, η Αλέκα και οι συνεργάτες της. Έξι

ακριβώς η ώρα και η Αλέκα με τον πρόεδρο Διαμαντή και τους υποψήφιους βουλευτές της Αθήνας, βγαίνουν και χαιρετούν. Λευκά περιστέρια αφήνονται από τα χέρια τους και χάνονται στον αέρα. Ρυθμικά συνθήματα ακούγονται που δε λένε να σταματήσουν.

«Η πρώτη, η πρώτη, πρωθυ-πουργός-γυναίκα, θα είναι, θα είναι, θα-είναι-η- Αλέκα», ξεκινά από μια άκρη της πλατείας και κάνει το γύρο. Η Αλέκα μπροστά στα μικρόφωνα και κάτω από ένα τεράστιο φωτισμό, αρχίζει την ομιλία της:

– Φίλοι και φίλες, δημοκρατίσσοι και δημοκράτες. Είναι μεγάλη τιμή για μένα, που αυτή τη στιγμή βρίσκομαι μπροστά σε ένα τόσο μεγάλο και ενθουσιώδες πλήθος. Μέσα από τα βάθη της ψυχής μου, ένα μεγάλο ευχαριστώ, σε όλους εσάς που με την παρουσία σας τιμάτε το μεγάλο αγώνα, που πριν από λίγα χρόνια ο σημερινός πρόεδρος του κόμματός μας και αντιπρόεδρος της παγκόσμιας οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων, Διαμαντής, ξεκίνησε...

Ένα μακράς διάρκειας χειροκρότημα συνόδεψε ένα σύνθημα που απευθυνόταν στον πρόεδρο: «Διαμαντής, Διαμαντής, για να μην πεινά κανείς».

– Δεν ήρθαμε εδώ σήμερα για να σας πούμε ότι είμαστε ικανοί να κάνουμε θαύματα. Ήρθαμε όμως να σας πούμε, ότι είμαστε ικανοί να προσπαθήσουμε για ένα καλύτερο αύριο, για ένα καλύτερο μέλλον. Δεν ήρθαμε να σας πούμε ότι γνωρίζουμε τα πάντα και πως είμαστε παντογνώστες. Ήρθαμε να σας πούμε, πως γνωρίζουμε τα μεγάλα προβλήματα του λαού μας, και πως γι' αυτά με συνέπεια θ' αγωνιστούμε.

Φίλοι και φίλες, από όλους τους μεγάλους ηγέτες του κόσμου, από όλες τις προηγμένες χώρες, έχουμε πάρει τα καλύτερα και δικαιότερα συστήματα, τα βελτιώσαμε και αυτά θέλουμε να εφαρμόσουμε. Παιδεία, υγεία, δικαιοσύνη με τη δημοκρατικότερη εφαρμογή τους, έχουν τον πρώτο λόγο στο πρόγραμμά μας, για μια ριζική μεταρρύθμιση.

Βούξε η πλατεία από τα χειροκροτήματα και άλλο σύνθημα τώρα συνοδεύει τον κρότο. «Παιδεία - παιδεία, παιδεία και υγεία και όχι και όχι στον κόσμο αδικία».

Δημοκράτες και δημοκράτισσες, έχουμε βάλει υψηλούς στόχους που μαζί σας, με τη βοήθειά σας, θα φέρουμε εις πέρας. Θα εφαρμόσουμε μια καινούργια πολιτική για τη δίκαιη κατανομή του πλούτου, σε όλους τους πολίτες της χώρας μας και δεν θα υπάρχουν Α και Β κατηγορίες ανθρώπων, αφού όλοι θα έχουμε ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις. Όλοι γενικά οι θεσμοί, θα λειτουργούν με τους πλέον δημοκρατικούς τρόπους.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα αναγκάζουν την Αλέκα να σταματήσει και επί τη ευκαιρία βάζει και λίγο νερό στο στόμα της.

Πριν από λίγα χρόνια, ο πρόεδρός μας ίδρυσε την οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ» που σκοπό είχε και έχει, τη δημιουργία μιας πολιτικής δύναμης, που να μπορεί να έρθει στη βουλή και από εκεί να δώσει τον αγώνα της για τη δημιουργία των προϋποθέσεων για μια πιο δίκαιη, δημοκρατική και σύγχρονη κοινωνία.

Το κόμμα της Θέμιδος πηγή έχει την οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ» και το δροσερό και γάργαρο νερό, είναι τα μέλη της. Είστε εσείς, είναι όλοι αυτοί που εδώ και χρόνια μαζί μας αγωνιστήκανε, για το μεγάλωμα αυτής της οργάνωσης και κανένας δεν πρόδωσε και δεν εγκατέλειψε το δύσκολο αγώνα. Το κόμμα μας, θα εφαρμόσει τις πιο σύγχρονες και αποδοτικές μεθόδους και δεν θα υπάρξει κανένας, μα κανένας πολίτης στη χώρα, που να νιώσει την αδικία. Στις περισσότερες πόλεις θα γίνουν σύγχρονα νοσοκομεία, εξοπλισμένα με τα καλύτερα μηχανήματα που υπάρχουν, για να καλύπτουν όλες τις ανάγκες και να πάψουν οι πολίτες να ταλαιπωρούνται στα ράντζα και στους διαδρόμους των τωρινών. Όλοι οι Έλληνες πολίτες, θα έχουν ίση μεταχείριση και σ' αυτόν τον τομέα, αφού θα εφαρμόσουμε ένα ενιαίο σύστημα υγείας, πρωτότυπο, μα πάνω απ' όλα δίκαιο και αποδοτικό.

Σύγχρονα σχολεία και Πανεπιστήμια είναι στο πρόγραμμά μας. Τα Πανεπιστήμια θα είναι ανοιχτά, για όλους εκείνους που από τις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου έχουν δείξει άριστη επιμέλεια και έχουν συγκεντρώσει τους απαιτούμενους βαθμούς. Θα καταργηθούν τα ιδιαίτερα μαθήματα, αφού η ύλη θα διδάσκεται στα σχολεία και σχεδόν τίποτα οι μαθητές δε θα είναι υποχρεωμένοι να κάνουν στα σπίτια τους. Ξανά χειροκροτήματα,

διακόπτουν την ομιλήτρια. Οι καθηγητές και δάσκαλοι θα αμείβονται, για να μπορούν να αντεπεξέρχονται στις ανάγκες τους και δεν θα αντιμετωπίζουν δυσκολίες που σήμερα τους εξαναγκάζουν να κάνουν δεύτερη και τρίτη δουλειά.

Μεγάλο βάρος θα δοθεί στον τομέα της δικαιοσύνης και θα εφαρμοστεί, ότι καλύτερο και δικαιότερο για την απονομή της, αφού όπως ξέρουμε ο λαός μας προτιμά να κοιμάται νηστικός, παρά αδικημένος. Η πλατεία σείεται από τα χειροκροτήματα.

Το κόμμα μας, εκτός από δημοκρατικό χαρακτήρα, έχει και κάτι άλλο πολύ σπουδαιότερο που το διακρίνει. Είναι ένα κόμμα με στραμμένη την προσοχή του, σε αυτό που όλοι οι λαοί της γης εύχονται και περιμένουν. Είναι ένα κόμμα, που μητέρα του έχει την οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ» η οποία σαν θεμελιώδη αρχή της, έχει την ειρήνη· (την στιγμή αυτή πολλοί θα ήθελαν να βρίσκονται στην εξέδρα). Το σύνθημα «ειρήνη - ειρήνη» δονεί την περιοχή.

– Χωρίς την ειρήνη, συνεχίζει η Αλέκα, όσο καλά και αποδοτικά προγράμματα και να εφαρμόσουμε, τίποτα στην ουσία δεν θα έχουμε καταφέρει. Έναν παράδεισο να κάνουμε τη χώρα μας, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, μπορεί να μετατραπεί σε μια κόλαση και τίποτα όρθιο να μη μείνει. Χαμένοι κόποι όλα αυτά. Με την ειρήνη και την σταθερότητα στην περιοχή, μπορούμε να χαρούμε και να απολαύσουμε τους κόπους μας. Ένα κόμμα σαν το δικό μας με μια ειρηνική δύναμη πίσω του να το στηρίζει, είναι ικανό να πραγματοποιήσει τους στόχους του και να χαρεί ο λαός μας τα καινούργια και εκσυγχρονιστικά σχέδιά του. Τότε θα έχουμε επιτύχει το σκοπό μας, τότε θα έχουμε σταθεί όρθιοι μπροστά του. Όλα για το λαό λοιπόν, όλα για την ειρήνη στην περιοχή και όχι μόνο. Το σύνθημα «ειρήνη - φιλία», ακούγεται και θα ακούγεται κάθε φορά που κάποιος από τα στελέχη της Θέμιδος θα μιλάει.

Είχε πάρει το κόμμα, εκτός από το όνομα της Θέμιδος και το όνομα της ειρήνης. Ήταν ένα ειρηνικό, δημοκρατικό και ελπιδοφόρο κόμμα. Η σημερινή συγκέντρωση, ήταν ένα ελπιδοφόρο ξεκίνημα για τους ιδρυτές του. Είπε και άλλα πολλά η Αλέκα ! Παρουσίασε σχεδόν όλο το πρόγραμμά τους.

– Θα διερωτηθεί κανείς, είπε σε κάποια στιγμή, πως για να γίνουν όλα αυτά, δεν θα χρειαστούν χρόνος και χρήμα; Ναι, φίλοι

και φίλες. Και χρόνος και χρήμα. Σας λέγω. Χρόνος υπάρχει μα και χρήμα. Με μόνη όμως τη διαφορά, ότι το χρήμα δεν κατανέμεται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Μια υπόσχεση, μια δέσμευση τώρα μπροστά σας. Η κατανομή του πλούτου στο εξής, θα γίνεται με την ακριβέστερη ζυγαριά που υπάρχει. Σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ πολύ. Σήκωσε τα χέρια της και αποχαιρέτησε το πλήθος.

Τους έστειλε γαρίφαλα και τριαντάφυλλα που υπήρχαν εν αφθονία στην εξέδρα, και ο κόσμος τη χειροκρότησε όσο κανέναν άλλον που βρέθηκε σε μπαλκόνι. Απέδειξε τις ικανότητές της και έδωσε να καταλάβουν πως το μέλλον της χώρας, είναι στα χέρια νέων και ακούραστων ανθρώπων. Είχε βάλει τη σφραγίδα και την υπογραφή, στο συμβόλαιο που είχε κάνει με τον κόσμο της οργάνωσης «ΑΙΓΑΙΟ» που την στήριζε και είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη τους. Δικαίωσε όλους που την εξέλεξαν για αρχηγό και προπάντων το Διαμαντή που την είχε προτείνει. Μπράβο Αλέκα!

Ο αρχηγός Διαμαντής, άριστος στις εκτιμήσεις του, διαισθανόταν και έβλεπε μπροστά του τα γερά θεμέλια και τις βάσεις του κόμματός του. Αυτό που δεν μπορούσε να συμπεράνει ακόμα, ήταν αν το κόμμα του θα ερχόταν πρώτο, ή θα ήταν αντιπολίτευση.

Άλλο Τουρκία με χούντα και άλλο Ελλάδα με «δημοκρατία». Σε λίγες μέρες, θα ήξερε και για την τύχη ολόκληρου του οικοδομήματός του. Οι ομιλίες και στις άλλες μεγάλες πόλεις, θα ξεκαθάριζαν τα πράγματα. Μια τέτοια μεγαλειώδη συγκέντρωση ήταν μεγάλη έκπληξη για τα άλλα κόμματα, που δεν γνώριζαν τι κρυβόταν πίσω από την Αλέκα. Για όποιον δεν ήξερε τη μυστική οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ» που από αυτή ξεφύτρωσε η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ., ήταν μια μεγάλη απορία. Πανικόβλητα τα δυο άλλα κόμματα, άρχισαν να αναθεωρούν τα προγράμματά τους, μα ήταν αργά. Ο μεγάλος ηγέτωρ Διαμαντής, είχε κάνει το θαύμα. Είτε κυβέρνηση γινόταν, είτε αντιπολίτευση, ήταν ένα μεγάλο κατόρθωμα, ένα τεράστιο επίτευγμα.

Φούντωσε για τα καλά ο αγώνας και το κόμμα της Θέμιδος με συντονισμένες κινήσεις και ενέργειες ξεχωρίζει. Οι ομιλίες της Θεσσαλονίκης και της Πάτρας συγκλονίζουν και οι πρωτοπόροι της νέας Ελλάδας με αχαλίνωτο πάθος για την αλλαγή προχωρούν. Σταθερά και ψύχραιμα. Ακούραστοι εργάτες όλοι τους, ακονίζουν τη λεπίδα της επιτυχίας. Οι εμφανίσεις τους έχουν πάρει μια τρομακτική διάσταση. Χιλιάδες ο κόσμος που τους ακολουθεί, μεγάλα τα καρδιοχτύπια των αντιπάλων. Ένα άρτια οργανωμένο κόμμα σαν αυτό, δύσκολα να μη γίνει κυβέρνηση.

Γεμάτοι αυτοπεποίθηση όλοι τους, ετοιμάζονται για την τελευταία ομιλία της Αλέκας στην Κρήτη, στο νησί της Δημοκρατίας, στο Ηράκλειο. Εκεί θα γίνει η ομιλία. Ο γιατρός Κώστας Σφακιανάκης από τον Άνω Βιάνο, η Χαρίκλεια Γιαννακοπούλου, ο Γιώργος Νικητάκης, ο Τάσος Μπλάνας, η Ιουλία Βαμβακίδου (σύζυγος αργότερα του Τάκη Κασκαμπά) και άλλοι υποψήφιοι βουλευτές και οργανωτές, στιγμή δεν σταματούν τον αγώνα. Ο υποψήφιος βουλευτής Κώστας Σφακιανάκης και βασικό στέλεχος της οργάνωσης, είναι αυτός που έχει δωρίσει το μοναδικό χτήμα που του άφησε ο συχωρεμένος ο πατέρας του, για την ανέγερση του Πανεπιστημιακού νοσοκομείου στην Κρήτη. Πολλά περιμένουν οι συμπατριώτες του από αυτόν. Τον αγαπούν και τώρα θέλουν με κάθε τρόπο να τον στείλουν στο Ελληνικό κοινοβούλιο. Εκεί θέλουν να τον δουν, από εκεί να τον καμαρώσουν. Όλα δουλεύουν με έναν καλοσχεδιασμένο και τέλειο τρόπο. Η Αλέκα και τα άλλα παιδιά, με ένα Στέφανο, τίγρη δύναμης και αντοχής, συντάσσουν το κείμενο της τελευταίας ομιλίας του Ηρακλείου.

Χτυπά το τηλέφωνο και ο Γιώργος σηκώνει το ακουστικό. Ήταν ο Στρατηγός Ανδρέας Σουχλέρης. Από τις πρώτες λέξεις του, κατάλαβε ο Γιώργος ότι κάτι καλό θα είχε να του πει.

– Πριν από λίγο, λέει ο Στρατηγός, μου τηλεφώνησε ο γιος μου ο Ευθύμιος από την Αμερική. Μια Αμερικάνικη εφημερίδα, είχε ένα άρθρο για τις Ελληνικές εκλογές. Μια νεαρή κοπέλα, γράφει, αρχηγός του νεοσύστατου κόμματος στην Ελλάδα Θ.Ε.Μ.Ι.Σ. διεκδικεί την Πρωθυπουργία της χώρας της. Ένα

επαινετικό σχόλιο και στο τέλος, λέει ο Στρατηγός, καταλήγει ως εξής:

Η Ελληνική ομογένεια είναι μαζί της και μάλιστα ένα μεγάλο κλιμάκιο από επιστήμονες και επιχειρηματίες, με συντονιστή τον Αντώνη το Λάγκα ετοιμάζονται να επισκεφτούν τη χώρα, αν καταφέρει και εκλεγεί Πρωθυπουργός.

Με ένα τέτοιο πρόγραμμα και με το βλέμμα τους στραμμένο στην ΕΙΡΗΝΗ, πώς να μην είναι μαζί τους και η ομογένεια; Πώς να μη δείχνουν ενδιαφέρον για την πατρίδα τους οι ομογενείς μας;

Ο αιφνιδιασμός που έκανε ο Διαμαντής στα άλλα κόμματα, είναι ένα από τα γεγονότα που θα μείνουν στην ιστορία. Κάτι ήξερε αυτός που ήθελε όλα να γίνουν με άκρως μυστικό τρόπο. Ένα εκσυγχρονιστικό πρόγραμμα και η ειρήνη παράλληλα, δεν είναι αυτό που ζητά ο λαός; Μα δεν είναι και λίγο πράγμα, να έχει καταφέρει να τον ακολουθούν άνθρωποι επιστήμονες με κύρος και προσωπικότητα. Ο τόπος θέλει εκσυγχρονισμό. Ο τόπος ζητά αλλαγές. Θέλει καινούργιους ανθρώπους να κυβερνήσουν.

Ετοιμάστηκαν για την ομιλία του Ηρακλείου και βρίσκονται στην Κρήτη. Στο σπίτι του γιατρού με τη χρυσή καρδιά Σφακιανάκη, είναι συγκεντρωμένοι όλοι καθώς και οι υποψήφιοι βουλευτές και κουβεντιάζουν. Ο σωματοφύλακας του Διαμαντή, Διονύσης από την Καλαμάτα, μάτι δεν κλείνει ετούτο τον καιρό. Καθώς συζητούν, ένας πυροβολισμός ακούγεται έξω από το σπίτι και με μιας ο Διονύσης, αρπάζει το Διαμαντή και τον κρατά σφιχτά στην αγκαλιά του. Ξαφνιάστηκαν όλοι τους και όταν τον ρώτησαν γιατί έκανε αυτή την ενέργεια απάντησε:

– Ο Διαμαντής, είναι εθνικό κεφάλαιο και είμαι υποχρεωμένος να τον προστατέψω.

Τόση μεγάλη ήταν η αγάπη του και η αφοσίωσή του σε αυτόν, που χωρίς να καταλάβει τι είχε γίνει, έτρεξε να μπει φραγμός σε κανένα κακό που ίσως γινόταν. Ο πυροβολισμός, δεν ήταν τίποτα άλλο, από έναν κρότο από ψεύτικο πιστόλι που είχε ένας μικρός. Μα ο γνήσιος άντρας και πιστός σωματοφύλακας, αυθόρμητα έκανε αυτή την κίνηση.

Ήρθε η ώρα της ομιλίας και ο κόσμος στην πλατεία της Αγίας Αικατερίνης συγκεντρωνόταν. Από όλο το νησί είχαν έρθει στο Ηράκλειο, για να ακούσουν την Αλέκα, που είχε κλέψει τη συμπάθεια και την αγάπη όλων όσων είχαν την τύχη να την ακούσουν, ή να μάθουν για αυτήν. Η εξέδρα ήταν έτοιμη, μα είχε και κάτι το διαφορετικό. Είχε κάτι που αντικατόπτριζε τα δημοκρατικά και ειρηνικά ένστικτα του λαού της Κρήτης. Ήταν κάτι που δικαίωνε αυτόν που βάπτισε την Κρήτη, «Το νησί της Δημοκρατίας». Πίσω ακριβώς από τους ομιλητές, τρεις ζωγράφοι από την Αρκαδία, η Θηρεσία Κοντογιάννη, ο Φώτης Βραχνός και ο Γιάννης Σινόπουλος, φίλοι του Διαμαντή, είχαν με έναν περίτεχνο τρόπο ζωγραφίσει τρεις κοπέλες, που αν τις έβλεπες από μακριά, θα ήταν δύσκολο να καταλάβεις αν επρόκειτο για αληθινές ή όχι. Τρεις πανέμορφες κοπέλες, που κρατούσε η μια το χέρι της άλλης και χαμογελούσαν.

Η πρώτη ήταν η Δημοκρατία, η μεσαία η Αλέκα (πραγματική φωτογραφία της), και η Τρίτη η Ελευθερία. Ένας θαυμάσιος φωτισμός, ένα απίθανο θέαμα. Η πλατεία της Αγίας Αικατερίνης και οι γύρω δρόμοι παρά τις καλές διαθέσεις τους, δεν ήταν ικανοί να φιλοξενήσουν την αδιαπέραστη ανθρώπινη μάζα και τα μπαλκόνια και οι ταράτσες, πρόθυμα και αυτά, αλλά λίγα. Οι πιο τυχεροί, θα έβλεπαν την εξέδρα και τους ομιλητές. Οι υπόλοιποι, απλώς θα άκουγαν. Έξι ακριβώς η ώρα και η φωνή της Ματίνας Σαρρή από τα μεγάφωνα, διακόπτει ένα τραγούδι του Μίκη Θεοδωράκη που ακουγόταν εκείνη τη στιγμή και κάνει γνωστή στο πλήθος, την άφιξη της Αλέκας και των συνεργατών της. Είναι μαζί μας, λέει η εκφωνήτρια, η αυριανή Πρωθυπουργός της χώρας, είναι μαζί μας, ο πρόεδρος του κόμματός μας Διαμαντής. Ταράζεται ο τόπος από τα χειροκροτήματα και ένα αλλιώτικο ετούτη τη φορά σύνθημα, εξαναγκάζει το Διαμαντή να φτιάξει στο νου του έναν μικρό λόγο, που ο ίδιος θα απαγγείλει στον ενθουσιασμένο δημοκρατικό λαό της Κρήτης.

«Διαμαντής, Διαμαντής» φωνάζει ο κόσμος και

«Σε τού-το το νησί, μί-λα μας και συ» δε λέει να σταματήσει. «Αλέ-κα, Δια-μαντής, σύ-μβολο τιμής». Βγαίνουν

στην εξέδρα οι Αλέκα, Διαμαντής και υποψήφιοι βουλευτές. Το τι έγινε, το μαρτυρούν οι κάλυκες που έμειναν στην πλατεία και στους δρόμους. Τούτη τη φορά ο Διονύσης δεν αντέδρασε, γιατί ο Κώστας Σφακιανάκης τον είχε ενημερώσει για το τι επρόκειτο να γίνει. Μπροστά στα μικρόφωνα όλοι τους, υψώνουν τα χέρια και χαιρετούν τον κόσμο. Οι μπαταριές αναμεμιγμένες με τα χειροκροτήματα βοούν την περιοχή. Τέσσερα λευκά περιστέρια αφήνονται ελεύθερα, με μια κορδέλα επάνω τους με τα χρώματα της σημαίας του κόμματος, που η κάθε μια από τις κορδέλλες έγραφε το όνομα του κάθε νομού της Κρήτης. Ωραίο θέαμα, από άνθρωπο με φαντασία δημιουργημένο. «Σε τού-το το νησί, μί-λα μας και συ» ακούγεται ξανά από κάτω και δονεί την πλατεία.

Ο Διαμαντής παίρνει το λόγο:

– Φίλες και φίλοι, δημοκράτισσες και δημοκράτες. Σε τούτο το νησί, δεν είναι εύκολο να μιλήσει κάποιος. Δεν είναι εύκολο να αρθρώσει λέξη κανείς. Η χαρά από την μια και η συγκίνηση από την άλλη, κλείνουν το στόμα του ομιλητή. – Ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλό του, αποδεικνύοντας το πόσο πίστευε σ' αυτά που τους έλεγε. – Μέχρι χθες αγαπητοί φίλοι, ήμασταν αντιπολίτευση. Μέχρι χθες, ήμασταν δεύτερο κόμμα. Σήμερα όμως, εσείς αλλάζατε όλα τα δεδομένα. Σήμερα εσείς έχετε άλλη γνώμη. Λαέ του Ηρακλείου, λαέ της Κρήτης, από τα βάθη της καρδιάς μου ένα μεγάλο ευχαριστώ. Ένα μεγάλο ευχαριστώ, για τη μεγάλη έκπληξη που μας επιφυλάξατε. Αναρωτιέμαι ! Κανείς δεν έμεινε στα σπίτια; Κανένας δεν παρακολουθεί από την τηλεόραση; Πώς μπορώ να μην είμαι βέβαιος, πως την Κυριακή των εκλογών, το κόμμα μας θα έχει κάνει την μεγάλη έκπληξη; Πώς μπορώ, να μην είμαι απόλυτα σίγουρος, ότι με τη δική σας εντολή και όλων των άλλων φίλων μας, το κόμμα που θα κυβερνήσει τη χώρα θα είναι το κόμμα της Θέμιδος; Φίλες και φίλοι. Η συγκέντρωση αυτή σε μένα και τους συνεργάτες μου, θα μείνει για πολλά χρόνια στις μνήμες μας. Θα μείνει όμως στις μνήμες μας και ποτέ δε θα ξεχαστεί, και η εφαρμογή του εκσυγχρονιστικού προγράμματός μας. Το πρόγραμμα που σε λίγο θα σας κάνει γνωστό η αυριανή Πρωθυπουργός της χώρας.

– Αλέκα, Αλέκα φωνάζει ο κόσμος και η Αλέκα σηκώνει τα χέρια και χαιρετά.

– Το πρόγραμμα αυτό αγαπητοί φίλοι, δεν είναι ένα απλό και φτιαγμένο για τα συρτάρια πρόγραμμα. Είναι ένα συμβόλαιο μαζί σας, είναι μια εγγύηση πολλών ετών. Δεν έχει ημερομηνία λήξης δημοκρατικές λαέ. Μα και αν προκύψει κάτι τέτοιο, η ημερομηνία αυτή, θα είναι η ημέρα εκείνη, που θα έχει υλοποιηθεί στο ακέραιο και τίποτα, μα τίποτα, δεν θα έχει ξεχαστεί από αυτό. -Χειροκροτήματα!- Με έναν τέτοιο κόσμο μπροστά σου, πώς να μη συγκινείσαι; Πώς να μη δακρύζεις;

Το σύνθημα «Διαμαντή ιππότη, βοήθα τον αγρότη», ξεκινά από την οδό Οδηγήτριας και όλη η πλατεία επαναλαμβάνει.

– Για όλους! Για όλο τον κόσμο της χώρας έχουμε προβλέψει. Κανένας δεν θα αδικηθεί, κανένας δεν θα μείνει ξεχασμένος. Για τη μεγάλη παρουσία σας εδώ και την τιμή που μας κάνατε, μια δέσμευση από εμένα προσωπικά, για ένα έργο, που ξεκίνημα θα έχει το αργότερο δυο μήνες από την ημέρα της ορκωμοσίας της κυβέρνησής μας, που εσείς εδώ της δώσατε την εντολή. Σιγή! Κανένας δε μιλά.

Ένα μεγάλο νοσοκομείο, στο οικόπεδο που ο συμπατριώτης σας Κώστας Σφακιανάκης έχει δωρίσει στην οργάνωση γι' αυτό το σκοπό, θα αρχίσει να γίνεται.

«Τον Κώ-στα το- γιατρό,- να κά-νεις υ-πουργό», φωνάζει ο κόσμος και χειροκροτεί ασταμάτητα. Σηκώνει τα χέρια του ο γιατρός Σφακιανάκης, χαιρετά το πλήθος και μια αγκαλιά με λουλούδια που του φέρνει ένας οργανωτής, τα χαρίζει στον κόσμο που βρίσκεται μπροστά του.

– Φίλες και φίλοι, συνεχίζει ο Διαμαντής, ένα μεγάλο ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου. Ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ, για την παμμεγίστη τιμή που μας κάνατε.

Τη στιγμή αυτή, ένα λευκό περιστέρι ήρθε και κάθισε πάνω στα μικρόφωνα, με ένα μικρό χαρτί δεμένο στο λαιμό του που έγραφε: «Η νίκη είναι μαζί σας». Το περιστέρι αυτό, το είχε φέρει από τις Φιλιππίνες ο Αιμίλιος Χριστοδουλίδης, υποψήφιος βουλευτής Ρεθύμνου και ήταν ειδικά εκπαιδευμένο γι' αυτό το σκοπό. Με αυτά τα λόγια ο Διαμαντής τελείωσε και η Αλέκα

τόρα στην πραγματική της θέση. Με έναν απλό τρόπο που φανέρωνε τη σεμνότητά της, έκανε την ομιλία. Παρουσίασε το πρόγραμμα, χειροκροτήθηκε με ενθουσιασμό και πολλές φορές διεκόπη, από τα παρατεταμένα χειροκροτήματα και τα συνθήματα με τα οποία οι φίλοι του κόμματός της, με πάθος εξέφραζαν τα συναισθήματά τους. Τρεις φορές εξαναγκάστηκε η Αλέκα να βγει στην εξέδρα για να ικανοποιήσει το παραλήρημα του πλήθους, που δεν σταματούσε να ζητά κάτι ακόμη να τους πει, πάλι να τους μιλήσει.

Ο σοφός Διαμαντής είχε βγάλει το πόρισμά του. Η οργάνωση που με τόση μαεστρία ίδρυσε και το κόμμα που από αυτήν γεννήθηκε, δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι θα γινόταν κυβέρνηση. Δυο μέρες απομένουν για την Κυριακή των εκλογών. Λίγη ξεκούραση, μα πολύ δουλειά. Είναι όμως όλοι τους συνηθισμένοι και τίποτα δεν καταλαβαίνουν. Δεν καταλαβαίνουν όμως τίποτα και οι φίλοι τους, που χωρίς κανείς να τους το ζητήσει, προστατεύουν και φρουρούν τα σπίτια του Διαμαντή και της Αλέκας για παν ενδεχόμενο. Ο δυνατός άνεμος που πριν από καιρό κυριαρχούσε μέσα τους, ο μεγάλος εμψυχωτής αρχηγός τους, τον είχε μετατρέψει σ' ένα φοβερό τυφώνα που θέλει να σαρώσει το σάπιο κατεστημένο και να θεμελιώσει ένα γιγάντιο και άφθαρτο σύστημα, που θα μεταπλάσει τον τόπο σ' ένα υπολογίσιμο, αξιόλογο και πρωτοπόρο κράτος. Ένα κόμμα που έχει στους κόλπους του ανθρώπους με τεράστια πνευματικά αναστήματα και με πρωτοπόρους, τους θυελλώδεις αυτούς νέους ανθρώπους δε μπορεί! Θα την κάνει τη μεταρρύθμιση. Θα σταθεί όρθιο και θα λύσει τα προβλήματα του λαού. Όλοι περιμένουν από αυτούς και αυτοί έχουν την τόλμη. Έχουν τη δύναμη. Σαββάτο βράδυ και έπεσαν να κοιμηθούν.

Το πρωί θα στηνόντουσαν οι κάλπες. Λίγες ώρες πριν έρθει η πολυπόθητη μέρα, η μέρα που θα δικαίωνε τους κόπους τόσων ετών. Μεσάνυχτα και κάτι, ένα όνειρο κάνει το Στέφανο να τιναχθεί και να φωνάζει: «Τα σπιρούνια, τα σπιρούνια».

Εύπνησε η Αλέκα, του μίλησε μα αυτός τίποτα. Ξανά ο Στέφανος άλλο τίναγμα και πάλι την ίδια φράση. «Τα σπιρούνια,

τα σπιρούνια». Κάποιο όνειρο, σκέφτεται η Αλέκα, θα βλέπει. Μα πριν προλάβει να τελειώσει τη σκέψη της, ο Στέφανος πετάχτηκε όρθιος. Ξύπνησε. Κούνησε το κεφάλι του να συνέλθει και διηγήθηκε το όνειρο στην Αλέκα.

– Είδα στον ύπνο μου, της λέει, ότι ήσουν καβάλα στο άλογο που έβγαλε από το ποτάμι το Διαμαντή. Σε έναν μεγάλο κάμπο με ένα φαρδύ και ίσιο δρόμο. Δυο άλλοι καβαλάρηδες σε άλλα δύο άλογα ήταν δίπλα σου και παρατρέχατε. Ο ένας έμεινε πίσω. Μα ο άλλος συνεχώς πλάι σου, κάλπαζε και προσπαθούσε να σε προσπεράσει. Κάλπαζες και εσύ. Για κάμποση ώρα πήγαινε μπροστά σου. Μα εσύ τον έφτασες και ξανά δίπλα ο ένας στον άλλον. Μπροστά σας ήταν μια μεγάλη τάφρος κι έπρεπε να την περάσετε. Απέναντι βρισκόταν ένα χτήμα γεμάτο από δέντρα. Και τι δεν είχε μέσα. Όλα καρποφόρα και γεμάτα καρπούς. Πλησιάσατε το χαντάκι. Σου φώναξε: Τα σπιρούνια, τα σπιρούνια. Κέντρισες με τα σπιρούνια το άλογο και με ένα φοβερό άλμα βρεθήκατε απέναντι. Το άλλο άλογο λίγο πριν κάνει το άλμα, στυλώθηκε στα δυο πισινά πόδια του και έμεινε εκεί. Δεν είχε τη δύναμη να περάσει απέναντι.

– Γι’ αυτό φώναζες, τα σπιρούνια, τα σπιρούνια, του λέει η Αλέκα.

– Δηλαδή το άκουσες; τη ρωτάει ο Στέφανος.

– Όχι μόνο το άκουσα, αλλά τινάχτηκες κιόλας.

Ήταν καλά να μη δει όνειρο ο Στέφανος. Μα σαν το έβλεπε, ήταν γι’ αυτόν προίμιον ενός γεγονότος... Με το που ο ήλιος έσκασε μύτη το πρωί, ξύπνησαν κι όλοι μαζί στο διαμέρισμα του Διαμαντή και της Αθηνάς για έναν καφέ και ένα πρωινό, που η Αθηνά είχε ετοιμάσει. Τούτη την ημέρα ο Διαμαντής δεν βγήκε στο παράθυρο να κοιτάξει τον ήλιο. Τούτο το πρωί δεν πρόλαβε, αν και η ημέρα αυτή, ήταν μια από τις σπουδαιότερες μέρες της ζωής του. Τον πρόλαβε ο ήλιος. Αυτός ήταν που περίμενε να δει το Διαμαντή. Αυτός βγήκε πρώτος. Αντεστράφησαν τώρα οι όροι. Τι είναι και τούτα τα φαινόμενα! Μα πως να το κάνουμε! Ο Διαμαντής είχε αρχίσει ν’ αποκτά μεγάλη λαμπρότητα. Να γίνεται ο ήλιος της πατρίδας του, το φωτεινότερο άστρο της

Ελλάδος. Ήταν ένας καινούργιος ήλιος, χαρούμενος και γελαστός. Αυτός θα φώτιζε τη χώρα, αυτός θα ζέσταινε τη γη...

– Καλοκαιριάτικη μέρα σήμερα, λέει η Αθηνά.

– Μακάρι, απαντά ο Στέφανος, να κάνει καλή μέρα, να πάει ο κόσμος να ψηφίσει και να γυρίσει με το καλό στα σπίτια του. Δεν είδες τι γίνεται τα Σαββατοκύριακα, ιδίως αν έχει βροχή; Δεν είχε και άδικο. Οδικό δίκτυο ήταν αυτό;

Ο Διαμαντής με το Στέφανο, λόγω του ότι δεν είχαν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις, δεν είχαν δικαίωμα ψήφου από ότι γνωρίζουμε. «Ήταν μικροί ακόμη και δεν είχαν αποκτήσει προσωπικότητα φαίνεται». Έτσι αντιμετώπιζαν τους νέους τότε.

Το μεσημέρι έφαγαν στου κυρ Ηλία το σπίτι. (νά 'ταν η πρώτη και τελευταία φορά!). Οι κοπέλες και οι υπόλοιποι θα πήγαιναν να ψηφίσουν όλοι μαζί. Άλλαξαν όμως γνώμη και η Αλέκα πήγε με το Στέφανο και τρεις σωματοφύλακες, και η Αθηνά με το Γιώργο και τους γονείς της. Ο Διαμαντής έμεινε στο σπίτι. Εκατοντάδες τα τηλεφωνήματα, δεν προλάβαινε να μιλήσει στο ένα τηλέφωνο, τον ζητούσαν στο άλλο. Τα είχε αυτά το σύστημα. Ψήφισαν και γύρισαν. Όλοι μαζί τώρα και με άλλους στενούς συνεργάτες περιμένουν. Κουβεντιάζουν και σχεδιάζουν. Η ψυχραιμία που τους διακρίνει, πολλά μαρτυρεί. Παρά τη μεγάλη βαρύτητα της ημέρας, και σ' αυτόν τον τομέα αναμφίβολα αριστεύουν. Χωρίς άγχος και με καρτερία περιμένουν. Περιμένουν να περάσει η ώρα και νά 'ρθουν τα πρώτα αποτελέσματα.

Συνήθως, οι υποψήφιοι πρωθυπουργοί ετοιμάζουν δύο λόγους. Έναν για να χρησιμοποιήσουν αν εκλεγούν και έναν όταν χάσουν. Ένας σύμβουλος του Διαμαντή, ο Θανάσης ο Σιέτος, τον ρώτησε κάποια στιγμή.

– Τους λόγους τους ετοιμάσατε;

– Γιατί ρε Σιέτο τους λόγους, κι όχι το λόγο; Πόσες φορές θα μιλήσουμε;

– Μα... Κάτι πήγε να πει ο Σιέτος.

– Τι μα, και ξεμά ρε Θανάση; του ξαναλέει ο Διαμαντής. Εδώ σε ετοιμάζω για γενικό γραμματέα και εσύ στους λόγους βρίσκεσαι ακόμη;

Με τους πιο πιστούς φίλους τους και συνεργάτες, θα έμεναν εκεί. Από εκεί θα παρακολουθούσαν τα αποτελέσματα. Τα γραφεία του κόμματος στην Ιπποκράτους και της Αλέκας στην Πατησίων, είχαν γεμίσει από κόσμο, που με αγωνία περίμενε να μάθει τα πρώτα αποτελέσματα.

Όσος καιρός και να χρειάζεται να περάσει, για να φτάσει η στιγμή για κάτι που θέλει κανείς να κάνει, σίγουρα θα έρθει αυτή η στιγμή. Έτσι και τώρα. Χτύπησε το τηλέφωνο και ο Γιώργος σήκωσε το ακουστικό. Το πρώτο αποτέλεσμα είχε φτάσει στ' αυτιά του. Ήταν από την Κοζάνη. Ένα χωριό Σκίτη το όνομά του. Στους 200 εγγεγραμμένους είπε ο αντιπρόσωπος, ψήφισαν οι 188. Το κόμμα της Θέμιδος πήρε 101, το Δ.Ε.Κ. (Δημοκρατικό Εθνικό Κόμμα) 79, και το Κ.Α. (Κόμμα Ανεξαρτησίας) 8.

Είχε κάνει καλή δουλειά ο Κώστας ο Δημητριάδης. Ήταν υποψήφιος βουλευτής Κοζάνης και συμπτωματικά και από το χωριό που ήρθαν τα πρώτα αποτελέσματα. Άλλο τηλεφώνημα τώρα, από τα Τρίκαλα. Από το χωριό Μπελέτσι. Ο αντιπρόσωπος του κόμματος εκεί καθηγητής Παύλος Παπαγεωργίου, έδωσε τα αποτελέσματα: Στους 165 εγγεγραμμένους ψήφισαν 158. Θ.Ε.Μ.Ι.Σ 102, Δ.Ε.Κ. 40 και Κ.Α 16. Τρίτο τηλεφώνημα, Γρίβα Κιλκίς και ο Θανάσης ο Στόιος στο τηλέφωνο. Στους 650 ψηφίσαντες λέει, Θ.Ε.Μ.Ι.Σ 390, Δ.Ε.Κ. 221 και το Κ.Α. 39. Το επόμενο ήταν από την Κομοτηνή. Από το χωριό Ίασμος. Μεγάλο χωριό, μεγάλο και το έργο που πρόσφερε ο Γιώργος ο Ραϊτσος. Στους 2.044 εγγεγραμμένους ψήφισαν 2.034. Η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ πήρε 1.623, 400 πήρε το Δ.Ε.Κ και 11 μόνο το Κ.Α. Αποχή 10.

Από Αθήνα τούτη τη φορά, και από το 274 εκλογικό τμήμα Καισαριανής. Από τα 989 έγκυρα ψηφοδέλτια, η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ πήρε 681, το Δ.Ε.Κ 261, και το Κ.Α. 47. Στο τηλέφωνο ήταν ο Γιώργος ο Λάσκαρης. Μεγάλος αγωνιστής της οργάνωσης. Είχε φτάσει μέχρι τον Καναδά η χάρη του για τον αγώνα. Ο Γιώργος

ο Λάσκαρης ήταν από τους πιο γνήσιους άνδρες στο πλευρό του Διαμαντή, και στις δύσκολες αποστολές, πάντα τον χρησιμοποιούσε.

Το Ζευγολατιό Κορινθίας τώρα και ο Γιάννης Καλλιανιώτης στο άλλο άκρο του τηλεφώνου. 2.258 ψήφισαν, και η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ πήρε 1.366, το Δ.Ε.Κ 629, και το Κ.Α. 259. 4 ήταν άκυρα. Ο Δημήτρης ο Δάρας από το 123 εκλογικό κέντρο της Πάτρας, έδωσε άλλο ένα αποτέλεσμα. Στους 1.349 εγγεγραμμένους, ψήφισαν 1.332. Οι 852 προτίμησαν το κόμμα της Θέμιδος, οι 300 το Δ.Ε.Κ και οι 180 το Κ.Α. Ο Δημήτρης ο Μαλαμάκης από τη Μονοκκλησιά Σερρών, έδωσε ένα αποτέλεσμα με ένα νούμερο ψηφισάντων που όλοι παραξευεύτηκαν. Στους 301 εγγεγραμμένους, ψήφισαν μόνον 88 άτομα. Τους 50 τους πήρε η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ και τους 38 το Δ.Ε.Κ. Το Κ.Α. δεν πήρε κανέναν. Ποιος ξέρει τι παράπονα θα είχαν οι άνθρωποι από τους πολιτικούς για να υπάρξει τόση μεγάλη αποχή.

Ο Στάθης ο Σοφινός από τη Μακρακώμη Φθιώτιδος, έστειλε ένα άλλο καλό αποτέλεσμα. Στους 1.892 που ψήφισαν, οι 1.004 επέλεξαν το κόμμα της Θέμιδος, οι 569 το Δ.Ε.Κ. και οι 318 το Κ.Α. 1 ήταν άκυρο. Ο Πλαταμώνας με τον Βασίλη τον Παπαδημητρίου, δεν τα πήγε και άσχημα. Στους 1.004 που ψήφισαν, η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ πήρε 599, το Δ.Ε.Κ. 305, και 100 το Κ.Α. Στον Μαραθώνα, στους 1.501 ψηφισάντες οι 780 ψήφισαν το Δ.Ε.Κ. 600 τη Θέμιδα και 121 το Κ.Α. Επίσης στο Μέτσοβο προηγείτο το Δ.Ε.Κ. και ακολουθούσε η Θ.Ε.Μ.Ι.Σ και το Κ.Α.

Συνέχιζαν να έρχονται αποτελέσματα. Τα δυο μεγάλα κόμματα δεν είχαν και μεγάλη διαφορά. Σχεδόν πήγαιναν δίπλα-δίπλα μπορούμε να πούμε. Αυτό που παρατηρήσαμε σ' αυτές τις εκλογές, ήταν πως εκτός από μεμονωμένες περιπτώσεις, δεν υπήρχε αποχή. Όλος ο κόσμος έδινε τον αγώνα του. Όλοι προσπαθούσαν. Κάτι λέει αυτό. Ο Γιώργος κι ο Στέφανος, κατά διαστήματα περνούσαν και από τα γραφεία του κόμματος, απ' της Αλέκας και από άλλα γραφεία υποψηφίων βουλευτών.

Ενώ χτυπούσαν τα τηλέφωνα μεταφέροντας αποτελέσματα από διάφορα μέρη της χώρας, ο Διαμαντής κοιτάζει το ρολόι του

και φωνάζει το σύμβουλό του Δημοσθένη Κρίμπαλη, που λίγο πιο πέρα με την Αθηνά κουβέντιαζε.

– Ρε συ Δημάκο τι έγινε το χωριό μας; Ακόμη δεν μέτρησαν τους ψήφους εκεί κάτω;

– Τι να μετρήσουν αρχηγέ του απαντά ο πανέξυπνος νεαρός σύμβουλός του. Πεντακόσιους δέκα έξι ψηφοφόρους έχει το χωριό, πεντακόσιους δέκα έξι θα πάρουμε και θα το δεις.

Δεν πέρασαν ούτε δέκα λεπτά και στο τηλέφωνο ήταν ο πατέρας του Δήμου, ο Κώστας ο Κρίμπαλης, από τη Βλαχοκερασιά. Ο νεαρός πνευματώδης Δήμος δεν είχε κάνει λάθος. Όντως είχαν πάρει 516 ψήφους ενέργεια που φανερώνει το ποιόν των ανθρώπων που κατοικούν σ' αυτό το πανέμορφο αρκαδικό χωριό. - Αργότερα θα δούμε με τι τρόπο ο φιλότιμος και ευγνώμων Διαμαντής αντάμειψε την πράξη των συγχωριανών του.- Εκείνη τη στιγμή στο γραφείο του Διαμαντή καθόταν ο Αντώνης ο Κοκκώνης αναδεξιμιάς του κυρ-Ηλία, και βασικό στέλεχος και προσπαθούσε να επικοινωνήσει με ένα εκλογικό κέντρο της Πλάκας. Ακούγοντας το αποτέλεσμα που είχε έρθει από τη Βλαχοκερασιά, σηκώθηκε επάνω, πλησίασε το Διαμαντή και του είπε:

– Η ενέργεια των συγχωριανών σου, αποδεικνύει περίτρανα το μεγαλείο της ψυχής τους.

Την άλλη τετραετία ο Αντώνης και η γυναίκα του, το εκλογικό τους δικαίωμα το εξάσκησαν στη Βλαχοκερασιά.

Ήταν εννέα η ώρα ακριβώς και όλοι περίμεναν τις ειδήσεις. Περίμεναν να δουν και να ακούσουν νέα από όλη τη χώρα. Όντως, βγήκε ο παρουσιαστής και η πρώτη του κουβέντα...

– Ήρεμα, και χωρίς προβλήματα διεξήχθησαν οι σημερινές εκλογές. - Ήταν κάτι που όλοι τους το ευχόντουσαν-. Τα δυο μεγάλα κόμματα, συνεχίζει, δίνουν μεγάλη μάχη. Πρόβλεψη δε μπορούμε να κάνουμε. Έδειξε και τους αρχηγούς των κομμάτων που είχαν πάει στα εκλογικά κέντρα για να εξασκήσουν το εκλογικό τους δικαίωμα. Τη στιγμή που έδειχνε την Αλέκα να ρίχνει το ψηφοδέλτιο στην κάλπη, λίγο πιο πίσω η κάμερα «έπιασε» ένα γεροντάκο να κάνει το σταυρό του. Ποιος ξέρει τι

θα είχε στο μυαλό του ! Ποιος ξέρει τι ευχή θα έκανε. Μα και η απλότητα της Αλέκας καθώς χαιρετούσε τον κόσμο...

Το πιο ωραίο στιγμιότυπο που έδειξε η τηλεόραση εκείνη την ώρα, ήταν όταν ένα κοριτσάκι έδωσε ένα γαρίφαλο στην Αλέκα, έξω από το εκλογικό κέντρο. Το πήρε στην αγκαλιά της, το φίλησε και το ρώτησε:

– Αν ψήφιζες, ποιον θα προτιμούσες;

Της χάιδεψε το μέτωπο και της είπε:

– Εσένα θα ψήφιζα, γιατί όλοι μας σ' αγαπάμε.

– Γιατί με αγαπάτε, το ρωτάει η Αλέκα.

– Επειδή σ' αγαπάμε, γι' αυτό σ' αγαπάμε, της απαντά το παιδάκι.

– Και επειδή θα φτιάξεις γήπεδα για να παίζουμε, συμπλήρωσε ο αδερφός της που ήταν δίπλα τους.

Ήταν ένα ωραίο στιγμιότυπο, από αυτά που θα μείνουν στη μνήμη της Αλέκας.

Συνέχιζαν τα αποτελέσματα και όλοι στο πόδι. Δύο και κάτι η ώρα, και το κόμμα της Δ.Ε.Κ. προηγείται. Ήταν η πρώτη φορά που η διαφορά ήταν κάπως αισθητή. Δεν υπήρχαν τότε τα τέλεια κομπιούτερς που έχουμε σήμερα, και αργούσαν. Άλλαξαν τα χρώματά τους... Ο ψύχραιμος και διορατικός Διαμαντής, ατάραχος και μέγας ψυχολόγος, για να τους ενθαρρύνει άρχισε να τους λέει μια ιστορία από αυτές που του είχε πει ο παππούς του, ο συχωρεμένος, όταν ήταν στην Αυστραλία. Τέτοια ώρα για να έχεις διάθεση για ιστορίες και αστεία, ή θηρίο πρέπει να είσαι, ή Θεός, καθώς είχε πει και ο Αριστοτέλης. Ο Διαμαντής Θεός δεν ήταν, μα ήταν όμως θηρίο. Ήταν θηρίο ψυχή τε και σώματι. Τελείωσε η ιστορία του παππού, και ενώ άλλη φορά θα είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια, κανένας δεν κατάφερε να κάνει κάτι τέτοιο. Ο Μεγάλος άνδρας της νόησης, έχει στείλει το μυαλό του στο νησί της Δημοκρατίας και έχει καταμετρήσει αν και σκοτάδι, όλα τα Ψηφοδέλτια του νησιού. Τους μεταδίδει με τον τρόπο του την αισιοδοξία του και ο νους του είναι στην ολιγομελή σύνθεση της Κυβέρνησής του. Μα τι φανταστικό πνεύμα, τι διορατικός νους!

Από την Κρήτη είχαν έρθει πολύ λίγα αποτελέσματα. Γενική διακοπή ρεύματος σε όλο το νησί και όλοι περιμένουν την αποκατάσταση της βλάβης. Σταθερά μπροστά το Δ.Ε.Κ. σταθερά ανεβαίνουν και οι σφυγμοί τους, και με τάσεις για μια ακόμα αύξησή τους. Η αδρεναλίνη ήταν στο φουλ της παραγωγής της. Επικοινωνούν συνεχώς με την Κρήτη. Οι προβλέψεις ήταν ενθαρρυντικές για όλους, αλλά αποτελέσματα δεν είχαν ακόμη, αφού χωρίς φως δεν είναι δυνατή η καταμέτρηση των ψήφων.

Χτύπησε το τηλέφωνο.

– Επί τέλους ακούγεται να λέει μια χαρούμενη φωνή. Ήταν ο Κώστας ο Σφακιανάκης. Μίλησε με τον ίδιο το Διαμαντή. Σημείωσε κάτι νούμερα ο Διαμαντής, σε ένα τεφτέρι και έκλεισε το τηλέφωνο. Έκανε έναν γρήγορο υπολογισμό σε συνδυασμό με τα άλλα αποτελέσματα που είχαν έως εκείνη τη στιγμή και ύψωσε τη γροθιά του. Πάγωσαν όλοι !

– Από αύριο στις θέσεις σας, τους λέει και αγκαλιάζει το Στέφανο.

Κανένas δεν είχε καταλάβει ακόμη τι είχε γίνει. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, βγαίνει ο παρουσιαστής και κάνει γνωστό, πως το πρόβλημα στην Κρήτη αποκατεστάθη και σε λίγο θα έχουμε αποτελέσματα από το νησί. Έδειξε μια διαφήμιση και μια δεύτερη πήγε να αρχίσει, αλλά τούτη τη φορά η γνωστή παρουσιάστρια Μαριέτα Συριοπούλου βγήκε και έδωσε όλα σχεδόν τα αποτελέσματα από όλη τη χώρα, που έστειλε τις καρδιές τους γρήγορα στις θέσεις τους και την Αλέκα στη θέση που της είχε ετοιμάσει ο Ελληνικός λαός. Στη θέση που με αγώνες και θυσίες όλοι τους είχαν βοηθήσει για να τη στείλουν. Στην καρέκλα του ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ της χώρας. Εκεί ο λαός της Ελλάδος την ήθελε, εκεί την τοποθέτησε. Με 155 βουλευτές στα έδρανα για ένα νεοσύστατο κόμμα, δεν ήταν και λίγο πράγμα. Το τι έγινε σε κείνο το σπίτι δεν περιγράφεται.

Όλοι τους έχουν αγκαλιάσει τον πρόεδρο του κόμματος Διαμαντή και δε θέλουν να τον αφήσουνε. Η Αλέκα έχει βάλει τα κλάματα, και μάταια οι φίλες της, Αιμιλία Νικητάκη-Κοπίτα και Πόπη Σταθοπούλου-Καστραντά προσπαθούν να την

συνεφέρουν. Ο Στέφανος, ο πιο πιστός άνθρωπος του Διαμαντή μέσα στον κόσμο, αποδεικνύει για άλλη μια φορά την αφοσίωσή του σ' αυτόν. Κλαίει στην αγκαλιά του, και δε λέει να σταματήσει.

– Δε μπορούσε να με διαψεύσει το όνειρό μου, είπε κάποια στιγμή που κατάφερε να αρθρώσει λέξη. Αφού το πέρασε το εμπόδιο το άλογο της Αλέκας. Πως ήταν δυνατόν να μην κερδίσουμε, τις εκλογές.

Ο κόσμος έχει ξεχυθεί στους δρόμους. Όλη σχεδόν η χώρα είναι στο πόδι. Έχει γίνει ένα πραγματικό θαύμα. Μέσα από ένα ασύλληπτο σχέδιο του θησαυρού της φαντασίας Διαμαντή, έχουν βγει 155 βουλευτές που σε λίγο θα κυβερνήσουν τον τόπο. Πάνω σε ένα τεφτέρι ενός εστιατορίου πριν από χρόνια, ο Διαμαντής σχημάτισε τη λέξη «ΑΙΓΑΙΟ», και έβαλε την πρώτη του υπογραφή μαζί με τον πιστό φίλο του το Στέφανο και ακολούθησαν οι υπόλοιποι. Μέσα από το «ΑΙΓΑΙΟ» βγήκε το κόμμα που σήμερα κερδίζει τις εκλογές και θα κυβερνήσει τη χώρα. Μα τι σύμπτωση, τι μεγάλη συντυχία. Σε ένα τεφτέρι και σήμερα, σε ένα απλό χαρτί, έκανε τους υπολογισμούς του ο Διαμαντής, μετά το τηλεφώνημα του Κώστα Σφακιανάκη και σχηματίστηκε το ποσοστό που έβγαζε τους 155 βουλευτές.

Ετοιμάστηκε η Αλέκα να βγει στην τηλεόραση, να πει δυο λόγια, να ευχαριστήσει τον κόσμο που την τίμησε με τη θέση που πολλοί θα ζήλευαν και αν σκεφτούμε και το νεαρό της ηλικίας της, πάρα πολλοί θα ήθελαν να έχουν. Το αυτοκίνητο κάτω, με τους σωματοφύλακες, και οδηγό τον Τάκη τον Καμπισούλη από το Σταυροδρόμι της Γορτυνίας, έτοιμο να μεταφέρει την Αλέκα και τους άλλους στα γραφεία του κόμματος, όπου από εκεί η αυριανή Πρωθυπουργός θα έκανε τις δηλώσεις. Ετοιμάστηκαν, μπήκαν στο αυτοκίνητο και έφτασαν στα γραφεία. Με μεγάλη δυσκολία κατάφεραν να περάσουν από το αδιαπέραστο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί και πανηγύριζε και να ανεβούν επάνω. Μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και η Αλέκα με εκείνο το απλό μα γοητευτικό ύφος, βγαίνει στο γυαλί.

— Φίλοι και φίλες, συμπατριώτες και συμπατριώτισσες. Αγαπητέ λαέ της Ελλάδος. Είμαι μικρή, πολύ μικρή, μπροστά σε έναν τόσο μεγάλο θώκο που εσείς μου εμπιστευθήκατε και με τοποθετήσατε. Από τα βάθη της καρδιάς μου, ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ για την υπέρμετρη αυτή τιμή που μου κάνατε. Το μικρό της ηλικίας μου, θα προσπαθήσω να ισοσταθμίσω με τη μεγάλη προσπάθεια που θα καταβάλλω, για να μην απογοητεύσω εσάς, που με την ψήφο σας με τοποθετήσατε σε τούτη εδώ την περίοπτη θέση. Ούτε χιλιοστό δεν θα παρεκκλίνουμε από αυτά που με το πρόγραμμά μας έχουμε υποσχεθεί. Θα αγωνιστούμε για να φέρουμε εις πέρας, όλα όσα έχουμε σα στόχο και άλλα ακόμη περισσότερα, μα ούτε το παραμικρό λιγότερο από όλα εκείνα που πριν λίγες μέρες εξαγγείλαμε. Θα είμαστε κυβέρνηση όλων των Ελλήνων και όχι μόνον αυτών που με την ψήφο τους μας εξέλεξαν.

Μια προσωπική δέσμευση από εμένα ετούτη τη στιγμή, θέλω να θεωρηθεί σαν ένα τετελεσμένο γεγονός. Για την πρώτη κατοικία, θα δοθούν άτοκα δάνεια 30ετούς διάρκειας, για δε τους έχοντες τρία και περισσότερα παιδιά, ικανοποιητική σύνταξη στη μητέρα, που να μπορεί να αντεπεξέρχεται πλήρως στις υποχρεώσεις τις σε αυτά, μέχρι το 22^ο έτος της ηλικίας τους.

Με αυτά και μόνον η Αλέκα, είχε μπει μέσα στις καρδιές του λαού που την τίμησε με την ψήφο του και σε αυτών ακόμη, που άλλο από το δικό της κόμμα προτίμησαν. Καληνύχτα σας, φίλες και φίλοι. Και πάλι σας ευχαριστώ.

Να πούμε ότι έως τώρα δεν είχαν εξαγγείλει για πρώτη κατοικία, μα ούτε και για τη σύνταξη της μητέρας. Στο πρόγραμμα, βεβαίως και υπήρχαν αυτά, αλλά ο πρόεδρος Διαμαντής, πάντα αφήνει κάτι για το τέλος, κάτι θέλει να κρατά κάτω από το μανίκι του. Το έχει έτσι για αρχή του, αυτό είναι το σκεπτικό του. Ίσως και δώρο για την Αλέκα, που τόσο ακούραστα όλα αυτά τα χρόνια μαζί του αγωνιζόταν, ίσως και για τίποτα άλλο.

Από ότι μάθαμε αργότερα, όταν η Αλέκα έκανε τις δηλώσεις της από την τηλεόραση, ο πατέρας του Διαμαντή ο μπαρμπα-Μήτσος, από τον ενθουσιασμό του στο χωριό, πήρε

στα χέρια του την τηλεόραση και ήθελε να βγει έξω και να πανηγυρίσει. Τότε, ένα ωραίο αστείο είπε η μητέρα του, η θεια Δημήτρω, απόδειξη του ρόλου της κληρονομικότητας στον άνθρωπο, αφού και ο Διαμαντής λέει και κάνει όμορφα αστεία και χωρατά. «Σιγά άνθρωπέ μου, θα σου πέσει, πού την πας την τηλεόραση; και θα το σκοτώσεις το κορίτσι!», εννοώντας την Αλέκα που ήταν στην οθόνη.

Η είδηση έκανε το γύρο του κόσμου. Ήταν όντως κάτι το ανεπάντεχο. Στην Ελλάδα είχε αρχίσει να χαράζει μια αλλιώτικη ημέρα. Μια καινούργια πτυχή είχε ανοίξει στην πολιτική ιστορία της χώρας. Ήταν η αρχή, που σε λίγο καιρό όλοι οι Έλληνες, θα είχαν την ίδια μοίρα πάνω σε τούτο εδώ τον τόπο. Ο κόσμος κάτω από την μέθη της νίκης πανηγύριζε, και σπάνια έβλεπες άνθρωπο αμέτοχο σ' αυτό το ξέφρενο γιορτάσι.

Πέρασαν μέρες έως ότου ηρεμήσουν τα πράγματα και μπουν στον κανονικό τους ρυθμό. Διψούσε ο λαός για αλλαγή, και το πέτυχε. Από τον ακάθεκτο ενθουσιασμό του κόσμου, συμπαρασύρθηκαν και τα στελέχη που μπήκαν αμέσως στο παιχνίδι και με γοργό ρυθμό, άρχισαν να ετοιμάζουν τις μεγάλες και τολμηρές καινοτομίες που είχαν υποσχεθεί. Ο πρόεδρος Διαμαντής με τους συνεργάτες του, συνέθεσαν από τους πλέον επίλεκτους επιστήμονες μια ολιγομερή κυβέρνηση, η οποία κάτω από το βλέμμα του Αρχιεπισκόπου, έδωσε όρκο τιμής, πως δεν θα παρεκκλίνει από τον αρχικό σκοπό και πως θα φέρει εις πέρας, ότι στον Ελληνικό λαό είχε πριν από λίγες ημέρες υποσχεθεί.

Δίπλα στην Αλέκα, αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και υπουργός αθλητισμού, τοποθετήθηκε ο γιατρός Τάκης Κασκαμπάς, από τα Δολιανά της Αρκαδίας, μόνιμος όμως κάτοικος έως τώρα της μακρινής Αλεξανδρούπολης, που συγκέντρωσε και τους περισσότερους ψήφους στις εκλογές και που έως σήμερα, ήταν ο αφανής ήρωας του αγώνα, έχοντας οργώσει στην κυριολεξία όλη τη Βόρειο Ελλάδα. Μεγάλος συντονιστής, μα και μεγάλος στην ψυχή άντρας. Το ιατρείο του, ήταν το καταφύγιο όλων των φτωχών και ταλαιπωρημένων ανθρώπων της περιοχής.

Ένα σχήμα που μπορεί, όχι μόνον να παράγει απλά έργο, αλλά και να γοητεύει.

«Θέλουμε», λέει ο αρχηγός, «να αισθάνονται όλοι οι Έλληνες τη συμμετοχή τους και αυτοί και τίποτα να μη γίνεται χωρίς να το γνωρίζουν. Θα γκρεμίσουμε ότι σάπιο και γερασμένο υπάρχει και θα κάνουμε γερά θεμέλια που επάνω σ' αυτά, θα χτίσουμε τη μεγάλη Ελλάδα. Επάνω σ' αυτά θα φτιάξουμε τον παράδεισο της γης, εκεί επάνω θα κατοικούν οι πιο πολιτισμένοι άνθρωποι του κόσμου. Εμπρός λοιπόν, καιρός για χάσιμo δεν υπάρχει, καθόλου χρόνος να μη χαθεί». Τοποθέτησαν ανθρώπους με όρεξη για δουλειά και αποφασισμένους να ταχθούν στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου, σε όλους γενικά τους τομείς, και με λάβαρο την πίστη στην επιτυχία, προχωρούν.

Μια από αυτές τις μέρες ο Στέφανος λέει στο Διαμαντή.

– Ένα φάκελο που σου είχα δώσει πριν από χρόνια τι τον έκανες;

– Τον έχω μέσα σε έναν ντοσιέ φυλαγμένο. Δεν μου είχες πει τότε, να τον ανοίξω όταν εσύ θα μου δώσεις το OK;

– Ναι, λέει ο Στέφανος. Για φέρ' τον και άνοιξέ τον.

Τον άνοιξε ο Διαμαντής και διάβασε τι τότε του είχε γράψει ο φίλος του ο Στέφανος. «Μια μέρα εσύ θα κυβερνήσεις τη χώρα». Αυτά τότε του είχε γράψει, μα δεν είχε κάνει και λάθος. Κάτι γνώριζε ο Στέφανος, και ας μην ήταν πολλά χρόνια πριν. Όμως και ο Διαμαντής τήρησε το λόγο του και ποτέ δεν άνοιξε το φάκελο.

Είχαν περάσει τριάντα μέρες από την ορκωμοσία της κυβέρνησης και ένα μεγάλο έργο που ο ίδιος ο Διαμαντής είχε υποσχεθεί στο λαό της Κρήτης, έκανε το ξεκίνημά του. Οι εργασίες για το νοσοκομείο στο Ηράκλειο είχαν αρχίσει. Ο κόσμος, με μεγάλη ικανοποίηση έβλεπε να υλοποιούνται τα προγράμματα της κυβέρνησης και όλοι άρχισαν να πιστεύουν στους μοντέρνους και ακάματους κυβερνήτες του τόπου.

Ειδικά κλιμάκια κάνουν το γύρο της χώρας, παρακολουθούν τις εξελίξεις και μεταφέρουν τα προβλήματα του λαού στην κυβέρνηση. Έξι μήνες μετά, έχουν ανοίξει διάπλατα

οι πόρτες για ένα σύγχρονο και ισορροπημένο κράτος. Έχουν ανοίξει οι πύλες για τα μεγάλα οράματα που έκαναν οι εμπνευστές των σχεδίων. Έχουν ανοίξει και οι αγκαλιές όλου του Ελληνικού λαού, που θέλει εκεί μέσα να βάλει τους καινοτόμους και ακούραστους οραματιστές, που με ζήλο και μεράκι προσπαθούν.

XX

Αφού έβαλε το νερό στο αυλάκι, ο άνδρας με τις γόνιμες σκέψεις Διαμαντής, ξεκίνησε για το μεγαλύτερο στόχο της ζωής του, την παγκόσμια ΕΙΡΗΝΗ. Έχοντας σαν πρώτο στήριγμά του, το φίλο του το Σεφά, που μέσα σε έξι μήνες έχει επισκεφτεί δυο φορές τη χώρα μας, μπήκε σε έναν καινούργιο αγώνα που από αυτόν φαίνεται το πόσο άνθρωπος είναι και τι ένστικτα κατοικούν βαθιά μεσ' στην ψυχή του. «Μα και στον άλλο κόσμο να βρεθώ και εκεί για τον ίδιο σκοπό θα αγωνίζομαι», είπε κάποτε στο Στέφανο που του υπενθύμισε την ανησυχία του, για την υπερβολικά παθιασμένη και αστείρευτη ορμή του για την επιτυχία μιας ΕΙΡΗΝΗΣ μεταξύ των λαών.

Σε συνεννόηση και με τον πρόεδρο της διεθνούς οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων, απεφασίσθη μια γενική συνέλευση των μελών, με τόπο διεξαγωγής το Λονδίνο. Απ' ότι γνωρίζουμε, ο Διαμαντής έχει ιδρύσει την Π.Ε.Κ. και ο Σεφά ήταν ο πρώτος που έβαλε την υπογραφή του, προεξοφλώντας τη συγκατάθεσή του για την περαιτέρω πορεία της. Άνοιξη, και ενώ με την άριστη πολιτική στρατηγική τους όλα δουλεύουν με ασταμάτητο και συντονισμένο ρυθμό, ο Διαμαντής βρίσκεται στο Λονδίνο για την ομιλία που θα κάνει στα μέλη της διεθνούς οργάνωσης. Σε μια αίθουσα ενός μεγάλου ξενοδοχείου, είναι όλοι συγκεντρωμένοι και περιμένουν τον πρόεδρο Νίξον και τον αντιπρόεδρο Διαμαντή. Όλοι είναι στις θέσεις τους και ο Νίξον με το Διαμαντή μπαίνουν στην αίθουσα.

Σηκώνονται όλοι επάνω και χειροκροτούν τους ανθρώπους, που αφηφώντας τους κινδύνους αγωνίζονται για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς διασχίζουν την αίθουσα και κατευθύνονται προς το βήμα. Νίξον και Διαμαντής χαιρετούν τους φίλους που και αυτοί έχουν ταχθεί να βοηθήσουν και ο πρόεδρος παίρνει το λόγο. Είπε διάφορα, χειροκροτήθηκε και έδωσε τη θέση του στον αντιπρόεδρο που χωρίς καθυστέρηση, μπήκε στο κυρίως θέμα, που γι' αυτό τους είχαν καλέσει εκεί.

– *Υστερα από πολύμηνη σκέψη και περισυλλογή, λέει ο Διαμαντής, με συνεργάτες και μέλη της οργάνωσής μας, στην χώρα μου, αποφασίσαμε να ιδρύσουμε μια καινούργια οργάνωση την Π.Ε.Κ. (Παγκόσμια Ειρηνική Κίνηση). Η οργάνωση αυτή, έχει σαν στόχο την παγκόσμια ειρήνη, που μέσα από αυτή θα είναι πιο εύκολο να φέρουμε εις πέρας, ότι η τωρινή οργάνωση για τα δικαιώματα των ανθρώπων έχει σαν κύριο σκοπό της. Έχουμε ετοιμάσει και το καταστατικό. Σε συνεννόηση και με τον πρόεδρο Νίξον, σκεφτήκαμε να σας γνωστοποιήσουμε αυτό και να σας πούμε ακόμη, ότι αντικειμενικός στόχος μας είναι η ένταξη της τωρινής οργάνωσης στην Π.Ε.Κ. αν εσείς με την ψήφο σας αποδεχτείτε.*

Τους διάβασε το καταστατικό και αφού έγιναν διάφορες ερωτήσεις και διευκρινήσεις, πήραν απόφαση το θέμα να τεθεί υπό ψηφοφορία και από εκεί θα έβγαινε ένα θετικό ή αρνητικό αποτέλεσμα. Έγινε διάλειμμα και σε λίγο θα άρχιζε η διαδικασία της ψήφισης ή όχι, της πρότασης του Διαμαντή.

Ο Διαμαντής με μια ομάδα μελών της οργάνωσης κουβεντιάζει και ξαφνικά βλέπει μπροστά του έναν νεαρό, με σοβαρό και επιβλητικό ύφος, να ζητά συγγνώμη και να τον καλεί να αφιερώσει λίγο χρόνο, για κάτι που ήθελε να του γνωστοποιήσει. Χωρίς καθυστέρηση, ο πάντα απλός και ταπεινός Διαμαντής, προσφέρεται να τον ακούσει. Με μάτια αστραφτερά και λόγια που φανερώνουν καλλιεργημένο άνθρωπο και περίσσια ψυχραιμία και θάρρος, του λέει ο νεαρός:

– Είμαι Έλληνας φοιτητής σε ένα Πανεπιστήμιο εδώ. Νίκο με λένε.

– Σε τι μπορώ να σε βοηθήσω; του απαντά ο Διαμαντής.

– Δεν θέλω να με βοηθήσετε εσείς. Δεν ήρθα εδώ για να ζητήσω τη βοήθειά σας. Ήρθα εδώ, για να σας προσφέρω εγώ τη δική μου τη βοήθεια. Να με εντάξετε στους κόλπους της οργάνωσης θέλω, γι’ αυτό είμαι μπροστά σας αυτή τη στιγμή. Να βοηθήσω και εγώ τον αγώνα σας, να βάλω και εγώ μια πέτρα στα θεμέλια για το καλό των ανθρώπων επάνω στη γη. Να τιμήσω την πατρίδα και την οικογένειά μου.

Σαγηνευμένος από τα λόγια του φοιτητή ο Διαμαντής, τον κοίταξε από την κορυφή μέχρι τα νύχια, και του είπε:

– Από ποιό μέρος είσαι;

– Από τα δικά σας τα μέρη είμαι. Κοντά είναι τα χωριά μας. Από τη Δάφνη, έξω από την Τρίπολη.

– Από το Κουτρουμπούχι δηλαδή;

– Ναι, ναι από εκεί είμαι.

– Το Δημήτρη τον Καραβασέλα, τον έχεις ακούσει το Στρατηγό;

– Ναι, απαντά ο Νίκος, έχω ακούσει πολύ καλά λόγια γι’ αυτόν.

– Είναι ο νονός της μητέρας μου. Έχω καλές αναμνήσεις από το χωριό σου, ξαναλέει ο Διαμαντής. Από εκεί περνούσαμε με την μητέρα μου και πηγαίναμε στο χωριό του, στο Λιανού, όταν ήμουν μικρός να τον δούμε. Σπουδαίος Στρατηγός μα και άνθρωπος. Πολύ κόσμος είχε βοηθήσει. Όλοι είχαν και από έναν καλό λόγο να πούνε γι’ αυτόν.

Βλέποντας τη σοβαρότητα του Νίκου ο Διαμαντής και το ενδιαφέρον του, του ζήτησε να τον περιμένει και στο τέλος της γενικής συνέλευσης θα συζητούσαν.

– Έλα, έλα κάθισε εδώ να παρακολουθήσεις, του λέει και του δείχνει μια αδειανή καρέκλα. Τελείωσε το διάλειμμα και ετοιμάστηκαν για την ψηφοφορία. Από τα 129 μέλη και τα 129 ψήφισαν υπέρ της πρότασης του Διαμαντή. Η οργάνωση για τα δικαιώματα των ανθρώπων ήταν πλέον μαζί του. Είχε άλλη διάσταση τώρα η Π.Ε.Κ. Ο πρόεδρος Νίκων, ανέβηκε στο βήμα και ζήτησε να τεθεί εκ νέου σε ψήφισμα, μια δική του πρόταση. Ζήτησε από τα μέλη να αποφασίσουν εάν θα επιθυμούσαν και

αυτοί, να ενταχθούν απευθείας όλοι στην Π.Ε.Κ. και να μην υπάρχουν δυο οργανώσεις. Ξανά διάλειμμα και σε λίγο η καινούργια ψηφοφορία.

Ο φοιτητής Νίκος, παρακολουθούσε τη διαδικασία και ένιωθε μια μεγάλη ικανοποίηση και παράλληλα θαύμαζε τους ανθρώπους που ήταν δίπλα του, ταγμένοι για το καλό των ανθρώπων. Ήταν στο παρα-πέντε να γίνει και αυτός συνεργάτης τους. Τέλος του διαλείμματος και η ψηφοφορία αρχίζει. Ύστερα από λίγη ώρα, άνοιξαν οι κάλπες και ο Διαμαντής είχε αποσπάσει από τους 129 ψήφους, τους 109 και ήταν πλέον ο αρχηγός της Π.Ε.Κ. με 109 μεγάλες υπογραφές και σφραγίδα, που του έδιναν την εντολή, τη δύναμη και υποστήριξη, να κάνει αρχή για τον μεγάλο, για τον πολύ μεγάλο αγώνα, για την ειρήνη σε όλη τη γη, που οι λαοί της εύχονται, επιζητούν και περιμένουν.

Ο μεγάλος άντρας Νίξον, από πρόεδρος της οργάνωσης για τα δικαιώματα των ανθρώπων, βρίσκεται στη θέση του αντιπροέδρου της Π.Ε.Κ. αναβαθμισμένος αν σκεφτεί κανείς τη σπουδαιότητα της παγκοσμίου ειρηνικής κίνησης που ίδρυσε ο εμπνευστής και μέγας υπηρέτης της ΕΙΡΗΝΗΣ, Διαμαντής. Ο σημαιοφόρος της Π.Ε.Κ. ψιθύρισε κάτι στο αυτί του μεγάλου Νίξον και αυτός κοίταξε τον Έλληνα φοιτητή, που πιο πέρα στην καρέκλα που του πρόσφερε ο Διαμαντής καθόταν. Κάτι πολύ εγκωμιαστικό πρέπει να του είπε ο Διαμαντής και ο Νίξον τον φώναξε κοντά του. Γοητευμένος από τη φράση του Έλληνα φοιτητή «Σήμερα κιόλας θέλω να γίνω μέλος», τον παρουσίασε στα υπόλοιπα μέλη της κίνησης και απέσπασε από όλους τα χειροκροτήματά τους. Απέσπασε και τη συμπάθεια του Διαμαντή, που τον όρισε σαν αντιπρόσωπό του στη χώρα που φοιτούσε και με την αφοσίωσή του στην ειρηνική κίνηση και τον ασταμάτητο αγώνα του, έφερε πολλούς άλλους φοιτητές μαζί τους, βάζοντας τη δική του ξεχωριστή και από ανεξίτηλο μελάνι σφραγίδα, και υπογραφή στα ιερά βιβλία της θεάρεστης οργάνωσης για την παγκόσμια ΕΙΡΗΝΗ.

Μετά από χρόνια, βρέθηκε να κατέχει τη θέση του πρεσβευτή στην Αγγλία, απόδειξη του πόσο εκτίμηση η κυβέρνηση, στο πρόσωπό του είχε.

Γύρισε στην Ελλάδα ο Διαμαντής και χωρίς χρονοτριβή, με ακαταγώνιστο πάθος άρχισε να συγκεντρώνει κι άλλες υπογραφές, αυξάνοντας όσο ήταν δυνατόν τις δυνάμεις του, για να μπορέσει να εφαρμόσει το πρόγραμμα της Π.Ε.Κ. γιατί το κακό είχε παραγίνει και αθώοι άνθρωποι σε διάφορα σημεία της γης, έχαναν τη ζωή τους ή υπέφεραν, κάτω από τα βλέμματα των χειριζόντων τα ριζικά των λαών, που με απάθεια παρακολουθούσαν. Το ίδιο έκαναν και όλα τα άλλα μέλη της Π.Ε.Κ. στις χώρες που ο καθένας ανήκε. Πάνω από τρία εκατομμύρια υπογραφές βρίσκονταν στα συρτάρια του και περισσότερα από δέκα πέντε εκατομμύρια, στα αντίστοιχα του φίλου του, του Σεφά.

Ύστερα από ένα εξάμηνο, η συνολική δύναμη της Π.Ε.Κ. ανερχόταν γύρω στο ένα δις ανθρώπους. Δύναμη, που δύσκολα να θεωρηθεί ασήμαντη από τα διάφορα κέντρα που ρυθμίζουν τις τύχες των εθνών. Αντιθέτως ήταν μια υπολογίσιμη και τιτανική δύναμη, που θα έπαιζε πρωτεύοντα και καθοριστικό ρόλο στην εξάλειψη των δεινών των ανθρώπων. Ίδρυσαν μια δική τους τράπεζα, την Τράπεζα της Ειρήνης (τι άλλο καλύτερο όνομα μπορούσαν να της δώσουν) με έδρα την Κωνσταντινούπολη, όπου ο εκεί συνεργάτης τους Ισίκ, ανέλαβε την διεκπεραίωσή της. Όλα τα μέλη κατέθεσαν από το περίσσειμά τους και είχαν τώρα μια αρκετά μεγάλη οικονομική ευχέρεια για να προχωρήσουν. Έκαναν δικό τους ύμνο που ο ίδιος ο Διαμαντής είχε γράψει για την ειρήνη, και σημαία, γαλάζιο πανί με πέντε λευκά περιστέρια, που συμβόλιζαν την Ειρήνη και στις πέντε ηπείρους.

Οι αποστολές σε διάφορες χώρες, που υπέφεραν από την πείνα και τις κακουχίες, συνεχίζονταν. Η Ελληνική κυβέρνηση, προχώρησε με αφάνταστα γρήγορο ρυθμό στην υλοποίηση της πολιτικής που είχε χαράξει, και ο Σεφά στην Τουρκία είχε γίνει το ίνδαλμα της χώρας του. Δεν έχει κλείσει ούτε ένα χρόνο η Ελληνική κυβέρνηση και η χώρα έχει γίνει αγνώριστη. Έργα

γίνονται παντού, η ανεργία σε λίγο θα αποτελεί παρελθόν, η κατανομή του πλούτου επάνω στη ζυγαριά, που σε τακτά χρονικά διαστήματα ελέγχεται για την ακρίβειά της. Οι αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, έχουν φέρει τέτοιες εξελίξεις, που οι πολίτες για πρώτη φορά αισθάνονται πως ο τόπος αυτός, είναι δικός τους και τίποτα δε λησμονείται από αυτά που οι πρωτοπόροι νεωτεριστές, τους έχουν εξαγγείλει.

Ο λαός είναι πλέον κυρίαρχος και τα κουτιά των παραπόνων που έχουν στηθεί σε διάφορα σημεία των πόλεων και των χωριών, αράχνες και σκόνες φιλοξενούν, και τίποτα εκεί μέσα δεν βρίσκεις. Τηρώντας με ακρίβεια τις υποσχέσεις τους οι καινούργιοι κυβερνήτες, χαίρουν της εκτίμησης του λαού, που τους έδωσε την εντολή και το έργο που έχουν υποσχεθεί, δεν θα αργήσουν, εις πέρας να φέρουν.

XXI

Ήταν Κυριακή μεσημέρι και ο Διαμαντής με την Αθηνά, το Στέφανο και την Αλέκα ήταν στο σπίτι ενός φίλου τους, του Δημήτρη του Δημητρόπουλου από τις Καλτεζές της Αρκαδίας, γραμματέα στο υπουργείο δικαιοσύνης, όταν στο τηλέφωνο ήταν η κυρία Γερασιμούλα, που ζήτησε να μιλήσει με το Διαμαντή. «Επικοινωνήσε», του λέει, «με το Στρατηγό Ανδρέα Σουχλήρη. Στο επιτελείο βρίσκεται αυτή τη στιγμή».

Αμέσως, ο Διαμαντής σχηματίζει το απόρρητο νούμερο του τηλεφώνου του Στρατηγού και τον ρωτάει τι του συμβαίνει.

— Θέλω να συναντηθούμε τετ-α-τετ. Πού και πότε θα γίνει αυτό;

— Αν είναι ανάγκη και τώρα Στρατηγέ, του απαντά ο Διαμαντής.

– Όχι! όχι! είναι σοβαρό, αλλά όχι και επείγον, του ξαναλέει ο Στρατηγός.

Έκλεισαν ραντεβού για το βράδυ στις δέκα και μισή, στο σπίτι του Διαμαντή και της Αθηνάς. Έφαγαν για μεσημέρι στον γραμματέα Δημήτρη και το απόγευμα γύρισαν στο διαμέρισμά τους. Στις δέκα και μισή ακριβώς, χτυπά το κουδούνι τέσσερις φορές και ο Στρατηγός ανεβαίνει. Τους χαιρέτησε και κάθισε σε μια πολυθρόνα, απέναντι ακριβώς από τον πρόεδρο Διαμαντή. Μπήκε αμέσως στο θέμα, που ο προικισμένος από τη φύση με απαράμιλλες ικανότητες Διαμαντής από πολύ καιρό βεβαίως και γνώριζε.

– Έχουμε τους καλύτερους αξιωματικούς του κόσμου, λέει ο Στρατηγός. Δοξάζουν την πατρίδα μας, τιμούν τ' αστέρια που φορούν.

– Κατάλαβα, λέει ο Διαμαντής, κατάλαβα. Έμειναν από πειθήνια όργανα. Δεν τους έκαναν τη χάρη... Μα για προχώρα.

– Βολιδοσκοπούσαν εδώ και καιρό, να βρουν αξιωματικούς που την κατάλληλη στιγμή με ένα πραξικόπημα, θα έριχναν την κυβέρνηση και θα καταλάμβαναν αυτοί τα ηνία της χώρας στα χέρια τους. Τους κακοφάνηκαν οι φιλικές σχέσεις με την Τουρκία κι έβαλαν μπροστά το σχέδιο. Μα έπεσαν επάνω σε πραγματικούς πατριώτες, σε ανθρώπους που ξέρουν να τηρούν τον όρκο τους, και να γνωρίζουν το ρόλο που η πατρίδα, τους έχει αναθέσει και εμπιστευτεί. Ούτε ένας δε βρέθηκε που να σκέφτηκε κάτι τέτοιο. Ούτε ένας σου λέω!

Του έδωσε έναν κατάλογο με ονόματα που είχε στα χέρια του ο Στρατηγός και του είπε:

– Να, όλους αυτούς τους πλησίασαν. Όλοι ήρθαν και μου το ανέφεραν. Δεν σου το είπα γρηγορότερα γιατί δεν υπήρχε κάτι το ανησυχητικό, δεν ήθελα να σε φορτώσω και με άλλα προβλήματα ασκόπως. Έλεγα την κατάσταση. Τώρα όμως που όλα τελείωσαν αισίως, όχι μόνο σου το κάνω γνωστό, αλλά θέλω και να σε συγχαρώ για τη διορατικότητά σου. Καλά είχες πει τότε που έπεσε η χούντα στην Τουρκία.

Ο Διαμαντής, είχε κάνει για άλλη μια φορά τους συνεργάτες του, να τον πιστεύουν σα Θεό τους. Το είχε

προβλέψει και αυτό τότε και να τώρα, που και για τούτο δικαιώθηκε.

Όλοι οι αξιωματικοί που ήταν γραμμένοι στον κατάλογο του Στρατηγού, τοποθετήθηκαν σε καίριες θέσεις και ποτέ κανείς δεν σκέφτηκε να τους μεταθέσει από εκεί. Μπράβο λεβεντόπαιδα του Ελληνικού λαού, μπράβο Αλέκα, που δεν ξέχασες να αυξήσεις τους πενιχρούς μισθούς τους. Είχε γερά θεμέλια η κυβέρνηση. Ο Διαμαντής γνώριζε το καθετί που γινόταν, γιατί είχε τοποθετήσει δικούς του ανθρώπους σε όλα τα πόστα και τίποτε δεν ήταν ικανό να σταθεί εμπόδιο στα σχέδιά του.

– Στρατηγέ, λέει σε κάποια στιγμή ο Διαμαντής, δεν μου τα είπες όλα, και του χαμογελά ανιγματικά.

Κατάλαβε ο Στρατηγός και λέει στο Διαμαντή.

– Σου βγάζω το καπέλο, είσαι μεγάλος μάστορας, είσαι τρανός Ηγέτης.

Το Στρατηγό τον είχαν πλησιάσει μέσω ενός ξένου πράκτορα και του είχαν προσφέρει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, για να μην παραδώσει να ονόματα των αξιωματικών και να μην αναφέρει στον αρχηγό το γεγονός και θα έληγε εκεί το θέμα. Μα ο Στρατηγός δεν δέχτηκε, και μετριόφρων και λεβεντάνθρωπος καθώς ήταν, δεν θέλησε να το αναφέρει αυτό, αφού σε τίποτα δεν θα βοηθούσε. Ήταν περήφανος άνθρωπος κοιτούσε πάντα την ουσία και τίποτα περισσότερο. Αυτό θα πει ταπεινοφροσύνη, αυτό θα πει γνήσια προσωπικότητα.

Ο Διαμαντής όμως το γνώριζε κι αυτό, κι άφησε άφωνο το Στρατηγό, που μ' ένα ακτινοβόλο βλέμμα εξέφρασε το θαυμασμό του. Σηκώθηκαν επάνω και οι δυο και ο Στρατηγός δίνοντας το χέρι στο Διαμαντή του λέει:

– Είσαι ένα βουνό με χιλιάδες τόνους κρυμμένο χρυσάφι. Πολλά περιμένει η πατρίδα από σένα.

– Και συ, ο κέρβερους φύλακας του βουνού. Μα κάθισε ! Έχω κάτι πολύ σοβαρό να σου πω. Αρχισε να διηγείται όλη αυτή την ιστορία στο Στρατηγό, που η φράση του, «βουνό και χρυσάφι» τον έκανε να φέρει στο νου του.

– Ήμουν, λέει ο Διαμαντής, εννέα με δέκα χρονών. Βρισκόμουν εκείνη την ημέρα στο χωράφι με τον πατέρα μου

και καθώς καμάτευε τη γη, ο μπάρμπα-Μήτσος ο Κότσινας με τα πρόβατά του που τα έβασκε δίπλα από το χωράφι, επάνω στους πρόποδες του βουνού, μας πλησίασε και μας έπιασε την κουβέντα. Φαινόταν στενοχωρημένος και τον ρώτησε ο πατέρας μου τι του είχε συμβεί. Πριν από λίγο, άλλο ένα πρόβατο πήγε και έπεσε σε κείνη την τρύπα του χρυσού φιδιού, λέει ο τσοπάνος. Είναι το τρίτο που χάνω εφέτος. Έχει χρυσά φίδια εκεί; ρώτησα τότε το μπάρμπα-Μήτσο. Απ' ότι έλεγε ο παππούς μου ο Γιαννάκος, εκεί έβγαινε ένα τεράστιο χρυσό φίδι και καθόταν στον ήλιο. Κάθε φορά όμως, χρυσαφί έβγαινε, και μαύρο ξαναγύριζε μέσα στην τρύπα. Πολλές φορές το είχαν παρακολουθήσει, μα κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτό το φαινόμενο.

Αλλάξαν κουβέντα, μα τα λόγια του μπάρμπα-Μήτσου έμειναν στο μυαλό μου. Για πολλά χρόνια θυμόμουν αυτά που μας είχε πει τότε. Ήθελα να πλησιάσω την τρύπα, αλλά ήμουν μικρός και φοβόμουν το φίδι. Όταν γνώρισα το Στέφανο, κάποια στιγμή του το είπα, μα δεν προσπαθήσαμε να κάνουμε κάτι. Ήμασταν δεν ήμασταν τότε δέκα πέντε χρονών που ήρθε η κουβέντα. Στο μυαλό μου όμως, στριφογύριζε η σκέψη του χρυσού φιδιού. Ήθελα να δώσω την εξήγηση και ανήσυχος καθώς ήμουν, στα δεκαεφτά μου χρόνια, έπεισα το Στέφανο να βρούμε έναν τρόπο να μπούμε και να δούμε τι συμβαίνει εκεί μέσα. «Μα το φίδι όμως;» μου λέει ο Στέφανος «αν υπάρχει;». «Τόσα χρόνια αποκλείεται να ζει το φίδι, του απάντησα. Μα και να υπάρχει θα το σκοτώσουμε. Πρέπει να μπούμε μέσα Στέφανε. Κάτι μου λέει, πως εκεί μέσα υπάρχει χρυσός. Έχω ακούσει, πως όπου υπάρχει χρυσός, υπάρχει και ένα μεγάλο φίδι. Είναι ο φύλακάς του».

Για πολύ καιρό παρακολουθήσαμε αν υπάρχει το φίδι. Σκεφτήκαμε πως μπορεί να μη ζει εκείνο το χρυσό καθώς το έλεγαν, αλλά μπορεί να υπάρχει κάποιο άλλο. Βάλαμε διάφορες τροφές και παρακολουθήσαμε αν θα βγει και τι θα κάνει. Καθόμασταν ακριβώς απέναντι σε ένα μεγάλο βράχο και περιμέναμε. Πέρασε αρκετός καιρός και τίποτα δεν είχε φανεί. Μάθαμε όμως, πως τα φίδια πίνουν πολύ το γάλα και

αποφασίσαμε να βάλουμε γάλα σε ένα μεγάλο δοχείο, και περιμέναμε. Γύρω στα δέκα πέντε μέτρα από την τρύπα, τοποθετήσαμε το δοχείο, αλλά ρίξαμε και κοντά για να φτάσει η μυρουδιά στην όσφρηση του φιδιού, και να βγει αν υπάρχει. Καθήσαμε ξανά στο βράχο και περιμέναμε. Δεν πέρασαν ούτε είκοσι λεπτά της ώρας, που το κορμί μας το έπιασε ρίγος και κρύος ιδρώτας έτρεχε από τα μέτωπά μας, από το φαινόμενο που μπροστά μας αντικρίσαμε .

Ένα κεφάλι μεγαλύτερο από του ανθρώπου έκανε την εμφάνισή του, κι ένα τεράστιο πάνω από επτά μέτρα, ολόχρυσο σώμα το ακολούθησε και κατευθείαν στο δοχείο με το γάλα. Όσπου να ανοιγοκλείσουμε τα μάτια μας, το γάλα βρισκόταν στην κοιλιά του φιδιού που ξάπλωσε κάτω και λιαζόταν. Σιγά-σιγά το χρώμα του άλλαζε. Μαύρο έγινε στο τέλος. Αφού λιάστηκε για τα καλά, αργά-αργά σύρθηκε ξανά μέσα στην τρύπα.

«Πώς το εξηγείς τούτο το φαινόμενο ρώτησα το Στέφανο, να αλλάζει χρώμα το φίδι». Σκέφτηκε για λίγο και μου απάντησε: «Πρέπει να υπάρχει πολύς χρυσός μέσα και από αυτόν να παίρνει το χρώμα του, μα βγαίνοντας στο φως, χάνεται σιγά-σιγά η χροιά». Συνήλθαμε από το φοβερό θέαμα που αντικρίσαμε και φύγαμε για το χωριό. Αρχίσαμε να σχεδιάζουμε τον τρόπο που θα μπαίναμε μέσα, αλλά θέλαμε να μην μάθει και κανείς για όλα αυτά που σκεφτόμασταν να κάνουμε. «Μα και χρυσό να βρούμε», μου λέει ο Στέφανος, «άλλοι θα τον πάρουν και το χωριό ούτε που θα το υπολογίσουν». «Δεν έχεις καθόλου άδικο» του απάντησα. «Έτσι όπως λες θα γίνει. Βρες όμως τρόπο, να μπορούμε μέσα στο βουνό». «Αν δεν δω το φίδι σκοτωμένο μπροστά μου», μου ξαναλέει ο Στέφανος, «μέσα μην περιμένεις για να μπω». Σκεφτήκαμε να βάλουμε δηλητήριο στο γάλα και να ψοφήσει το φίδι, αλλά αν έμπαινε μέσα και δεν ψοφούσε, τι θα κάναμε; Απορρίψαμε αυτή την ιδέα. «Θα μπορούμε μέσα μόνο αν το σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια», μου είπε ο Στέφανος, «αλλιώς...». «Εντάξει ρε Στέφανε, σκότωσέ το εσύ με τα ίδια σου τα χέρια να γίνεις και ήρωας. Εμένα με ενδιαφέρει να βρεθούμε μέσα στο βουνό», του λέω.

Στρώσαμε ένα σχέδιο. Βρήκαμε ένα μεγάλο και γερό σίδερο και με έναν τροχό το κάναμε μυτερό εμπρός και πολύ κοφτερό στα πλάγια. Πήραμε ένα δοχείο με γάλα και το βάλαμε έξω από την τρύπα. Ο Στέφανος ανέβηκε σε μια πέτρα που ήταν ακριβώς πάνω από την τρύπα και περίμενε να βγει το φίδι. Εγώ με ένα βαρύ και κοφτερό τσεκούρι, κάθισα λίγο πιο πέρα. Περιμέναμε να βγει το φίδι, μα αυτό τίποτα. Απελπιστήκαμε και ετοιμαστήκαμε να φύγουμε. Τη στιγμή ακριβώς που άφησε ο Στέφανος το μυτερό και κοφτερό σίδερο κάτω, ένα άγριο κεφάλι του έκοψε την ανάσα. Εκείνη την ώρα αποφάσισε το φίδι να βγει έξω.

Δεν έχασε την ψυχραιμία του ο Στέφανος, και αμέσως αρπάζει το σίδερο και χωρίς δισταγμό, το καρφώνει στο κεφάλι του φιδιού και από την δύναμη που έβαλε, το εργαλείο πέρασε το κεφάλι του, και καρφώθηκε στο χώμα. Ένα φοβερό βογκητό βγήκε από το στόμα του φιδιού και ένα παρατεταμένο τρομακτικό σφύριγμα συντάραξε την περιοχή. Εν ρυπή οφθαλμού το πλησίασα και του έκοψα το κεφάλι, ανοίγοντας το δρόμο για την είσοδό μας μέσα στο βουνό. Το κεφάλι έμεινε έξω, μα το σώμα του φιδιού γύρισε μέσα και χάθηκε. Γέμισε ο τόπος αίματα και ένα φριχτό θέαμα είχε συντελεστεί, οπλίζοντάς μας με ανδρεία και δύναμη ήρωα, που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στα επόμενα χρόνια της ζωής μας.

Γεμάτοι θάρρος και αυτοπεποίθηση, πλησιάσαμε τα κεφάλια μας στην τρύπα να δούμε, τι μέσα εκεί γινόταν. Ήταν σκοτάδι και δεν μπορούσαμε να ξεχωρίσουμε κάτι. Φύγαμε, και την επομένη με δυο μεγάλες λάμπες και φακούς, ξανά στο βουνό. Ένα μεγάλο και γερό σκοινί μαζί μας, αν χρειαζόταν να κατεβούμε, και διάφορα άλλα εργαλεία που ίσως να ήταν απαραίτητα. Τίποτε όμως εκτός από τις λάμπες δεν μας χρειάστηκε, γιατί η είσοδος ήταν κατ' αυτόν τον τρόπο διαμορφωμένη, που χωρίς δυσκολία και καθυστέρηση, βρεθήκαμε μπροστά σε ένα υπερθέαμα που άλλου ανθρώπου μάτι ίσως να μην έχει δει.

Για κάθε απρόοπτο όμως πήραμε μαζί μας και το μυτερό σίδερο που είχαμε σκοτώσει το φίδι. Αν δεν έβαζες το κεφάλι σου κοντά στην τρύπα, δεν μπορούσες να καταλάβεις πως ήταν εύκολο να μπεις, γιατί απέναντι ακριβώς από αυτήν, μια συμπαγής πέτρα σε ξεγελούσε και νόμιζες πως δεν υπάρχει αρκετός χώρος για να χωρέσεις. Εάν έκανες λίγο προς τα δεξιά, βρισκόσουν εύκολα στην είσοδο. Μα ποιος πλησίαζε εκεί, τότε...

Τι ήταν αυτό! Μια θεόρατη πλατεία βρέθηκε μπροστά μας. Τεράστια ολόχρυσα αγάλματα και κολώνες ατόφιου χρυσού, στοιβαγμένες σαν τους κορμούς των δέντρων σε ξυλουργικά εργοστάσια, άστραψαν στα βλέμματά μας. Χάσαμε τα λογικά μας. «Τι είναι αυτά», μου λέει ο Στέφανος. «Που βρισκόμαστε Θεέ μου!» «Δυο από αυτά τα αγάλματα», του λέω, «να μου το θυμάσαι, θα τα δεις σε λίγα χρόνια στην είσοδο του χωριού». «Μα τι άνθρωπος είσαι», μου απάντησε ο Στέφανος. «Εδώ ακόμα δεν ξέρουμε που βρισκόμαστε και εσύ το μυαλό σου, στην τοποθέτηση των αγαλμάτων στο χωριό, το έφτασες;» Προχωρήσαμε.

Σε κάποιο σημείο βρήκαμε μια μεγάλη σωρό και δίπλα της το σκελετό ενός τεράστιου άλλου φιδιού. Η σωρός ήταν ρινίσματα χρυσού έτοιμα προς χρήση. Πιο πέρα άλλη σωρός χρυσού, άλλος σκελετός μεγάλου φιδιού. Διάφορα εργαλεία, άγνωστα για μας, και στον τοίχο ένα πράγμα σαν σταλακτίτης, περί τα δέκα μέτρα, χρυσάφι. «Εδώ πρέπει να ήταν εργοστάσιο επεξεργασίας χρυσού», είπα στο Στέφανο, «αλλά και τόπος γεμάτος μετάλλευμα». Είχαμε προχωρήσει περισσότερο από εκατό μέτρα, όταν ξαφνικά ο Στέφανος είδε μπροστά του να κρέμεται ένα πελώριο κομμάτι χρυσός και άλλο ένα από κάτω, σαν σταλαγμίτης.

«Έλα να δεις», μου λέει, «ατόφιο χρυσάφι. Όλο το βουνό έτσι θα είναι». Πίσω από το σταλαγμίτη, μια άλλη είσοδος φάνηκε μπροστά μας. Πλησιάσαμε και μπήκαμε. Άλλη τεράστια πλατεία και στο κέντρο ένα άγαλμα πάνω από πέντε μέτρα ύψος και δύο φάρδος, μας καθήλωσε μπροστά του. Το πλησίασα και το χτύπησα με ένα εργαλείο για να δω αν ήταν συμπαγές. «Όλο χρυσό», λέω στο Στέφανο, «πόσους τόνους να είναι!»

«Πως να τα μετέφεραν όλα αυτά τα υπερβολικά σε όγκο και βάρος ανθρώπινα δημιουργήματα», με ρώτησε ο Στέφανος. «Τι τρόπο να χρησιμοποιούσαν».

«Ίσως να μπορούσαν τότε να εκμηδενίσουν τη βαρύτητα», του απάντησα. «Ίσως και τίποτα άλλο. Που ξέρεις τι επιστήμη θα υπήρχε την εποχή εκείνη».

«Από πού τα έβγαζαν όλα αυτά τα θεόρατα πράγματα. Πάντως κάπου πρέπει να υπάρχει μεγάλη έξοδος», μου λέει ο Στέφανος. «Υστερα από τόσες χιλιάδες χρόνια έχει αλλάξει η μορφολογία του εδάφους και να μην υπάρχει τώρα ή μπορεί και να υπάρχει», του απάντησα. Δυο μεγάλες πολυθρόνες, λες και τις είχαν περάσει με γυαλιστικό, μας ξεκούρασαν και θαυμάσαμε την ανατομική τους κατασκευή. «Ποιος ξέρει ποιος βασιλιάς θα τις είχε παραγγείλει», μου ξαναείπε ο Στέφανος.

Πολλές σκέψεις και σχέδια πέρασαν από το μυαλό μας εκείνη την ημέρα. «Πάμε να φύγουμε και αύριο ξαναρχόμαστε», λέω στο Στέφανο. «Μα θέλω να μου δώσεις μια υπόσχεση». «Να μη μιλήσω ποτέ σε κανέναν για ότι είδαμε», με πρόλαβε αυτός. «Ακριβώς», του λέω. «Και βέβαια στο υπόσχομαι». «Εδώ» του ξαναλέω «κρύβονται οι τύχες ενός λαού ή και ενός κόσμου ακόμα». -Τι να εννοούσε με τη φράση κόσμου ακόμα, μόνον ο δικός του ασύλληπτος νους μπορεί να γνωρίζει.- «Αν μιλήσουμε Στέφανε τώρα, να είσαι σίγουρος πως θα έχουμε κάνει ένα πολύ μεγάλο λάθος. Θα έχουμε διαπράξει το μεγαλύτερο έγκλημα του κόσμου. Έχεις αντιληφθεί, τι θα πει ένα βουνό με τέτοιο μετάλλευμα; Έχεις καταλάβει τι θα πει τόνους απόφιο χρυσάφι; Ακολούθα “Ηρακλή”, του λέω, έλα να φύγουμε».

Γυρίσαμε στο χωριό και μιλά σε κανέναν. Με φακούς και οινόπνευμα για τις λάμπες που έκαναν ημέρα το σκοτάδι, την άλλη μέρα ξανά εκεί. Καθώς προχωρούσαμε κατά μήκος για να φτάσουμε στην πλατεία με το μεγάλο άγαλμα, γυρνώντας το κεφάλι μου αριστερά, είδα ένα σχήμα παλάμης που έδειχνε προς μια κατεύθυνση. Στάθηκα και το κοίταζα. Τι να δείχνει αυτό, τι να εννοεί άραγε, σκέφτηκα. Κάτι δείχνει το χέρι.

Πλησίασα στον τοίχο και κατάλαβα πως υπήρχε μια πόρτα από χρυσό και αυτή, που ήταν όμως κλεισμένη. «Έλα να δεις»,

φωνάζω στο Στέφανο, που κάτι άλλο κοιτάζε εκείνη τη στιγμή. Πλησίασε ο Στέφανος και μου λέει: «Ποιος ξέρει τι θα αντικρίσουμε πίσω από αυτή την πόρτα, τι έχουν να δουν τα μάτια μας». Έκανε να την ανοίξει μα τίποτα. «Δεν ανοίγει εύκολα, είναι πολύ βαρύς ο χρυσός του λέω». Βάλαμε τους ώμους μας, και με δυσκολία η πόρτα ίσα που κουνήθηκε. Ξανά σπρώξιμο και καταφέραμε να την ανοίξουμε τόσο, ίσα που να χωρέσουμε να μπούμε. Μπαίνει πρώτος ο Στέφανος και ακολουθώ εγώ. Μια απέραντη αίθουσα, γεμάτη ολόχρυσα αγάλματα, μικρά και μεγάλα. Πενήντα πέντε αγάλματα μετρήσαμε, μα δεν ήταν μόνο αυτά. Αμέτρητες κολώνες χρυσού, στοιβαγμένες η μια πάνω στην άλλη, σε όλες τις πλευρές της αίθουσας. Δεν υπάρχει αμφιβολία, σκέφτηκα.

Εδώ ήταν εργοστάσιο και όλα αυτά ήταν διάφορες παραγγελίες. Μα δεν πρόλαβαν να τα διώξουν. Κάτι πρέπει να έγινε. Κάποιο μεγάλο κακό θα συνέβη.

Προχωρήσαμε και φτάσαμε σε ένα σημείο, που μαρτυρούσε πως εκεί ήταν ο χώρος που γινόταν η επεξεργασία του χρυσού. Εργαλεία, καλούπια, μεγάλα δοχεία που θα έβαζαν νερό, και άλλα διάφορα. Όντως εκεί υπήρχε μετάλλευμα χρυσού και γι' αυτό έφτιαζαν το εργαστήρι. Μα και τι τεχνική... Σίγουροι τώρα, πως το βουνό είναι γεμάτο χρυσάφι, φύγαμε και ποτέ δεν μιλήσαμε γι' αυτό σε κανέναν. Ούτε περάσαμε ποτέ ξανά από εκεί.

Τα όνειρα όμως όνειρα. Και το ήθος, ήθος. Ούτε ένα γραμμάριο δεν έβαλαν στην τσέπη τους. Ούτε μια στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό τους κάτι τέτοιο. Αν το έκαναν θα είχαν χάσει οριστικά το παιχνίδι, γιατί αποκλείεται να μην γινόντουσαν αντιληπτοί. Μα ο Διαμαντής με το Στέφανο όσο χρυσό είχε το βουνό, άλλο τόσο μυαλό είχαν στο κεφάλι τους αυτοί. Δεν ήταν απερίσκεπτοι για να κάνουν κάτι τέτοιο. Δεν ήταν από τους ανθρώπους που κοιτάζαν το σήμερα και αγνοούσαν το μέλλον. Ούτε από τους ανθρώπους που νοιάζονταν μονάχα για τους εαυτούς τους.

Ακούγοντας όλα αυτά ο Στρατηγός, λέει στο Διαμαντή:

– Τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις;

– Τώρα που ξέρω ότι ο πλούτος θα μείνει στη χώρα και θα χρησιμοποιηθεί για το καλό των ανθρώπων, θα το βγάλω στην επιφάνεια, θα το ανακοινώσω. Θα το κάνω γνωστό πρώτα σε όλο το χωριό και ύστερα θα γίνει εκμετάλλευση.

Χτύπησε το κουδούνι και σε λίγο ο Γιώργος ήταν μαζί τους. Ήταν από ημέρες πολίτης αλλά ο Στρατηγός τον είχε ξανά κοντά του. Ανέλαβε το υπουργείο Εθνικής Άμυνας και έτσι δεν έπαψε να έχει επαφές με έναν άνθρωπο που από την πρώτη στιγμή τον έβαλε στην καρδιά του. Τους χαιρέτησε και κάθισε δίπλα στο Στρατηγό, αφού και αυτός μεγάλη συμπάθεια έτρεφε για τον πρώην διοικητή του.

Ρώτησε να μάθει και άλλα νέα ο Στρατηγός, κι ακόμη για το Πανεπιστήμιο. Πότε πέρασαν τα χρόνια! Βρίσκονται στο τελευταίο έτος ο Διαμαντής και η Αθηνά. Αν κάνουν και μεταπτυχιακές, τότε... θα κοντεύουν και για τις άλλες εκλογές και αυτοί στα θρανία. Χτύπησε το τηλέφωνο και ο Διαμαντής σήκωσε το ακουστικό. Ήταν η γυναίκα του Στρατηγού από την Αμερική.

– Όπου και να πάω θα με βρει, λέει χαριτολογώντας ο Στρατηγός και άρπαξε το ακουστικό.

Κουβέντιασαν ! Κάτι καλό θα του είχε πει η γυναίκα του, αφού γύρισε χαρούμενος. Μα δεν κρατήθηκε. Το είπε.

– Σε δέκα μέρες θα είναι εδώ τους λέει.

Κάτι μαθήματα που χρωστούσαν τα πέρασαν και τώρα θα τους είχε μαζί του. Δεν χάρηκε μόνο ο Στρατηγός. Όλοι χάρηκαν. Μα πιο πολύ ο Γιώργος...

Πέρασε η ώρα και ο Στρατηγός σηκώθηκε να φύγει. Δεν πρόλαβε να φτάσει στην πόρτα και νά 'σου ο κυρ Ηλίας με την γυναίκα του.

– Πέρασαμε για μια καλησπέρα, λέει ο κυρ Ηλίας, ήμασταν εδώ πιο πάνω σε ένα φίλο μου τον Παναγιώτη τον Καρακίτσιο και είπαμε να σας δούμε. Κάθισε Στρατηγέ μου να τα πούμε και σε λίγο θα φύγουμε μαζί, του είπε ο κυρ Ηλίας.

Έτσι κι έγινε. Είπαν διάφορα, μα χαρούμενοι καθώς ήταν όλοι τους, πιάνουν το τραγούδι. Έρχεται και ο Στέφανος με την

Αλέκα και άρχιζε να χαράζει όταν αποφάσισαν να αφήσουν το Στρατηγό να φύγει. Το πρωί όλοι στις δουλειές τους.

Ο Διαμαντής με την Αθηνά, ετοιμάστηκαν για το Πανεπιστήμιο. Ο Στέφανος έχει τελειώσει και έχει αναλάβει γενικά καθήκοντα κοντά στην Αλέκα και στο Διαμαντή. Είναι ο γενικός κουμανταδόρος, μα σε λίγο θα πάει στο στρατό. Κατεβαίνουν και πριν βγουν έξω, να ο οδηγός με τις εφημερίδες. Παίρνουν στα χέρια τους μερικές και μπαίνουν στο καφέ Audi ξεκινώντας για το Πανεπιστήμιο. «Η αρχή του τέλους των πετρελαίων», γράφει η μια, «μεγάλη η μείωση των πετρελαίων», λέει η άλλη, με μια φράση που τελειώνει ως εξής: «Ο Θεός να βάλει το χέρι του».

– Αυτό είναι φυσικό να γίνει, λέει η Αθηνά, μα τόσο γρήγορα; Κάποια κομπίνα θα μας σκαρώνουν.

– Κομπίνα ή αλήθεια, της απαντά ο Διαμαντής, εμείς πρέπει να κάνουμε τη δουλειά μας. Η Αλέκα που της είχα πει να κάνει μια έρευνα, τώρα δεν προλαβαίνει ούτε να ξεκουραστεί. Βέβαια δε μπορώ να πω, προσπάθησε και προσπάθησε αρκετά.

– Σώπα, του λέει η Αθηνά, κάθε εμπόδιο για καλό.

– Μα θα το ρυθμίσω διαφορετικά, από σήμερα κιόλας, ξαναλέει ο Διαμαντής.

Έτσι και έκανε. Τηλεφώνησε στον πρύτανη του Πολυτεχνείου Στέλιο Παπαδημητρίου από τη Βυτίνα και έκλεισαν ένα ραντεβού. Το απόγευμα ο πρύτανης με το Διαμαντή, βρίσκονται στο Πολυτεχνείο και συζητούν.

– Από ότι δείχνουν τα πράγματα, λέει ο Διαμαντής, δεν θα είναι μακριά η μέρα που τα πετρέλαια θα τελειώσουν. Ήδη άρχισαν να λιγοστεύουν. Οι ξένοι επιστήμονες από ότι γνωρίζω, ψάχνουν για καινούργιες πηγές ενέργειας. Εμείς γιατί να μην κάνουμε το ίδιο; Εμείς γιατί να μην είμαστε μπροστάρηδες σ' αυτή την προσπάθεια;

– Δίκιο έχεις, του απαντά ο πρύτανης, δίκιο έχεις πρόεδρε.

– Άκουσέ με προσεκτικά, συνεχίζει ο Διαμαντής, αν θες να είμαστε εμείς, αυτοί που θα δώσουμε τη λύση. Αν θες να είμαστε εμείς εκείνοι που θα βρούμε την καλύτερη καύσιμο ύλη. (Ο

Διαμαντής ήθελε η χώρα του να κάνει το θαύμα και το είχε πιστέψει αυτό).

– Δώσε εντολή στους αρμόδιους χημικούς, να βρουν ένα καινούργιο καύσιμο, φτηνό, αποδοτικό και προπάντων να μη βλάπτει την ατμόσφαιρα, να μη μολύνει το περιβάλλον. Από αύριο κιόλας και να με ενημερώνεις. Όσα χρήματα χρειαστούν, θα τα έχετε. Θα δώσω εντολή στον αρμόδιο υπουργό.

– Εντάξει πρόεδρε, από αύριο κιόλας αρχίζει η διαδικασία.

– Πάρε του λέει ο Διαμαντής και αυτό το χημικό τύπο και πειραματιστείτε. Με την παραμικρή ένδειξη, να με ενημερώσετε αμέσως. Είναι σημαντικό αυτό που σου λέγω, ψάξτε καλά.

Είπαν και πολλά άλλα και έφυγαν μαζί. Μπήκε ο πρύτανης σε μια Μερσεντές και ο Διαμαντής στο Audi και ξεκίνησαν για τα σπίτια τους. Οι σωματοφύλακες ποτέ δεν τον άφηναν μόνο του. Παρόλο που πολλές φορές τους εξέφραζε την επιθυμία του να μην πηγαίνουν μαζί του, αυτοί ποτέ δεν του έκαναν τη χάρη. Άγρυπνοι πάντα, και βεβαίως πολύ διακριτικοί. Έχει βάλει τους μεγαλύτερους στόχους από κάθε άλλο πολιτικό σε τούτη τη χώρα. Σε συνεργασία με την Πρωθυπουργό και την κυβέρνηση, ψήφισαν τους καλύτερους νόμους, που με την εφαρμογή τους πολλοί θα αναρωτηθούν. «Έχει καμιά διαφορά η εποχή του Περικλή με αυτή του Διαμαντή;» Μα οι γνώστες και αντικειμενικοί θα απαντήσουν. «Και βέβαια έχει. Ο Περικλής ήταν ο σπουδαιότερος πολιτικός και στρατιωτικός των αρχαίων Αθηνών, ο δε Διαμαντής, ο υπέρτατος δημοκράτης και ειρηνιστής όλων των έως τώρα εποχών».

Ένας από τους πολλούς νόμους που θέσπισαν, ήταν και αυτός για την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου της χώρας. Γνώριζε πως εκτός από το χρυσό στην περιοχή της καταγωγής του, η χώρα μας μπορεί να εκμεταλλευτεί πάρα πολλά μεταλλεύματα που υπάρχουν στο υπέδαφός της. Βωξίτης, σιδηροπυρίτης, μαγνησίτης, χαλκός, χρωμίτης, μαγγάνιο, αλουμίνιο, μαγνήσιο και πολλά άλλα. Μεγάλη έμφαση δόθηκε στην ανακάλυψη και αξιοποίηση κοιτασμάτων ουρανίου, που είναι το μοναδικό πυρηνικό υλικό της ατομικής ενέργειας. Αξιοποιώντας το για ειρηνικούς σκοπούς, αποτελεί μεγάλης

σημασίας πηγή. Βέβαια τίποτα από όλα αυτά δεν μπορεί να αντικαταστήσει την καινούργια καύσιμο ύλη, που μέσα στο μυαλό του έχει πλάσει ο ανεπανάληπτος και δαιμόνιος νους του Διαμαντή.

Μα έως ότου έρθει αυτή η ώρα, δε μπορούσε να μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Βεβαίως και θα έρθει αυτή η ώρα γρήγορα ή αργά. Όχι μόνο η ώρα που θα είναι απαραίτητη μια καινούργια πηγή ενέργειας, αλλά και η στιγμή που θα έχει στα χέρια του αυτή την πηγή. Δεν είναι δυνατόν να βάλει κάτι στο μυαλό του ο φοιτητής από την Αρκαδία και να μην το υλοποιήσει. Θα το κάνει το θαύμα ! Θα τη δώσει τη λύση.

Γνωρίζοντας τις ανυπολόγιστες ιδιότητες ενός φυτού, της οικογένειας των ψυχανθών που το όνομά του είναι σόγια, έδωσε εντολή στους αρμόδιους, να γίνουν οι απαιτούμενες δοκιμές, για την απόδοση στη χώρα μας αυτού του φυτού, με τα αφάνταστα πλεονεκτήματα. Τα αποτελέσματα ήταν λίαν ικανοποιητικά και αργότερα η καλλιέργειά του, ήταν από τις βασικότερες στον τόπο μας. Τα δε κέρδη ανυπολόγιστα. Για όποιον δε γνωρίζει τι μπορούμε να φτιάξουμε από αυτό το φυτό, εν συντομία αναφέρω: Από δέρματα έως και λάδια μηχανών.

XXII

Μεγάλη Εβδομάδα, στο τελευταίο έτος του πανεπιστημίου και βρίσκονται στη Βλαχοκερασιά. Αφού έχει κατοχυρώσει με νόμο την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου, που μέρος του θα ανήκει στον τόπο που υπάρχει, (για να μην αδικήσει και το χωριό του), αποφάσισε με τους στενούς συνεργάτες του, να κάνουν γνωστό στους κατοίκους του χωριού την ύπαρξη του χρυσού στο βουνό Αγροκερασιά μα ίσως και σε άλλα μέρη της περιοχής.

Λίγο πριν την αποκάλυψη του μεγάλου μυστικού, είπε στο Στέφανο:

– Όλα τα βουνά της Ελλάδος να αποτελούνται από χρυσό και πολύτιμα μέταλλα, του καινούργιου καυσίμου που έχω στο μυαλό μου, δε μπορούν να αντικαταστήσουν την αξία του. - Χωρίς αμφιβολία, πέρα για πέρα αληθινό -.

Κυριακή του Πάσχα δώδεκα το μεσημέρι έχει καλέσει όλους τους συγχωριανούς του και θέλει να τους μιλήσει. Είναι όλοι συγκεντρωμένοι στην πλατεία και ο Διαμαντής με το Στέφανο, την Αλέκα, την Αθηνά και τον Γιώργο βγαίνουν από το αυτοκίνητο και κατευθύνονται στον ανδριάντα που ο ίδιος έχει στήσει εκεί. Ανεβαίνει στη βάση του αγάλματος, τους κοιτάζει μ' εκείνο το αστραφτερό και άσπιλο βλέμμα και τους λέει:

– Ποιος από εσάς γνωρίζει για το χρυσό φίδι του βουνού;

– Όλοι γνωρίζουμε, είπαν.

– Ποιος έχει πλησιάσει την τρύπα που μπαίνει και βγαίνει το φίδι;

Κανένας δε μίλησε, εκτός από το μπάρμπα-Επαμεινώνδα το Μπιστόλα που είπε:

– Για να πλησιάσεις εκεί, πρέπει να σου το λέει η περδικούλα σου, αλλιώς...

Γέλασαν όλοι με τον τρόπο του άντρα με τα ωραία αστεία, και ο Διαμαντής συνέχισε.

– Δηλαδή, αν χρειαστεί να πάμε δε θα μπορέσουμε;

– Μόνον ο Ηρακλής θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, πετάχτηκε ο Βασίλης ο Γκανάς, αλλά τώρα δεν υπάρχει.

– Ακούστε φίλοι μου, τους λέει ο Διαμαντής. Πριν από έξι περίπου χρόνια, ένας καινούργιος Ηρακλής που αυτή τη στιγμή είναι μαζί μας, με το θάρρος και την τόλμη που τον διακρίνει, κατάφερε και σκότωσε το τεράστιο εκείνο φίδι. Όλοι τους σάστισαν και περίμεναν να ακούσουν την επόμενη φράση από το στόμα του Διαμαντή.

– Ναι φίλοι μου, πριν από έξι χρόνια ο φίλος μου, και φίλος σας ο Στέφανος, με κίνδυνο τη ζωή του, σκότωσε το επικίνδυνο φίδι.

Μαρμάρωσαν και κοιτάζαν σαν απολιθωμένοι. Ούτε ο Χρήστος ο Μάνδρος δεν κατάφερε να πει κάτι, αφού όλοι μας ξέρουμε πως πάντα έχει μια απάντηση έτοιμη σε κάθε περίπτωση να δώσει, ή ένα ωραίο αστείο να μας πει.

– Όμως, συνεχίζει ο Διαμαντής, ο Στέφανος που από μικρός σε τούτο το χωριό τον περισσότερο καιρό βρισκόταν, μας έκανε το καλύτερο δώρο, ίσως για να εκπληρώσει το χρέος του, για τη φιλοξενία που του προσφέραμε.

– Δηλαδή τώρα, μπορώ να βόσκω ελεύθερα τα πρόβατα, του λέει ο Βαγγέλης ο Κοπίτας. Δεν το έλεγες ρε Διαμαντή τόσο καιρό;

– Τώρα, δεν θα πλησιάζεις καθόλου προς τα εκεί με τα πρόβατα, του απαντά αστειευόμενος ο Διαμαντής.

Λοιπόν φίλοι μου, συνεχίζει και τους εξιστορεί όλο το περιστατικό και τους αποκαλύπτει το εφτασφράγιστο μυστικό. Μια συγκλονιστική σκηνή ακολούθησε και ένα μεγάλο μπράβο στο Στέφανο και στο Διαμαντή, ήταν μια μεγάλη ηθική ικανοποίηση γι’ αυτούς. Το απόγευμα όλο το χωριό σχεδόν, μαζί με το Διαμαντή το Στέφανο και τα άλλα παιδιά, πήγαν επί τόπου και είδαν αυτό το υπερθέαμα που χάριν σ’ αυτούς τους δύο μπόρεσαν να δουν. Από εκείνη την ημέρα και μέχρι να αρχίσουν οι διαδικασίες για την εκμετάλλευση, με εντολή της Πρωθυπουργού Αλέκας, διορίστηκαν οχτώ φύλακες, νέα παιδιά από το χωριό με αρχιφύλακα τον Ανδρέα Σκούφη και έκαναν δύο-δύο τη βάρδια τους στην τρύπα του βουνού, και ο Στέφανος Μπαζιώτης με μεγάλη «προσπάθεια» σε λίγες μόνο μέρες έχτισε ένα όμορφο φυλάκιο για τη διαμονή τους.

Η είδηση έφτασε σε όλα τα σημεία της χώρας και όχι μόνο. Από εκεί πέρασαν χιλιάδες άνθρωποι, συνοδευόμενοι πάντα από τα βλέμματα των φρουρών και θαύμασαν όλο αυτό το μεγαλείο. Αργότερα ήρθαν οι αρμόδιοι επιστήμονες και σχεδίασαν τη μεταφορά των τεραστίων σε βάρος, όγκο και αξία, αγαλμάτων και χρυσού. Έγιναν τα κατάλληλα έργα με συντονιστές τους Κώστα Γεωργακλή και Σπύρο Κωνσταντόπουλο και όλα τα αγάλματα μεταφέρθηκαν στο χωριό, σε πρωτότυπο οίκημα που έγινε γι’ αυτό το σκοπό.

Αξίζει να σημειωθεί, πως τα αγάλματα τοποθετήθηκαν πρώτα επάνω στο δάπεδο του κτηρίου και κατόπιν χτίστηκε το οίκημα. Άρχισαν τα έργα για την εκμετάλλευση του μεταλλεύματος και από ότι διαπίστωσαν, σε όλο αυτό το τεράστιο βουνό, υπήρχε άφθονος χρυσός και όχι μόνον σε αυτό. Όλα τα γύρω βουνά, περιείχαν εκμεταλλεύσιμα μεταλλεύματα χρυσού και το χωριό έγινε το πλουσιότερο και διασημότερο χωριό της γης.

Οι επισκέπτες που περνούσαν από εκεί, αμέτρητοι. Αμέτρητα και τα έργα που έγιναν, και μετέτρεψαν το φτωχό αυτό χωριουδάκι, σε έναν αληθινό παράδεισο, που δικαίως ονόμασαν «ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΧΩΡΙΟ». Κάτι ανάλογο έγινε και στο χωριό του Στέφανου, το Μάναρη προς ένδειξη τιμής και ευγνωμοσύνης, για την ενέργειά του, που ήταν η αρχή για την είσοδό τους στο βουνό. Ένα όμορφο κτίριο που στέγαζε νηπιαγωγείο και δημοτικό, ήταν το πρώτο έργο. Ακολούθησαν Γυμνάσιο και Λύκειο, καθώς και ένα σύγχρονο ιατρείο με δυο ολοκαίνουργια ασθενοφόρα, για τη μεταφορά των ασθενών στο νοσοκομείο της Τρίπολης. Πισίνα και γήπεδα ποδοσφαίρου και μπάσκετ δεν άργησαν να παραδοθούν. Ένα ιδιωτικό λεωφορείο, έκανε εφτά δρομολόγια την ημέρα στην Τρίπολη, για την εξυπηρέτηση των κατοίκων. Οδηγοί του λεωφορείου, οι επαγγελματίες ταξιτζήδες με ικανοποιητικό μισθό, για να μη χάσουν το ψωμί τους μετά την αγορά του λεωφορείου, Νίκος Σπυρόπουλος, Δημήτρης Μπιστόλας καθώς και ο Βαγγέλης Μητρόπουλος (Παπαρουντας).

Οι δρόμοι άριστα φτιαγμένοι και παντού το πράσινο έκανε την παρουσία του, χαρίζοντας καλαισθησία και αποσπώντας τον θαυμασμό. Ένα φαντασμαγορικό και υπερσύγχρονο από σκαλιστό μάρμαρο και ολόχρυσους τους ακρογωνιαίους λίθους και τις κορνίζες των παραθύρων και της κεντρικής εισόδου, κτίριο έγινε, όπου εκεί ιδρύθηκε και λειτούργησε το καλύτερο Πανεπιστήμιο του κόσμου, από το οποίο εξέρχονται αποκλειστικά και μόνο, επαγγελματίες πολιτικοί. Στο δεξιό μέρος της εισόδου του κτιρίου σ' ένα λευκό μάρμαρο με ολόχρυσα γράμματα, ένα ποίημα που η Αθηνά έγραψε, λέει:

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

*Στων ανθρώπων το πνεύμα,
χρώμα δίνει η γνώση,
σε Λευκούς και σε Μαύρους,
είναι ίδια η δόση.*

*Με το πνεύμα θ' αλλάζει
και το χρώμα στο δέρμα,
κι ένας Μαύρος θα φτάσει
και στων άστρων το τέρμα.*

*Ο πλανήτης ετούτος,
είναι όλων πατρίδα,
και οι φυλές των ανθρώπων,
όλες θέλουν φροντίδα.*

*Όλοι τώρα για όλους,
σε μια γη μοιρασμένη,
κι όλοι να χουν πατρίδα,
που την έχουν χαμένη.*

*Για να πάψει ο φόβος,
των λαών μεταξύ τους,
τη φιλία θα φέρνουν,
όπου πάνε μαζί τους.*

*Ας τελειώσουν τα μίσση,
έχουμε άλλους καιρούς,
στη ζωή μας προέχει,
των ανθρώπων ο νους.*

Το καινοτόμο αυτό κτίριο, ήταν έργο του πολιτικού μηχανικού Διαμαντή Κουμουνδούρου από την Αγία Ειρήνη Σπάρτης, και του αρχιτέκτονα Στέφανου και για την τελειότητά του και πρωτοτυπία του, βραβεύτηκε από το ινστιτούτο αρχιτεκτονικής των ΗΠΑ. Για αυτό και μόνο το έργο, εκατοντάδες άνθρωποι πέρασαν από το χωριό, φτάνοντας από όλα τα μήκη και πλάτη της γης, αφού εκεί φοίτησαν και φοιτούν άνθρωποι από όλο τον κόσμο. Σε κάθε οικογένεια του χωριού, δόθηκε μηνιαία οικονομική ενίσχυση, αρκετά ικανοποιητική, που να μπορεί να αντεπεξέρχεται στις βασικές και όχι μόνο

ανάγκες της. Πολλά χρήματα δώθηκαν και στο χωριό του Στέφανου, το Μάναρη, όπου ο παπά Ανδρέας, με τη σωστή διαχείρισή τους, έκανε το μικρό χωριουδάκι αγνώριστο και μια μικρή αλλά πανέμορφη εκκλησία ήταν ένα από τα στολίδια του.

Δυο μεγάλες παιδικές χαρές, στις οποίες τα μικρά παιδιά της δοξασμένης Βλαχοκερασιάς και των επισκεπτών απολαμβάνουν το παιχνίδι τους, έγιναν. Ένα θέατρο που εκεί δίνουν τις παραστάσεις τους οι θίασοι που κατά διαστήματα έρχονται, δεν μπορούσε να ξεχαστεί. Μπαίνοντας στο χωριό, αριστερά και δεξιά μιας πανέμορφης αψίδας, δυο μαρμάρινα αγάλματα με επάλειψη χρυσού, υποδέχονται τους επισκέπτες και τους ενθουσιάζουν με την αριστοτεχνική κατασκευή τους. Δυο αριστουργήματα σωστά, που το ένα έχει τη μορφή της Ελευθερίας και το άλλο άλλη μορφή γυναίκας και από κάτω, το όνομα Ειρήνη.

Ποιος μπορούσε να σκεφτεί πριν από χρόνια, πως το χωριό αυτό, θα είχε τέτοια εξέλιξη και τέτοια ακτινοβολία θα αποκτήσει το όνομά του; Ποιος όμως μπορεί να φανταστεί, τι άλλο ακόμη είναι ικανός να κάνει και τι εκπλήξεις μπορεί να τους επιφυλάσσει, ο αστείρευτος νους, αυτού του ανθρώπου που ακούει στο όνομα, Διαμαντής;

Μετά το Πάσχα ο Στέφανος καλείται να υπηρετήσει τη στρατιωτική θητεία του. Παρουσιάζεται στις διαβιβάσεις στο Χαϊδάρι και ύστερα από τρεις μήνες, πηγαίνει για ένα μήνα στην Αλεξανδρούπολη και από εκεί ξανά στην Αθήνα στο ΓΕΣ, δίπλα στο Στρατηγό και βεβαίως κοντά στον υπουργό Γιώργο Κουμουνδούρο και τους συνεργάτες τους. Τέσσερις μήνες μετά το Πάσχα και ενώ όλοι τους, έχουν τελειώσει τις σπουδές τους, ο Διαμαντής ετοιμάζεται για μια ομιλία του προς όλους τους ηγέτες των κρατών, που θα γίνει στην Άγκυρα και θα μεταδοθεί από το σύνολο των τηλεοπτικών σταθμών του κόσμου. Γράφει το λόγο του και σε λίγες μέρες θα μεταβεί στην Τουρκία για να τον παρουσιάσει και ταυτόχρονα να κάνει και κάτι άλλο, που μαζί με το Σεφά, θα ανοίξουν το δρόμο για μια παγκόσμια σύναψη συμφωνίας ΜΗ πολέμου, όλων των γειτονικών κρατών μεταξύ τους.

XXIII

Παντοδύναμος πλέον στην Ελλάδα και όχι μόνον ο παράφορα ορμητικός Διαμαντής. Η χώρα του σε μεγάλη ακμή, μα αυτός προσπαθεί για κάτι καλύτερο. Τίποτα δεν τον κάνει να αισθάνεται ότι έχει προσφέρει. Γι' αυτόν, είναι πολύ λίγα όσα έως τώρα έχει καταφέρει. Ανήσυχος και θυελλώδης, ετοιμάζεται για την Τουρκία. Μαζί του η πρωθυπουργός, και ένα κλιμάκιο υπουργών και συμβούλων. Ξεκινούν και ο Σεφά με τη Φατμέ τους καρτερούν. Με το αεροπλάνο φτάνουν και ο ίδιος ο Σεφά τους περιμένει και τους υποδέχεται. Κατευθύνονται στο μέγαρο, όπου από εκεί θα μιλήσει προς όλους τους αρχηγούς των κρατών και σε όλους τους ανθρώπους που θα τον παρακολουθήσουν. Όλα είναι έτοιμα και ο Διαμαντής μπροστά από αμέτρητες κάμερες και μικρόφωνα αρχίζει το λόγο:

— *Ηγέτες όλων των μεγάλων κρατών, αρχηγοί όλων των λαών του κόσμου, φιλειρηνιστές, αγωνιστές της ειρήνης, απλές λαές της υφελίου. Καθημερινά, όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αναφέρουν και μια καινούργια εστία πολέμου. Όλα αυτά δημιουργούν ένα πλέγμα άγχους, αγωνίας, μαρασμού και μεγάλης θλίψης.*

Η ειρήνη σήμερα, είναι το άκρως σοβαρότερο πρόβλημα για τον άνθρωπο, αφού ένας πόλεμος σε παγκόσμια κλίμακα σημαίνει και το τέλος του πλανήτη μας. Η τάση του επεκτατισμού και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, καταστρατηγεί κάθε έννοια δικαίου. Ένας πολύ σοβαρός λόγος που κάνει την ειρήνη να βρίσκεται σε επισφαλή θέση, είναι η τεχνολογική εξέλιξη που την εφαρμόζουμε για να εκμεταλλευτούμε την τελειοποίηση εξοπλισμών, που θα χρησιμοποιήσουν άνθρωποι εναντίον άλλων ανθρώπων.

Με τη σημερινή ισχύ των πυρηνικών οπλοστασίων, που η βόμβα της Χιροσίμα ωχριά μπροστά τους, ο άνθρωπος ζει κάτω

από ένα κλίμα φόβου, ανασφάλειας και μια δαμόκλειος σπάθη βρίσκεται πάνω από το κεφάλι του. Καμιά υπερδύναμη δεν νομίζω ότι θεωρεί τον εαυτόν της κυρίαρχο πάνω στη γη. Με το σκεπτικό και μόνον αυτό, ξοδεύονται εκατομμύρια δολάρια την ημέρα, για έναν καλύτερο εξοπλισμό, που θα κάνει την δύναμη αυτή πιο ισχυρή, για να μπορέσει να είναι ο νικητής στην παγκόσμια παλαίστρα επάνω. Εξοπλισμό ο ένας, εξοπλισμό ο άλλος.

Μα για όλα αυτά χρειάζονται χρήματα. Χρειάζονται εκατομμύρια. Χρειάζονται πολύ μεγάλες δαπάνες. Από που θα βρεθούν αυτά τα τεράστια κονδύλια; Από κάποιους πρέπει να στερηθούν. Στερώντας τα από κάποιους, τους αφαιρούμε αυτομάτως τα δικαιώματα που όλοι επάνω στη γη έχουμε. Το δικαίωμα της δημοκρατίας, της ισοκατανομής του πλούτου, το δικαίωμα της ζωής τους ακόμη. Μα έχουμε τη δίκαιη αξίωση να κρατούμε στα χέρια μας κάτι, που έστω και από ένα λάθος μπορεί να μετατρέψει τον πλανήτη μας, σε ένα απέραντο σκοτάδι και που μέσα σ' αυτό δεν θα μπορεί να υπάρξει, ούτε και αυτός ακόμη που στα χέρια του το κρατά;

Είτε κάποιος, ότι ο τέταρτος παγκόσμιος πόλεμος, αν γίνει, θα γίνει με ρόπαλα και βέλη. Τι μεγάλο λάθος. Τι πλάνη οικτρά, τι μεγάλη απάτη. Πώς θα βρεθεί ανθρώπινο ον, αφού με ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα τίποτε δεν θα μέινει; Μα και πού θα βρεθεί ύλη για τέτοια όπλα, αφού όλα θα έχουν γίνει μια άμορφη μάζα, από τη θερμική ακτινοβολία, και τα κρουστικά κύματα; Ο μύθος για το αν θες ειρήνη, προετοιμάσου για πόλεμο, δεν πείθει πια. Είναι πέρα για πέρα ανεφάρμοστος και τελείως εξωπραγματικός.

Το «πόλεμος πάντων πατήρ» του Ηράκλειτου, ανήκει σε άλλες εποχές. Κανένας δεν απέδειξε ποτέ, πως υπήρξε κάποιος νικητής σε μια ένοπλη αναμέτρηση. Όλοι γνωρίζουμε όμως περίτρανα, πως υπήρξαν ηττημένοι. Οι ηττημένοι ήταν οι άνθρωποι, έστω και αν οι αριθμοί έδειχναν κάποιο νικητή. Η Παγκόσμια Ειρηνική Κίνηση, που με άλλους ανήσυχους για το μέλλον του πλανήτη ανθρώπους ιδρύσαμε είναι μια φιλειρηνική κίνηση, που σκοπό έχει να αφυπνίσει τις ναρκωμένες συνειδήσεις, να ενεργοποιήσει τις μάζες, για να σταθούν εμπόδιο στην παραγωγή και τελειοποίηση καινούργιων όπλων, που με μια και

μοναδική κίνηση ή το πάτημα ενός έστω και μικρού κουμπιού, μπορεί να φέρει το τέλος της ανθρωπότητας.

Η Π.Ε.Κ. έχει σαν στόχο το πάγωμα και την καταστροφή ακόμη και αυτών των υπάρχόντων εξοπλισμών. Έχει σαν θεμελιώδη αρχή της, τη δημιουργία των προϋποθέσεων για μια παγκόσμια ΕΙΡΗΝΗ, για το καλό των λαών της γης και γενικά όλης της ύπαρξης του πλανήτη μας. Η Π.Ε.Κ. σκοπό έχει να κάνει πράξη αυτά που σαν κύριο στόχο της, έχει βάλει. Η δύναμή της αποτελείται πάνω από ένα δις ανθρώπους και συνεχώς ανέρχεται. Θα αγνοούσατε τα αιτήματα τόσων ανθρώπων, εσείς, μεγάλοι ηγέτες; Θα σταθείτε απαθείς στις απαιτήσεις τόσων μελών;

Μεγάλοι ηγέτες! Κάντε επιστήμονες για το καλό των ανθρώπων. Δώστε υποστήριξη στην πνευματική ανάπτυξη των παιδιών, διαθέστε κονδύλια για ανθρωπιστικούς σκοπούς και όχι για επικίνδυνους και ανθρωποβόρους πυραύλους. Δημιουργείστε προοπτικές για έναν ειρηνικό και τέλειο κόσμο. Θα ήθελε κάποιος από εσάς, να βρεθεί στη θέση του Σαμιτέρου Τανγκούτσι,⁵ που καθώς και ο ίδιος λέει: «η ζωή μου τελείωσε στο Ναγκασάκι και δεν είμαι πλέον άνθρωπος, είμαι χιμπακούσα;»

Μεγάλοι ηγέτες, ξέρετε τι έλεγε ο Ηρόδοτος; «Στην ειρήνη τα παιδιά θάβουν τους γονείς, ενώ στον πόλεμο οι γονείς θάβουν τα παιδιά». Δεν αφορά μόνον εμάς. Και για εσάς ισχύει αυτό. Είναι και για το δικό σας το καλό. Ελάτε στα λόγια του Λόρδου Βύρωνα «Ο πόλεμος είναι συμπόσιο γυνών και απώλεια υπάρξεων». Μεγάλοι ηγέτες και αρχηγοί των κρατών. Σε μια ώρα από τώρα, η χώρα μου και η φίλη Τουρκία, θα δώσουν πρώτες το παράδειγμα σε αυτά που έως τώρα ακούσατε. Μια συμφωνία ειρήνης μεταξύ μας, είναι έτοιμη προς υπογραφή. Για το καλό όλης της ανθρωπότητας μιμηθείτε μας. Σας ευχαριστώ, και εύχομαι το επόμενο βλήμα που θα βγει από όπλο, να είναι ένα λευκό περιστερί που θα καθίσει επάνω στο άγαλμα της ειρήνης και όχι ένα αρπακτικό και σαρκοβόρο πουλί, σε ένα, από δικό σας όπλο, ανθρώπινο πτώμα.

⁵ Επιζών από το ολοκαύτωμα στο Ναγκασάκι.

Η ομιλία τελείωσε, μα ένα άστρο μεσουρανούσε στο σύμπαν. Ήταν το άστρο του μεγάλου ειρηνιστή, του μεγάλου δημοκράτη, του ανθρώπου, που δεν δίστασε να βάλει μπρος το σώμα του σε έναν κίνδυνο που όλοι ξέρουν το μέγεθος, μα κανείς τους δεν γνωρίζει τη στιγμή του. Ένας εικοσιτετράχρονος σημαιοφόρος της ειρήνης, έχει δώσει δείγματα γραφής και σε όλα τα σημεία της γης έχει φτάσει το όνομά του. Ένας νεαρός γιατρός από ένα μικρό χωριό της Αρκαδίας, για πολύ καιρό θα είναι στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, για μεγάλο χρονικό διάστημα θα στριφογυρίζει η οπτασία του στο νου των μεγάλων ηγετών, στο μυαλό όλου του κόσμου. Σήμερα τους έδωσε να καταλάβουν τους κινδύνους. Ποιος ξέρει όμως αύριο, τι μπορεί να τους επιφυλάσσει. Ποιος μπορεί να γνωρίζει, τι θα προσπαθούν αυτοί να τον πείσουν να κάνει.

Δεκαπέντε Αυγούστου, γιορτή της Παναγίας, γιορτάζει το χωριό του, γιορτάζει η Θεοτόκος. Σήμερα γιορτάζει όλη η Ελλάδα. Είναι η μέρα που περίμενε τόσα χρόνια. Όλος αυτός ο αγώνας που έκανε μαζί με τους συνεργάτες του και με όλους ανεξάρτητα τους συμμετέχοντες στην οργάνωση «ΑΙΓΑΙΟ».

Ήρθε η ώρα να μπει η υπογραφή, μαζί με αυτή του φίλου τους Σεφά για την επικύρωση της μεγάλης συμφωνίας, που πριν από χρόνια είχαν υποσχεθεί. Η λέξη ΑΙΓΑΙΟ τα λέει όλα. (Αγώνας Ιερός Γεννιέται, Αδελφοσύνη, Ισορροπία, Ομαλότητα στην περιοχή). Ο απλός άνδρας, ο μεγάλος ιππότης, ο πραγματικός πατριώτης Διαμαντής, είχε κάνει το μεγάλο όραμα για την οργάνωση. Αυτός ήταν ο αρχηγός, αυτός ήταν ο παντοδύναμος. Η σημερινή του όμως ενέργεια αποδεικνύει το ποιόν του. Ενώ μπορούσε να περιμένει να γίνει αυτός πρωθυπουργός και τότε να υπογραφεί η συμφωνία ΜΗ πολέμου με την Τουρκία, να μπει η δική του υπογραφή κάτω από το κείμενο και να μείνει στην ιστορία, αυτός έκανε, ότι ήταν για το συμφέρον της χώρας του και όχι για την δική του τη δόξα. **Μεγάλε άνδρα Διαμαντή, πολύ σε θαυμάζω!**

Όλα έτοιμα και ο Σεφά με την Αλέκα, μπροστά στις κάμερες για την υπογραφή της συνθήκης. Μια συνθήκη ΕΙΡΗΝΗΣ που θα ισχύει για ΠΕΝΗΝΤΑ χρόνια. Η πρώτη

υπογραφή έχει μπει. Είναι αυτή του ειρηνιστή Σεφά και η Αλέκα πιάνει στα χέρια της την πένα. Συγκεντρώνεται, φέρνει στο μυαλό της όλους τους Έλληνες, τους κοιτάζει κατάματα και βάζει τη δική της υπογραφή με τα μακριά και κομψά δάκτυλά της, κάνοντας τα όνειρα όλων τους πραγματικότητα. Δίνουν τα χέρια Σεφά και Αλέκα και από ένα χρυσό μετάλλιο ανταλλάσσουν. Την Άγκυρα είχαν κάνει ανάγλυφα στο ένα και τον Παρθενώνα στο άλλο. Έι, εσείς Ελληνόπουλα! Θα μιμηθείτε το Διαμαντή, την Αλέκα, το Γιώργο, την Αθηνά το Στέφανο; Δεν θα θέλατε να ήσασταν εσείς στη θέση τους; Μπορείτε. Θάρρος χρειάζεται. Θάρρος και πίστη.

Τελείωσε η διαδικασία της υπογραφής της συνθήκης, τελείωσε και η δεξίωση και όλοι τους θα πήγαιναν στο σπίτι του Σεφά. Στο πατρικό του το σπίτι, εκεί θα έμεναν για λίγο. Μπορεί να πήρε τέλος η διαδικασία της υπογραφής και της δεξίωσης, συνέβη όμως κάτι, που κανένας τους δεν είχε φανταστεί, δεν είχε φέρει ποτέ στο μυαλό του. Μπαίνοντας στο σπίτι του Σεφά όλοι τους, ο Διαμαντής είδε κάτι που δεν πίστευε στα μάτια του. Ένα μεγάλο κάδρο με τη φωτογραφία του προπάππου του, ίδια με αυτή που είχε ο παππούς του ο Κώστας στο σπίτι του στο χωριό.

Αμέσως ρώτησε τον πατέρα του Σεφά, ποιος ήταν αυτός σε εκείνη τη φωτογραφία.

– Είναι ο παππούς του πατέρα μου, του απαντά, ο Χαλούκ Σαλτδίκ. (Χαλούκ έλεγαν τον πατέρα του Σεφά). Μα γιατί με ρωτάς;

– Γιατί αυτή τη φωτογραφία την έχει και ο παππούς μου στο σπίτι του και μάλιστα και τώρα εκεί κρέμεται.

– Δεν είναι δυνατόν, λέει ο Χαλούκ, δεν μπορώ να το πιστέψω!

Πήρε αμέσως στροφές ο αεικίνητος νους του τρομερού Διαμαντή και λέει στο Σεφά:

– Είχε περάσει ποτέ από το μυαλό σου, ότι μπορεί εγώ και εσύ, εκτός από φίλοι, να είμαστε και δευτέρα ξαδέρφια; Εκείνη την ώρα, ένα τρομώδες αίσθημα κυριεύσε τα σώματά τους, να ξεκολλήσει πήγε το δέρμα από τις σάρκες τους. Πάγωσαν οι

φωνές πάνω στα χείλη τους. Τέσσερα μυώδη χέρια ανοίγουν διάπλατα που γρήγορα κουλουριάζονται πάνω σε δυο καλογυμνασμένα και νευρώδη νεανικά σώματα. Ευτυχώς που τα κορμιά αντέχουν! Διαμαντής και Σεφά σφίγγονται λες και θέλουν να κολλήσουν μεταξύ τους, λες και προσπαθούν να κάνουν τους δυο λαούς να γίνουν ένας.

Τέτοιες σκηνές δεν είναι εύκολο να επαναληφθούν, τέτοιες στιγμές μόνο ένας σφριγηλός και αχαλίνωτος στην ψυχή και στο σώμα Σεφά μπορεί να μας προσφέρει, μονάχα ένας υπέρτατος σε δυνάμεις και ακατανίκητο πάθος Διαμαντής, είναι ικανός να μας χαρίσει.

– Είμαστε αδέλφια φωνάζουν, οι δυο λαοί θα γίνουν φίλοι.

Ναι, φίλοι αναγνώστες. Ο Διαμαντής και ο Σεφά, ήταν δεύτερα ξαδέρφια και να γιατί: Από ότι γνωρίζουμε από την αρχή του βιβλίου, όταν έγινε ο πόλεμος της Μικράς Ασίας, έφυγαν από το χωριό ο παππούς του Διαμαντή ο Κώστας, που γύρισε τραυματίας, και ο αδερφός του ο Γιάννης, που έμεινε εκεί αιχμάλωτος. Ο Κώστας πήρε μαζί του τότε ένα φυλαχτό, που του είχε χαρίσει η γιαγιά του, και που είχε ξύλο από τον Τίμιο Σταυρό. Ο Γιάννης πήρε μαζί του μια μικρή φωτογραφία του παππού του, που πάντα έφερνε μαζί του και την είχε για συντροφιά. Έμεινε εκεί ο Γιάννης, έμεινε και η φωτογραφία. Ο Γιάννης βρέθηκε σε ένα βιομήχανο υπηρέτης.

Πέρασαν τα χρόνια και παντρεύτηκε με μια Τουρκάλα. Απέκτησε ένα γιο. Τον Χαλούκ (τον πατέρα δηλαδή του Σεφά). Ο Κώστας γύρισε και παντρεύτηκε και αυτός τη Γιωργούλα και έκανε τη Δήμητρα τη μητέρα του Διαμαντή και τα άλλα παιδιά. Καλά κατάλαβε ο Διαμαντής ότι με το Σεφά ήταν δεύτερα ξαδέρφια, αφού η κυρα Δήμητρα και ο Χαλούκ ήταν πρώτα.

Αυτό όμως που για πρώτη φορά έγινε γνωστό εκείνη την ημέρα στο σπίτι του πατέρα του Σεφά, από τον ίδιο τον Χαλούκ, ήταν πως γνώριζε την Ελληνική καταγωγή του, αλλά δεν είχε πει ποτέ τίποτε γι' αυτό στο Σεφά. Ο παππούς του Διαμαντή λεγόταν Σάλτος.

Ο Σεφά λέγεται Σαλτδίκ. Βγαλμένο από το Σάλτος. Φοβερά πράγματα δηλαδή. Δεν είναι και λίγο πράγμα, δυο ξαδέρφια

χωρίς να το γνωρίζουν, να υπογράψουν μια συμφωνία ΜΗ πολέμου για πενήντα χρόνια. Μα το κυριότερο, ενώ οι παππούδες τους είχαν πάει στην Τουρκία για να πολεμήσουν, αυτοί τώρα βρίσκονται στην Τουρκία, για να υπογράψουν συνθήκη ειρήνης. Τι είναι αυτή η ζωή! Τι ημέρα και εκείνη για όλους τους!

Έμειναν για δυο μέρες στην Τουρκία μαζί με τους φίλους τους και συγγενείς τους τώρα Σαλτιδικ. Μια πρόταση του Σεφά, αμέσως έγινε δεκτή από όλους, και γρήγορα μπήκε σε εφαρμογή. Τους καλοκαιρινούς μήνες, παιδιά από την Τουρκία θα έρχονται σε φιλικές οικογένειες στην Ελλάδα, και θα περνούν τις διακοπές μαζί τους. Το ίδιο και με Ελληνόπουλα. Ήταν μια ενέργεια που σκοπό είχε, την προσέγγιση των δυο λαών και τη δημιουργία ενός κλίματος αγάπης και φιλίας, που δεν υπήρχε ποτέ μεταξύ τους.

Ύστερα από χρόνια, τα παιδιά του Σεφά, του Διαμαντή, του Στέφανου και του Γιώργου που αργότερα παντρεύτηκε την κόρη του Στρατηγού Ανδρέα Σουχλέρη, Ευγενία, κάθε καλοκαίρι τις διακοπές τους τις έκαναν, που αλλού, στο χωριό του Διαμαντή, στο ονειρεμένο αυτό χωριό, που κατακλυζόταν από χιλιάδες ξένους επισκέπτες το χρόνο.

Αυτά έκανε ο Διαμαντής και η παρέα του και έφερε τους δύο λαούς τον έναν κοντά στον άλλον και όχι αντιμέτωπους στα χαρακώματα, ούτε πάνω από το Αιγαίο προσπαθώντας ο ένας να εξοντώσει τον άλλον, και στις μανάδες στις γυναίκες και στα παιδιά, χάρισε γλυκά χαμόγελα, αφαιρώντας την πίκρα και την αγωνία από τις τρυφερές, αθώες και άδολες ψυχές τους. Τούτα τα εμβαπτισμένα όνειρα στους ορμητικούς και χειμαρρώδεις ποταμούς της ψυχικής δομής του φοιτητή Διαμαντή και των πιστών υποστηρικτών του, είναι μια ισχυρή δόνηση στις αναισθητοποιημένες συνειδήσεις των κρατούντων στα χέρια τους, τις τύχες των λαών.

Τα αφηνιασμένα άλογα της ζωτικής πνοής του, έχουν ξεπεράσει κάθε φυσική δύναμη και συνεχώς την αυξάνουν. Ο μεγάλος υπηρέτης της ΕΙΡΗΝΗΣ και άγρυπνος φύλακας, οσφρίζεται κάτι να έρχεται από μακριά. Μέσα στα βάθη της

ακλόνητης ψυχής του, και στο γεμάτο ευρήματα μυαλό του, κυριαρχεί μια φωτεινή αισιοδοξία. Το διεισδυτικό βλέμμα του έχει εξουδετερώσει το σκοτεινό παρόν και κατευθύνεται σε ένα άρτια δομημένο αύριο. Έχει πιστέψει βαθιά στη συνείδησή του ότι κρατά στα χέρια του την ξετυλιγμένη από το κουβάρι κλωστή, που θα τον φέρει στην άκρη του μυστηριώδους λαβύρινθου. Αγωνίζονται όλοι τους και με υποδειγματικό τρόπο καρτερούν. Περιμένουν να γίνει η μεγάλη έκρηξη που ο αστείρευτος νους του αρχηγού τους, τους έχει επισημάνει. Αλλά ας περιμένουμε λίγο και μεις.

Γύρισαν γρήγορα στην Αθήνα, μα όχι γρήγορα και στον προορισμό τους. Φτάνοντας στο αεροδρόμιο, εκτός από τους δεκάδες δημοσιογράφους, χιλιάδες λαός τους περίμενε εκεί και όχι μόνο. Δεξιά κι αριστερά των δρόμων που θα περνούσαν, βρισκόταν πολύς κόσμος και πολλές φορές πολλοί από αυτούς, έμπαιναν μπροστά στα αυτοκίνητα και με δυσκολία έφτασαν στη Βουλή.

Μετά από μερικές ημέρες όλοι τους κατέβηκαν στην Βλαχοκερασιά όπου εκεί τους περίμενε μια άλλη έκπληξη από το στόμα της μητέρας του Διαμαντή, που μετέτρεψε τα φλογερά ένστικτα της φιλίας, σε μια ακατάπαυστη ηφαιστειακή ορμή αγάπης, προς τους καινούργιους φίλους τους. Εκεί στο χωριό, έμαθαν ότι ένας Σάλτος, πριν από πολλά χρόνια, που το μικρό του όνομα ήταν Γιωργάκης, μετέφερε καυσόξυλα στο σαράι ενός Τούρκου Πασά στην Τρίπολη. Ο Γιωργάκης ήταν ένας πολύ όμορφος νέος και η κόρη του Πασά τον ερωτεύτηκε παράφορα. Την αγάπησε πολύ κι εκείνος. Ο Πασάς μαθαίνοντας το γεγονός εξοργίστηκε και ήθελε να σκοτώσει το Γιωργάκη, μα δεν πρόλαβε. Ένα πρωινό τον βρήκαν πεθαμένο στο κρεβάτι του.

Ο Γιωργάκης είχε αναπτύξει και εταιριστική δραστηριότητα μαζί με άλλους διακόσιους Αρκάδες που ανάμεσά τους υπήρξαν και σαράντα Τριπολίτες. Ήταν μέλος της Φιλικής Εταιρείας που είχε έδρα την Μολδαβία. Και επειδή ο έρωτας δεν έχει σύνορα, πατρίδα και θρησκεία, τα δύο παιδιά παντρεύτηκαν. Έκαναν οικογένεια και απ' αυτήν κατάγεται και ο σημερινός φανταστικός και ιδιόμορφος επαναστάτης Διαμαντής, που

έκλεισε το μεγαλύτερο ραντεβού της Ιστορίας, μεταξύ των δύο λαών, γκρεμίζοντας τα τείχη του μίσους και κάνοντας ισχυρά θεμέλια για ένα μεγάλο και σύγχρονο οικοδόμημα, μιας παντοτινής φιλίας μεταξύ τους.

Μια από αυτές τις ημέρες, ο εγγυητής της ειρήνης και της φιλίας των λαών Διαμαντής, πήρε την Αθηνά και ανέβηκαν στο ύψωμα του Αγίου Δημητράκου πάνω από την Τρίπολη. Κάθισαν σε μία μεγάλη πέτρα και με ανάμικτα συναισθήματα, αγνάντεψαν απ' άκρη σ' άκρη τη δοξασμένη πόλη. Κοίταξε με τα μάτια της φαντασίας του την κατεχόμενη Κύπρο και έγραψε ένα ποίημα που σε λίγες ημέρες έφτασε στα χέρια του Αρκά στην καταγωγή φίλου του Σεφά στην Άγκυρα. Αργότερα θα δούμε τι απάντηση πήρε και τι έκανε ο Σεφά γι' αυτό, που με τον δικό του τρόπο, του ζήτησε ο πασχίζων για την αυγή του κόσμου, Διαμαντής.

*«Η φαντασία του μυαλού, στην Κύπρο ταξιδεύει
κι' απ' του Τροόδου την κορφή, τριγύρω αγναντεύει.*

*Τις πόλεις βλέπω, τα χωριά, ποτάμια, πεδιάδες
και των χαμένων των παιδιών, στα μαύρα τις μανάδες.*

*Βλέπω γερόντων πρόσωπα, με θλίψη να κοιτάζουν,
κόκκινα μάτια βαθουλά, δάκρυ πικρό να στάζουν.*

*Θωρώ καπνούς να βγαίνουνε, από λευκά σπιτάκια,
φωτογραφίες να κρατούν, στα χέρια τους παιδάκια.*

*Να τις κοιτάζουν και να λέν', που να 'σαι βρε πατέρα,
να ζεις και να μας σκέπτεσαι, θα έρθεις κάποια μέρα;*

*Γυναίκες έρχονται στο νου, χλωμές, χαροκαμένες,
πάνω σε τάφους το κερί, ν' ανάβουνε σκυμμένες.*

*Την πίκρα να 'χουν σύντροφο, και άνδρα και προστάτη,
παρακαλώντας το Θεό, γι' αυτές να κάνει κάτι.*

*Σ' ενός μικρού το όνειρο, ο νους μου πάει και μπαίνει,
καθώς κοιμάται το παιδί, και τι θωρεί μαθαίνει.*

*Βλέπει στον ύπνο το παιδί, σ' ένα κατάρτι πλοίου,
σημαία μ' ένα πρόσωπο, που μοιάζει με Αγίου.*

*Και που τα χέρια του κρατά, την Κύπρο στολισμένη,
νύφη, και με χαμόγελο, κάτι να περιμένει.*

*Κοιτώ στα κατεχόμενα, κραδαίνεται' η καρδιά μου,
σμίγω τα δόντια δυνατά, και σφίγγω τη γροθιά μου.
Είδαν τα μάτια του μυαλού, σπίτι ερειπωμένο,
και ένα σώμα κοριτσιού, να είναι διπλωμένο.
Πάνω στα δυό του γόνατα, σε μια γωνιά μονάχο,
πως θα 'θελα στην αγκαλιά, τούτο το πλάσμα να 'χω.
Αυτό στη φαντασία μου, που ήρθε κάποια ώρα,
ρίγη μου γδέρνουν το κορμί, καθώς το γράφω τώρα.
Στης Αμμοχώστου τη μεριά, στης θάλασσας το βάθος,
Θεέ μου τρέμω, μην τυχόν και έχω κάνει λάθος.
Δύο λεβέντες αψηλοί, πανέμορφοι Αρκάδες,
μ' ένα καϊκι να 'ρχονται, και πίσω τους ψαράδες.
Δεκάδες να ακολουθούν, μα όχι κολυμπώντας,
σαν στη στεριά να βρίσκονται, σε τάξη περπατώντας.
Να φέρνουνε το μήνυμα, πως το νησί θα γίνει,
για πάντα ανεξάρτητο, και λεύτερο θα μέινει.
Πάγωσα τότε το μυαλό, σ' αυτήν εδώ τη σκέψη,
γιατί με πρόσταζ' η ψυχή, τούτη χαρά να δρέψει.*

Ο Διαμαντής και οι συνεργάτες του, πιστοί στην αρχή τους, να μη ξεχνούν ότι είναι άνθρωποι, ζητώντας να γίνουν υπεράνθρωποι, δεν ξέχασαν τους πεινασμένους λαούς του τρίτου κόσμου, δε λησμόνησαν τα εξαθλιωμένα και ταλαιπωρημένα παιδιά του. Έχοντας σαν θεμελιώδες συστατικό της ζωής τους την αγάπη για το συνάνθρωπο, σε συνεννόηση με τον αρμόδιο υπουργό, έκαναν μια επιτροπή που αντικειμενικός σκοπός της ήταν η συγκέντρωση αγαθών και η αποστολή τους σε πολλές χώρες, που μαστίζονταν από την πείνα και την εξαθλίωση. Πολλά κονδύλια διετέθησαν γι' αυτό το σκοπό και μέρος των χρημάτων από την εκμετάλλευση του χρυσού της Βλαχοκερασιάς, αργότερα έφτασε σε αυτές τις χώρες και πολλά από τα πεινασμένα αυτά παιδιά, έμειναν στη ζωή, χάρη στη μικρή σε μέγεθος, μα Μεγάλη σε αρετές πατρίδα μας.

XXIV

Τον καιρό εκείνο, όλοι οι επιστήμονες του κόσμου, είχαν στραμμένη την προσοχή τους όσο ποτέ άλλοτε στην ανακάλυψη καινούργιας πηγής ενέργειας, αφού είχε γίνει πλέον συνείδηση πως τα πετρέλαια βρισκόντουσαν στην αρχή του τέλους τους, ή και κάτι χειρότερο. Ο πρότανης του πανεπιστημίου σε συνεργασία με τους ειδικούς, τίποτα δεν είχε καταφέρει, παρά τις επίπονες και επίμονες προσπάθειές τους, παρά τα τεράστια κονδύλια που τους είχαν χορηγηθεί.

Ο Διαμαντής βρισκόταν στο γενικό επιτελείο με το Στρατηγό Ανδρέα Σουχλήρη και ένας σωματοφύλακάς του, ο Μπούλης από το Καλλιάνι της Γορτυνίας, έχει μεταβεί στο γραφείο του αντιπροέδρου της κυβέρνησης Τάκη Κασκαμπά, για τη διεκπεραίωση κάποιας υπόθεσης του αρχηγού του ΓΕΣ και τον περιμένουν. Κάποια στιγμή χτυπά η πόρτα του Στρατηγού και αγριεμένος ο Μπούλης μπαίνει στο γραφείο. Απευθύνεται στο Διαμαντή και του λέει:

– Όλο του κεφαλιού σου κάνεις. Ποτέ δεν άκουσες τι σου έλεγα.

– Τι είναι ρε Παναγιώτη, τι έπαθες; τον ρωτάει ο Στρατηγός.

– Μην τολμήσεις και ξαναπάς μόνος σου ούτε στην τουαλέτα, γιατί ούτε κι εγώ δεν ξέρω τι έχει να γίνει. Συνεννοηθήκαμε αρχηγέ;

Τι είχε γίνει; Όταν πήγαινε στο γραφείο του Τάκη Κασκαμπά και πριν μπει μέσα, άκουσε μια φασαρία. Είχαν επισκεφτεί τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης δύο άνδρες, δήθεν απεσταλμένοι από κάποιον γνωστό του στο εξωτερικό. Τους δέχτηκε, ο πάντα καλοσυνάτος και ευγενικός Τάκης Κασκαμπάς. Κουβέντιασαν για λίγο κι ο ένας από αυτούς του έδωσε ένα μικρό κόκκινο βιβλιάριο καταθέσεων από μια τράπεζα του εξωτερικού. Ένα εκατομμύριο δολάρια ήταν το ποσό της

κατάθεσης. «Θα είναι για τα παιδιά του τρίτου κόσμου», σκέφτηκε καθώς το είδε ο Κασκαμπάς.

Είχε κάνει όμως ένα πολύ μεγάλο λάθος. Νόμιζε πως όλοι οι άνθρωποι, σκέφτονται και ενεργούν, όπως ενεργεί αυτός και η αγνή ψυχή του.

– Θέλουμε κάτι από σένα αντιπρόεδρε, του λέει αυτός που του έδωσε το βιβλιάριο. Αν θες να είσαι εσύ ο αυριανός Πρωθυπουργός, αν θες το δικό σου το όνομα να μπει ανάμεσα στα ονόματα των άλλων Πρωθυπουργών της χώρας σου.

Θέλουμε να βγάλεις απ' τη μέση τον πρόεδρο του κόμματος Διαμαντή, γιατί πολύ μας έχει καθίσει στο στομάχι. Αν είναι λίγα τα χρήματα του βιβλιαρίου, το ξανασυζητάμε.

Έβγαλε ο άλλος από την τσέπη του ένα μικρό φακελάκι με μια σκόνη στο εσωτερικό του.

– Αυτή είναι η σκόνη της μάγισσας! Με αυτήν, έστειλαν στον άλλον κόσμο και το Στρατηγό Ντέ Γκώλ και κανένας δεν κατάλαβε τίποτα. Τη ρίχνεις στο νερό και αυτός που θα το πιει, θα πεθάνει από καρδιακή ανακοπή και τίποτα κανένας δεν πρόκειται να καταλάβει.

Ηλεκτρικό ρεύμα πολλών μεγαβάτ χτύπησε το σώμα του Τάκη Κασκαμπά, μα κατάφερε και συγκρατήθηκε, και για λίγα δευτερόλεπτα δεν είπε κουβέντα. Νόμισαν ότι το σκεφτόταν ! Ναι, σκεφτόταν. Κάτι σκεφτόταν. Σκεφτόταν, αν θα έπρεπε να τους αφήσει στον τόπο, ή να τους στείλει στο νοσοκομείο. Προτίμησε το δεύτερο και με δύο αστραπιαίες κινήσεις, ο ένας βρέθηκε στο δάπεδο και ο άλλος σφηνώθηκε ανάμεσα στην πολυθρόνα και τον καναπέ, με το κεφάλι προς τα κάτω. Το δε δεξί χέρι του Κασκαμπά, για κάμποσο καιρό στο γύψο. Ετούτο είχε συμβεί και γι' αυτό ο σωματοφύλακας του Διαμαντή, ο Μπούλης τα έβαλε μαζί του.

Στις επόμενες εκλογές η Αλέκα παρεχώρησε τη θέση της στον Τάκη Κασκαμπά και με τη συγκατάθεση όλων, ηγήθηκε του κόμματος και τις κέρδισε, κάνοντας τους 155 βουλευτές 185. Έβαλε το όνομά του ανάμεσα στους άλλους Πρωθυπουργούς της χώρας και εφαρμόζοντας στο ακέραιο τα σύγχρονα προγράμματά

τους, έγραψε λαμπρή ιστορία και έγινε σύμβολο ήθους από τον Ελληνικό λαό.

Είμαστε σε μια φάση που ο Διαμαντής και η Αθηνά σκέφτονται αν θα πρέπει να πάνε στο εξωτερικό για μεταπτυχιακές σπουδές, ή όχι. Ύστερα από πολύ σκέψη, αποφάσισαν να μείνουν προς το παρόν και βλέπουν αργότερα. Ο Διαμαντής τώρα κατετάγη στο στρατό και η Αθηνά του χάρισε ένα γιο το Δημήτρη. Γιο όμως έχει χαρίσει και η Αλέκα στο Στέφανο, τον Ανδρέα. Παρουσιάστηκε στην Κόρινθο ο Διαμαντής και ύστερα ήρθε στο αρχηγείο. Προστάτης όμως, σε ένα χρόνο είχε τελειώσει. Θέλει να πάει για μεταπτυχιακές στο εξωτερικό, μα θέλει και να αποκαταστήσει κάποιον, που κατά την γνώμη του δεν έχει τη θέση που του αξίζει.

Ο πιο πιστός φίλος του, ο Στέφανος, μέσα στον κόσμο, κατά την άποψη του Διαμαντή είναι από όλους ο πιο αδικημένος και η συνείδησή του δεν τον αφήνει σε ησυχία. Τον πολίτη πλέον Στέφανο, ο αρχηγός και πρόεδρος της Θέμιδος Διαμαντής, τον τοποθετεί υπουργό, στο υπουργείο δικαιοσύνης. Μα πάλι δεν μένει ικανοποιημένος. Πέρασε όμως ο καιρός και ήρθαν οι επόμενες εκλογές και ο Στέφανος μετά την καινούργια νίκη του κόμματός του, βρίσκεται στη θέση του αντιπροέδρου, αφού ο Τάκης Κασκαμπάς έγινε Πρωθυπουργός.

Η χώρα βρίσκεται σε πάρα πολύ μεγάλη ακμή. Σε κρίσιμη όμως καμπή, βρίσκεται το ενεργειακό. Το ενεργειακό πρόβλημα έχει τρομάξει τους αρχηγούς των κρατών και απεγνωσμένα οι επιστήμονες ψάχνουν για κάτι καινούργιο. Πειραματιζόμενοι όμως, το μόνο που έχουν καταφέρει είναι να αυξήσουν τη θερμοκρασία της γης, και ενώ μέχρι τώρα είχαμε μια αύξηση των 0,3 βαθμών Κελσίου, ανά δέκα χρόνια, τώρα έχουμε μια ραγδαία αύξησή της. Η Ελληνική κυβέρνηση διαθέτει πολύ μεγάλα κονδύλια και όλοι οι ειδικοί είναι επί ποδός. Έχουν περάσει δυο χρόνια από τη δεύτερη τετραετία και ο περισσότερος προϋπολογισμός του κράτους, έχει διατεθεί για την έρευνα κάποιας καινούργιας ύλης, που θα αντικαταστήσει το πετρέλαιο. Ο χημικός τύπος, τίποτα δεν έχει αποδώσει.

Ο Διαμαντής με το Στέφανο βρίσκονται στο γραφείο του δεύτερου και συζητούν. Είναι πολύ στενοχωρημένοι αυτό τον καιρό με το ενεργειακό πρόβλημα και ο Διαμαντής λέει στο Στέφανο:

– Θυμάσαι που σου είχα πει, ότι και όλα τα βουνά της Ελλάδος να αποτελούνται από χρυσό, δεν είναι δυνατόν να αντικαταστήσουν την καύσιμο ύλη που θα χρειαστούμε και που είχα στο μυαλό μου;

– Θυμάμαι, απαντά ο Στέφανος, πως δε θυμάμαι. Κοντεύουμε να αρχίσουμε την αντίστροφη μέτρηση και από το ψηλότερο σημείο που φτάσαμε τη χώρα μας, να βρεθούμε στο χαμηλότερο.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Διαμαντής δεν είχε καταφέρει να βρει τη λύση σε κάποιο σοβαρό πρόβλημα, παρ' όλες τις σκέψεις που είχε κάνει. Δε μπορούσε να το πιστέψει αυτό. Δεν το χωρούσε το μυαλό του. Νόμιζε πως τους είχε προδώσει. Αισθανόταν ότι τίποτα δεν είχε προσφέρει στη ζωή του για τους ανθρώπους. «Δεν έχω δικαίωμα», συλλογιζόταν, «να μην κάνω κάτι σε τούτη εδώ την κρίσιμη στιγμή».

Ο Λαός τι θα πει, τι θα πουν οι γνωστοί του που τον είχαν σα Θεό τους; Οι συνεργάτες του, συνεχώς τον παρότρυναν να βάλει αυτό το φωτεινό μυαλό του να βρει κάποια λύση. Έσπαγε το κεφάλι του μερόνυχτα, καθόλου δεν κοιμόταν. Δυόμισι χρόνια έχουν περάσει από τη δεύτερη τετραετία. Τα αποθέματα πετρελαίου στη χώρα και στον κόσμο γενικότερα, κοντεύουν να τελειώσουν. Η υπερφόρτωση της ατμόσφαιρας της γης με διοξείδιο του άνθρακα και άλλα αέρια που έχουν προέρθει από τις δοκιμές, δημιουργούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Αυξάνουν περισσότερο τη θερμοκρασία της γης και οι παγετώνες έχουν αρχίσει να λιώνουν. Οι στάθμες των θαλασσών ανεβαίνουν. Ανεβαίνουν και οι σφυγμοί όλων.

Ο πλανήτης βρίσκεται στη χειρότερη φάση από τη δημιουργία του. Οι παγετώνες της Γροιλανδίας, της Ανταρκτικής, της Αλάσκας και των Άλπεων, αρχίζουν να λιώνουν με ταχύτατους ρυθμούς και σιγά-σιγά εξαφανίζονται τις παράκτιες περιοχές. Μια αναστάτωση δημιουργείται και κανένας

δεν είναι ικανός να βρει μια λύση. Οι βιομηχανίες αρχίζουν να μειώνουν την παραγωγή τους και ο πλανήτης προχωρά προς την καταστροφή. Κλονίζεται η ισορροπία της γης.

Εάν μέσα σε δυο-τρεις μήνες δεν βρεθεί κάτι, μια ολική καταστροφή μας περιμένει και όλοι, πλούσιοι και φτωχοί δε θα είμαστε ικανοί να αντεπεξέλθουμε στις ανάγκες μας, και σιγά-σιγά ο ένας μετά τον άλλον θα πάψουμε να υπάρχουμε και τίποτα δε θα έχουμε κερδίσει από τους κόπους μας τόσων ετών, εκτός από το να διδαχτούμε, πως το χρήμα και τα πλούτη δεν είναι η ζωή. Το χρήμα ετούτη τη στιγμή, δεν είναι ικανό να σώσει τους λαούς της γης. Δεν ενδιαφέρεται κανείς πλέον γι' αυτό.

Μεγάλοι κεφαλαιοκράτες του κόσμου, χορτασμένοι και κορεσμένοι από τον πλούτο μεγιστάνες, άτοχοι τεραστίων ακίνητων περιουσιών. Μεγάλοι καταθέτες καθαρού ή βρώμικου χρήματος, εφοπλιστές, πλεονέκτες και ακατάδεκτοι εγωιστές και εσείς κυράδες με τις πανάκριβες γούνες, που καλημέρα δε λέτε στη φτωχή γριούλα, που απαντάτε την Κυριακή σαν πηγαίνετε στη εκκλησία, για να δείξετε το καινούργιο φόρεμά σας, τι έχετε να πείτε; Κάντε κάτι, αφού νομίζετε ότι με τα χρήματα τα πάντα γίνονται, ότι η ζωή είναι μονάχα το χρήμα.

Βρισκόμαστε στο παρά πέντε της καταστροφής, αφού σχεδόν τίποτα δεν κινείται. Οι δρόμοι πολλών χωρών έχουν γεμίσει από ακίνητα τροχοφόρα και σε λίγο όλες οι συγκοινωνίες και μεταφορές θα αποτελούν παρελθόν. Φάρμακα και τροφή τέλος, αφού χρειάζεται ενέργεια για να παραχθούν και μεταφερθούν, και κατ' επέκταση, τέλος ζωή. Όλες οι πηγές έχουν σχεδόν εξαντληθεί. Είναι μεσημέρι και ο Διαμαντής έχει ξαπλώσει να ξεκουραστεί, αφού μέρες τώρα δεν έχει κλείσει μάτι. Κάποια στιγμή ξυπνάει. Ανοίγει τα μάτια του και δίπλα του ήταν ο μικρός του γιος ο Δημήτρης. Είχε ένα παιχνίδι στα χέρια του και προσπαθούσε να το συναρμολογήσει.

Τον κοίταξε ο Διαμαντής και χωρίς να του μιλήσει, σκέφτηκε: «Σε λίγο, αυτό το παιδάκι ίσως να μην υπάρχει. Τι μεγάλο κακό. Να μη χαρώ αυτό το αγγελούδι; Μα και πόσα άλλα παιδάκια δε θα έχουν την ίδια τύχη με το δικό μου.

Βοήθησε με θεέ μου να κάνω κάτι, σώσε την ανθρωπότητα». Το μυαλό του πήγε στο ξωκκλήσι του Αγιάννη, μα πριν προλάβει να ζητήσει και από αυτόν κάτι που στην εικόνα του είχε δει το χημικό τύπο, από την κούραση που είχε, τον πήρε ξανά ο ύπνος. Ήταν μεσάνυχτα και ακόμη δεν είχε ξυπνήσει. Τόση πολύ ώρα, ποτέ δεν είχε κοιμηθεί. Μα και τόσο βαρύ ύπνο, ποτέ του δεν είχε κάνει. Η Αθηνά δεν τον ξύπνησε. Ξάπλωσε δίπλα του. Δώδεκα η ώρα ακριβώς. Μια βροντερή φωνή έφτασε στ' αυτιά του. «Διαμαντή, Διαμαντή! Έλα παιδί μου στο σπίτι μου, έλα στο ξωκκλήσι, γιατί με ξέχασες;» Πετάχτηκε από το κρεβάτι σαν ελατήριο. Που βρισκόταν, άργησε να καταλάβει. Έπλυνε το πρόσωπό του και συνήλθε. Το είπε στην Αθηνά.

– Θα ετοιμαστώ της λέει και θα πάω στο χωριό.

– Μα τώρα είναι μεσάνυχτα, του απαντά η Αθηνά.

– Δεν πειράζει, ας είναι, τώρα θα πάω.

Δεν ήθελε όμως η Αθηνά να τον αφήσει να πάει μόνος του και φώναξε το Στέφανο. (από ότι ξέρουμε τα διαμερίσματά τους ήταν στον ίδιο όροφο και ακριβώς απέναντι το ένα από το άλλο).

Σε λίγο ο Στέφανος ήταν μαζί του. Θα πήγαιναν μαζί στο χωριό. Ήπιαν καφέ και μπήκαν στο Audi. Οδηγούσε ο ίδιος ο Διαμαντής. Θα πάνε απευθείας στο ξωκκλήσι του Αϊ Γιάννη. Συζητούσαν και κάποια στιγμή, αλλάζει τον τόνο της φωνής του ο Διαμαντής και λέει στο Στέφανο:

– Θα ανατρέψω όλα τα δεδομένα. Θα επαναφέρω την ηρεμία στη γη και θα τη γλιτώσω από την καταστροφή.

– Τι λες βρε Διαμαντή, τι ήταν αυτό πάλι; του απαντά ο Στέφανος. Τι πέρασε από το μυαλό σου;

– Πάμε και θα δεις, ξαναλέει ο Διαμαντής.

Τι είχε συμβεί; Μπορεί να κουβέντιαζαν, μα ο Διαμαντής είχε συγκεντρωθεί επάνω σε εκείνον το χημικό τύπο και την παράσταση που είδε στην εικόνα του Αϊ Γιάννη την ημέρα που παντρευόταν. Τόσα χρόνια δεν είχε καταφέρει να δώσει μια σωστή εξήγηση. Οι δοκιμές που έκανε η Αλέκα, τίποτα δεν είχαν δείξει, αφού ο Διαμαντής είχε συλλάβει λάθος το χημικό τύπο και την παράσταση. Το ίδιο και οι χημικοί του Πολυτεχνείου. Τίποτα δεν είχαν καταφέρει και αυτοί.

Μα τώρα όμως, ήταν σίγουρος πως δεν θα ήταν μακριά η ώρα, που το μυστήριο αυτό θα έπαιρνε τέλος. Χημικός τύπος, σκεπτόταν, θάλασσα, μικρή φλόγα που κατέληγε σε μεγάλη πυρκαγιά. Είχαν μπει στα πρώτα σπίτια της Βλαχοκερασιάς και η ώρα ήταν τρεις και τέταρτο, ξημερώματα. Πέρασαν το χωριό και άφησαν το αυτοκίνητο στο δρόμο που πήγαινε για το χωριό του Στέφανου, το Μάναρη. Με τα πόδια έφτασαν στο ζωκκλήσι του Αϊ Γιάννη. Με το δεξί του χέρι ο Διαμαντής κρατά το πόμολο της πόρτας. Δεν πρόλαβε να την ανοίξει και λέει στο Στέφανο.

– Τούτη τη στιγμή ακριβώς, σε τούτο εδώ το σημείο, έδωσα την τελική εξήγηση στο χημικό τύπο και την παράσταση, που τόσα χρόνια είχα και στριφογύριζε μέσα στο μυαλό μου. Έλα όμως να ανάψουμε τα καντήλια και θα σου εξηγήσω και εσένα.

Μπήκαν και κατευθείαν στην εικόνα του Αϊ Γιάννη. Γονατιστός ο Διαμαντής κάνει το σταυρό του και λέει:

– Σε ευχαριστώ, σε ευχαριστώ Άγιέ μου, σε ευχαριστώ πολύ.

Μια βροντερή φωνή, ίδια με αυτή που άκουσε την ώρα που κοιμόταν ο Διαμαντής, έφτασε ξανά στ' αυτιά τους, και τους λέει: «Κάντε τη θάλασσα ενέργεια και σώστε τους λαούς».

Γονάτισε ο Διαμαντής μπροστά στην ωραία ύλη, σήκωσε ψηλά τα χέρια του και είπε με ευλάβεια.

– Μεγάλη η χάρη σου Αϊ Γιάννη, Φύλακα των λαών, Σωτήρα της χαμένης γης, Προστάτη των εθνών. Έψαλε ο Στέφανος το τροπάριό του, άναψαν τα καντήλια και έμειναν εκεί έως το πρωί. Εξήγησε ο Διαμαντής στο Στέφανο το χημικό τύπο και την παράσταση.

– Έως τώρα λέει, δεν είχα φανταστεί τι ακριβώς εννοούσε ο χημικός τύπος και η παράσταση. Διαφορετικά το είχα συλλάβει. Νόμιζα πως ο χημικός τύπος ήταν όλο το καύσιμο έτοιμο, και η φλόγα η ενέργεια. Μα η σωστή εξήγηση είναι: Χημικός τύπος (πρώτη ύλη), θαλασσινό νερό, μικρή φλόγα (σπινθήρας) για την ενεργοποίηση και η μεγάλη φωτιά της παράστασης είναι η ενέργεια. Είναι το αποτέλεσμα όλων αυτών. Αυτή είναι η εξήγηση, αυτό είναι όλο.

Γονάτισαν ξανά μπροστά στην ωραία πύλη, έκαναν το σταυρό τους και έφυγαν. Δεν υπήρχε αμφιβολία πλέον, πως είχαν στα χέρια τους την καινούργια καύσιμο ύλη. Δεν υπήρχε αμφιβολία, πως είχαν στα χέρια τους την ύλη, που θα επανέφερε στον κανονικό της ρυθμό την ανθρωπότητα που εκείνη την ώρα, βρισκόταν στο παρά πέντε της ολικής καταστροφής. Ο Άγιος είχε κάνει το θαύμα και ο Διαμαντής με το Στέφανο το μετέφεραν μαζί τους. Πέρασαν για λίγο από τους γονείς του Διαμαντή και γρήγορα στην Αθήνα. Χωρίς καθυστέρηση, με τη βοήθεια της Αλέκας έβαλαν ίση ποσότητα από τα συστατικά που αντιστοιχούσαν στο χημικό τύπο σε ένα μικρό μπουκάλι, πήραν και ένα μεγάλο δοχείο με θαλασσινό νερό και κατευθείαν στο Πολυτεχνείο.

Εκεί, γράφτηκε η μεγαλύτερη ιστορία της χημείας ανά τους αιώνες. Έριξαν στο θαλασσινό νερό μια σταγόνα από το περιεχόμενο του μπουκαλιού. Ένα στριφογύρισμα έκανε το νερό μέσα στο δοχείο όταν ήρθε σε επαφή με τη σταγόνα και μια μυρωδιά που θύμιζε καμένο σκίνο, απλώθηκε στο χημείο. Τοποθέτησαν όσο χρειαζόταν από το περιεχόμενο του δοχείου στην ειδική συσκευή και η Αλέκα έτοιμη για το πείραμα. Απομακρύνθηκαν και με ένα ειδικό μηχανήμα, έδωσαν σπινθήρα στο υλικό. Ευτυχώς που είχαν προβλέψει και είχαν λάβει τα μέτρα τους. Η ειδική συσκευή του Πολυτεχνείου για τα πειράματα, εκτοξεύτηκε από τη θέση της και κόλλησε σαν χαλκομανία στο ταβάνι. Είχε λιώσει από τη φοβερή θερμότητα της φλόγας και το μάρμαρο που την είχαν τοποθετήσει.

Μια σταγόνα υλικού σε 18 κιλά θαλασσινό νερό και 350 γραμμάρια απ' αυτό στην ειδική συσκευή, έλιωσε το μάρμαρο και η συσκευή χάθηκε. Δε χάθηκαν όμως οι ελπίδες για μια καινούργια ζωή. Είχαν πλέον ανοίξει διάπλατα οι πύλες για την είσοδο της ανθρωπότητας σε ένα καινούργιο αύριο. Τις τύχες των λαών τώρα, τις κρατούν στα χέρια τους, τρεις μεγάλοι Έλληνες ειρηνιστές. Ένας αρχιτέκτονας μηχανικός, ένας γιατρός και μια γυναίκα χημικός και πρώην Πρωθυπουργός. Με ένα τέτοιο στοιχείο στα χέρια τους, τρεις νέοι που το μεγάλο όραμά τους είναι μια παγκόσμια ειρήνη, δεν θα αργήσουν να δουν τα

όνειρά τους να γίνονται πραγματικότητα. Τη σύνθεση του υλικού αυτού, κανείς άλλος δεν τη γνωρίζει, εκτός από το Διαμαντή, το Στέφανο και την Αλέκα.

Χωρίς καμιά χρονοτριβή, το καύσιμο μπήκε στα εργαστήρια του Πολυτεχνείου και υπό την επίβλεψη της Αλέκας, σε λίγες μέρες είχε τελειοποιηθεί και ήταν έτοιμο προς χρήση. Φτηνό, αποδοτικό και με πολύ μεγάλα αποθέματα, αφού το υγρό στοιχείο του πλανήτη μας αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος του, μα το κυριότερο, αβλαβές προς το περιβάλλον. Η πρώτη ύλη που δεν θα ξεπερνά τους πεντακόσιους τόνους το χρόνο, θα παράγεται στην Ελλάδα από την ίδια την Αλέκα με τέτοιο τρόπο, που κανείς, μα κανείς, δε θα μπορεί να βρει τη σύνθεσή της.

Βγήκε ο αρχηγός της Π.Ε.Κ. Διαμαντής στην τηλεόραση και έστειλε το μήνυμα προς όλους τους αρχηγούς των κρατών, κάνοντάς τους γνωστή τη μεγάλη ανακάλυψη και ταυτόχρονα, αναγγέλλοντας τους σαφώς το εξής: Δικαίωμα αγοράς και χρήσης του, έχουν τα κράτη τα οποία θα συμβάλουν για την υπογραφή και εφαρμογή, μιας παγκόσμιας συνθήκης ΕΙΡΗΝΗΣ και που η ισχύς της, θα είναι μεγαλύτερη των εξήντα ετών.

Ποιος μπορούσε να αρνηθεί κάτι τέτοιο; Ποιος μπορούσε να πει όχι; Δεν πέρασε ούτε ένας μήνας που οι εκπρόσωποι της Π.Ε.Κ. σε όλα τα κράτη του κόσμου, με τη σημαία τους υψωμένη και τα χιλιάδες μέλη να τους ακολουθούν, ψάλλοντας τον ύμνο της ειρήνης που ο ίδιος ο Διαμαντής έγραψε, παρέλαυναν στους κεντρικούς δρόμους των πρωτευουσών τους, γιορτάζοντας την πρώτη ημέρα που καθιερώθηκε αργότερα, σαν ημέρα της παγκόσμιας ΕΙΡΗΝΗΣ. «Καλό σημάδι» είχε πει ο παπάς του χωριού, όταν γεννήθηκε ο Διαμαντής που αντί για δύο, είχε τρία νεφρά.. Ήταν όντως ένα καλό σημάδι.

Ο ύμνος :

*Μες στο φάσμα σου υπάρχει, η Ελπίδα των λαών,
βασηκή ουσία είσαι, όλων των Ιδεωδών.*

*Μια σταγόνα αίμα είσαι, που αν πέσεις στο νερό,
όλες τις πληγές γιατρεύεις, που νοσούν από καιρό.*

*Είσαι νάμα είς' αχτίδα, ήλιου και ψιλή βροχή,
που τη γη ποτίζεις κι όλους, τους κοιτάς με προσοχή.*

*Τη ζωή διαιωνίζεις και τη φύση συντηρείς,
βρίσκεις πάντοτε τις λύσεις και τους νόμους τους τηρείς.*

*Όλα τα καλά του κόσμου, βάζεις μέσα στο μυαλό,
ναυαγούς πελάγων σώζεις και τους βγάζεις στο γιαλό.*

*Απ' τα ύψη των αστερών, βλέπεις πάντοτε στη γη,
προσπαθείς να μην ανοίξει, κανενός καμιά πληγή.*

*Σε χτυπούν με χίλιους τρόπους, προσπαθούν για να χαθείς,
κι' αν σε κάνουν κι' αποθάνεις, Σν, ξανά θ' αναστηθείς.*

*Μες στο πέρασμα των χρόνων, των κακών και των καλών,
είσαι της ζωής μητέρα και προστάτης των λαών.*

*Έχεις μέσα σου το πνεύμα, το μεγάλο, το ιερό,
από σένα περιμένουν, μες στην έρημο νερό.*

*Τ' οξυγόνο δίνεις σ' όλους, είσαι δύναμη κρυφή,
απ' το χάος φέρνεις κόσμους και τους πας στην κορυφή.*

*Έχεις χάρες που σε κάνουν, ν' αγαπιέσαι, ν' αγαπάς,
σε ζητούνε στον πολέμων, μες στα μέτωπα να πας.*

*Θέλεις πάντα τους ανθρώπους, με αγάπη να κερνάς,
γι' αυτό είσαι μες στο νου τους και εκεί στριφογυρνάς.*

*Πάντα στέλνεις την Ελπίδα, στους αμάχους πληθυσμούς,
τους μαχόμενους προστάζεις, να μην κάνουν σκοτωμούς.*

*Η μητέρα είσαι όλων, των ανθρώπων μες στη γη,
κουρασμένων, διψασμένων, είσαι δροσερή πηγή.*

*Σ' όλους στέκεσαι κοντά τους, με λατρεία περισσή,
όλους κάνεις ν' αγαπιούνται και κανείς να μη μισεί.*

*Είσαι φώτιση μεγάλη, είσαι των λαών νονά,
του ανθρώπου δεν αφήνεις, την ψυχή για να πονά.*

*Μα και τί εσύ δεν είσαι, τί ακόμη να σου πω,
έχεις γεννηθεί ΑΓΙΑ, έχεις Ιερό σκοπό.*

*Εάν πάθεις όμως κάτι, τί στη γη πάνω θα μείνει,
χάος, κόλαση και σκότος, γι' αυτό... Πρόσεχε ΕΙΡΗΝΗ.*

Όταν ρωτήθηκε πώς κατάφερε και έφτασε σε αυτό το θαύμα, ο ιππότης Διαμαντής απάντησε: Με τη δύναμη του Θεού και τη συμβουλή του Αϊ Γιάννη του προδρόμου, και μόνο αυτών. Το ξωκκλήσι του Αϊ Γιάννη έγινε τόπος προσκύνησης εκατομμυρίων ανθρώπων απ' όλο τον κόσμο, και τα χιλιάδες

τάματα σε χρυσό και χρήματα, τα διέθεταν για την καλυτέρευση της ζωής των πεινασμένων παιδιών επάνω στη γη.

Ο άνδρας με το υπέρτατο ηθικό και πνευματικό ανάστημα, τη σπουδαιότατη και ιερή αυτή συνθήκη την ονόμασε «ΠΡΟΔΡΟΜΙΟ» σε ένδειξη σεβασμού προς τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο που στην Εικόνα του είχε δει το χημικό τύπο και την παράσταση και όχι «Διαμάντιο» συνθήκη, που πολλοί εκπρόσωποι της ΠΕΚ είχαν προτείνει. Μια άλλη ενέργεια, του δομημένου με σπάνια ψυχικά χαρίσματα Διαμαντή, έγινε παράδειγμα προς μίμηση, αποδεικνύοντας για πολλοστή φορά τη μεγαλοπρέπεια που μεσουρανά μέσα του. Όταν μετά από καιρό τον ρώτησαν ποια από τις φωτογραφίες του ήθελε να χρησιμοποιήσουν για να φτιάξουν τον ανδριάντα του, προς ένδειξη τιμής για το μεγάλο κατόρθωμά του που ανέβασε το άστρο της πατρίδος του στο υψηλότερο σημείο του ουρανού, και που θα τον τοποθετούσαν στο Πεδίο του Άρεως στην Αθήνα, τους είπε:

– Ελάτε σε λίγες ημέρες θέλω να διαλέξω την καλύτερη.

Μόλις ο γλύπτης τον ξαναεπισκέφθηκε, ο Διαμαντής άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του, πήρε στο χέρι του δύο φωτογραφίες και του τις έδωσε.

Έκθαμβος έμεινε ο αγαλματοποιός όταν τις είδε.

– Μα... κάτι πήγε να πει, αλλά δεν πρόλαβε να συνεχίσει.

– Αυτά τα δύο αγάλματα θέλω να τοποθετηθούν στο Πεδίο του Άρεως του είπε ο Διαμαντής.

Ήταν τα δύο άλογα που είχαν βγάλει από τον ποταμό Ευρώτα αυτόν και τον αχώριστο και πιστότατο φίλο του το Στέφανο, με καβαλάρηδες τα δύο μικρά παιδιά Γιώργο και Φίλιππα Πατσιλίβα, που με καμάρι και αγγελικά πρόσωπα, έστελναν μακριά τα αγνά και αμόλυντα βλέμματά τους.

Σύμβολο της δόξας Διαμαντή, υποκλίνομαι μπροστά σου.

Μια γενναία πράξη του ενσάρκωτη της φιλίας των δύο λαών, ήταν μια περίτρανη απόδειξη για τα αισθήματα που έτρεφε για τον Τουρκικό λαό, ο περιθέλητρος άνδρας της ανόθευτης και μητέρας των Θεών αρκαδικής γης, Διαμαντής. Με προσωπική του εντολή, για είκοσι χρόνια η πρώτη ύλη του καινούργιου καύσιμου, θα

δίδεται εντελώς δωρεάν στους φίλους και αγαπητούς γείτονές μας τους Τούρκους.

Για την ενέργειά του αυτή, ο Σεφά είπε την παροιμιώδη φράση, που πέρασε στη γλώσσα των δύο λαών και έγινε θρύλος και που θα μείνει για πολλά χρόνια εκεί, να θυμίζει στους νεότερους, τα δυο Ιερά Ινδάλματα Σεφά και Διαμαντή, που χάριν αυτών ζουν ΕΙΡΗΝΙΚΑ και αγαπημένα μεταξύ τους. *Η Ελλάδα, είναι η δίδυμη αδερφή μας, που χρόνια τώρα μας είχαν στερήσει.* Αυτό είχε πει τότε ο Σεφά και άδικο βεβαίως δεν είχε.

Μα και τα λόγια του αυτά απεδείχθη πως δεν ήταν τυχαία και ότι έκρυβε βαθιά μέσα στο υποσυνείδητό του, πνευματικά ιδεώδη, που στη λαμπρότατη πορεία της πολιτικής σταδιοδρομίας του, έκανε πράξη. Ένας τεράστιος ανδριάντας του στήθηκε αργότερα αν και πρώην εχθρικής χώρας ηγέτης και παρά την επίμονη άρνησή του, στην πρωτεύουσα της ανεξάρτητης και ελεύθερης πια Κύπρου, γιατί με τους κατάλληλους χειρισμούς του, τα κατεχόμενα τμήματα της μεγαλονήσου, επέστρεψαν στα χέρια αυτών που τους ανήκαν.

Γι' αυτό, και ο Αρκάς στην καταγωγή Σεφά, έγινε ένα δίδυμο άστρο δίπλα στον θιελώδη και κατ' ουσία κυβερνήτη όλης της οικουμένης Διαμαντή και η δοξασμένη από άλλους γίγαντες της ιστορίας Αρκαδία, μετετράπη σ' ένα παγκόσμιο πολιτιστικό κέντρο χάριν σε μια θεόσταλτη ταπεινή μορφή γνήσιου άνδρα, που στο βάθος του κόσμου του έκαιγε η Ιερή φλόγα της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της φιλίας των ανθρώπων μεταξύ τους.

Ο Διαμαντής και η Αθηνά συνέχισαν τις σπουδές τους στην Αμερική, και η Αθηνά γύρισε μια άριστη χειρουργός καρδιολόγος ο δε Διαμαντής ένας εξάιρετος νευροχειρουργός. Επιστρέφοντας στην Αθήνα, εργάσθηκαν στο καλύτερο νοσοκομείο της Ευρώπης, ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, εκεί που σαν φοιτητής, φύλακας των υλικών διάβαζε και οραματιζόταν, τις επεμβάσεις που σήμερα πραγματοποιεί. Μετά από χρόνια και οι δυο τους απέκτησαν μεγάλη ακτινοβολία και σαν επιστήμονες, αφού έγιναν από τους κορυφαίους γιατρούς του κόσμου. Χειρουργώντας εκατοντάδες φτωχούς ανθρώπους από όλα τα μέρη της γης, ποτέ τους δεν δέχτηκαν έστω και μία δραχμή από κανέναν. Ταυτόχρονα

όλοι τους ασχολήθηκαν με την πολιτική και την ΕΙΡΗΝΗ με μπροστάρη πάντα τον μεγάλο ηγέτη Διαμαντή και έγραψαν χρυσές σελίδες ιστορίας με τους αγώνες τους, για το καλό των ανθρώπων ολόκληρης της οικουμένης, φράζοντας τους δρόμους που ήταν σπαρμένοι με εθνοτικές διαμάχες και κρίσεις και χαράζοντας καινούργιους και ευθείς που μεταφέρουν τους λαούς σ' ένα αρμονικό και ισορροπημένο αύριο.

Τ Ε Λ Ο Σ

Το βιβλίο αυτό το αφιερώνω:

«Σε όλους αυτούς που χάθηκαν, από ανθρώπου χέρι,
σ' Ευρώπη, Ασία, Αμερική κι όλης της γης τα μέρη.
Σ' όλους αυτούς που έμειναν, ανάπηροι για πάντα,
απ' τους ανθρώπους που 'καναν, άλλων ζωές στη μπάντα.
Για κείνους που εκτύπησε λυπητερά η καμπάνα,
τ' αφιερώνω και σ' αυτήν, του Διαμαντή τη μάνα.
Τ' αφιερώνω και σε 'σας, ειρηνιστές π' αγώνες,
κάνετε για να μην βρεθούν, ξανά γυναίκες μόνες.
Στον Ιπεκτσιί που σκότωσαν, μεσάνυχτα στην Πόλη,
γιατ' ήθελε ειρηνικά, στη γη να ζούνε όλοι.
Στον Αλέκο Παναγούλη, για το θάρρος, την πυγμή του,
που για τη Δημοκρατία έδωσε και τη ζωή του.
Στο Γρηγόρη Λαμπράκη, το γιατρό που με πάθος,
την ειρήνη ζητούσε, στων αγώνων το βάθος.
Και στον Ούλοφ τον Πάλμε, το λευκό περιστέρι,
που 'χε πάντα στο νού του, την ειρήνη να φέρει.
Τον Τσε Γκε Βάρα δεν ξεχνώ, θαυμάζω τους αγώνες,
για τους λαούς που έκανε, και που θα ζει αιώνες.
Το κάνω δώρο στους λαούς Ελλάδος και Τουρκίας,
συνθήκη πάντα καρτερώ, αδερφικής φιλίας.
Και στο Βίλλυ το Μπράντ της ειρήνης το βράχο,
όλων τούτων τη δόξα, πως θα ήθελα να 'χω.
Αν θέλει κάποιος στη ζωή, παντοτινά να μείνει,
όλους αυτούς ας μιμηθεί και ήρωας θα γίνει.
Σε όλους που διαβάσατε ετούτο το βιβλίο,
σας στέλνω την αγάπη μου, μ' ένα μεγάλο πλοίο.
Ηγέτες όλων των λαών, ξεχάστε τους πολέμους,
θύελλα φέρνουνε στη γη και φοβερούς ανέμους.
Διώξτε τις μύγες γρήγορα, απ' των παιδιών το στόμα,
και μην αφήσετε να δουν, της μάνας τους το πτώμα.
Φέρτε γαλήνη μες τη γη, ειρήνη θέλουν όλοι,
μην βάζετε ξανά ποτέ, σε κάνη άλλο βόλι».

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ 2710 231820

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ

